

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Feist_Raymond_E-Saga_imperia_1-Dcera_imperia.pdb

PDB Name: Feist Raymond E - Saga imperia
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tuto knihu věnujeme s velkým poděkováním, úctou a obdivem Haroldu Matsonovi.

Poděkování:

Za mnohé, co se objevuje v této knize, jsme hluboce vděční mnoha lidem. Rádi bychom své díky za jejich přispění, ať už úmyslné nebo neúmyslné, vyjádřili veřejně:

Pracovníkům firmy Friday Night, jejichž láska ke hrám přivedla R.E.F. k mnoha krásným nápadům, jež použil v obou světech, a lidem, kteří tyto hry psali, hlavně těm z Midkemia Press.

Kyungovi a Jonovi Conningovým, jejichž srdečné pozvání J.W. do jejich domova, Koreje, nesmírně přispělo k barvitosti této knihy.

Virginii Kiddové za to, že J. W. usnadnila, aby řekla ano, a za léta moudrých rad a přátelství.

Naším vydavatelům, Adrianu Zackenheimovi, který s námi stál na začátku, a Jimu Moserovi, který s námi dorazil do cíle.

Richardovi C. Freesemu, jenž se o nás staral mnohem více, než bylo jeho povinností.

Elaine Chubbové, díky níž jsme se cítili dobře.

Raymond E. Feist Janny Wurts

Frazer, Pennsylvania 1986

Kapitola první

PANÍ

Kněz udeřil do gongu.

Zvuk zaduněl klenutými kopulemi chrámu, ozdobenými jasně zbarvenými řezbami - hluboký tón se odrážel sem a tam a přecházel ve zvonění doznívající jen v paměti, v pouhou vzpomínku na zvuk.

Mara klečela a chladné dlaždice podlahy chrámu z ní vysávaly teplo. Zachvěla se, i když ne úplně jen chladem, pak se kradmo podívala nalevo, kde ve stejné pozici klečela další novicka, která opakovala Mariny pohyby, když si nasazovala na hlavu bílou kápi označující učedníka Řádu Lašimy, bohyně Vnitřního světla. Mara, již neohrabaná pokrývka hlavy ve tvaru stanu překážela, se už nemohla dočkat, až ji bude moci sejmut a odložit. Pod kápi se stěží mohla hnout a celá ta věc ji tížila jako kamenné závaží! Gong zazněl znovu. Při vzpomínce na všudypřítomnost bohyně si Mara uvědomila nevhodnost svých myšlenek a v duchu sebou trhla. Kdy jindy, ne-li právě nyní, by se její pozornost neměla rozptylovat? Tiše poprosila bohyni o odpuštění a omlouvala svou nepozornost únavou a vzrušením spojeným s předtuchami. Mara se modlila k bohyni, aby ji vedla k duchovnímu míru, který tak nutně potřebovala.

Gong zazněl znovu při třetím úderu z dvaadvaceti; dvacet pro bohy, jedno pro Nebeskou záři a jedno pro nehodné dítě, jež čeká na to, až se připojí ke službě Bohyni moudrosti Nebes. Mara, které bylo nedávno sedmnáct, se připravovala k tomu, že se zřekne světských záležitostí, stejně jako dívka po jejím boku, jež se - po dalších devatenácti úderech gongu - stane její sestrou, ačkoli se poprvé setkaly teprve před dvěma týdny.

Mara se nad svou budoucí sestrou zamyslela: Ura byla nevrla dívka z bohaté rodiny, která nenáležela k žádnému klanu, z provincie Las, zatímco Mara pocházela ze starého a slavného domu Acoma. Úřino přijetí do chrámu bylo veřejnou demonstrací rodinné zbožnosti nařízenou jejím strýcem, samostatnou hlavou domu, který se snažil o vstup do jakéhokoli klanu, jenž by byl ochoten jeho rodinu přijmout. Mara vstoupila do řádu svému otci téměř navzdory. Když si dívky při prvním setkání vyprávěly své příběhy, tvářila se Ura nejdřív nevěřičně a pak skoro rozhořčeně na to, že by dcera mocného pána mohla hledat věčný úkryt ve zdech řádu. Mařiným údělem mělo být postavení v rodu, silní spojenci, houf dobře situovaných nápadníků a jistota sňatku se synem jiného mocného domu. Naopak její vlastní oběť (tak tomu Ura říkala), měla zaručit, že se dívkám dalších generací v její rodině dostane toho, čeho se Mara právě zříkala. Nikoli poprvé Mara přemýšlela o tom, jestli bude z Ury dobrá řádová sestra. A pak, také ne poprvé, přemýšlela Mara o tom, co vlastně přináší řádu ona.

Gong zaduněl znovu hlubokým a znělým tónem. Mara na okamžik zavřela oči a prosila o vedení a útěchu. Proč ji pořád musely pronásledovat pochybnosti? Po dalších osmnácti zazvoněních navždy ztratí rodinu, přátele a všechno, co znala. Celý její život zůstane daleko za ní - od her malého děvčátka až po starosti urozené dívky o úlohu jejího domu ve Hře rady, té nekonečné bitvě o nadvládu, která řídila veškerý tsuranský život. Ura se stane její sestrou bez ohledu na osud, jenž pro ně byl připraven předtím, protože v Řádu Lašimy nikdo nehledí na osobní čest nebo jméno domu. Zůstává pouze služba bohyni, spočívající v cudnosti a poslušnosti.

Gong zazvonil znovu, už popáté. Mara vzhledla k oltáři na stupínku. Šest kněží a kněžek klečelo před odhalenou sochou Lašimy stojící mezi zakřivenými oblouky jako v rámu. Lomenými okny, umístěnými vysoko v kopulích, prosvítalo předjití světlo, jemný přísvit, který se jako prsty prodíral potměným chrámem. Dotek vycházejícího slunce jako by bohyni obklopoval a zjemňoval plameny obřadních svící rozestavených kolem oltáře. Jak přátelsky vypadá Paní v ranním světle, pomyslela si Mara. Paní Moudrosti na ni shlížela s poloúsměvem na svých jemně vytesaných rtech, jako by se všemu, co je v její péči, dostávalo lásky a ochrany a duchovního míru. Mara se modlila za to, aby to byla pravda. Jediný z kněží, který neklečel, znovu udeřil do gongu. Na kovu se odrazilo slunce, bohatý záblesk zlata proti tmavé oponě zahalující vchod do vnitřního chrámu. Pak, s tím, jak oslepující záře zanikala, zazněl gong znovu.

Ještě patnáctkrát zazní jeho hlas. Mara se kousla do rtu s jistotou, že jí hodná bohyně odpustí chvilkové zamyšlení. Její myšlenky byly jako odrazy světla na rozbitém křišťálu, které přebíhaly sem a tam a nikdy nedokázaly zůstat na jednom místě. Příliš se pro řád nehodím, přiznala Mara s pohledem na sochu. Prosím, Paní vnitřního světla, měj se mnou trpělivost. Pak se znovu podívala na svou společnici; Ura klečela tiše a klidně se zavřenými očima. Mara se rozhodla, že se bude navenek chovat jako ona, když už nedokázala najít potřebný klid uvnitř. A znovu zazněl gong.

Mara hledala skrytý střed svého bytí, své wal, a nutila svou duši ke klidu. Několik minut se ji to dařilo. Pak ji zadunění gongu přivlalo zpátky do přítomnosti. Mara lehce přesunula svou váhu a vyhýbala se podráždění, když se snažila ulevit rozbolavělým pažím. Bojovala s nutkáním vzdychnout. Vnitřní klid, kterému ji učily řádové sestry v průběhu noviciátu, před ní znovu unikala, i když se ho snažila dosáhnout po šest měsíců, než byla uznána za hodnou zkoušky, již měli zde ve Svatém městě provést kněží Nejvyššího chrámu.

Gong zaduněl znovu, stejně silně jako trubení rohu, který svolával válečníky domu Acoma do boje. Jak nádherně vypadali ve svých zeleně zbarvených brněních, hlavně důstojníci s bohatými chocholy, toho dne, kdy se vydali do boje spolu s jednotkami Vojevůdce. Mara si dělala starosti s pokračováním války v barbarském světě, kde bojovali její otec a bratr. Do těchto bojů bylo nasazeno příliš mnoho vojáků domu. Klan byl ve své věrnosti Nejvyšší radě rozdělen, a jelikož si ani jedna z rodin neudržovala jasnou nadvládu, na dům Acoma těžce doléhala krvavá politika. Rodiny klanu Hadama spojovalo jen jméno a to, že by někteří ze vzdálených bratránců usilujících o přízeň domu Minwanabi mohli zradit dům Acoma, nebylo nemožné. Kdyby měla Mara hlas v otcově radě, prosazovala by oddělení od Strany války a možná i spojenectví se Stranou modrých kol, která se naoko věnovala jen obchodu, i když v skrytu usilovala o oslabení Vojevůdce...

Mara se zamračila. Její mysl se znovu zatoulala ke světským záležitostem. Omluvila se za to bohyni a pak se snažila zapomenout na starosti světa, který nechávala za sebou.

Když gong zazněl znovu. Mara zamrkala. Zdálo se jí, že se nyní kamenné rysy bohyně stáhly v jemném pokárání; ctnost začíná u člověka, připomněla si. Pomoci se dostane pouze těm, kteří skutečně hledají osvícení. Mara sklopila oči. Gong zaduněl a v zanikajícím chvění zazněl ještě jiný zvuk, zvuk, který na toto místo rozhodně nepatřil. Ozvalo se šoupání sandálů na kamenné podlaze předpokojí a tlumené zacinkání zbraní a brnění. Za závěsem se ozval drsný šepot dohlížejícího kněze: "Stůj, válečníku! Do vnitřního chrámu teď nesmíš! To je zakázáno!"

Mara ztuhla. Projela jí mrazivá předtucha. Pod úkrytem kápě sledovala, jak na stupínku poplašeně vstávají kněží. Obrátili se, aby viděli na vetřelce, a gong vypadal z rytmu a zmlkl.

Nejvyšší velekněz s hněvivě sraštělým obočím odhodlaně vyrazil k závěsu. Mara pevně zavřela oči. Kdyby se jen dokázala zbavit vnějšího světa tak dokonale, že by ji nikdo nemohl najít. Zvuk kroků však ustal a místo něj se ozval hlas Nejvyššího velekněze. "Jaký máš důvod pro toto vyrušení, válečníku? Přerušil jsi nejsvětější obřad!"

Ozval se další hlas. "Hledáme paní z Acoma!"

Paní z Acoma. Slova se zabodla do Mariny duše jako chladný nůž do žaludku. Tato jediná věta změnila celý její život. Mysl se jí vzbouřila, odmítavě křičela, ale přinutila se ke klidu. Nikdy nezahanbí své předky tím, že veřejně projeví zármutek. Když pomalu vstala, měla hlas pevně pod kontrolou. "Tady jsem, Keyoku."

Kněží a kněžky jako jeden člověk sledovali, jak Nejvyšší velekněz přichází k Maře a zastavuje se před ní. Vyšívané symboly na jeho rouchu se zableskly, když k sobě pohybem ruky přivolał kněžku, která se okamžitě postavila po jeho boku. Pak se podíval Maře do očí a zkoumal v nich ukrytý smutek. "Dcero, je jasné, že naše Paní moudrosti pro tebe přichystala jinou cestu. Jdi a ať tě provází její láska a milost, paní z Acoma."

Mara mu vrátila jeho úklonu a pak předala svou kápi kněžkám. Nevšímal si Uřina závistivého povzdachu a konečně se obrátila, aby pohlédla do tváře nositeli zpráv, které změnily její život.

Keyoke, velitel vojsk domu Acoma, stál hned za závěsem a pohlížel na svou paní unavenýma očima. Byl to starý válečník, zjizvený mnoha bitvami, vzpřímený a hrdý navzdory čtyřiceti letům věrné služby. Stál připraven přistoupit k dívčinu boku, nabídnout jí rámě a možná ji dokonce chránit před pohledem cizích lidí, kdyby se ukázalo, že je její břímě příliš těžké.

Ubohý, vždy věrný Keyoku, pomyslela si Mara. Ani pro něj nebyla tahle zpráva lehká. Nezklamě jej tím, že by zostudila svou rodinu. Tváří v tvář tragédii zachová způsoby a důstojnost, která je od dámy z velkého domu vyžadována.

Když se k němu jeho paní přiblížila, Keyoke se uklonil. Za ním stál vysoký a zachmuřený Papewaio, jehož tvář vždy připomínala nečitelnou masku. Byl nejsilnějším bojovníkem domu Acoma a Keyoke jej využíval jako společníka i jako osobního sluhy. Také on se uklonil a odsunul stranou závěs, aby mohla Mara projít.

Mara zaslechla, jak za ní oba vykročili, po každé straně jeden, Papewaio o krok pozadu, formálně přesný do posledního bodu. Beze slov je vedla pryč od vnitřního chrámu pod loubím, jež zakrývalo dvůr se zahradou, oddělující vnitřní chrám od vnějšího. Vešli do vnějšího chrámu a prošli mezi obrovskými pískovcovými sloupy, které se zvedaly ke stropu. Procházeli dlouhou halou kolem překrásných nástěnných maleb zobrazujících příběhy vyprávěné o bohyni Lašimě. Mara si v zoufalé snaze odvrátit hrozivou pohlcující bolest připomínala, co jednotlivé malby představují: to, jak bohyně přelstila Turakamua, Rudého boha, a získala život dítěte; to, jak snášela hněv císaře Inčonlongabuly a zachránila město Migran před zničením; to, jak učila první mudrce umění písma. Když procházeli kolem jejího oblíbeného obrazu, zavřela Mara oči: ukazoval, jak Lašima v přestrojení za čarodějnici rozhodla při mezi sedlákem a jeho ženou. Mara od těchto obrazů odvrátila oči, protože náležely k životu, který jí byl odepřen.

Příliš brzy dorazili k vnějšímu vchodu. Na okamžik se na vrcholku sešlapaného mramorového schodiště zastavila. Na dvoře pod ní stáli v počtu poloviny roty vojáci v jasné zelených brnění rodu Acoma. Několik jich mělo čerstvě ovázané rány, ale všichni se postavili do pozoru, když se jejich paní přiblížila, a pozdravili ji pěstí přitisknutou na srdce. Mara polkla strachy: pokud jako doprovod přišli poranění vojáci, musel být boj opravdu tvrdý. Zemřelo mnoho odvážných bojovníků. To, že příslušníci domu Acoma dávali najevo takovou známku slabosti, způsobilo, že Maře zahořely tváře hněvem. Začala sestupovat ze schodů a byla vděčná za to, že dlouhý klášterní háv zakrývá její roztřesená kolena. U konce schodů ji očekávala nosítka. Tucet otroků mlčky čekal, dokud se v nich paní z Acoma neusadila. Pak se po obou stranách nosítek postavili Keyoke s Papewaiem. Na Keyokův rozkaz zvedli otroci tyče a vyzdvihli nosítka na svá zpocená ramena. Mara seděla strnule, skryta za lehkými, vyšívanými závěsy, zatímco se vojáci seskupovali do útvaru před a za svou paní.

Nosítka se začala lehce houpat, když otroci vyrazili k řece a proplétali se davem, vyplňujícím uličky Svatého města. Šli za vozíky, taženými línými šestinohými needrami, zatímco je míjeli běžící poslové a nosiči s balíky usazenými na ramenou nebo na hlavách, kteří nesli svůj náklad zákazníkům bohatým natolik, že byli schopni zaplatit za rychlé dodání.

Maru úplně probral až hluk a hemžení obchodu za branami; ve zdech chrámu si ani ohromení z Keyokova příchodu plně neuvědomila. Nyní, když jí pomalu docházel rozsah toho, co ji postihlo, musela se ovládat, aby nezačala plakat do polštářů, které ji v nosítkách obklopovaly. Nechtěla ani mluvit, jako by snad mlčení mohlo zadržet pravdu. Ale byla Tsuranka, a navíc Acoma. Projev zbabělosti minulost změnit nemůže, stejně jako nemůže navždy zadržet budoucnost. Nadechla se. Pak odhrnula záclonu, aby se přesvědčila o tom, o čem ani chvíli nepochybovala.

"Oba jsou mrtví."

Keyoke jednou krátce přikývl. "Tvůj otec a bratr dostali rozkaz k nesmyslnému útoku na barbarské opevnění. Byla to vražda." Keyokovy rysy zůstávaly nehybné, ale tón jeho hlasu prozrazoval hořkost, když pochodoval rychlým krokem po boku své paní.

Nosítka se zakymácela, jak se otroci vyhýbali vozu naplněnému ovocem jomachu. Zahnuli dolů ulicí k přístavišti u řeky, zatímco Mara rozevírala své zaťaté pěsti. S pevným soustředěním donutila silou vůle své prsty, aby se uvolnily a natáhly. Po dlouhém mlčení řekla: "Řekni mi, co se stalo, Keyoku."

"Když sníš ve světě barbarů roztál, byli jsme odveleni, abychom se připravili na možný útok barbarů." Brnění zaskřípělo, jak starý válečník narovnal ramena, aby ze sebe setřásl starou únavu a ztráty, i když jeho hlas zůstal věčný. "Vojáci z barbarských měst Zunu a LaMutu už stojí v poli, časněji, než jsme očekávali. Vyslali jsme posla k Vojevůdci pobývajícimu v táboře umístěném v údolí hor, které barbaři nazývají Šedé věže. Za nepřítomnosti Vojevůdce vydal jeho zástupce tvému otci rozkaz, aby zaútočil na postavení barbarů. A tak -"

Mara mu skočila do řeči. "Tenhle zástupce je z Minwanabi, že?"

Po Keyokově tváři přeběhl výraz uspokojení, jako by chtěl říct: 'I přes všechny zármutek máš všech pět pohromadě.' "Ano. Byl to Tasaio, synovec Jingua z Minwanabi, jediný syn jeho mrtvého bratra." Když pokračoval ve svém vyprávění, Mariny oči se zúžily. "Stáli jsme proti obrovské přesile. Tvůj otec to věděl - věděli jsme to všichni - ale tvůj otec se zachoval čestně. Rozkazů uposlechl bez námitek. Zaútočili jsme. Vojevůdcův zástupce nám slíbil, že posílí náš pravobok, ale jeho jednotky se nikdy neukázaly. Místo toho, aby spolupracovali Minwanabiho vojáci s našimi, udržovali své pozice, jako by se připravovali na protiútok. Rozkázal jim to právě Tasaio.

Ve chvíli, kdy jsme měli plné ruce práce s protiútokem, dorazily z údolí posily, oddíly vojáků pod prapory domu Omechkel a Čimiriko. Neměli ani ponětí o zradě a statečně bojovali, aby nás dostali zpod kopyt barbarských koní. A pak zaútočili vojáci domu Minwanabi, jako by chtěli odrazit protiútok. Dorazili právě tehdy, když začali barbaři ustupovat. Pro každého, kdo ten boj neviděl od začátku, to byla jen obyčejná mizerná srážka s barbary. Ale všichni z domu Acoma vědí, že to byla Minwanabiho zrada."

Mara přimhouřila oči a sevřela rty; Keyokův výraz na okamžik prozradil jeho starost o to, aby nezostudila památku

svého otce tím, že bude plakat dříve, než dovoluje tradice. Ale místo toho promluvila tiše, hlasem plným ovládané zuřivosti. "Takže náš lord z Minwanabi využil okamžiku a připravil navzdory našemu spojení ve Straně války smrt mého otce?"

Keyoke si narovnal přílbu. "Je to tak, má paní. Jingu z Minwanabi musel Tasaiovi nařídít, aby změnil rozkazy Vojevůdce. Jingu pracoval rychle; kdyby naše vojska ztratila dobyté území, vystavil by Tasaia Vojevůdce hněvu a potupné smrti. Ale Almecho potřebuje při tažení podporu domu Minwanabi, a i když se na Jinguova synovce hněvá, mlčí. Nic jsme neztratili. Navenek to byl vyrovnaný boj bez vítěze. Ale ve Hře rady získal dům Minwanabi obrovské vítězství nad domem Acoma." Poprvé v životě zaslechla Mara v Keyokově hlase stopu citů. Skoro hořce řekl: "Já a Papewaio jsme vyvázli životem jen díky rozkazům tvého otce. Prikázal nám, abychom se s touto malou jednotkou drželi stranou - a zapřísahal nás, abychom tě chránili v případě, že se věci vyvinou tak, jak se nakonec vyvinuly." Nutil se do obvyklého řízného tónu, když pak dodal: "Můj pán Sezu věděl, že se ani on, ani tvůj bratr nejspíš nedožijí západu slunce."

Mara se opřela s náhlou bolestí v žaludku zpátky do polštářů. Bolela ji hlava a cítila, jak se jí svírá hrud. Dlouze a zhluboka se nadechla a podívala se na druhou stranu nosítek, kde kráčel se strojeně prázdnou tváří Papewaio. "A co na to říkáš ty, můj odvážný Pape?" zeptala se. "Jak bychom měli odpovědět na vraždu, která navštívila náš dům?"

Papewaio se bezděčně poškrábal na jizvě, která se mu táhla po čelisti, jak to často ve chvílích vypětí dělal. "Podle tvé vůle, má paní."

Chování prvního velitele útoku domu Acoma bylo navenek uvolněné, ale Mara vycítila, že si přeje mít v ruce kopí a meč vytasený z pochvy. Po jednu divokou a vzteklou chvíli uvažovala Mara o okamžité pomstě. Na její rozkaz by Papewaio zaútočil na lorda z Minwanabi v jeho vlastních komnatách, třeba i ve středu jeho armády. I když by válečník pokládal za čest zemřít při takovém úkolu, okamžitě tu bláznivou myšlenku zahnila. Ani Papewaio, ani kdokoli jiný, kdo nosil zeleň domu Acoma, by se nedostal na vzdálenost půli dne pochodu od lorda z Minwanabi. Kromě toho se taková věrnost spíše žárlivě chránila, než aby se s ní mrhalo.

Keyoke si poprvé od chvíle, kdy se vzdálili z dohledu kněží, Maru zblízka prohlédl. Ta mu jeho pohled oplatila. Věděla, že je její výraz pochmurný a tvář má staženou a bílou jako křídlo, ale také věděla, že si i pod tlakem špatných zpráv vede dobře. Keyoke odvrátil pohled a čekal na další otázku nebo rozkaz své paní.

Pozornost muže, i když šlo o starého rodinného přítele, Maru přivedla k tomu, aby se nad sebou zamyslela - bez iluzí a bez toho, že by se zbytečně kritizovala nebo si lichotila. Byla docela hezká mladá žena, ne příliš krásná, obzvláště když zamyšleně nebo ustaraně nakrčila čelo. Ale její úsměv mohl být zářivý - alespoň jí to kdysi říkali chlapci - a měla v sobě určitou přitažlivou jiskru, duchovní energii, díky níž byla občas skoro příliš živá. Byla štíhlá, pohybovala se zlehka a její pevné tělo zaujalo nejednoho syna sousedních domů. Nyní se se vši pravděpodobností právě jeden z těchto synů stane spojencem nutným k zastavení odlivu politického štěstí, který hrozil zničením domu Acoma. S hnědýma očima napůl zavřenýma uvažovala o děsivé odpovědnosti, která na ní spočívá. S nepříjemným pocitem si uvědomila, že předpoklady ženskosti - krásu, moudrost, půvab, svůdnost - musí nyní použít pro věc svého domu společně s veškerou inteligencí, kterou jí bohové dali do vínku. Umlčela strach z toho, že jsou její dary pro tento úkol nedostatečné; pak, ještě dříve, než si to uvědomila, si pokoušela představit tváře Otce a bratra. Ucítila, jak v ní roste zármutek, ale zatlačila ho zpátky do hlubin svého vědomí. Smutek musí počkat na pozdější chvíli.

Mara tiše řekla: "Je mnoho věcí, o kterých si musíme promluvit, Keyoku, ale ne tady." V ruchu pouliční tlačence mohli kdekoli kráčet nepřátelé - přestrojení špehové, nájemní vrazi nebo informátoři. Mara zavřela oči před hrůzami představivosti stejně jako před skutečným světem. "Budeme mluvit až tehdy, kdy budou moci naslouchat jen uši věrné domu Acoma." Keyoke souhlasně zamručel. Mara tiše poděkovala bohům za to, že byl ušetřen. Byl skálou a přesně takovou skálou bude potřebovat po svém boku.

Mara se vyčerpaně opřela zpátky do polštářů. Musí se povznést nad zármutek a přemýšlet. Nejmocnější nepřítel jejího otce, Jingu z Minwanabi, téměř uspěl v jedné ze svých největších životních tužeb: ve vyhlazení domu Acoma. Krvavý svár mezi domy Acoma a Minwanabi existoval už po celé generace, a protože se ani jedné z rodin zatím nepodařilo dosáhnout úplného vítězství, musela se jedna nebo druhá čas od času snažit o to, aby unikla záhubě. Ale nyní byl dům Acoma vážně oslaben a Minwanabi se nacházel na vrcholu moci, vždyť o moc bojoval i s rodinou samotného Vojevůdce. Jinguovi už sloužili vazalové, z nichž byl nejsilnější lord Kehotara, jehož moc se rovnala moci Marina otce. A s tím, jak bude Minwanabiho hvězda stoupat výše, bude přibývat i spojenců.

Dlouhou chvíli ležela Mara v měkkých polštářích a kdekomu by mohlo připadat, že spí. Její postavení bylo hořce jasné. Všechno, co leželo mezi lordem z Minwanabi a jeho cílem, byla jen ona samotná, mladá dívka, kterou pouze deset zazvonění gongu dělilo od toho, aby se stala sestrou Lašimy. To uvědomění jí zanechalo v ústech pachutí popela. Pokud má nyní přežít natolik dlouho, aby znovu získala své rodinné čest, musí uvážit své možnosti a plány a intriky a musí vstoupit do Hry rady; a musí se nějak postarat, aby našla způsob, jak překazit vůli lorda jedné z pěti Velkých rodin Impéria Tsuranuanni.

Mara zamrkala a s trhnutím se vrátila do přítomnosti. Podlehlá přerušované dřímotě, zatímco nosítka procházela přeplněnými ulicemi Kentosani, Svatého města, a její mysl hledala úlevu od vypětí dne. Nyní se nosítka jemně zhoupla, když byla pokládána na zem v přístavu.

Mara se podívala skrze záclony, příliš otupělá na to, aby nacházela potěšení v hemžení davu v přístavu. Když dorazila do Svatého města poprvé, byla mnohobarevnou směsicí, kterou zde viděla na každém kroku, doslova okouzlena a dychtivě pozorovala lidi, pocházející snad ze všech koutů Císařství. Už jen pohled na obytné čluny připlouvající z měst po a proti proudu řeky Gagadžin ji vzrušoval. Byly celé vyzdobené praporce, a když mezi nimi proplouly obyčejné přívozní čluny a rybářské loďky, pohupovaly se ve svých kotvištích jako pyšně načechraní kohouti mezi slepicemi na

dvorku. Všechno - obrazy, zvuky, vůně - bylo úplně jiné než cokoli, co viděla na statcích svého otce - na svých statcích, opravila se. Z tohoto pomýšlení ji zamrazilo a Mara si stěžila všimla pracujících otroků, od jejichž potem lesklých a prachem pokrytých těl se odráželo žhnoucí slunce, když nakládali balíky zboží na paluby říčních bářek. Tentokrát se nezačervenala jako tehdy, když tudy poprvé procházela ve společnosti sester Lašimy. Mužská nahota pro ni nebyla ničím novým; jako dítě si hrávala v blízkosti kasáren otcových vojáků, zatímco se muži koupali, a celá léta chodila plavat se svým bratrem a přáteli do jezírka poblíž pastvin needer. Ale pohled na mužskou nahotu jí připadal tehdy, když se zřekla všech světských záležitostí, trochu zvláštní. To, že jim tenkrát starší sestry Lašimy přikazovaly odvracet oči, způsobilo, že se chtěla dívat tím více. Toho dne se musela nutit k tomu, aby pořád nepozorovala štíhlá, svalnatá těla.

Ale dnes ji těla otroků nezajímala stejně jako pokřik žebráků, kteří svolávali požehnání bohů na ty, kdo se rozhodli podělit o minci s těmi méně šťastnými. Mara si nevšimla veslařů procházejících kolem ní houpavým krokem lidí, kteří strávili život na vodě a kteří tajně opovrhovali suchozemci, mluvili hlasitě a drsně vtipkovali. Všechno jí připadalo méně barevné, méně živé, méně úchvatné, jako by to sledovala očima, jež byly najednou daleko starší a méně ochotné dívat se s údivem a radostí. Nyní každé sluncem ozářené průčelí domu vrhalo temný stín. A v těch stínech se skrývali její nepřátelé.

Mara rychle vystoupila z nosítek. Navzdory šatu novicky řádu Lašimy se chovala s důstojností, jaká přináležela paní z Acoma. Upírala oči přímo před sebe, když kráčela k lodi, která jí odveze dolů po proudu řeky do Sulan-Qu. Papewaiio jí razil cestu a drsně odstrkoval obyčejné dělníky stranou. V okolí se pohybovali i další vojáci, pestře odění strážcové, kteří doprovázeli své pány od lodí do města. Keyoke je pečlivě sledoval, když po Marině boku kráčet k doku.

Poté, co ji její důstojníci přivedli na palubu, bylo jedinou věcí, již si Mara přála, tmavé, klidné místo, kde by se mohla vyrovnat se svým smutkem. Ale v okamžiku, kdy vkročila na palubu člunu, už k ní pospíchal jeho majitel. Ve srovnání se střizlivými oděvy bratrů a sester v klášteře jí jeho krátký rudý a purpurový plášť připadal křiklavě pestrý. Na zápěstích mu zacinkaly jadeitové náramky, když se úslužně klaněl a předváděl svému významnému hostu to nejlepší ubytování, které jeho nuzný člun nabízel - hromadu polštářů pod středovým přístřeškem, z jehož okrajů spadaly vzdušné závěsy. Mara mu dovolila, aby jí lichotil, dokud se neusadila, a projevila mu tolik vděčnosti, kolik bylo třeba, aby muž neztratil tvář. Poté, co zaujala své místo, dala mu mlčky najevo, že už jeho přítomnosti není zapotřebí. Když muž zjistil, že jeho blábolení nikdo neposlouchá, spustil tenký závěs a nechal Maře alespoň trochu soukromí. Keyoke s Papewaiem se posadili proti ní, zatímco ostatní vojáci obklopili přístřešek a jejich obvyklou ostražitost násobilo pochmurné napětí předcházející možný boj.

Mara upírajíc oči na vířící vodu řekla: "Keyoku, kde je člun mého otce... můj člun? A mé služebné?"

Starý válečník řekl: "Člun domu Acoma je v doku v Sulan-Qu, má paní. Usoudil jsem, že noční setkání s vojáky domu Minwanabi nebo jejich spojenci je daleko méně pravděpodobné, pokud použijeme veřejnou loď. Možnost, že přežijí nějací svědkové, by měla přimět případné útočníky, převlečené za bandity, aby si svůj plán rozmysleli. A pokud bychom cestou narazili na nějaké potíže, obávám se, že by nám tvé služebné mohly jen překážet." Při řeči Keyoko-vy oči přejížděly po nábřeží. "Tato loď se bude na noc přivazovat k jiným člunům, takže nebudeme na řece nikdy sami."

Mara přikývla a na dlouhou chvíli zavřela oči. Tiše řekla: "Dobrá." Sice by raději zůstala o samotě, což bylo na tomto veřejném člunu něco nemožného, ale Keyokovy starosti se zakládaly na pravdě.

Lord Jingu mohl k tomu, aby zničil poslední z domu Acoma, obětovat celou rotu vojáků a zcela jistě mohl proti Mařiným strážím postavit dostatek sil, aby je přecíslil. Ale udělal by to pouze v případě, že by si byl jist úspěchem, a pak by před ostatními lordy v Nejvyšší radě předstíral, že o ničem neví. Každý, kdo hrál Hru rady, by si dal dohromady dvě a dvě, pokud šlo o to, kdo takový masakr nařídil, ale formality musely být vždy dodržovány. Stačil by jediný cestující, který by unikl, nebo jediný voják domu Minwanabi, který by byl poznán, či nepozorná poznámka, kterou by zaslechl veslař na vedlejším člunu, a Jingu by byl vyřizen. Kdyby se dostala na veřejnost zpráva o tom, že má prsty v takové léčce, ztratil by v radě mnoho vlivu a možná by to byl signál pro některého z jeho 'věrných' spojenců, že ztrácí nad věcí kontrolu. Pak by se mohl bát svých přátel stejně jako nepřátel. Taková byla podstata Hry rady. Mohlo se ukázat, že Keyokova volba dopravního prostředku je při úniku před zradou stejně důležitá jako stovka dalších mužů ve zbrani.

Vzdych prot'al hlas kapitána člunu křičícího na otroky, aby uvolnili lana poutající loď ke břehu. Následovalo zadunění a rána a člun se náhle dal do pohybu a pohupoval se směrem od břehu do vířícího proudu vody. Mara se opřela a napadlo ji, že by bylo vhodné, kdyby alespoň naoko odpočívala. Otroci odráželi bidly člun kupředu a jejich sporá, sluncem opálená těla se pohybovala v jednotném rytmu, který řídila jednoduchá píseň.

"Pojedeme středem," zazpíval kormidelník.

"Do břehu nenaraz," odpověděli otroci.

Popěvek se dostal do tempa a kormidelník začal přidávat jednoduché verše, všechny ve stejném rytmu. "Mám škaredou ženskou!" zakřičel.

"Do břehu nenaraz!"

"Má jazyk jako meč!"

"Do břehu nenaraz!"

"A má sestru hezkou!"

"Do břehu nenaraz!"

"Říkám si: chlapec, breč!"

Maru hloupá písnička ukolébávala a myšlenky se jí začaly rozbíhat. Hádala se s otcem dlouho a prudce o to, jestli má složit přísahu. Teď, když už byly omluvy zbytečné. Mara hořce litovala toho, jak blízko se ocitla otevřeně

neposlušnosti; otec ustoupil jen proto, že láska k jeho dceři byla silnější než touha po tom, aby uzavřela politicky výhodný sňatek. Jejich loučení bylo bouřlivé. Lord Sezu z rodu Acoma dokázal být jako harulth - obří šelma, které se nejvíce báli pastevci a lovci - v bitevní vřavě, když stál proti nepřítelům, ale nikdy nebyl schopen odmítnout svou dceru, ať už byly její žádosti sebebesmyslnější. I když se v její přítomnosti nikdy nechoval tak otevřeně jako v přítomnosti jejího bratra, byl k ní vždycky shovívavý a jen její chůva, Nacoya, držela dívčinu výchovu v dětství pevně v rukou.

Mara zavřela oči. Člun nabízel jen málo bezpečí a ona se nyní mohla skrýt v tmavé říši spánku; ti za záclonami tohoto malého přístřešku si budou myslet, že uniká nudě dlouhé cesty po řece. Ale ukázalo se, že odpočinek není příliš dobrá myšlenka, protože se jí vrátily vzpomínky na bratra, kterého milovala jako vlastní dech, na Lanokotu s tmavými jiskřivými očima, jenž měl pro svou milovanou sestru vždycky připraven láskyplný úsměv. Lano dokázal běhat rychleji než kdokoli z vojáků otcova domu a vyhrál letní hry v Sulan-Qu tři roky po sobě, což byl výkon, který dosud nikdo nepřekonal. Lano si pro Maru vždycky našel čas, a dokonce ji zasvětil do tajů zápasu - čímž si vysloužil hněv její chůvy za to, že obtěžuje dívku takovými neženskými zábavami. A Lano znal vždycky nějaký nový hloupý vtip - obyčejně neslušný - který ji rozesmál a při kterém zčervenala. Věděla, že kdyby si nevybrala život v rozjímání, každého svého nápadníka by přirovnávala k bratrovi... K Lanovi, jehož veselý smích se už nikdy nebude rozléhat jídelnou v době večere. I jejich otec, ve všech směrech strohý, se usmíval a nebyl schopen odolávat nakažlivému humoru svého syna. Zatímco otec Mara cítila a vážila si ho, svého bratra milovala a nyní se topila v zármutku.

Násilím umlčela své city. Toto nebylo správné místo; nesmí truchlit dříve, než vyžaduje obyčej. Vrátila se k praktickým věcem a zeptala se Keyoka: "Byla těla otce a bratra přivezena zpátky?"

Keyoke hořce odpověděl: "Ne, paní, nebyla." Mara skousla ret. Nebude popel, který by bylo možné rozsypat v posvátném háji. Místo toho musí vybrat nějakou památku na bratra a na otce, nějaký jejich oblíbený předmět, aby jej pohřbila vedle posvátné natami - kamene, jenž obsahoval ducha rodu Acoma - aby jejich duše dokázaly najít cestu zpátky do rodné země a našly vedle svých předků mír, než se Kolo života opět otočí. Mara znovu zavřela oči, zpola pro citové vyčerpání a zpola proto, aby skryla slzy. Přestože se snažila odpočívat, na její vědomí neustále dorážely vzpomínky. Pak, po několika hodinách, se stalo houpání člunu, prozpěvování kormidelníka a odpovědi otroků samozřejmostí. Její mysl a tělo se zapojily do patřičného rytmu a ona odpočívala. Teplo dne a klid řeky se nakonec spojily a ukolébaly Maru do hlubokého spánku.

Člun zakotvil v Sulan-Qu v topasovém světle svítání. Z hladiny řeky se v kotoučích zvedala mlha, zatímco obchody a stáje na nábřeží otvíraly síťové okenice a připravovaly se na trh. Keyoke se rychle postaral o to, aby byla Marina nosítka vyložena z lodí, dokud byly ulice ještě prázdné, aby se nemuseli prodírat davem lidí; zanedlouho zaplní ulice obchodní čtvrti vozíky a nosiči, obchodníci a žebráci. V několika minutách byli otroci připraveni. Mara, oblečená stále ještě v bílém plášti řádu Lašimy - po šesti dnech už hodně pomačkaném - unaveně nasedla do nosítek. Opřela se do polštářů, na nichž byl vyšit symbol její rodiny, pták šatra, a uvědomila si, jak moc se bála vrátit domů. Nedokázala si představit velké prostory, v nichž se nebude ozývat Lanův nakažlivý smích, nebo rohože na podlaze studovny, pokryté odloženými svitky, které tam nechal otec unavený čtením zpráv. Mara se lehce usmála, když si vzpomněla na nechuť, již otec cítil vůči obchodu, ačkoli si v něm vedl velice úspěšně. Dával přednost záležitostem války, Hfe a politice, ale pamatovala si, že vždycky říkal, že ke všemu člověk potřebuje peníze a obchod se nesmí zanedbávat.

Když otroci zvedli nosítka, povolila si Mara jedno skoro slyšitelné povzdechnutí. Prála si, aby jí záclony poskytovaly více soukromí poté, co si všimla pohledů dělníků a rolníků, kteří už byli v tuto časnou hodinu na ulicích. Z plošin vozů se zeleninou a z bud, do nichž skládali své zboží, sledovali, jak je míjí velká dáma se svou družinou. Maru už neustále pozorování unavovalo a těžce snášela dlouhou cestu postupně se zaplňujícími ulicemi. Znovu se zamyslela, navenek pozorná, ale v duchu se jí z obvyklé živé podoby města ulevilo. Okenice na ochozech byly otevřené a obchodníci z oken nabízelí své zboží kupujícím. Když smlouvání skončilo, byla dohodnutá suma peněz vytažena v košíku nahoru, odkud bylo potom spuštěno zboží. Prostitutky ještě spaly, a tak byl každý pátý nebo šestý ochoz zakrytý.

Mara si s jemným úsměvem vzpomněla na své první setkání s dámami z Rákosové čtvrti. Prostitutky se už po celé generace den co den vykláněly z ochozů, šaty provokativně rozevřené, když se ovívaly vějíři, jimiž zmírňovaly všudypřítomné městské horko. Všechny tyto ženy byly krásné, tváře měly nalíčené nádhernými barvami a vlasy vyčesané do skvostných uzlů. Jejich těsné šaty byly z těch nejdražších tkanin a bohatě vyšívané. Mara tehdy dala nahlas najevo své nadšení šestileté dívky nad tou krásou. Prohlásila ke všem, kdo byli zrovna, v té chvíli dostatečně blízko, že až vyrostete, chce být úplně stejná jako ty paní na ochozech. Tenkrát poprvé a naposledy v životě zažila situaci, kdy její otec nebyl schopen slova. Lano si z ní kvůli tomu utahoval až do jitra, kdy odjela do chrámu. Teď už ji jeho hravé žerty nebudou více přivádět do rozpaků.

Mara, dojatá skoro k slzám, se odvrátila od vzpomínek. Uklidnění hledala mimo nosítka, kde na nárožích nabízelí kolemjdoucím pouliční prodáváči zboží z vozíků, kde žebráci předkládali historky o svém neštěstí, žongléři předváděli své kousky a obchodníci vystavovali vzácné, krásné hedvábí. Ale žádný z nich nedokázal ochránit její mysl před bolestí.

Prošli tržištěm a opustili město. Za zdmi Sulan-Qu se rozkládala obdělávaná pole až k linii zamlžených hor na obzoru; hřeben Kyamaka nebyl tak vysoký ani rozebraný jako velká Vysoká stěna na severu, ale údolí zůstávala dost divoká na to, aby se v nich mohli skrývat bandité nebo psanci.

Cesta k Mařiným statkům vedla bažinou, která odolávala všem pokusům o vysušení. Tady si nosiči začali mumlat kletby, když je sužoval hmyz. Stačilo ale jedině Keyokovo slovo a znovu bylo ticho.

Pak se cesta zatočila hájem stromů ngaggi, mezi dlouhými větvemi a zelenomodrým stínem. Mířili do hornatější části země a v místech, kde potoky napájející bažinu neustále narušovaly cesty vytvořené lidmi, přecházeli přes můstky

natřené jasnými barvami. Pak dorazili k modlitební bráně, pestře pomalovanému oblouku, který zde nechal vztyčit nějaký bohatý muž jako výraz poděkování bohům za požehnání. Když procházeli pod obloukem, každý z nich vznesl tichou modlitbu díky a dostalo se mu za ni malého požehnání. A poté, co oblouk zmizel za jejími zády, si Mara uvědomila, že bude potřebovat veškerou milost, kterou jí budou bohové ochotni dát, pokud má dům Acoma přežít.

Skupina opustila cestu a zamířila ke svému konečnému cíli. Šatry poletovaly nad poli thyzí, krmily se hmyzem a Červy a nakláněly se jako starci. Protože jejich hejna pomáhala zajistit dobrou úrodu, byli tito směšně vyhlížející tvorové pokládáni za dobré znamení. A zakladatelé domu Acoma si jich cenili tak, že je postavili do středu svého rodinného znaku. Mara ve známém pohledu na šatry neviděla nic směšného, i přes jejich tenké nožky a zahrocené uši, které nikdy neustávaly v pohybu, a pocítila klid, protože ptáci a dělníci na polích znamenali, že se nachází na území domu Acoma.

Nosiči přidali do kroku. Ach, jak si Mara přála, aby spíše zpomalili nebo se raději obrátili a odnesli ji někam úplně jinam. Ale jejího návratu už si všimli dělníci, kteří sbírali chrástí v hájku mezi poli a velkým domem. Někteří na ni mávali a volali, když kráčeli shrbení pod nákladem otepí, naloženým na zádech a zajištěným popruhem přes čelo. V jejich pozdravech byla vřelost a navzdory důvodu jejího návratu si zasloužili od své nové paní více než jen rezervovanost.

Mara se napřímila a s lehkým úsměvem jim pokynula. Kolem se rozkládaly její statky, na kterých naposledy spočinula zrakem s tím, že už se sem nikdy nevrátí. Keře, upravená pole a čistá stavení, v nichž bydleli dělníci, se nezměnily. Ale její nepřítomnost, jak si uvědomila, netrvala ani celý rok.

Nositka minula pastvinu needer. Polední vzduch byl naplněn hlasitým bučením a pokřikem "hút-hút-hút", kterým pastevci spolu s máváním holemi poháněli stádo k přístřeškům, kde zvířata prohlédnou, jestli na těle nemají parazity. Mara pozorovala pasoucí se krávy, jejichž šedá kůže měla díky slunci žlutohnědý nádech. Všimla si, jak několik mladých býčků zvedlo tupé rypáky, jako by se chystali k útoku, než se utekli schovat mezi své matky. Maře připadalo, jako by se jí ptali, kdy se vrátí Lano, aby si zase dělal legraci z náladových starých plemenných býků. Bolest nad její ztrátou byla s každým krokem, kterým se blížila k domovu, větší. Mara se donutila k hrdinnému výrazu, když nosiči odbočili na širokou, stromy lemovanou cestu vedoucí k domovu.

Před ní stál velký dům, postavený z trámů a papírově tenkých přepážek, které byly odsunuty stranou, aby vpustily dovnitř sebemenší náznak vánku, jenž by ochladil polední vzduch. Mara cítila, jak se jí svírá hrdlo. Mezi květy akasi neleželi žádní psi, kteří by s vyplazenými jazyky vrtěli ocasy a čekali, až se vrátí lord z Acoma. V době jeho nepřítomnosti byli vždycky zavření v psinci; nyní bude jeho nepřítomnost trvat navěky. I když jí domov bez jejích blízkých připadal opuštěný a prázdný, přece jen znamenal soukromí. Brzy se Mara bude moci odebrat do posvátného háje a tam se zbavit zármutku, jež v sobě nosila skoro celých sedm únavných dní.

Když nosítka s doprovodem prošla kolem kasáren, přidál se k ní zbytek jejích vojáků. Brnění měli naleštěná a zbraně a výstroj byly jako vždy dokonale vyčištěné, i když zahlédla kromě Keyokova a Papewaiova jen jediný další důstojnický chochol. Mara ucítila v srdci ledové bodnutí a podívala se na Keyoka. "Proč je tu tak málo bojovníků, veliteli? Kde jsou ostatní?"

Keyoke nehybně hleděl dopředu a nevšímal si prachu, který se mu usazoval na naleštěném prsním plátu, ani potu, jenž se mu řinul zpod přílby. Strnule řekl: "To jsou všichni, kdo byli schopni návratu, paní."

Mara zavřela oči, neschopná skrýt svůj úlek. Keyokovo prosté prohlášení znamenalo, že po boku jejího bratra a otce zahynuly skoro dva tisíce vojáků. Mnozí z nich zde sloužili věrně po celá léta a někteří stáli na strážích už u Mariny kolébky. Většina ve službě domu Acoma následovala příkladu svých otců a dědů.

Mara, ohromená a neschopná slova, si prohlédla muže nastoupené v útvaru a jejich počet přidala k vojákům, kteří s ní cestovali jako její osobní stráž. V jejích službách zůstávalo třicet sedm mužů, ubohý zlomek množství, jemuž velel svého času její otec. Ze dvou a půl tisíce válečníků nosících zeleň domu Acoma jich pět set bylo určeno k hlídání odlehklých držav rodiny, které se nacházely ve vzdálených městech a provinciích. O tři sta přišli již dříve ve válce probíhající za Trhlinou v barbarském světě. A nyní bylo srdce domu Acoma, jež kdysi střežily dvě tisícovky mužů ve zbraní, chráněno méně než padesáti vojáky. Mara smutně potřásla hlavou. Zármutek naplňoval stejně tak ji jako mnoho žen, které za Trhlinou ztratily své manžely. Srdce jí zachvívalo zoufalství, když si uvědomila, že síly domu Acoma, byly příliš slabé na to, aby vydržely jediný útok, i kdyby šlo jen o napadení bandity, kteří se skrývali v horách. Ale Mara také věděla, proč nechal Keyoke statek tak oslabený tím, že tolik vojáků - dvacet čtyři ze třiceti sedmi - odvedl s sebou, aby chránili ji. Žádný špeh domu Minwanabi se nesměl dozvědět, jak slabý dům Acoma je. Bezmoc ji dusila jako silná příkrývka.

"Proč jsi mi to neřekl dřív, Keyoku?" Ale v odpověď se jí dostalo pouze mlčení. A pak to Mara pochopila. Její věrný velitel vojsk se obával, že by ji tyto zprávy mohly zlomit, kdyby je byla nucena vyslechnout všechny najednou. A to se nesmělo stát. Zemřelo příliš mnoho vojáků domu Acoma na to, aby se v zoufalství vzdala. Pokud by ji zaplavila beznaděj, stalo by se z jejích obětí cti domu Acoma pouhé gesto a jejich smrt by byla zbytečná. Mara byla vržena přímo do Hry rady a bude potřebovat každý kousek rozumu a vychytralosti, jehož se jí dostávalo, aby unikla nástrahám intrik ležících před jejíma nezkušenými očima. Zrada, která navštívila její dům, neskončí, dokud sama neporazí lorda z Minwanabi a jeho nohsledy.

Otroci zastavili před vchodem do domu. Mara se rozechvěle nadechla. Přiměla se ve vztyčenou hlavou vystoupit z nosítek a vykročila mezi spirálovité oblouky krytého sloupoví, které se vinulo po celém obvodu domu. Mara počkala, až Keyoke odešle nosítka a vydá rozkazy doprovodu. Po zaslutování posledního vojáka se otočila a postavila čelem k hadonrovi, správci statku, který ji s úklonou čekal. Muž byl na svém místě nový a jeho obličej se šikmými očima Mara neznala. Ale vedle něj stála hubená, vrásčitá postava Nacoyí, chůvy, která Maru od dětství vychovávala. Za nimi čekali další sluhové.

Maru znovu zaskočila změna, již musela projít. Poprvé v životě se nemohla uchýlit do bezpečí náruče staré ženy. Jako

paní z Acoma jí musela formálně pokynout a projít dále a nechat Nacoyu a hadonru, aby ji následovali po dřevěných schodech do stinného příšeří velkého domu. Dnes musí vydržet a předstírat, že si nevšimla bolestného odrazu svého vlastního smutku, který zahlédla v Nacoyiných očích. Mara se lehce kousla do rtu a pak se vzpamatovala. Za toto nervózní gesto se jí už mnohokrát dostalo Nacoyina plísnění. Místo toho se dívka nadechla a vstoupila do domu svého otce. To, že neslyšela ozvěnu jeho kroků na vyleštěné dřevěné podlaze, ji naplnilo osamělostí.

"Paní?"

Mara se zastavila a zaťaté pěsti skryla do zmačkané bílé látky svého šatu. "Ano?"

Hadonra se ozval znovu. "Vítej doma, má paní," vyslovil formální uvítací pozdrav. "Jsem Jican, paní."

Mara tiše řekla: "Co se stalo Sotamuovi?"

Jican sklopil oči. "Trpěl žalem, paní, a následoval svého pána do říše smrti."

Mara dokázala jen jednou přikývnout a znovu vykročila ke svým pokojům. Nijak ji nepřekvapíte, že poté, co se dozvěděl o smrti lorda Sezua, starý hadonra odmítl přijímat potravu a vodu. Protože to byl starý muž, muselo trvat jen několik dní, než zemřel. Roztřížené zauvažovala, kdo asi rozhodl o tom, že na jeho místo hadonry bude dosazen právě Jican. Když se obrátila směrem k chodbě, která běžela po jedné straně zahrady, umístěné ve středu domu, řekla Nacoya: "Paní, ke svým pokojům dojdeš nejpohodlněji přímo přes zahradu."

Mara se stěží zmohla na další přikývnutí. Její osobní majetek byl přestěhován do otcových pokojů, které zabíraly největší část domu.

Strnule vykročila čtvercovou zahradou tvořící srdce každého většího tsuranského domu. Vyřezávané dřevěné mříže lemující kryté ochozy nahoře, květinové záhony a studánka, umístěná pod stromy na dvoře, to všechno jí připadalo jak známé, tak neuvěřitelně cizí poté, co přivykla kamenným stavbám chrámu. Mara pokračovala dál, dokud se nezastavila před vchodem do pokojů svého otce. Na přepážce byl namalován výjev zobrazující legendární bitvu, v níž zvítězil dům Acoma nad svým dávno zapomenutým nepřítelem. Hadonra Jican před ní přepážku odsunul stranou.

Mara na okamžik zaváhala. Otfes z toho, že viděla své věci v otcově pokoji, ji málem zbavil sebeovládání, jako by ji sama místnost něčím zradila. A s tímto podivným pocitem se jí vrátila i vzpomínka: naposledy překročila práh tohoto pokoje oné noci, kdy se pohádala se svým otcem. I když byla obvykle vyrovnané a poslušné dítě, tenkrát se její odhodlání vyrovnalo jeho.

Mara ztěžka vešla dovnitř. Vystoupila na mímě vyvýšený stupínek, usedla na polštáře a mávnutím ruky odeslala pryč služebné, které čekaly na její rozkazy. Pak dovnitř vešli Keyoke, Nacoya a Jican a formálně se jí poklonili. Papewaio zůstal stát u dveří a hlídal přístup ze zahrady.

Mara chraptivě řekla: "Chci odpočívat. Cesta byla únavná. Nechtě mě teď o samotě." Dívky okamžitě opustily místnost, ale tři služebníci zaváhali. Mara řekla: "Stalo se něco?"

Nacoya odpověděla: "Musíme udělat spoustu věcí - a většina z nich nesnese odkladu, Mara-anni."

Použila zdrobnělinu jejího jména, aby jí dala najevo svou něhu, ale pro Maru se to stalo výrazem všeho, co ztratila. Kousla se do rtu, zatímco hadonra řekl: "Paní, mnoho věcí bylo zanedbáno od... smrti tvého otce. Co nejdříve musí být učiněna mnohá rozhodnutí."

Keyoke přikývl. "Paní, nedostalo se ti výchovy toho, kdo se má starat o velký dům. Musíš si osvojit všechny věci, které jsme učili Lanokotu."

Jako by ji dost nerozrušila vzpomínka na hádku, se kterou opustila svého otce, nyní ji ještě bodla připomínka toho, že její bratr není dědicem. Skoro prosebně řekla: "Ne teď. Ještě ne."

Nacoya řekla: "Dítě, nesmíš dělat ostudu svému jménu."

Měla bys - "

Mara promluvila hlasitě tónem, v němž se odrážely všechny city, které musela tak dlouho potlačovat. "Řekla jsem, ještě ne! Ještě jsem nevykonala obřad truchlení! Vyslechnu vás, až se vrátím z posvátného háje." Poslední větu řekla s ustupujícím hněvem, jako by ten záblesk energie byl vším, nač se zmohla. "Prosím," dodala tiše.

Jican, připravený k odchodu, ustoupil o krok zpět a nervózně se zatahal za lem svého roucha. Podíval se na Keyoka a Nacoyu, ale ti stáli na místě. Velitel vojsk řekl: "Paní, musíš vyslechnout to, co ti chceme říct. Naši nepřátelé brzy vytáhnou, aby nás zničili. Jak lord z Minwanabi, tak lord z Anasati si myslí, že je dům Acoma poražen. Neměli by ještě vědět, že jsi před několika dny nesložila závěrečný slib, ale nemůžeme si být jisti. Špehové už jim možná doručili zprávu o tom, že ses vrátila; pokud je tomu tak, spřádají naši nepřátelé právě v této chvíli plány, které zničí tento dům nadobro. Odpovědnost není možné odkládat. Musíš toho zvládnout v krátké době mnoho, pokud má zůstat vůbec nějaká naděje na přetrvání domu Acoma. Jméno a čest rodiny nyní leží ve tvých rukou."

Mara vystrčila bradu způsobem, jenž se od jejího dětství nezměnil. Zašeptala: "Nechte mě o samotě."

Nacoya přistoupila ke stupínku. "Dítě, poslechni Keyoka. Naši nepřátelé jsou díky ztrátě, kterou jsme utrpěli, silní, a nezbývá ti čas pro nekázeň. Výchova, jíž se ti dříve dostalo a která měla sloužit k tomu, aby ses stala manželkou syna jiného pána, se nehodí pro paní domu."

Marin hlas zazněl ostře a napětím jí duněla krev v uších. "Nežádala jsem o to, abych se stala paní domu!" Ocitla se nebezpečně blízko slzám a zaštitila se hněvem, aby ji smutek nezlomil. "Ještě před týdnem jsem se měla stát sestrou Lašimy, a to bylo všechno, co jsem od života chtěla! Ať už na mých bedrech bude spočívat pomsta na domu Minwanabi, abych zachovala čest domu, ať už budu potřebovat radu nebo výchovu, všechno počká, dokud nenavštívím posvátný háj a nevykonám obřad na památku mrtvých!"

Keyoke pohlédl na Nacoyu, která přikývla. Mladá paní domu Acoma byla na pokraji zhroucení a museli se jí podrobit, ale stará chůva byla připravena i na tuto možnost. Řekla: "V háji je pro tebe všechno připraveno. Předpokládala jsem,

že k přivolání ducha tvého otce bude nejlépe vyhovovat jeho obřadní meč a pro ducha Lanokoty jsem připravila roucho dospělých." Keyoke pokynul k bohatě vyšivanému polštáři, na němž oba předměty ležely.

Pohled na meč, který její otec nosil při slavnostech, a na roucho, jež její bratr dostal při obřadu konajícím se v den, kdy dosáhl věku dospělosti, byl více, než mohla vyčerpaná, zármutkem zlomená dívka unést. Se slzami v očích řekla: "Odejděte!"

Všichni tři zaváhali, ačkoli neuposlechnutím rozkazu paní domu riskovali přísný trest, jímž mohla být i smrt. Hadonra se otočil a opustil pokoje své paní jako první. Keyoke jej následoval, ale když se Nacoya obrátila k odchodu, ještě jednou řekla: "Dítě, v háji je pro tebe všechno připraveno." Pak pomalu zasunula dveře na své místo.

Mara, která se konečně ocitla sama, dovolila slzám, aby jí stékaly po tvářích. Přesto ale držela pláč na uzdě, když vstala a zvedla polštář, na němž byl položen meč a roucho.

Obřad truchlení byl soukromou záležitostí; do háje rozjímání mohli vstoupit pouze členové rodiny. Ale za obvyklejších okolností by se žijícími členy rodiny šel až k živému plotu, který rostl před vchodem do háje, dlouhý zástup sluhů a poddaných. Místo toho od zadních dveří domu vykročila osamocená postava. Mara opatrně nesla polštář a její bílé roucho bylo pomáčkané a na lemu špinavé od prachu.

I kdyby byla slepá a hluchá, dokázala by najít cestu po paměti. Její nohy tu stezku znaly až do posledního kamene, který byl zasazen mezi kořeny stromu ulo, rostoucího před obřadní branou. Silný živý plot, vinoucí se kolem háje, jej chránil před pohledy nepovolaných. Sem mohli vejít jen členové rodiny Acoma, s výjimkou Cočokanových kněží, kteří háj vysvěcovali, nebo zahradníků, udržujících keře a květiny. Za branou rostl další keř, jenž zabraňoval komukoli zvenčí nahlédnout do svatyně.

Mara vešla a spěchala ke středu háje. Mezi kmínky ovocných stromů se sladce vonícími květy se do posvátného jezírka vléval malý pramínek vody. Zčeřená hladina odrážela modrozelenou barvu oblohy, která prosvítala mezi hustými převíslými větvemi stromů. Na okraji jezírka byl do hlíny zakopan velký kus skály, vyleštěný působením času a vlivem živlů; znak šatry domu Acoma, kdysi do něj hluboko vyryt, byl nyní takřka srovnán s povrchem. Toto byla natami rodiny, posvátný kámen, v němž přetrvával duch domu Acoma. Jestli jednou nadejde den, kdy budou z této země muset členové rodiny uprchnout, bude tento jejich nejsvětější majetek odvezen, a pokud to bude nutné, položí za něj život poslední voják, aby ho ochránil. V případě, že by natami padla do rukou někoho jiného, rodina by už více neexistovala. Mara se podívala ke vzdálenému okraji plotu. Pod kamennou deskou tam ležely tři natami, které získali dávní příslušníci domu Acoma, umístěné tak, aby na jejich znaky už nikdy nepadlo sluneční světlo. Mařini předkové zničili ve Hře rady tři rodiny. Nyní stála před hrozbou zničení i její vlastní rodina.

Vedle kamene byla vykopána jáma, po jejíž straně byla navršena vlhká hlína. Mara dovnitř vložila polštář, na němž ležel otcův meč a bratrovo roucho. Holýma rukama nahrnula hlínu zpátky do jámy a zarovnala ji, ani si při tom nevšimla, že si ušpinila svou bílou róbu.

Pak se posadila na paty a náhle jí málem přemohl smích. Hlavou jí projela podivná, otažitá závrat, která ji poplašila. Navzdory tomu, že se konečně ocitla na určeném místě, ji slzy a bolest, které tak dlouho zdržovala, opustily.

Nadechla se a zdušila smích. Myslí jí přebíhaly obrazy a pod řadry, na hrdle a tvářích cítila horkost. Obřad ale musel přes všechny její podivné pocity pokračovat.

Vedle jezírka ležela malá lahvička, pánev se žhnoucím uhlím, ze které se ještě kouřilo, malá dýka a čisté bílé roucho. Mara zvedla lahvičku a odstranila zátku. Nalila do jezírka vzácné oleje a na jeho hladině se rozeběhly prchavé záblesky barev. Tiše řekla: "Odpočívej, otče. Odpočívej, bratře. Vraťte se do své země a odpočívajte se svými předky."

Odložila lahvičku stranou a prudce si roztrhla živůtek svého roucha. Navzdory horku jí na malých řadrech naskočila husí kůže, když se o náhle odhalenou vlhkou pokožku otřel chladný závan větru. Znovu zvedla ruce a roztrhla svůj Šát, jak nařizovaly starodávné tradice. S druhým trhnutím ze sebe vyrazila zmučený zvuk, jen o trochu hlasitější než vzlyk. Tradice vyžadovala dát pocit ztráty najevo předkům.

Znovu si roztrhla róbu, která jí zůstala viset volně od levého ramene až k pasu. Ale v následujícím výkřiku zaznělo daleko více hněvu než zármutku. Zvedla levou ruku a roztrhla si šaty i u pravého ramene. Tentokrát ze sebe vyrazila hrdelní výkřik, jak jí projelo bodnutí bolesti až z hloubi útroby.

Tradice, jejichž původ se ztrácel v dávné minulosti, konečně vyvolaly reakci. Všechna bolest, kterou cítila, se z ní vyřinula a vyrazila až z klína přes žaludek a hrud', aby vyšla z jejich úst jako výkřik. Když Mara nechala působit všechn svůj hněv, odpor, bolest a ztrátu, zazněl její výkřik hájem jako zavutí raněného zvířete.

Se zarmouceným pláčem sáhla, oslepená slzami, do skoro vyhaslé pánve s popelem. Bylo tam sice ještě několik horkých uhlíků, ale těch si skoro ani nevšimla, když si rozetřela popel po hrudi a po odhaleném břiše na znamení, že se její srdce změnilo ve spáleniště. Znovu se roztrásla vzlyky, jak její tělo hledalo úlevu od hrůzy, kterou v ní zanechala vražda jejího otce, bratra a stovek věrných válečníků. Natáhla levou ruku a nabrala do hrsti hlínu ležící vedle natami. Vetrěla si vlhkou zem do vlasů a udeřila se do hlavy pěstí. Byla jedno s půdou domu Acoma a do této hlíny se navrátí, stejně jako duchové zabitých.

Nyní se udeřila do stehna za zpěvu pohřební litanie, jejíž slova byla díky pláči téměř nerozeznatelná. Houkala se na kolenou sem a tam a plakala žalem.

Pak zvedla malou kovovou dýku, rodinné dědictví skoro ne-vyčísitelné ceny, jež se po celé věky používala pouze při tomto obřadu. Vytáhla z pochvy její čepel a řízla se do levé paže; prudká bolest jen zdůraznila tupý tlak, který cítila v hrudi.

Podržela ranku nad jezírkem a počkala, až se kapky krve smísí s vodou, jak nařizovala tradice. Pak si znovu roztrhla šat, jenž teď kromě několika kousků spadl z jejího těla úplně. Se zdušeným výkřikem odhodila cáry stranou a zůstala až na bederní roušku nahá. Zatahala se za vlasy a donutila bolest, aby očistila její zármutek, když začala zpívat starodávná slova, kterými volala své předky, aby se stali svědky její ztráty. Pak padla na půdu pohřebiště a nechala svou hlavu

spočinout na povrchu rodinné natami.

Když byl nyní obřad dokončen, plynul Marin zármutek jako voda proudící z jezírka, která odnášela její krev a slzy do řeky a po ní až do vzdáleného moře. Když truchlení odplaví bolest, vyjde nakonec z obřadu očištěná, ale nyní přišel ke slovu okamžik soukromého žalu, kdy se nemusela stydět za své slzy a bolest. A Mara klesala do zármutku stále hlouběji, vlna za vlnou se vyplavoval pláč z nejhlubějších zákoutí její duše.

Její pláč úplně přehlušil cizí zvuk, šumění listů, jak se někdo pohyboval ve větvích stromů, které se nad ní skláněly. Mara, ponořená do své bolesti, jej stěží zaslechla a zaznamenala jej až ve chvíli, kdy na zem vedle ní dopadla temná postava. Než ale mohla otevřít oči, uchopily ji za vlasy silné prsty. Postava ji hrubě zvrátila hlavu. Otřesená děsivým přílivem strachu začala bojovat a koutkem oka nad sebou zahlédla černě oděného muže. Pak ji omráčil úder do tváře. Sevření v jejích vlasech povolilo a po krku se jí smekla škrticí smyčka. Instinktivně po ní hmátla. Prsty se jí zamotaly do smyčky, která by ji v několika málo vteřinách dokázala zabít, ale s tím, jak muž tlak škrticí smyčky zesiloval, zabraňovala její dlaň uzlu uvázanému uprostřed, aby ji rozdrtil hrtan. Ale ani tak nemohla dýchat. Její pokus o křik vyzněl jen jako zachrčení. Pokusila se odvalit stranou, ale útočník trhl smyčkou a držel ji pod sebou. Zápasnický kop, který se naučila od svého bratra, vyvolal jen napůl pobavené zavrčení. Navzdory svým dovednostem byla Mara proti útočníkovi bezmocná.

Provaz se sevřel pevněji a zařizl se jí do dlaně a krku. Mara zalapala po dechu, ale bylo to marné, a plíce už ji pálily bolestí. Cítila, jak ji muž zvedá, a bojovala jako ryba chycená na háčku. Jen díky tomu, že neohrabaně tiskla v dlaní šňůru, ještě neměla zlomenou páteř. Maře bušila v uších krev. Bezmocně máchla volnou rukou. Její prsty se zachytily látky. Trhla za ni, ale byla příliš slabá na to, aby muže vyvedla z rovnováhy. Skrze řev vlastní krve v uších slyšela, jak muž hekl, když ji zvedl ze země. Pak ji přemohl nedostatek vzduchu a její duch se propadl do temnoty.

Kapitola druhá

ZHODNOCENÍ

Mara ucítila na tváři vlhkost.

Se zmatkem, který provázal návrat jejích smyslů, si uvědomila, že Papewaio něžně podpírá její hlavu a otírá jí tvář kusem vlhké látky. Mara otevřela ústa, aby promluvila, ale sevřelo se jí hrdlo. Rozkašlala se a pak přes bolest, která jí svírala svaly na krku, ztěžka polkla. Zamrkala a snažila se zvládnout své myšlenky; ale jediné, co věděla, bylo, že ji hrozně bolí krk a hrdlo a že obloha nad hlavou vypadá neuvěřitelně krásně, když se její modrozelená hloubka rozplývá v nekonečno. Pak pohnula pravou rukou; z dlaně jí vystřelila bolest do ramene a přivedla ji k plnému vědomí.

Skoro neslyšně řekla: "Vrah?"

Papewaio pokynul hlavou směrem k něčemu, co leželo vedle jezírka. "Mrtvý."

Mara se otočila, aby se podívala, a ne všimla si bolesti ze svých zranění. Mrtvola vraha ležela na jednom boku a prsty jedné ruky ležely ve vodě, do ruda zbarvené krví. Byl malý, vyhublý jako třtina, stavěný skoro křehce a oblečený v jednoduchém černém šatu a kalhotách sahajících pod kolena. Kápí a roušku měl staženou stranou z hladké, skoro chlapecké tváře, která měla na levé lici modré tetování - květinu hamoi stylizovanou do šesti sousedních kruhů, nakreslených vlnitými čarami. Obě ruce měl zbarvené až po zápěstí červeně. Mara se zachvěla, když se rozpomněla na bolest, kterou jí tyto ruce způsobily. Papewaio jí pomohl vstát. Odhodil stranou látku utrženou z jejího starého roucha a podal jí bílou róbu, kterou si měla obléknout po ukončení obřadu. Mara se oblékla a nevěnovala pozornost stopám krve, které na jemně vyšívané látce zanechaly rány na jejích rukou. Na její pokyn ji Papewaio odvedl z háje.

Mara kráčela po cestičce, jejíž známost už ji nyní tolik neutěšovala. Kruté sevření vrahovy škrticí smyčky ji přivedlo k tomu, že si uvědomila, že po ní mohou nepřátelé sáhnout i v samém srdci usedlosti Acoma. Bezpečí jejího dětství bylo navždy pryč. Temné křoviny obklopující háj ji nyní připadaly jako skryše nájemných vrahů a ze stínu pod širokými větvemi stromu ulo čísel chlad. Mara si třela bolavé svaly pravé paže a ze všech sil se pokoušela odolat záchvatu paniky. I když byla vyděšená jako malý ptáček při pohledu na široká křídla dravce, kroužícího nad ním oblohou, prošla obřadní branou s takovou dávkou vznešeného chování, jaké se od paní velkého domu očekávalo.

Hned za branou čekali Nacoya s Keyokem a po jejich boku stál hlavní zahradník a dva jeho pomocníci. Promluvil ale jen Keyoke, který řekl pouze: "Co se stalo?"

Papewaio odpověděl s pochmurnou stručností. "Přesně, jak sis myslel. Čekal tam vrah. Spolek hamoi."

Nacoya rozptáhla ruce a přijala Maru do své náruče, která konejšila rány už od útlého dětství, ale Mara poprvé neměla pocit bezpečí. Hlasem stále ještě chraptivým od nedávného skrčení, řekla: "Spolek hamoi, Keyoku?"

"Rudé ruce Květinového bratrstva, paní. Jsou to nájemní vrazi, kteří nepatří k žádnému klanu, fanatici věřící, že zabít nebo být zabit znamená být posvěcen Turakamuem, že smrt je jedinou modlitbou, kterou Rudý bůh vyslyší. Když

přijímají úkol, skládají přísahu, že své oběti zabijí, nebo sami při pokusu o vraždu zemřou." Odmlčel se, zatímco zahradník kradmo udělal ochranné znamení: Rudého boha se lidé báli. Keyoke pak cynicky poznamenal: "Přesto mnozí z jejich zákazníků chápou, že Bratrstvo vykoná svou neobvyklou modlitbu pouze tehdy, dostane-li spolek bohatou odměnu." Jeho hlas se snížil skoro k mumlání, když dodal: "A Hamoi jsou velice přizpůsobiví, pokud jde o to, či duše bude nabídnuta jako oběť Turakamuovi."

"Proč jsi mi o tom nic neřekl už dříve?"

"Nejsou obvyklou součástí služby Turakamuovi, paní. Tohle není právě ten druh věcí, o nichž otcové říkají dcerám, které se nemají stát dědici." V Nacoyině hlase zaznělo pokárání. Třebaže už bylo příliš pozdě na sebeobviňování, řekla Mara: "Teď už začínám chápat, co jste měli na mysli, když jste říkali, že je potřeba probrat některé věci bez odkladu." Mara se začala otáčet a očekávala, že ji doprovodí zpátky do jejích pokojů. Ale stará žena ji zadržela; Mara byla příliš otřesená na to, aby se zeptala na důvod jejího chování, a zůstala stát na místě.

Papewaio odstoupil stranou od ostatních a pak poklekl do trávy na jedno koleno. Na tvář mu padl stín obřadní brány a úplně zakryl jeho výraz, když vytáhl z pochvy meč, v ruce jej obrátil a podal zbraň jílcem napřed Maře. "Paní, prosím, abych si s tvým dovolením mohl vzít život ostřím."

Mara na něj dlouhou chvíli nechápavě zírala. "Proč mě o to žádáš?"

"Vešel jsem do háje rozjímání domu Acoma, paní."

Až do tohoto okamžiku si Mara, stále ještě otřesená pokusem o zavraždění, nedokázala uvědomit dosah Papewaiova skutku. Vstoupil do háje proto, aby ji zachránil, ačkoli dobře věděl, že takové přestoupení zákazu mu vynese bez slitování okamžitý rozsudek smrti.

Keyoke, který viděl, že Mara není schopna odpovědi, se pokusil promluvit v Papewaiův prospěch. "Nařídila jsi Jicanovi, Nacoyi a mně, abychom tě k háji nedoprovázeli, paní. O Papewaiovi ses nezmínila. Skryl se poblíž obřadní brány; když zaslechl zvuky boje, poslal pro nás zahradníka a pak vešel dovnitř."

Velitel vojsk domu Acoma předvedl svým společníkům výjimečný důkaz citu; na kratičky okamžik se koutky jeho úst zvedly nahoru, jako by právě přinášel zprávu o vítězství, které přišlo po těžké bitvě. Pak náznak jeho úsměvu zmizel. "Všichni jsme věděli, že je něco takového pouze otázkou času. Je smůla, že si vrah vybral právě toto místo; Pape věděl, co ho čeká, když do háje vstoupí."

To, co Keyoke říkal, bylo Maře jasné: Papewaio tím, že vešel do háje, urazil Mariny předky a zasloužil si rozsudek smrti. Ale kdyby do něj nevešel, přivodil by tím daleko horší osud. Kdyby zemřel poslední člen domu Acoma, všichni muži a ženy, které Papewaio pokládal za své přátele, by se stali lidmi bez domova, a byli by na tom jen o něco málo lépe než otroci nebo psanci. Žádný válečník by se nezachoval jinak než Papewaio; obětoval svůj život v obraně cti domu Acoma. Keyoke se Maře pokoušel říct, že si Pape za to, že se rozhodl zachránit za cenu života svého život své paní a všech, které miloval, zaslouží smrt válečníka, smrt ostřím. Ale myšlenka, že by měl takový hrdinný bojovník zemřít za její vlastní naivitu, byla na Maru příliš. Bezděčně řekla: "Ne."

Papewai to pokládal za jasné odmítnutí práva na smrt bez ponížení a sklonil hlavu. Oči mu zakryly havraní vlasy, když bez zaváhání a bez chvění rukou obrátil meč v ruce a zabořil jeho ostří do země před Mařinými nohama. Zahradník s výrazem lítosti na tváři pokynul svým dvěma pomocníkům. S provazem v ruce přispěchali a postavili se k Papewaiovi. Jeden mu začal svazovat ruce za zády, zatímco druhý přehodil přes silnou větev stromu kotouč lana.

Mara zůstala na okamžik beze slova stát a pak ji pochopení udeřilo celou silou: Papewaio byl připraven podstoupit nejostudnější způsob smrti, oběšení, které bylo vyhrazeno pouze zločincům a otrokům. Mara potřásla hlavou a vykřikla: "Přestaňte!"

Všichni znehybněli. Zahradníkovi pomocníci se zastavili s rukama napůl zvednutými a pak se podívali nejdříve na hlavního zahradníka, pak na Nacoyu a Keyoka a nakonec na svou paní. Tuto povinnost vykonávali s největším sebezapřením a zmatek nad nerozhodností jejich paní velice zvýšil jejich nepříjemné pocity.

Nacoya řekla: "Tak zní zákon, dítě."

Mara zavřela oči, aby utišila touhu, která ji nutila rozkřičet se. Napětí, truchlení, přepadení a teď tento spěch s Papewaiovou popravou za čin, který způsobila ona sama svým nezodpovědným chováním, to všechno ji málem zlomilo. Mara odpověděla pevně, aby nepropukla v pláč: "Ne... Ještě jsem se nerozhodla." Podívala se z jedné netečné tváře na druhou a dodala: "Budete muset všichni počkat, dokud se nerozhodnu. Pape, zvedni svůj meč."

Její rozkaz byl do nebe volajícím znevážením tradice. Papewaio ji mlčky poslechl. Zahradníkovi, který nervózně stál opodál, řekla: "Odstraň z háje vrahovo tělo." S náhlou naléhavou touhou do něčeho udeřit dodala: "Zbav je šatů a pověš na strom vedle cesty jako varování ostatním špehům, kteří se mohou nacházet poblíž. Pak očisti natami a vypuť jezírko; obojí bylo poskvrněno. Až bude zase všechno v pořádku, pošli zprávu Čočokanovým kněžím, aby přišli a háj znovu vysvětili."

I když ji všichni sledovali udivenými očima. Mara se obrátila. Nacoya za ní vyrazila jako první. S ostrým mlasknutím jazyka odváděla chůva svou mladou paní do chladného ticha domu. Papewaio a Keyoke tomu přihlíželi s hlavou plnou nepříjemných myšlenek, zatímco zahradník odspěchal, aby vyplnil rozkazy své paní.

Dva zahradníkovi pomocníci, kteří svjeli lano zpátky do kotouče, si vyměnili pohledy. Jak to tak vypadalo, smůla domu Acoma neskončila u otce a syna. Období, po které bude Mara paní domu, se mohlo ukázat velice krátkým, protože její nepřítel rozhodně nebudou čekat, až se plně vpraví do složitých tajů Hry rady. Nicméně, jak oba zahradníkovi pomocníci tiše uznávali, byly takové věci v rukou bohů a ti slabí byli vždy, den co den, taženi ve vleku mocných. Nikdo nemohl říct, jestli je jeho osud krutý, nebo ne. Prostě tomu tak bylo.

V okamžiku, kdy paní z Acoma dorazila do samoty svých pokojů, převzala velení Nacoya. Přinutila rychle pobíhající služebné, aby se postaraly o pohodlí své paní. Zatímco Mara odpočívala na polštářích a roztržitě hladila rukou látku, na

níž byly vyšity šatry, znak jejího domu, připravily vonnou koupel. Člověk, který Maru neznal, by mohl její klid pokládat za důsledek zármutku a bolesti; ale Nacoya se nenechala ošálit a viděla v dívčích očích soustředěnou naléhavost. Mara byla napjatá, rozhněvaná a odhodlaná a už se pokoušela odhadnout dalekosáhlé politické důsledky útoku na svou osobu. Práci svých služek snášela bez obvyklého neklidu a mlčela, zatímco ji koupaly a ovazovaly rány. Na poškrábanou pravou ruku, plnou modřin, jí přiložily obklad z bylin. Nacoya nervózně přešlapovala kolem, zatímco Maru masírovaly dvě starší ženy, které tuto službu poskytovaly už lordu Sezuovi. Jejich staré prsty byly překvapivě silné; vyhledávaly napětím ztuhlé svaly a hnětly je, dokud se postupně neuvolnily. Mara se později cítila stále ještě unavená, ale masáž starých žen ji zbavila nervového vyčerpání.

Nacoya donesla chochu v jemném porcelánovém šálku, z něhož se kouřilo. Mara seděla u nízkého kamenného stolku a usrkávala hořký nápoj; pokaždé, když se napila, ji horká tekutina zabořila v hrdle a ona sebou trhla. V háji byla příliš otřesená útokem a nevnímala nic jiného než jen krátký výbuch paniky a strachu. Nyní zjistila, že je příliš vyčerpaná na to, aby projevila nějaké reakce. Šikmé paprsky odpoledního slunce zjasňovaly papírové výplně oken stejně, jako tomu bylo už od jejího dětství. Z dálky slyšela hvízdání pasáků stád na pastvině needer a poblíž Jicanův hlas, který huboval některého otroka za nešikovnost. Mara zavřela oči a skoro si dokázala představit zvuk skřipajícího pera, jímž psal její otec rozkazy vzdáleným podřízeným; ale zrada domu Minwanabi navždy ukončila tyto vzpomínky. Mara si váhavě uvědomila klidnou Nacoyinu přítomnost.

Stará chůva se posadila na druhém konci stolu. Její pohyby byly pomalé a rysy unavené. Jemně vyřezávané jehlice, které udržovaly chůvin složitý účes, byly upevněny trochu nakřivo, jako by se působením času stávalo zvedání rukou obtížnější. Ačkoliv pouhá služebná, byla Nacoya dobře zběhlá v uměních a jemnostech Hry rady. Sloužila dlouhá léta jako pravá ruka manželky lorda Sezua, a když ta při porodu zemřela, vychovávala jeho dceru. Stará chůva byla pro Maru matkou. Dívka si uvědomila, že Nacoya čeká, až něco řekne, a poznamenala: "Udělala jsem několik velkých chyb, Nacoyo."

Chůva vážně přikývla. "Ano, dítě. Kdybys nim dala čas na přípravu, prohlédl by zahradník háj těsně předtím, než jsi do něj vešla. Mohl by vraha odhalit nebo by byl zabit sám, ale jeho zmizení by varovalo Keyoka, který by nechal háj obklíčit vojáky. Vraha by to buď přinutilo vzdát se, nebo by vyhladověl k smrti. Kdyby vrah z Hamoi při zahradníkově příchodu utekl a skrýval se poblíž, tví vojáci by jeho skrýš našli." Chůva sevřela ruce v klíně a tón jejího hlasu ztvrdl. "Ve skutečnosti tví nepřátelé očekávali, že chybu uděláš... a tys ji udělala."

Mara výtku přijala a očima sledovala proužek kouře, který stoupal z jejího šálku chochy. "Ale ten, kdo vraha poslal, udělal chybu stejně jako já."

"Pravda." Nacoya zamžikala, když se snažila zaostřit pohled na svou paní. "Rozhodl se, že uvrhne na dům Acoma trojí pohanu tím, že tě nechá zavraždit v rodinném posvátném háji, navíc ne se ctí ostřím nože, ale uškrcením, jako bys byla zločincem nebo otrokem, abys zemřela hanebně!"

Mara řekla: "Ale jako žena -"

"Jsi paní domu," vyštěkla Nacoya. Její lakované náramky zazvonily, když se udeřila pěstí do kolena ve starodávném gestu nesouhlasu. "Od okamžiku, kdy jsi přijala vládu v tomto domě, dítě, ses stala člověkem se všemi právy a výsadami vládce. Převzala jsi moc, které užíval tvůj otec jako lord z Acoma. A z toho důvodu by tvá smrt uškrcením vrhla na rodinu takovou hanbu, jako by stejnou smrtí zemřel tvůj otec nebo bratr." Mara se kousla do rtu, přikývla a znovu se napila své chochy. "Ta třetí pohana?"

"Ten pes z Hamoi měl určitě v úmyslu ukrást rodinnou natami domu Acoma a navždy vymazat jméno rodiny. Bez rodiny se ctí by z tvých vojáků nebylo nic jiného než šedí válečníci, psanci žijící v divočině. Všichni tví služebníci by skončili svůj život jako otroci." Nacoya hořce dodala: "Náš lord Minwanabi je bezohledný."

Mara postavila svůj šálek chochy do středu stolu. "Takže si myslíš, že za tím stojí Jingu?"

"Ten muž je opilý vlastní mocí. Stojí nyní v Nejvyšší radě jen o krůček níž než samotný Vojevůdce. Kdyby snad osud srazil Almecha z bílozlatého trůnu, přišel by na jeho místo následník z rodiny Minwanabi. Jediný další nepřítel tvého otce, který by si mohl přát tvé zničení, je lord z Anasati. Ale ten je příliš chytrý na to, aby se podílel na takovém hanebném útoku - a k tomu ještě tak mizerně provedeném. Kdyby poslal vraha z Hamoi on, byly by jeho rozkazy jednoduché: tvá smrt za každou cenu. Otrávená šipka vystřelená z úkrytu nebo čepel nože mezi žebra a pak rychle pryč a roznést zprávu o tvé smrti."

Nacoya s jistotou přikývla, jako by rozhovor jen potvrdil její přesvědčení. "Ne, náš lord z Minwanabi může být nejmocnějším mužem Nejvyšší rady, ale je jako rozzuřený harulth, který poráží stromy, aby dostihl gazena." Zvedla ruku a roztáhla prsty, aby naznačila velikost malého bojácného zvířátka, o němž se zmínila. "Zdědil své postavení po mocném otci a má silné spojení. Lord Minwanabi je vychytralý, nikoli inteligentní."

Lord z Anasati je jak vychytralý, tak inteligentní a právě jeho je třeba se bát." Nacoya udělala rukou vlnivý pohyb.

"Plazí se jako relli v bažinách, tiše, pokradmu, a útočí bez varování. Tahle vražda je jasná stejně tak, jako by lord Minwanabi poslal nájemnému vrahovi příkaz ke tvé smrti písemně s rodinnou pečeti, přivázanou ke spodnímu okraji listu." Nacoya zamyšleně přimhouřila oči. "To, že už ví o tvém návratu, dává dobré vysvědčení jeho špehům."

Předpokládali jsme, že se o tom, že jsi paní domu, ještě pár dní nedozví. To, že sem poslal Hamoi tak brzy, znamená, že už ve chvíli, kdy tě Keyoke odváděl z chrámu, věděl, že jsi nesložila závěrečný slib."

Nespokojeně potřásla hlavou.

"Měli jsme to předpokládat."

Mara uvažovala o Nacoyině radě, zatímco šálek s chochou pomalu vychládal na stole. Uvědomila si svou novou odpovědnost jako nikdy dříve a rozhodla se, že tuto nepříjemnou záležitost nemůže víc odkládat. I když jí kolem tváří spadaly černé vlasy v dívčích kadeřích a ozdobný límec jí připadal příliš velký, napřímila se s rozhodností vládce.

"Možná mě lord z Minwanabi pokládá za gazena, ale pokud je on harulth, bude si muset nechat narůst zuby, aby mohl rozkousat maso. Pošli pro Keyoka a Papewaia."

Na její rozkaz vyběhl posel, malý chlapec, který byl mezi otroky vybrán pro svou pohyblivost; vyskočil ze svého místa u dveří, aby donesl zprávu. Za malou chvíli dorazili válečníci; oba její výzvu očekávali. Keyoke měl nasazenu svou plíbu označující jeho hodnost, její péřový chochol se otěl o vrchol dveřního rámu, když vešel. Svého velitele dovnitř následoval prostovlasý, ale skoro stejně vysoký Papewaio. Pohyboval se se stejnou pružností a silou, díky níž mohl jen před několika hodinami zneškodnit nájemného vraha; v jeho chování nebyla patrná jediná stopa starosti, pokud šlo o jeho nejistý osud. Mara byla tak otřesena jeho hrdým postojem a výrazem v jeho tváři, lhostejnějším než obvykle, že ji na okamžik přemohla velikost soudu, který bude muset vynést.

Když válečníci poklekli před jejím stolem, nebyla na ní ale jakákoli nervozita patrná. Zelená péra na Keyokově přilbě se chvěla ve vzduchu tak blízko, že by se jich mohla dotknout. Potlačila zachvění a pokynula mužům, aby se posadili. Její služka jim nabídla z konvice horkou chochu, ale přijal ji jen Keyoke. Papewaio jen jednou zavrtěl hlavou, jako by důvěřoval svým pohybům více než hlasu.

Mara řekla: "Udělal jsem chybu. Budu se snažit podobným chybám příště vyhnout -" Ostře se odmlčela, zamračila se a udělala nervózní gesto, které se ji sestry Lašimy pokoušely odnaučit. "Ne," řekla Mara. "Musím se zařadit lépe, protože v chrámu jsem poznala, že u mne netrpělivost často zvítězí nad rozvážností. Keyoke, musíme si domluvit nějaký signál, a ten budeš používat vždy, když bude můj život nebo osud rodiny Acoma ohrožen způsobem, jemuž nebudu rozumět. Pak se možná strašné události dnešního dne nebudou více opakovat."

Keyoke přikývl; jeho tvář byla sice lhostejná, ale v jeho výrazu byl patrný souhlas. Po chvíli přemýšlení si přejel kloubem ukazováčku přes starou jizvu, která se mu táhla po bradě. "Paní, rozpoznáš toto gesto jako varování, třeba i na veřejném místě, plném dalších lidí?"

Mara se skoro usmála. Keyoke si vybral Papewaiův nervózní zvyk, jeho jedinou známku napětí. Keyoke nikdy nervozitu najevo nedával; měla pocit, že ať už je pod tlakem, v nebezpečí nebo v bitevní vřavě, nikdy neztrácí sebeovládání. Pokud se na své jizvě poškrábe v její přítomnosti, určitě si toho všimne a bude na to dbát. "Dobrá tedy. Domluveno, Keyoku."

Rozhostilo se ticho, naplněné očekáváním, když Mara přesunula svou pozornost ke druhému válečníkovi, který před ní seděl. "Můj hrdinný Pape, kdybych v jednom případě nechybovala, byla bych teď mrtvá a všechny naše majetky a lidé by byli bez pána..." Dívka, která si přála, aby se okamžik rozhodnutí oddálil co nejvíce, dodala: "Kdybych řekla, aby za mnou k háji nešel nikdo..." Její věta se vytratila nedokončená do prázdna. Všichni věděli, že její rozkaz bude muset být vyplněn do posledního písmene; povinnost by Papewaia přiměla zůstat mimo haj a odevzdat ji do rukou osudu.

Mara řekla: "Teď musí jeden z mých nejcennějších mužů zaplatit životem za věrnou a čestnou službu domu."

"Takový je zákon," poznamenal Keyoke a v jeho hlase nezazněla ani stopa smutku nebo hněvu. Uklidnilo ho, že Mara má dostatek síly na to, aby vyplnila svou povinnost, a péra na jeho přilbě znehybněla stejně jako jeho rysy.

Mara si povzddechla. "Předpokládám, že není jiné cesty."

"Není, dítě," řekla Nacoya. "Musíš určit způsob a čas Pa-peho smrti. Měla bys mu ale dovolit, aby nalehl na meč, a přiznat mu čest válečníka, aby mohl zemřít ostřím. Přinejmenším to si zaslouží, paní."

V Mařiných temných očích se zablesklo; rozhněvalo ji, že musí ztratit tak věrného služebníka, a zamyšleně svařila obočí. Chvilí bylo ticho a pak najednou prohlásila: "Myslím, že ne."

Zdál se se Keyoke chystá promluvit, ale pak jen krátce přikývl, zatímco si Papewaio třel bradu palcem ve svém gestu nervozity. Mara, kterou toto gesto otřásl, rychle pokračovala: "Můj rozsudek zní takto: věrný Pape, to, že zemřeš, je jisté. Ale o místě a okolnostech tvé smrti rozhodnu v dané chvíli sama. Až do té doby mi budeš sloužit stejně jako dosud. Kolem hlavy si uvaž černou pásku odsouzených, aby všichni věděli, že jsem nad tebou vyslovila rozsudek smrti."

Papewaio krátce přikývl. "Jak si přeješ, paní."

Mara dodala: "A pokud by mi osud seslal smrt dříve než tobě, můžeš nalehnout na svůj meč... nebo můžeš přinést plody pomsty tomu, kdo by mě zavraždil, jak sám uznáš za vhodné." Byla si jista tím, kterou z těchto dvou možností by si Pape vybral. Teď zůstane v jejích službách, dokud neurčí čas a způsob jeho smrti.

Mara si prohlédla své tři nejvěrnější společníky a napůl se bála, že by její neortodoxní rozhodnutí mohlo být napadeno. Ale služba a zvyk vyžadovaly poslušnost a nikdo se jejímu pohledu nepostavil. Mara doufala, že jednala se ctí, a řekla:

"Nyní běžte a věnujte se svým povinnostem."

Keyoke s Papewaiem vstali okamžitě. Se vzpřímenými zády se formálně uklonili, obrátili a odešli. Nacoya, stará a v pohybech pomalejší, vyjádřila svou úctu s menší grácií. Narovnála se se souhlasným výrazem ve vráscité tváři. "To bylo dobře provedeno, dcero Sezuova," zašeptala. "Zachránila jsi Papewaiovu čest a udržela sis nejvěrnějšího ze svých služebníků. Bude nosit černý pás hanby, jako by to bylo čestné vyznamenání." Pak, jako by upadla nad svou upřímností do rozpaků, stará chůva rychle odešla.

Služka, která čekala u dveří, musela promluvit dvakrát, než si jí Mara všimla. "Bude si má paní něco přát?"

Paní domu Acoma, unavená vzrušením a napětím tohoto odpoledne, vzhledla. Podle pohledu služebné, naplněného očekáváním, si uvědomila, že odpoledne skončilo. Posuvné přepážky pokrývaly modré stíny a dodávaly ozdobným loveckým malbám zvláštní nádech. Mara zatoužila po návratu jednoduchosti svého dětství a rozhodla se, že vynechá formalitu večerního jídla. I zítra bude příliš brzy na to, aby čelila skutečnosti, že bude muset sedět na otcově místě v čele stolu. Služebná řekla: "Pusť dovnitř večerní vzduch a pak můžeš odejít."

Služebná si pospíšila, aby vyplnila její přání, a odsunula velké vnější přepážky vedoucí na západ. Oranžové slunce stálo nízko a skoro se dotýkalo nachového obzoru. Rudozlaté světlo prosvítalo větvemi, na kterých večer hřadovaly šatry. Mara je chvíli sledovala, když ptáci náhle vylétli vzhůru. V několika minutách se obloha pokryla půvabnými a

elegantními obrysy, které vířily mezi oblaky, v podvečer osvětlenými šarlatově, růžově a indigově. Žádný člověk nechápal důvod tohoto krásného skupinového tance na křídlech, ale samotný pohled byl nádherný. I když Mara toto představení sledovala od svého dětství tisíckrát, při pohledu na hejno ptáků se jí stále tajil dech. Nevyrušila ji ani služebná, která se po špičkách vytratila z pokoje, a skoro celou hodinu seděla a pozorovala, jak se ptáci, jichž byly celé tisíce, točí v kruhu a obracejí se, naklánějí a kloužou vzduchem, zatímco světlo pomalu hasne. Když slunce zmizelo, ptáci se snesli k zemi. Ve stříbřitém soumraku se shromažďovali v bažině a tiskli se k sobě, aby v hejnu čelili dravcům, kteří by je mohli ve spánku napadnout.

Služebné se vrátilo do místnosti v teplé, mírné hodině příchodu tmy a přinášely olej do lamp a horký bylinkový čaj. Ale Maru přemohlo vyčerpání. Našly ji, jak spí v polštářích, ukolébána známými zvuky needer zaháněných do ohrad. V dálce se smutná píseň otroků, kteří v kuchyni připravovali thyzový chléb pro ranní jídlo, mísila s tichým voláním Keyokových strážů hlídkujících na pozemcích rodiny, aby zajistily bezpečí nové paní domu Acoma.

Mara, zvyklá na klášterní disciplínu, se probudila časné ráno. Zamrkala, když ji v prvním okamžiku znátl pohled na její okolí; pak jí vyšívaný přehoz na rohoži připomněl: ležela jako paní domu v pokoji svého otce.

Vyspala se dobře, ale podlitiny, které jí zůstaly na těle po útoku Minwanabiho vraha, jí stále bolely. Převalila se na bok. Do očí jí spadlo několik praminků vlasů; netrpělivě si je odhrnula stranou.

Za posuvnými přepážkami obrácenými k východu se pomalu projasňovalo jitro. Do ranního zpěvu ptáků se mísilo hvízdání pastevců, kteří vyháněli needry z ohrad. Mara, zneklidňovaná vzpomínkami, vstala.

Její služebné neslyšely, že už je vzhůru. Dívka přešla bosá místnost a - vděčná za chvíli samoty - zvedla háček na přepážce. Pak ji co nejtíšeji odsunula. Mezi volnými záhyby oděvu jí pronikl ke kůži chladný vzduch. Mara nasála vůni rosy, vlhké půdy a jemné vůně květů akasi. Z bažin se zvedala mlha, v jejichž kotoučích vypadaly stromy a keře jako nakreslené uhlem, a v dohledu bylo vidět jen osamělou siluetu honáka sedícího na hřbetě pomalé needry.

Voják hlídkující venku se na místě otočil za zvukem, který se ozval za jeho zády, a uvědomil si, že dívka, jež tam stojí s vlasy sepnutými sponkami ke spaní a v nočním oděvu, je jeho paní. Uctivě se uklonil. Mara mu roztržitě pokývla a on se vrátil ke své hlídce. Dívka se rozhlédla po obrovské rozloze rodinného statku, v jitra ještě nenarušeném zvuky a ruchem dne. Zakrátko se všichni, kdo pracují na statku, ujmou svých úkolů a Mara teď měla jen několik okamžiků, aby si v klidu mohla prohlédnout to, co bylo nyní pod její ochranou. Celo se jí svrástilo, když si uvědomila, kolik se toho bude muset naučit o tom, jak udržovat tento majetek. V tomto okamžiku vlastně ani neznala celkový rozsah svého dědictví. Vzdáleně tušila, že jí patří nějaké majetky v jiných provinciích, ale vůbec nic nevěděla o jejich postavení ani hodnotě. Její otec podrobnosti ohledně sklizní a chovu dobytka nenáviděl, a ačkoliv moudře řídil své hospodářství tak, aby měl zisky a aby se jeho lidem vedlo dobře, rozhovory, které vedl s Marou, se vždy týkaly lehčích témat a mluvili jen o tom, co vyhovovalo jemu.

Když se od dveří do pokoje ozval tichý hlas služebné. Mara přepážku zasunula zpět. "Obleču se a hned posnídám," řekla. "Pak se setkám v pracovně s Jicanem, novým hadonrou."

Děvče se uklonilo a odešlo do šatny, zatímco si Mara vytahovala z vlasů sponky. Protože jí byla během pobytu v chrámu odepřena péče služebných, sáhla automaticky po svém kartáči.

"Paní, nejsi snad se mnou spokojena?" Ve výrazu mladého děvčete byly patrné obavy.

Mara se zamračila, podrážděna tím, jak nevědomky udělala chybu. "Jsem s tebou velmi spokojena." Podala služebné hřeben a seděla klidně, zatímco se jí dívka starala o vlasy. Mara mezitím uvažovala o tom, jestli pravý důvod k tomu, že se chce setkat s Jicanem, nespočívá spíše v tom, že se hodlá vyhnout Nacoyi, než v tom, že se chce něco dozvědět o svých statecích. Stará chůva měla sklony k tomu, být po ránu nevrlá. Nacoya by mohla mladému děvčeti vyprávět celé romány o povinnostech paní domu.

Mara si povzddechla a služebná ustala v práci, neboť očekávala od své paní nějakou poznámku, již by jí naznačila, v čem udělala chybu. Když Mara nic neříkala, dívka opatrně pokračovala, jako by se bála nesouhlasu své paní. Mara si rozmýšlela otázky, které chtěla položit Jicanovi, a věděla, že se nakonec bude muset s Nacoyinou nevrloú náladou vypořádat. Povzddechla si znovu, když si vzpomněla, jak musela snášet Nacoyiny tresty za všelijaké holčičí nápady, a služebná ji znovu přestala česat ve strachu, že se její paní něco nelíbí. Po chvíli se ale zase vrátila k úpravě vlasů mladé paní domu a Mara se plně ponořila do vymýšlení otázek, které se týkaly chodu domu.

Později už oblečená a upravená Mara seděla s loktem opřeným o polštář. Kousala se soustředěně do rtu, jak pročetla poslední z velké hromady svitků. Haddonra Jican, malý, sluncem opálený a nervózní jako vyplašený pták, se jí díval přes rameno. Zrovna jí něco ukazoval prstem.

"Zisky jsou vyčísleny zde, paní. Jak si jistě povšimneš, jsou slušné."

"Vidím, Jicane." Mara si položila svitek na kolena právě ve chvíli, kdy do dveří strčila hlavu Nacoya.

"Mám práci, Nacoyo. Uvidíme se za chvíli, možná v poledne."

Stará chůva potřásla hlavou, ozdobenou stejně nakřivo upevněnými jehlicemi jako vždycky. "Když paní dovolí, poledne bylo už před hodinou." Mara překvapeně zvedla obočí. Už rozuměla netrpělivosti, kterou její otec pociťoval, když se jednalo o udržování vzdálených majetků. Úkol byl daleko spletitější, než čekala. A přesto na rozdíl od otce pokládala finanční záležitosti za zajímavé. S litostivým úsměvem nad netrpělivostí své chůvy paní domu Acoma řekla:

"Ztratila jsem pojem o čase. Ale Jican už skoro skončil. Můžeš počkat, pokud chceš."

Nacoya potřásla nesouhlasně hlavou. "Mám spoustu práce. Pošli pro mě služebnou, až to bude vyřízeno. Ale neotálej. Je třeba udělat mnoho rozhodnutí a zítra už může být na jejich uvážení pozdě."

Chůva odešla. Mara zaslechla, jak se zastavila a zamumlala něco ke Keyokovi stojícímu na stráž v přední hale. Pak Mara, kterou to táhlo zpátky k Jicanovi a škole obchodu, sáhla po dalším svitku. Tentokrát k výsledné sumě, jež na

něm byla uvedena, poznamenala sama, bez hadonrovy pomoci: "Možná nám chybějí válečníci, Jicane, ale pokud jde o majetek, jsme silní, možná dokonce v blahobytu."

"Není to těžké, paní. Sotamu udržoval po všechna léta, kdy sloužil tvému otci, přesné záznamy. Jen jsem následoval jeho příkladu. Sklizeň plodů thyzy byla za poslední tři roky skvělá, zatímco plíseň hwaet, která řadí v provinciích na planinách, vyhnala vysoko ceny veškerého obilí - thyzy, rygy, mazy a dokonce i milatu. S pohromou hwaetu jen líný správce dováží svou thyzu do Sulan-Qu a prodává ji tam. Zabere jen o něco méně námahy, když vyjednává s faktorem konsorcia dovozců obilí v Městě Plání."

Malý muž vzdychl.

"Paní, nechtěl bych, aby to bylo chápáno jako neúcta ke komukoli z vyšší třídy, ale vím, že mnoho mocných lordů nesnáší podrobnosti obchodu. A přitom zároveň odmítají dát svým hadonrům a správčům povolení k tomu, aby mohli jednat nezávisle. Proto jsme obchodovali s velkými domy, a kdykoli jsme mohli, obcházeli jsme městské obchodníky. Tím jsme dosáhli daleko většího zisku, než kdybychom postupovali jinak."

Hadonra se odmlčel s rukama skromně vztaženými před sebe. Pak, jako by mu dodalo odvalu to, že jej Mara nepřerušila, pokračoval. "A chovatelé... to už je úplná záhada. Znovu to nemyslím jako znevážení, ale zdá se mi, že lordi ze severu jsou velice krátkozrací, pokud jde o výběr chovných býků." Malý muž pokrčil rozpačitě rameny, nyní už daleko klidněji. "Býk, který má špatnou povahu a lze ho daleko obtížněji zvládnout, ale je těžce stavěný a hrabe kopyty do země nebo má velký" - v rozpacích sklopil oči - "eh, důkaz plodnosti, se prodává lépe než býk tlustý, z jehož rodové linie budou pocházet dobrá zvířata na maso, nebo býk povolný, jenž zplodí klidná telata. Takže zvířata, která by rozumnější člověk vykastroval nebo porazil, se prodávají za dobrou cenu, zatímco ta nejlepší zůstávají tady a lidé žasnou nad tím, jak jsou naše stáda kvalitní. Říkají: 'Jak je možné, že maso domu Acoma je tak chutné, když mají tak slabé býky?' Něco takového prostě nedokážu pochopit."

Mara se lehce usmála a na tváři se jí poprvé od chvíle, kdy opustila chrám, objevil uvolněný výraz. "Tito urození pánové hledají zvířata, v nichž by se odrážela jejich vlastní mužnost. Já nemám nic takového zapotřebí. A protože v žádném případě nechci, abych byla srovnávána s jakýmkoli svým chovným dobyt看em, okamžitě se postarej o to, aby byly všechny kusy dobytka, jejichž povaha se sebeméně podobá mé, odeslány pryč." Jicanovy oči se na okamžik otevřely doširoka, než si uvědomil, že dívka žertuje. Mara dodala:

"Vedl sis dobře."

Muž jí poděkoval úsměvem, jako by bylo z jeho beder snato těžké závaží. Očividně se těšil z odpovědnosti plynoucí z jeho nového úřadu a bál se, že by jej z něj mohla jeho nová paní odvolat. Byl potěšen dvojnásobně - nejen tím, že jej paní Mara na místě hadonry ponechá, ale i tím, že ocenila jeho schopnosti.

Ale Mara zdědila po svém otci instinkt k vládnutí - ačkoli se u ní začínal teprve projevovat - a poznala okamžitě, že vedle ní sedí schopný, možná dokonce nadaný správce statků. "Tvá horlivost v obchodě přináší rodině Acoma stejnou čest jako odvaha našich vojáků," řekla. "Můžeš nyní odejít a pokračovat ve své práci."

Hadonra se z kleku poklonil tak, že se čelem dotkl podlahy, což byl projev úcty, který byl od muže v jeho postavení daleko hlubší, než bylo zapotřebí. "Hřeji se na výsluní chvály své paní."

Jican vstal a odešel ve chvíli, kdy přišel sluha, aby uklidil svítky ležící na podlaze. Současně s hadonrovým odchodem vešla do dveří Nacoya. V patách jí šli další sluhové s tácy naplněnými občerstvením a Mara s povzdechem zatoužila po tom, aby se její hojně služebnictvo proměnilo ve vojáky.

Nacoya se uklonila a pak se posadila dřív, než jí to Mara stačila dovolit. Do tichého cinkání nádobí, když sluhové pokládali podnosy na stůl, pak řekla: "Myslí si snad má paní, že může celé dopoledne pracovat a ani se nenajíst?" V jejích starých, temných očích se mihl kritický výraz. "Od chvíle, kdy jsi odešla do chrámu, jsi ztratila na váze. Někteří muži by o tobě dokonce mohli říct, že jsi vyhublá."

Mara, která pořád ještě uvažovala o rozhovoru s Jicanem, promluvila, jako by ji ani neslyšela. "Začala jsem poznávat své statky a majetek. Když jsi vybrala tohoto Jicana, Nacoyo, zvolila jsi dobře. Na Sotamua sice vzpomínám s láskou, ale tenhle člověk mi připadá jako mistr obchodu."

Nacoya zjihla. "Totéž jsem předpokládala i já, paní, ale prvořadá byla v té chvíli rozhodnost."

"Udělála jsi dobře." Mara si prohlédla hromadu jídla a vůně čerstvé thyzy v ní probudila pocit hladu. Natáhla se pro krajíček, zamračila se a dodala: "A nejsem vyhublá. Jídla, která jsme dostávali v chrámu, nebyla tak prostá, jak si myslíš." Ukousla si a zamyšleně žvýkala. Podívala se na svou neodbytnou chuť. "Takže - co musíme udělat?"

Nacoya našpulila rty, což bylo jasné znamení toho, že se dotkne věci, kterou pokládá za obtížnou. "Musíme rychle jednat tak, abychom posílili tvůj dům, paní. Bez příbuzných budeš pro mnoho lidí lákavým terčem. I pro ty, kdo s domem Acoma nemají žádný svár, ale prostě shlížíjí zálibným okem na tvůj majetek a statky. Pozemky a stáda by menšího lorda k útoku proti tvému otci nepodnítily, ale proti mladému děvčeti bez zkušeností? 'Za každou záclonou je ruka'," citovala.

"A v každé ruce nůž," dokončila Mara. Odložila krajíc chleba stranou. "Rozumím, Nacoyo. Mám za to, že musíme začít verbovat nové vojáky."

Nacoya potřásla hlavou tak prudce, až se zdálo, že se volně upevněné jehlice, které jí udržovaly účes pohromadě, rozlétnou po místnosti. "To je v této chvíli nebezpečný a obtížně proveditelný nápad."

"Proč?" Mara podrážděním zapomněla na chléb. "Právě jsem si prohlédla s Jicanem výnosy. Dům Acoma je dostatečně bohatý na to, aby si mohl držet dva a půl tisíce vojáků. Máme dokonce na to, abychom jim vyplatili rekrutský příspěvek."

Ale Nacoya poukázala na to, že nový pán musí starému pánu zaplatit za výcvik vojáků. Jemně jí připomněla: "Zemřelo příliš mnoho mužů, Mara-anni. Rodinná pouta, která zůstala, jsou příliš slabá na to, aby něco přinesla." Tsuranská tradice nařizovala, že se členem vojska domu může stát pouze rodinný příslušník už sloužícího vojáka. Nejstarší synové

často přísahali věrnost stejným domům jako jejich otcové, takže noví vojáci mohli být až druhými nebo třetími syny. Nacoya, jež to všechno příliš dobře věděla, dodala: "Většina schopných mužů už byla povolána v okamžiku, kdy verboval vojáky tvůj otec před útokem na barbarský svět. Každý, koho najdeš, je buď mladý, nebo nezkušený. Dříve, než by nám to mohlo přinést nějaký užitek, se do věci vloží lord z Minwanabi."

"Také jsem na to myslela." Mara sáhla pod psací stůl a vytáhla skříňku, jemně vyřezanou z drahých dřev. "Poslala jsem dnes ráno pro člověka z Cechu poslu. Člověk, který dorazí, dostane tuto skříňku a bude mu řečeno, že ji má odevzdat zavřenou a bez průvodního dopisu přímo lordu z Minwanabi." Mara zachmuřeně podala skříňku Nacoyi.

Nacoya otevřela jemně zdobenou schránku a nad tím, co uviděla uvnitř, překvapeně zvedla obočí. Vedle péra šatry tam ležela škrticí šňůra zbarvená Marinou krví. Nacoya zavřela skříňku tak opatrně, jako by v ní ležel stočený šarlatový dhast, nejjedovatější z hadů, a řekla: "Otevřeně vyhlašuješ domu Minwanabi krevní mstu."

"Jen dávám na vědomí mstu táhnoucí se už dlouhá léta!" vykřikla Mara, která se ještě ani zdaleka nevzpamatovala z vraždy svého otce a bratra. "Jen říkám Jinguovi, že další generace domu Acoma je na něj připravená." Náhle se dívka zahleděla na tác s jídlem, jako by ji její vlastní pocity uvedly do rozpaků. "Matko mého srdce, ve Hře rady jsem nezkušená, ale pamatuji se na mnoho nocí, kdy otec rozebíral s Lanem, jak se podobné věci řeší a důvody pro jednotlivá řešení. Jeho dcera jej poslouchala stejně dobře."

Nacoya odložila skříňku stranou a přikývla. Mara vzhledla; v horku se trochu potila, ale byla rozhodnuta. "Náš nepřítel Minwanabi si bude myslet, že je to něco daleko malichernějšího, než co to ve skutečnosti znamená. Bude se snažit odhalit další kroky, které uděláme, a dá nám tím příležitost k tomu, abychom mohli plánovat. Všechno, v co mohu nyní doufat, je, že získáme trochu času."

Nacoya chvíli mlčela a pak řekla: "Dcero mého srdce, tvá odvaha je udivující, nicméně ačkoli ti toto gesto může zajistit den, týden nebo dokonce více, lord z Minwanabi nakonec všechno, co nese jméno Acoma, vyhladí." Stará chůva se rozhodně naklonila dopředu. "Musíš najít spojení, a proto ti zbývá jediná cesta, po níž se musíš dát. Musíš se provdat. Rychle."

Mara vyskočila ze svého místa tak prudce, že kolenem vrazila do nohy psacího stolu. "Ne!" Rozhostilo se polekané ticho a jeden z uvolněných svitků se skutálel do mísy s polévkou.

Nacoya si nevšímalá rozčilení své paní. "Nemáš žádnou jinou volbu, dítě. Jako paní domu si musíš vyhledat ženicha mezi mladšími syny určitých domů Císařství. Svatba se synem z domu Šinzawai, Tukareg nebo Čočapan nám poskytne spojení, díky němuž se budeme schopni ochránit." Na okamžik umlkla a pak řekla: "Tak dlouho, jak to jen bude možné. Nicméně časem se rovnováha může narušit."

Mariny líc zrudly a oči se jí rozšířily. "Nikdy jsem neviděla žádného z těch, o kterých jsi mluvila. Nikdy se neprovdám za cizince!"

Nacoya vstala. "Nyní z tebe mluví hněv a tvé myslí vládne srdce. Kdybys neodešla do chrámu, byl by tvůj manžel vybrán z odpovídající rodiny tvým otcem nebo bratrem. Jako paní z Acoma musíš udělat pro dobro domu všechno. Nyní odejdu, abys o tom mohla uvažovat."

Chůva sevřela staré prsty kolem skříňky, jež měla být Cechem poslu dopravena lordu z Minwanabi. Ztuhle se uklonila a odešla.

Mara seděla, naplněná tichým vztekem, s očima upřenými na promočený svitek pomalu se potápějící do hlubin polévkové mísy. Myšlenka na sňatek v ní budila bezejmenný strach, jenž byl nějakým způsobem zakořeněn v jejím zármutku. Zachvěla se, přestože den byl horký, a lusklá prsty na sluhy, aby odnesli podnosy s jídlem. Bude odpočívát a o samotě přemýšlet o tom, co jí řekla stará chůva.

Na Keyokovu radu zůstala Mara v průběhu odpoledne v domě. I když by raději dala přednost tomu, aby mohla v nosítkách pokračovat v prohlížení majetku rodiny, byl počet jejich válečníků příliš omezený; pro zajištění její bezpečnosti v otevřené krajině by bylo zapotřebí doprovodu a nezbyl by dostatek vojáků na běžné hlídky. Dívka se cítila příliš svěží na to, aby odpočívala, a tak studovala dokumenty, aby se více seznámila se vzdálenějšími majetky rodiny. Dala si přinést lehké jídlo. Stíny se prodlužovaly a odpolední horko přešlo do klidu podvečera.

V průběhu čtení začala paní Acoma rozumět jemně, ale důležité okolnosti řídící tsuranský život - okolnosti často zdůrazňované jejím otcem, kterou si ale v plné šíři uvědomila teprve nyní: čest a tradice byly jen dvě zdi velkého domu; ty další dvě tvořily moc a bohatství. A ze všech čtyř právě ty druhé dvě zajišťovaly, že se střecha nezhroutí. Mara sevřela v ruce držadlo svitku. Kdyby se jí jen nějak podařilo udržet od těla nepřátele, prahnoucí po její smrti, dostatečně dlouho na to, aby mohla vstoupit do Hry rady, pak... Nechala tu myšlenku nedokončenou. V tuto chvíli ji nejvíce sužoval problém, jak si udržet lordy domů Minwanabi a Anasati od těla. Pomsta byla zbytečný sen, pokud by nedokázala zajistit přežití rodiny. Mara, hluboce zamyšlená, nezaslechla Nacoyu, jak na ni volá tiše ode dveří. "Paní?" opakovala chůva.

Mara polekaně vzhledla a pokynem dovolila staré chůvě, ať vstoupí. Pak čekala, duchem nepřítomná a zamyšlená, zatímco sejí stará žena klaněla a klekala si před ni.

"Paní, přemýšlela jsem o našem odpoledním rozhovoru a prosím tě, abys mou radu nezavrhovala."

Mara přimhouřila oči. Nijak netoužila po pokračování dřívější diskuse o jejích vdavkách, ale přetrvávající bolest způsobená pohmožděninami, které jí na těle zanechal nájemný vrah, ji přivedla k tomu, že si uvědomila potřebu prozíravosti. Odložila svitky stranou a pokynem vyzvala Nacoyu, aby pokračovala. "Pokud jde o tvé postavení paní z Acoma, to se sňatkem nijak nezmění. Manžel bude smět sedět po tvé pravici, ale nebude mít žádné slovo v záležitostech domu kromě případu, kdy mu to povolíš. Bude..."

Mara mávla rukou. "To všechno vím."

Stará žena se na rohoži před svou paní usadila trochu pohodlněji. "Prosím o prominutí, paní. Když jsem se o tom

zmiňovala dříve, neuvědomila jsem si, že panna Lašiny zapomene za dobu, kdy byla za zdmi chrámu, na všechny světské starosti. Záležitosti odbývající se mezi chlapci a dívkami, setkávání se syny jiných urozených domů, líbání a hry s doteky - všechny ty věci, které ti byly odpírány nejen celý poslední rok. Myšlenky na muže..." Nacoya, znervózněná narůstajícím napětím v Marině klidu, se na chvíli odmlčela, ale nakonec řekla: "Nevšímej si řeči staré ženy. Byla jsi panna - a pannou jsi zůstala."

Toto prohlášení způsobilo, že se Mara začervenala. Během jejího pobytu v chrámu jí bylo řečeno, aby zapoměla na tužby těla. Nacoyina starost týkající se tohoto problému, nebyla na místě, protože Mara měla problémy s tím, aby zapoměla. Často se přistihla při tom, jak sní o chlapcích, které za svého dětství znala.

Mara se nervózně zatahala za cíp obvazu zakrývajícího její poraněnou dlaň. "Matko mého srdce, jsem stále ještě panna. Ale rozumím tomu, co se mezi mužem a ženou děje." Náhle, jako by se chtěla pochlubit, utvořila palcem a ukazováčkem levé ruky kroužek a prostrčila jím ukazováček ruky pravé. Honáci, sedláci a vojáci používali takové gesto, když chtěli dát najevo cokoli, co se týkalo pohlavního styku. Přestože to nebylo nijak obscénní - sex nepatřil k hlavním záležitostem tsuranského života - bylo její gesto neslušné a nehodné dámy z velkého domu.

Nacoya byla příliš moudrá, než aby komentovala takovou provokaci, a řekla: "Paní, vím, že sis hrála s bratrem mezi vojáky a honáky. Vím, že jsi viděla, jak se páří býci s kravami. A daleko více." Díky tomu, že žila mnoho let v těsné blízkosti obyčejného tsuranského života, nacházela se jak Mara, tak její bratr dostatečně blízko vášni nebo občas narazili na dvojice otroků a služek.

Pokrčila rameny, jako by šlo o záležitost příliš malého významu.

"Dítě, rozumíš tomu, co se děje mezi mužem a ženou tady." Chůva se dotkla ukazováčkem svého čela. Pak ukázala na své srdce. "Ale nerozumíš tomu, co se děje tady," a ukázala na svůj klín, "nebo tady. Jsem možná stará, ale pamatuji si.

Mara-anni, paní domu je také válečnickem. Musíš ovládat své tělo. Bolest musí být zvládnuta." Chůva se při vzpomínce vzpřímila. "A vašeň občas bolí víc než jakákoli rána, kterou dokáže způsobit meč." Slábnoucí sluneční světlo pronikající oknem zdůraznilo pevnost jejích rysů, když se znovu podívala na Maru. "Dokud nepoznáš celé své tělo a nedokážeš zvládnout každou jeho potřebu, jsi zranitelná. Tvá síla nebo slabost jsou jedno se silou a slabostí domu Acoma. Krásný muž, který ti bude šeptat do ucha sladká slova a jehož dotek vyvolá ve tvém klíně oheň, tě může zničit stejně jako spolek Hamoi."

Mara se hluboce zarděla a v očích se jí zajiskřilo. "Co navrhuješ?"

"Paní domu musí být zbavena pochybností," řekla Nacoya. "Po smrti tvé matky podnikl lord Sezu kroky, jimiž si zajistil, že nebude díky touhám těla postupovat pošetile. Jeho touha po dceři ze špatného domu by mohla rodinu zničit stejně jako prohraná bitva.

Zatímco jsi byla v chrámu, přiváděl do tohoto domu ženy z Rákosové čtvrti -"

"Nacoyo, takové ženy sem chodily už v dobách, kdy jsem byla malá. Pamatuji si to." Mara se netrpělivě nadechla a díky silné vůni květů akasi si uvědomila, že otroci pracují v zahradě za okny.

Ale sladká vůně neměla podle všeho žádný účinek na Nacoyu. "Lord Sezu to nedělal vždy jen pro sebe, Mara-anni. Někdy tyto ženy přicházely za Lanokotou, aby se mohl poučit o věcech mužů a žen a nestal se obětí svodů lstivých dcer a pletich jejich otců."

Představa toho, že se její bratr s takovými ženami stýkal, Maru náhle urazila; přesto ji ale blízkost otroků přinutila zachovat klid.

"Takže se ptám znovu: co navrhuješ?"

"Pošlu pro muže z Rákosové čtvrti, který bude mít zkušenosti v tom, jak -"

"Ne!" přerušila ji Mara. "Tohle nebudu poslouchat!"

Nacoya svou paní ignorovala. "- vyplnit touhy ženy. Může tě naučit -"

"Řekla jsem ne, Nacoyo!"

"- všechno, co budeš potřebovat vědět, aby tě jemné doteky a sladká slova, šeptaná ve tmě, nezmátla."

Mara balancovala na pokraji výbuchu vzteku. "Přikazuji ti: mlč už!"

Nacoya zmlkla. Obě ženy na sebe upřely oči a dlouhou chvíli bylo v místnosti ticho. Nakonec stará chůva sklonila hlavu, až se čelem dotkla rohože, na níž klečela; bylo to gesto vyjadřující pokoru otroka. "Jsem zahanbena. Urazila jsem svou paní."

"Běž! Odejdi!"

Stará žena vstala, a když odcházela, šustění jejího šatu a její nahrbená záda prozrazovaly nesouhlas. Mara poslala pryč služebnou, která přispěchala, aby zjistila, jestli její paní něco nechce. Když pak osaměla, obklopená pečlivě vedenými a krásně napsanými svitky maskujícími to, co bylo při pohledu zblízka krutou a nemilosrdnou válkou intrik, pokoušela se Mara přijít na kloub zmatku, jenž v ní vyvolal Nacoyin návrh. Strach, který v ní vzrůstal, ale nedokázala nijak pojmenovat. Mara objala pažemi své tělo a rozvzlykala se. Paní z Acoma, zbavená útěchy svého bratra, obklopená úklady, hrozbami a neviděnou přítomností nepřátel, sklonila hlavu a nechala slzy vsakovat do obvazu na své pravé ruce a štípat v ranách, jež zakrýval.

Ozval se tichý zvuk zvonku. Mara poznala, že jde o signál, jímž byli do svých ubikací svoláváni otroci k večeři. Dělníci upravující záhony akasi, vstali a odložili své nástroje, zatímco jejich paní za papírovými zástěnami odsunula stranou svitky. Utřela si oči, napučené od pláče, a tiše zavolala na služebné, aby otevřely dveře pracovny a vpustily dovnitř večerní vzduch.

Vstala a cítila se přitom prázdná a unavená; ale pak pevně sevřela rty. Zamyšleně se kousla do rtu a opřela se o leštěný rám dveří. Musí existovat ještě nějaké řešení kromě snátka. Zamyslela se, ale na žádné nepřišla, zatímco na západní obloze zapadalo velké a zlaté slunce. Nad vzdálenými poli se chvěl horký vzduch a v zelenomodré míse oblohy

nad její hlavou nebylo ani stopy po ptácích. Listy akasi, které ostříhali dělníci, ležely na bílé dlážděné cestě a do klidného vzduchu kolem velkého domu přidávaly svou vůni. Mara zívla, unavená zármutkem a starostmi.

Náhle zaslechla výkřiky. Narovnála se, poplašená a pozorná. Po cestě k ubytovně stráží spěchaly postavy. Dívka, která si uvědomila, že takové vyrušení musí znamenat špatné zprávy, se odvrátila od okna právě ve chvíli, kdy do pracovny vtrhla služebná. V patách se jí objevil válečník, zaprášený, zpocený a udýchaný z dlouhého běhu v brnění. Uctivě sklonil hlavu.

"Paní, s tvým dovolením."

Mara ucítila, jak se jí v žaludku svírá mrazivá pěst. Už to začíná, pomyslela si. Přesto se jí ve tváři nehnul ani sval, když řekla: "Mluv." Voják se na pozdrav udeřil pěstí do hrudi. "Paní, velitel vojsk vzkazuje: naše stáda napadli psanci."

"Chci nosítka. Rychle!"

"Jak si přeješ, paní." Služebná, jež ohlásila vojáka, vyběhla ze dveří.

Válečníkovi Mara řekla: "Svolej doprovod."

Muž se uklonil a odešel. Mara si svlékla lehké, vzdušné šaty, kterým dávaly tsuranské šlechtičny přednost jako domácímu oděvu. Hodila je do rukou služebné, zatímco další k ní vyrazila s cestovním oděvem, delším a mnohem střízlivějšího střihu. Mara si kolem krku ovázala šálu, aby zakryla nezahojené stopy po škrtici šňůře, a vyšla ven.

Otroci u jejích nosítek čekali tiše, oblečení jen v bederních rouškách a zpocením horkem. Stáli u nich čtyři válečníci, kteří si narychlo upravovali přilby a připevňovali si k pasu zbraně. Voják, vyslaný k Maře, aby jí podal zprávu, jí nabídl paži a pomohl své paní na čalouněné sedadlo. Pak dal rozkaz nosičům a doprovodu. Nosítka se zahoupala a naklonila směrem dopředu, jak se otroci pokoušeli vyhovět potřebě spěchu, a vyrazili k pastvinám.

Cesta skončila dříve, než Mara očekávala, celé míle od hranic statku. To bylo nebezpečné znamení, protože bandité by si nedovolili zaútočit tak hluboko na pozemcích, kdyby hlídky byly silné. Mara prudkým pohybem, vyjadřujícím její vztek, odhrnula lehkou záclonu. "Co se tu stalo?"

Keyoke se obrátil od dvou vojáků prohlízejících půdu, v níž hledali stopy, které by mohly určit sílu a množství banditů. Pokud její slzami napuchlou tvář zaznamenal, nevyvolala na jeho vlastních pevných rysech žádný výraz. Měl na sobě své obvyklé krásně lakované brnění a přilba s chocholem se mu zahoupala na řemínku u pasu, když ukázal k prolomenému plotu opravovanému otroky v bederních rouškách. "Psanci, paní. Deset, možná dvanáct. Zabili pastevece, prorazili plot a odehnali pár needer."

"Kolik?" Mara natáhla ruku a její velitel vojsk jí pomohl vystoupit z nosítek. Tráva jí pod podrážkami sandálů připadala podivně cizí po měsících, kdy chodila po kamenných chrámových podlahách, které odrážely každý zvuk; také nečekala bohatou vůni čerstvé hlíny a popínavých chal vinoucích se po pilířích plotu. Mara ze sebe setřásla své chvilkové rozptýlení, a když si všimla Jicana, zamračila se způsobem, jaký vždy používal její otec v případě, že se v domě dělo něco špatného.

Ačkoli byl hadonra s bývalým lordem domu Acoma ve styku jen málokdy, znal tento pověstný pohled. Uklonil se s prsty nervózně zaťatými do švů svých volných kalhot. "Paní, přišla jsi asi o tři nebo čtyři krávy. Přesný počet ti budu moci říct teprve, až seženeme zaběhlé kusy."

Mara pozvedla hlas nad bučení poděšených zvířat a hvízdání pastevců, kteří mávali svými dlouhými holemi a koženými biči ve vzduchu, jak zaháněli dobytek do opravené ohrady. "Zaběhlé?"

Keyoke, podrážděný Jicanovým nedostatkem sebedůvěry, odpověděl tónem, který byl daleko vhodnější pro bitevní pole vzdáleného barbarského světa než pro kyprou zemi pastviny needer. "Zvířata na této pastvině byla určena pro chov. Pach krve je vyplašil, a zdivočela; to vyburcovalo pastevece." Odmlčel se a očima pročesával vzdálenou čáru lesů.

Napjatost v jeho chování jen znásobila Marinu zvědavost. "Co tě trápí, Keyoku? Určitě ne ztráta několika krav nebo jeden zabítý otrok?"

"Ne, paní." S očima stále upřenými na les potřásl starý voják hlavou. "Lituji ztráty dobrého majetku, ale krávy a chlapec jsou jen ty menší problémy." Odmlčel se, zatímco se ozval křik dozorce; skupina otroků se pustila do vztyčování nového plotu a velitel vojsk začal mluvit o nejhorším. "Jsme bděli od chvíle, kdy se pes z Hamoi pokusil o útok na tvůj život, paní. Tohle nebyli žádní mizerní zloději. Udeřili a zmizeli v průběhu dne, což hovoří o plánu a o dobré znalosti našich hlídek." Mara cítila, jak jí projel strach jako rampouch. Pečlivě udržovala na své tváři klidný výraz, když řekla: "Špehové?" Lordu z Anasati by nebylo proti mysli zorganizovat nájezd falešných 'banditů', kdyby chtěl zjistit sílu vojáků domu Acoma.

Keyoke si posunul meč u pasu. "Myslím, že ne, paní." Vyslovil to se svým obvyklým klidným výrazem. "Minwanabi nejedná tak jemně a Anasati nemá tak daleko na jihu vojenské stanoviště, aby dal podobný útok dohromady v tak krátkém čase. Ne, tohle vypadá jako práce vojáků - vojáků bez pánů."

"Šedí válečníci?" Mariny chmury se prohloubily, když si představila drsné muže nenáležející k žádnému domu, kteří často žili v horách. V okamžiku, kdy je počet vojáků domu Acoma tak nízký, by se mohli šedí válečníci pod vedením chytrého velitele stát stejnou hrozbou jako jakákoli léčka nepřátel.

Keyoke si setřásl prach z bot a znovu si prohlédl vzdálené kopce, které se nyní nořily do stínů soumraku. "S dovolením své paní bych vyslal pátrače. Pokud jsou za tento útok zodpovědní šedí válečníci, chtěli si jen naplnit břicha. Pátrači narazí na kouř a ohně na opékání masa. A když ne, budeme vědět, že zvěst o naší slabosti rychle postupuje k nepřátelským uším."

Nezmínil se o protiútku. Ať už byl ve vyjadřování tak opatrný, jako Nacoya nebyla, jeho mlčení, pokud šlo o tuto věc, Maře objasnilo, že otevřené použití síly by se mohlo ukázat jako katastrofa. Válečníků domu Acoma bylo příliš málo i na to, aby vyhnali ze svého dosahu bandu zlodějů needer. Jak hluboko jen dům Acoma klesl, pomyslela si Mara; ale formálním gestem vyjádřila svůj souhlas. Keyoke odešel, aby vydal svým vojákům rozkazy. Otroci u nosítek se s

očekáváním narovnali, přáli si rychlý návrat k večeri chladnoucí na stolech v jejich příbytcích; ale paní domu se k návratu nechystala. Přestože věděla, že ji bude Nacoya hubovat, že se zdržovala na místě, které pro ni nebylo vhodné, cítila, že naléhavá potřeba nových vojáků rychle přerůstá ve vážnou hrozbu. Stále odmítala myšlenku sňatku jako jediného způsobu, jak zajistit bezpečí, a znovu zavolala Keyoka k sobě.

Uklonil se, tvář zastíněnou soumrakem. "Přichází noc, paní. Pokud si přeješ radu, dovol mi, abych tě doprovodil do domu, protože po setmění může být tvá bezpečnost ohrožena."

Potěšilo ji, že velitel vojsk má pořád tytéž vlastnosti, kterých si na něm cenil lord Sezu, a usmála se. Dovolila starému válečníkovi, aby jí pomohl nasednout do nosítek a pak načala ožehavý problém přímo. "Už jsi začal najímat nové vojáky?" Keyoke rozkázal nosičům, aby vyrazili, a pak srovnal svůj krok s jejich. "Má paní, dva muži se spojili se svými bratrance ve vzdálených městech a požádali, aby byli do našich služeb vysláni mladší synové. Za týden nebo dva totéž povolím dalším dvěma. Pokud bychom to dělali ve větší míře, v každých kasárnách od Amboliny po Dustari by se rozneslo, že domu Acoma docházejí síly."

V šeru se rozsvítila světla, jak dělníci u plotu zažehli lampy, aby mohli pokračovat ve své práci. Když se nosítka s jejich paní obrátila na cestu k domu, začal jeden muž zpívat a po chvíli se k němu přidal další. Mara si uvědomovala, že jejich bezpečí závisí na její rozhodnosti, a zeptala se: "Neměli bychom uzavřít nějaké smlouvy?"

Keyoke se zastavil. "Žoldáci? Nájemní ochránci karavan?" Pak znovu vykročil a rychle dohonal nosítka. "Nemožné. Nemohli bychom se na ně spolehnout. Pokud nemají s domem Acoma žádné krevní svazky, byli by nám ti muži k ničemu. Nedluží ti svou čest. Proti nepřátelům svého otce potřebuješ válečníky, kteří poslechnou bez zaváhání, kteří budou dokonce na tvůj příkaz připraveni zemřít. Ukaž mi muže ochotného zemřít za peníze a já ho přijmu do služby. Ne, paní, domy si žoldáky najímají jen pro jednoduché úkoly, jako například k ochraně skladišť nebo k hlídkám proti obyčejným zlodějům. A dělá se to jen proto, aby válečníci byli volní pro čestnější povinnosti."

"Pak tedy žoldáky potřebujeme," řekla Mara. "Když už pro nic jiného, tak alespoň pro to, aby šedí válečníci neztloustli z masa našich needer."

Keyoke si odepnul prilbu od pasu a v rychle se snášející tmě prsty prohrábl chochol. "Má paní, za lepších časů ano. Ale ne nyní. Polovina mužů, které bys najala, by byli špehové. Navíc nejsem ochoten přiznat čest mužům bez pána, takže musíme čekat a doplnit své řady pomalu."

"A zemřít." Mara, která stále ještě nesouhlasila s Nacoyiným názorem, že sňatek je jediným východiskem, hořce zaťala pěsti.

Keyoke zastavil nosiče, protože jej vylekala její nálada, kterou u ní jako u děvčete nikdy dříve nepoznal. "Má paní?"

"Jak dlouho bude trvat, než se lord z Minwanabi dozví, jak velké škody na nás napáchal svou zradou?" Mara zvedla hlavu a její tvář vypadala mezi bílými závěsy nosítek jako bledý ovál. "Dříve nebo později jeden z jeho špehů zjistí, že srdce našeho domu je slabé, že jsou mé statky zbaveny ochrany kromě hrstky věrných vojáků, kteří udržují zdání bezpečí. Naše vzdálenější majetky jsou oslabeny a udržujeme je jen lstí - starými muži a nezkušenými chlapci, kteří se předvádějí v barevném brnění. Žijeme jako gazen, zadržujeme dech a doufáme, že na nás harulth nešlápne! Ale tato naděje je falešná. Naše jednání může být každým dnem odhaleno. Pak nás lordi, kteří si přejí náš zánik, bez váhání rozdrtí."

Keyoke si nasadil prilbu na hlavu a úmyslně pomalu si upevňoval řemínek pod bradou. "Tví vojáci ochotně položí život při tvé obraně, paní."

"O to jde, Keyoku." Když už jim jednou dala průchod, nedokázala Mara zadržet proud myšlenek plných beznaděje a prohry, jenž ji zaléval. "Všichni zemřou. Ty stejně jako Pape, a dokonce i stará Nacoya. Pak mi nepřátelé, kteří zabili mého otce a bratra, setnou hlavu a pošlou ji spolu s natami domu Acoma lordu z Minwanabi a... domu Acoma již více nebude."

Starý voják tiše spustil ruce k bokům. Nedokázal slova své paní nijak popřít nebo jí poskytnout jakoukoli úlevu. Mlčky pokynul nosičům, aby znovu vyrazili k velké usedlosti a světlu a ostrůvku krásy, jenž byl srdcem majetku domu Acoma.

Nosítka se zakymácela, když otroci vykročili z měkkého povrchu louky na uhrabanou šterkovou cestu. Mara, která se cítila svým výbuchem zahanbena, uvolnila poutka, lehké záclony sklouzly dolů a odřízly ji od vnějšího světa. Keyoke vycítil, že by mohla plakat, a kráčel vedle nosítek s hlavou obrácenou kupředu. Po smrti lorda Sezua a jeho syna se zdálo nemožné, že by mohli všichni přežít se ctí. A přesto doufal v moudrost své paní, jejíž život chránil, a odolával přesvědčení válečníků, kteří ještě žili: že na tomto domě spočinul nepříznivý pohled bohů a štěstí rodiny Acoma je beze zbytku pryč.

Mara promluvila a nečekaně rozhodným tónem tak vytrhla velitele vojsk z jeho pochmurných myšlenek. "Keyoku, kdybys zemřela a ty bys mě přežil, co by se stalo?"

Keyoke mávl rukou zpátky ke kopcům, kam se stáhli bandité se svou kořistí. "Pokud bys mi nedovolila, abych si vzal život, stal bych se jedním z nich, paní. Zůstal bych bez pána, opuštěný tulák bez cíle a jména, šedý válečník, který nemůže nosit barvy žádného domu."

Mara prostrčila ruku záclonami a rozevřela je natolik, aby jimi mohla vyhlédnout ven. "Taková jsou všichni bandité?"

"Některí. Jsou mezi nimi i zločinci a lupiči, pár vrahů, ale většinou to jsou vojáci, kteří přežili své pány."

Nosítka už skoro dorazila ke dveřím domu, kde na Maru čekalo několik služebných. Mara se rychle zeptala: "Čestní muži, Keyoku?"

Velitel vojsk se na svou paní podíval a v jeho tváři nebyla patrná jediná stopa pochyb. "Voják bez domu nemůže mít čest, paní. Když nechá padnout svého pána? Předpokládám, že šedí válečníci byli kdysi dobří muži, ale to, že někdo přežije smrt svého pána je znamením nemilosti bohů."

Nosítka dorazila ke dveřím a nosiči je položili na zem se stěží slyšitelným úderem. Mara odsunula stranou záclony a

přijala Keyokovu pomoc. "Veliteli vojsk, přijď dnes večer za mnou. Mám plán, který s tebou chci probrat, zatímco ostatní budou spát."

"Jak si přeješ, paní." Kreyoke se uklonil s pěsti přitisknutou na hrud' ve formálním pozdravu. Ale když k ní vyrazily služebné s lucernami, měla Mara pocit, že zahlédla ve válečnickově zjizvené tváři souhlasný výraz.

Mařino setkání s Keyokem se protáhlo dlouho do noci. Hvězdy zářily jako střípky ledu. Měsíc Kelewanu už ukazoval v nadhlavníku oblohy svůj ostrý, měděně zlatý profil, když starý válečník zvedl svou přilbu, kterou měl položenou na jednom koleně. "Má paní, tvůj plán je nebezpečně odvážný. Ale mohl by vyjít, stejně tak, jako člověk nečeká, že z gazenovy strany přijde útok."

"Musí vyjít!" Mara se ve tmě napřímila. "Jinak bude naše čest ponížena ještě více. To, že člověk žádá bezpečí výměnou za sňatek, nepřináší čest, ale jen odměňuje toho, kdo proti nám spřádá temné plány. Pokud tomu tak bude, nebude už náš dům moci vstoupit do Hry rady a duchové mých předků budou neklidní. Ne, myslím, že o tom by můj otec řekl: 'Bezpečí není vždy nejlepší cestou.'"

Keyoke si nasadil přilbu se stejnou pečlivostí, jako by se chystal vytáhnout do důležité bitvy. "Jak si má paní přeje. Ale nezávidím ti úkol, který tě čeká, až se budeš pokoušet vysvětlit svůj plán Nacoyi." Uklonil se, vstal a přešel k vnější přepážce.

Odsunul ji stranou a vyšel ven. Měsíční světlo pokrývalo záhony květin zlatem. Zdálo se, že na pozadí jejich jasu se ramena velitele vojsk napřímila, jako by nesl svůj úkol lehčeji. Maru napadlo, že Keyoke válečné řešení problému domu Acoma uvítal. Souhlasil raději s rizikem spojeným s jejím plánem než s tím, že by měla být rodina zachráněna sňatkem s milostí jiného domu. Povolila sevření zpocených prstů a cítila strach a úlevu v téže chvíli,

"Bud' se vdám ve chvíli, kdy to budu chtít já, nebo nikdy," zamumlala do noci. Pak si lehla na své polštáře. Spánek přicházel pomalu. Vzpomínky na Lana se prolínaly s myšlenkami na syny jiných domů, z nichž si bude muset jednoho vybrat za svého druha.

Ráno bylo horké. Od jihu začal foukat suchý vítr, vlhkost se držela jen v krytých prohlubních a honáci hnali needry na pastvu v oblacích okrového prachu. Mara posnídala ve vnitřní zahradě dvora, v klidném stínu stromů. Na místě, kde seděla v šatech s vysokým límcem, mohla slyšet pramínek vody, vytékající z malé fontánky. Vypadala ještě mladší než na svých sedmáct let, oči se jí leskly a tvář měla unavenou nedostatkem spánku. Ale v hlase, kterým k sobě zavolala Nacoyu, zněla jasná autorita.

Stará chůva přišla mrzutá, jak bylo v tuto časnou hodinu obvyklé. Marin vzkaz ji zastihl při oblékání, a tak měla vlasy jen narychlo sepnuté v týle a tvář staženou podrážděním. Krátce se uklonila a řekla: "Co si má paní přeje?"

Paní domu Acoma jí pokynula, ať si sedne. Nacoya odmítla; bolela ji kolena a hodina byla příliš časná na to, aby se hádala s umíněnou dívkou, jejíž paličatost mohla obrátit v trosky čest jejich předků.

Mara se na svou bývalou chůvu sladce usmála. "Nacoyo, uvažovala jsem o tvé radě a myslím, že sňatek je moudré opatření k tomu, abychom překazili snahu nepřátel. Přeji si, abys pro mě sestavila seznam těch, kteří by mohli připadat v úvah jako druzi, protože budu potřebovat radu při výběru správného manžela. Teď běž. Pohovoříme si o tom spolu ve vhodné chvíli."

Nacoya zamrkala, tato změna v postoji ji očividně zarazila. Pak přimhouřila oči. Taková poddajnost musela skrývat nějaký jiný záměr, ale tsuranská etiketa zakazovala, aby sluhové kladli otázky. Stará chůva, která měla spoustu podezřívavých otázek, ale žádnou možnost, jak je položit, se uklonila. "Jak si přeješ, paní, a nechť při tobě stojí moudrost Lašimy."

Odešla a něco si tiše mumlala. Mara upila ze svého šálku chochy a vypadala jako obrázek pravé urozené paní. Pak, po příslušné chvíli, zavolala tiše na svého posla. "Dojdi pro Keyoka, Papewaia a Jicana." Dva válečníci dorazili ještě dříve, než stačila svůj šálek dopít; Keyoke měl na sobě krásně vyleštěné válečné brnění. I Papewaio byl připraven do boje a kolem hlavy měl uvázanou černou pásku odsouzených stejně pevně jako řemen, na němž visel jeho meč. Jak předpověděla Nacoya, chodil jako muž, který dostal čestné vyznamenání. Jinak se výraz v jeho tváři nezměnil. Mara si pomyslela, že v celém jejím životě bylo jen málo věcí tak stálých jako Papewaio.

Pokynula služebné s konvicí chochy a tentokrát Pape šálek horkého nápoje přijal.

Keyoke upíjel ze svého šálku, aniž si sňal přilbu, což bylo jasným znakem toho, že uvažuje o strategii. "Všechno je připraveno, paní. Pape dohlédl na rozdělení zbraní a brnění a velitel útoku Tasido dohlíží na výcvik. Pokud nedojde k žádnému skutečnému boji, poskytnou tví válečníci úchvatnou podívanou."

"To stačí." Mara, která byla příliš nervózní na to, aby dopila svůj šálek chochy, složila své zpocené ruce do klína. "Všechno, co nyní potřebujeme, je Jican. Pak bude má návnada připravena."

Hadonra dorazil do zahrady právě v té chvíli. Uklonil se, udýchaný a zpocený, jak přišel ve spěchu. Oblečení měl zaprášené a v ruce ještě držel tabulku, na níž si značil počet needer, když dohlížel při vyhánění zvířat na pastvu.

"Omlouvám se, paní, za svou neupravenost. Podle tvého přímého rozkazu se honáci a otroci -"

"Vím, Jicane," přerušila jej Mara. "Nijak to neumenšuje tvou čest a tvá oddanost práci je obdivuhodná. Máme na skladě dostatek obilí nebo zboží na to, abychom mohli vypravit obchodní karavanu?"

Hadonra, jehož její otázka a nečekaná změna tématu hovoru vyvedla z míry, napřímil ramena. "Máme šest vozů thyzы nevalné kvality ponechané v záloze pro přikrmování needer, ačkoli teď, když nejsou březí, bez ní docela dobře vydrží. Poslední telata byla odstavena před dvěma dny. Máme nějaké kůže, které můžeme nabídnout výrobcům řemení." Jican přeshlápl a pečlivě skrýval svůj zmatek. "Karavana by byla velice malá. Ani obilí, ani kůže by nepřinesly nijak velký zisk." Opatrně se uklonil. "Má paní by měla raději počkat, dokud nevzejdou plodiny, jejichž prodej vynese více."

Mara návrh ignorovala. "Chci, abys připravil malou karavanu."

"Ano, paní." Hadonrovy prsty se zaťaly do okraje břídicové tabulky. "Okamžitě dám zprávu našim obchodním

zástupcům v Sulan-Qu - "

"Ne, Jicane." Marin hlas se přistříl, když vstala a přešla k okraji fontánky. Natáhla ruku a nechala si vodu protékat mezi prsty jako proud drahokamů. "Chci, aby tato karavana jela do Holan-Qu."

Jican se polekaně podíval na Keyoka, ale v pevných rysech velitele vojsk nenašel ani stopu podpory. Nervózně, skoro až prosebně naléhal: "Paní, tvé přání je mi rozkazem, ale zboží by mělo být raději posláno do Sulan-Qu a pak lodí dolů po řece do Jamaru."

"Ne." Kapky vody vystříkly na mramorový okraj, když Mara sevřela ruku v pěst. "Přeji si, aby vozy putovaly po souši."

Jican znovu pohlédl na Keyoka; ale velitel vojsk a jeho tělesný strážce stáli jako dva sluncem vysušené kmeny stromu ulo a upřeně hleděli před sebe. Hadonra domu Acoma bojoval se svým rozrušením, když na svou paní naléhal: "Paní, horské cesty jsou nebezpečné. V lesích se ve velkém počtu skrývají bandité a máme málo válečníků na to, abychom je vyhnali. Vojenské zabezpečení takové karavany zanechá tuto usedlost téměř bez ochrany. Musím tě před tím varovat."

S téměř dívčím úsměvem se Mara otočila od fontánky. "Ale karavana nijak naši ochranu neoslabí. Papewaio bude mít na rozkaz oddíl mužů. Tucet našich nejlepších vojáků by měl stačit na to, aby udržel bandity stranou. Zaútočili na naše stáda, nebudou tedy potřebovat jídlo, a vozy, které nedoprovází velký počet stráží, zjevně nevezou zboží velké hodnoty."

Jican se s nehybnou tváří uklonil. "Pak by bylo moudré, kdybychom neposílali strážce žádné." V jeho chování se odrážela hluboká nevěřícnost; opovážil se postavit odhodlání své paní a třeba si vysloužit její nelibost, jen aby ji od takového bláznovství odvrátil.

"Ne." Mara si otřela mokré prsty do bohatých záhybů svého šatu. "Budu potřebovat čestnou stráž."

Jicanova tvář se zrůžnila výrazem úleku, který téměř okamžitě zmizel. To, že se jeho paní rozhodla osobně zúčastnit takové cesty, jasně dokazovalo, zeji smutek zbavil rozumu.

"Běž, Jicane," řekla Mara. "Vyplň mé rozkazy."

Hadonra se úkosem podíval na Keyoka, jako by si byl jist tím, že takové požadavky jeho paní určitě vyvolají protesty. Ale starý velitel vojsk jen pokrčil rameny, jako by chtěl říct: "Co se dá dělat?"

Jican zaváhal, i když mu čest přikazovala odejít. Ostrý pohled Mary v něm opět probudil poslušnost. Rychle se uklonil a se svěšenými rameny odešel. Včera paní domu Acoma pokládala jeho úsudek za chvályhodný; dnes se zdálo, jako by byla zbavená instinktů, které dala Lašima i needrám.

Služebné, jež se staly svědky Marina rozhodnutí, zachovávaly předepsané mlčení a Keyoke pod chocholem své přílby nehnul ani brvou. Jen Papewaio se podíval své paní do očí. Vrásky po stranách jeho úst se jenně prohloubily. Na okamžik se zdálo, jako by se usmíval, i když jeho výraz zůstával formální a nezměněný.

Kapitola třetí

NOVINKY

Prach vířil.

Čerstvý vítr vůbec neochlazoval horký vzduch a bodání poletujícího prachu nutilo needry k frkání. Dřevěná kola vrzala, když se tři vozy, tvořící Marinu karavanu, vlekly po šterkované cestě. Pomalu stoupali do hor a nechávali za zády pláně... a hranice statků rodiny Acoma. Jasně zeleně lakované loukotě kol odrážely sluneční svit a zdálo se, jako by mrkaly, když se otáčely, a pak se jejich pohyb zpomaloval při překonávání kamení na cestě. Poháněči hvízdáním nutili k většímu spěchu needry, které pomrkávaly hustými řasami a pokoušely se opustit spřežení, když procházely kolem pastvin a potoků. Otroci nesoucí Marina nosítka se pohybovali rychle, dokud je nerovný terén nedonutil zpomalit, aby svou paní příliš neobtěžovali houpáním. Z důvodů, jež otroci nechápali, jim jejich obvykle rozumná paní nařídila sebevražedné tempo, když rozkázala, že chce, aby karavana prošla průsmyky v horách ještě před západem slunce.

Mara seděla nehybně. Stromy stínící okraje cesty poskytovaly spoustu úkrytů, silné kmeny a propletené větve vrhaly stíny dostatečně hluboké na to, aby ukryly vojáky. A vozy měly hned několik nevýhod. Ani to nejpozornější ucho by přes bučení needer a skřípání kol vozů nezaslechlo jenně zašustění listů a ani nejpozornější oko by přes příkrov prachu nic nezahledlo. I zkušení vojáci, kteří už prošli několika bitvami, vypadali unaveně. Slunce postupovalo oblohou k poledni. Chvění horkého vzduchu tančilo nad údolími, která nechali za sebou, a šupinaté ketsy s dlouhými ocasy utíkaly do doupat, když karavana projížděla kolem skal, na nichž se vyhřívaly. Na vrchol stoupání vyjely nejdříve vozy a za nimi dorazila nosítka. Keyoke dal rozkaz k zastavení. Nosiči položili nosítka do stínu stromů a vysílali k nebi tiché modlitby diků, ale poháněči a vojáci se pod Papewaiovým pozorným pohledem drželi v útvaru.

Před nimi prudký sráz rokle protínal východní svahy hřebene Kyamaka. Cesta se ostře stáčela dolů, skládala se do prudkých zatáček a pak se narovnávala a vedla přes louku, na níž pramenil potok. Keyoke se uklonil před Mařinými nosítky a ukázal na jednu stranu louky, kde byla půda tvrdá a kde nerostly žádné stromy. "Paní, zvědové, které jsem vyslal poté, co byla napadena stáda, našli na tom místě horký popel a zbytky poražené needry. Hlásili stopy a důkazy toho, že tu přebývali lidé, ale zloději samotní už byli pryč. Není pochyb o tom, že svůj tábor různě přesouvají."

Mara si prohlédla rokli a rukou si přitom stínila oči před odpolední září slunce. Měla oblečené šaty neobyčejné ceny s vyšívanými ptáky na manžetách a s pásem, v němž měla všita měňavá péra. Podlitiny na krku jí zakrývala šála z čistého hedvábí a na zápěstích jí cinkaly jadeitové náramky, které příslušníci nelidské rasy cho-ja vybrousili tak tence, až byly průsvitné. Zatímco její oblečení bylo lehkomyšlné a dívčí, její chování bylo úmyslně vážné. "Očekáváš útok?"

"Nevím." Keyokův pohled znovu prolétl roklič, jako by pouhá síla jeho soustředění mohla odhalit bandity ležící v úkrytech.

"Ale musíme se připravit na jakýkoli zvrat osudu. A musíme jednat tak, jako by každý náš pohyb pozorovali nepřátelé."

"Pak tedy pokračujeme," řekla Mara. "Ať mezi pěšimi otroky koluje láhev vody. Vojáci a otroci u nosítek se mohou občerstvit za pochodu. Pak, až dosáhneme pramene, můžeme sehrát divadlo s tím, jak se zastavujeme k napití, a budeme moci vypadat ještě zranitelnější, než ve skutečnosti jsme."

Keyoke zasalutoval. "Jak si přeješ, paní. Počkám tady na ty, kteří dorazí později. Papewaio převezme velení nad karavanou." Pak s překvapivě ustaraným výrazem v očích tiše dodal: "Bud opatrná, paní. Hrozí ti velké nebezpečí."

Mara mu pohled pevně vrátila. "Není větší než to, které by přijal můj otec. Já jsem jeho dcera."

Velitel vojsk ji pak odměnil jedním ze svých nepřilíš častých a krátkých úsměvů a odvrátil se od nosítek. V několika okamžicích se postaral o to, aby Mariny příkazy byly vykonány. Nosič vody procházel řadami s lahvemi, zavěšenými na postroji, jímž byl opásán, a rozděloval vodu mezi vojáky s rychlostí, kterou dokázal získat jen dlouhými lety strávenými na taženích. Pak Keyoke pokynul a Papewaio vydal rozkaz k pochodu. Poháněči needer vykřikli, kola zaskřípala a v oblacích se zvedl prach. Vozy se rozjely ke hřebeni a pak začaly nebezpečný sestup na dno rokle. Jen zkušený zvěd by si všiml, že z místa zastávky odjela skupina o jednoho muže oslabená.

Mara působila navenek důstojně a vyrovnaně, ale malý barevný vějíř se jí chvěl v prstech. Téměř nezatle se sebou trhl, když se nosítka zakymácela, jak jeden z otroků povolil stisk, aby se mohl napít z lahve, kterou mu podal nosič vody. Mara zavřela oči a v duchu prosila Lašimu o přízeň.

Cesta za hřebenem se prudce svažovala a byla poseta zrádnými kameny. Muži a zvířata byli nuceni sestupovat dolů pomalu a očima vyhledávat cestu. Každou chvíli štěrk pod nohama mužů povolil a kamínky se začaly kutálet a rachotit dolů po svahu, kde narážely do kmenů stromů. Mara zjistila, že zadržuje dech při každém zhoupnutí, provázejícím nejistý krok nosičů. Kousla se do rtu a snažila se nedávat výrazem tváře ani gesty najevo, že její karavana má nějaký jiný úkol než běžnou přepravu. Keyoke se nezmínil o tom, že vojáci domu Acoma, kteří je budou následovat, dokáží přejít tento hřeben, aniž by byli spatřeni; museli celou rokli obejít, aby se dostali ke stromům. Dokud nezažijou své postavení v dostatečné blízkosti, bude Marina karavana stejně zranitelná jako jiga na dvoře, k níž se blíží kuchař s nožem v ruce.

Na dně rokle byl les ještě hustší: vlhká půda byla pokryta porostem kapradin, který se rozrůstal mezi silnými kmeny stromů, jejichž pokroucené větve byly obaleny popínavými rostlinami. Otroci s nosítky na ramenou dýchali zhluboka a byli vděční osudu za cestu chladnějším lesem. Ale Maře připadal vzduch po čerstvých závanec ve vyšších polohách jako mrtvý. Nebo to snad bylo její napětí, jež činilo klid tísnivým? Když otevřela svůj vějíř, jeho cvaknutí způsobilo, že se několik válečníků prudce otočilo.

I holé skály zde byly pokryty vrstvou listů a kroky se stávaly neslyšnými. Skřípavé zvuky vozů byly tlumeny stěnami popínavých rostlin a kmeny stromů; les nevracel ozvěnou žádný zvuk.

Papewaio hleděl kupředu a očima neustále prohledával temnotu po obou stranách. Jeho ruka se nikdy nevzdálila od složitých vzorů kožených řemínků, jimiž byl opleten jílec jeho meče. Mara se na něj dívala a vzpomínala na svého otce, který zemřel a ještě před smrtí poznal zradu vlastních spojenců. Napadlo ji, co se asi stalo s jeho mečem, uměleckým dílem s vyřezávaným jílcem a pochvou vykládanou drahokamy. Na hrušce byl lakovaný obraz šatry domu Acoma a čepel byla vyrobena starodávnou metodou džessami ze tří set ústřížků kůže needer, z nichž každý byl tenký jako papír a složitě a obratně se spojoval s dalším - protože jediná bublinka, velká jako špička jehly, by celou práci zničila - až byl celý meč pevný a tvrdý jako kov a jeho ostří nemělo obdoby kromě starých ocelových mečů dávných předků. Možná nějaký barbarský válečník získal jeho meč jako trofej... třeba je to čestný muž, pokud jsou ovšem barbaři něčeho takového schopni. Mara se vytrhla z pochmurných myšlenek. Cítila se, jako by ji husté listy a tísnivé ticho dusilo, a sevřela kolem svého jemného dřevěného vějíře ruce tak pevně, až hrozilo, že jej rozdrtí.

"Paní, žádám tě o povolení k zastávce, aby se muži mohli občerstvit, odpočinout si a doplnit zásoby vody," řekl Papewaio. Mara sebou trhl, přikývla a odhodila si ze spánků prameny vlasů provlhlých potem. Karavana dorazila k prameni bez nehody. Vrzající kola vozů se zastavila; válečníci se rozestavili do obranných postavení a otroci a poháněči k nim přispěchali s vlhkými kusy látky, suchary z thyzu a sušeným ovocem. Další muži hlídali needry a Mařini nosiči s tlumenými úlevnými vzdechy položili nosítka na zem. Pak trpělivě stáli a čekali, až na ně přijde řada a oni si budou moci opláchnout tváře vodou z pramene.

Papewaio se vrátil od řad válečníků a poklekl před dívkou. "Přeje si má paní vystoupit a projít se kolem?"

Mara natáhla paži, rukáv jejích šatů dosahoval téměř až k zemi. V pochvě připoutané k zápěstí měla skrytou dýku, na kterou nebyla zvyklá. I když v dětství k Nacoyině stále hrůze často zápasila s Lanokotou, ke zbráním si nikdy blízký vztah nevypěstovala. Keyoke trval na tom, aby si s sebou vzala nůž, i když byla kvapně zkrácená pouta původně určena pro větší paži a střenka nože jí v ruce připadala nepříjemně široká. Zpocená z horka a náhle znejistělá dovolila

Papewaiovi, aby ji pomohl vystoupit.

Půda před pramenem byla pokryta stopami mužů a zvířat, které na slunci ztvrdly. Zatímco Papewaio odešel s velkou naběračkou k prameni, rýpala jeho paní sandálem do země a uvažovala, kolik stop tu asi zanechal dobytek, který byl ukraden z pastvin domu Acoma. Kdysi zaslechla, jak dva obchodníci hovoří o tom, že jisté severní rody označují kopyta svého dobytka, takže pokud je ukraden, je možné jej vyhledat podle stop. Ale až dosud se mohl dům Acoma spolehnout na službu tolika vojáků, že byla taková opatření zbytečná.

Papewaio pozvedl nádobu, z níž odkapávala voda. "Paní?"

Mara z ní upila a pak si ve vodě namočila prsty a nastříkala si ji na tváře a na krk. Poledne už dávno minulo a v šikmo dopadajícím slunečním světle jí vojáci připadali jako postavy skládající se ze záře a stínů. Stromy kolem stály nehybně, jako by všechny život v okolí v odpoledním žáru usnul. Mara se zachvěla, jak ji voda zamrazila na kůži. Pokud bandité číhali v záloze, měli by zaútočit nyní; na mysli jí vytanula nepříjemná alternativa a ona se na svého velitele útoku poplašeně podívala.

"Pape, co když nás šedí válečníci obešli a zaútočili na rodinné statky, zatímco se od nich vzdalujeme?"

Válečník položil kameninovou naběračku na nedaleký kámen. Řemínky na jeho brnění zavržaly, když pokrčil rameny s rukama obrácenými dlaněmi k nebi, aby dal najevo, že plány docházejí úspěchu pouze díky přízni osudu. "Pokud bandité zaútočí na naše statky, bude všechna čest ztracena, paní, protože ti nejlepší z tvých válečníků jsou tady s námi." Podíval se na les a ruka mu mimoděk sjela k jílcí meče. "Ale myslím, že je to nepravděpodobné. Řekl jsem mužům, aby byli připraveni. Horko dne polevuje, ale v korunách stromů nezpívají ptáci." Náhle se jim nad hlavami ozvalo ptačí začírkání. "A když se ozve křik karkaka, je nebezpečí nablízku."

Od stromů na okraji mýtiny se náhle ozval křik. Mara ucítila, jak ji silné paže strčily dozadu do nosítek. Náramky zachytila za hedvábné záclony, když natáhla ruku, aby svůj pád zpomalila. Neohrabaně se převálila na polštářích, odstrčila záclony stranou a zahlédla, jak se Papewaio otáčí, aby ji chránil, a vytahuje přitom z pochvy meč. Srazil při tom naběračku, a ta zarachotila na zemi a rozbila se. Její střepy zasáhly Maru do kotníku, zatímco meče jejích válečníků se svištěním opouštěly své pochvy, aby se postavily útoku psanců, kteří vyrazili ze svých úkrytů.

Řadami obránců, semknutých před nosítky. Mara spatřila skupinu mužů běžících s vytaženými zbraněmi k vozům. Navzdory tomu, že byli špinaví, vyhublí a oblečení v roztrhaných hadrech, postupovali útočníci v dokonale vyrovnaných řadách. Roklina odrážela jejich křik, když postupovali proti linii obránců. Mara mačkala v rukou jemnou látku. Její válečníci byli mnohonásobně přečísleni. Ani sebou netrhla, když zaslechla náraz, který provázal střet mečů, a uvědomila si, že její otec s bratrem museli ve světě barbarů čelit daleko horším útokům. Nad zmatkem se rozléhal hlas Papewaia, jehož důstojnický chochol byl mezi těly ostatních válečníků stěží viditelný; na jeho signál začali mnoha bitvami protřelí válečníci jako jeden muž ustupovat.

Útok zakolísal. Protože ústupem si vojáci nemohli získat žádnou čest, velela obvyklá tsuranská taktika útočit a nezaujímat obranná postavení; pohled na nechráněné vozy vzbudil v psancích podezření. Mara, obklopená zelenou zdi svého doprovodu, zaslechla křik vysokého hlasu. Ozval se dupot nohou blížících se útočníků. Kromě neozbrojených poháněčů a shrbené postavy nosiče vody byly vozy bez průtahů opuštěny; válečníci se očividně stáhli proto, aby chránili daleko hodnotnější poklad.

Bandité se přibližovali pomalu a opatrně. Mezi těly obránců Mara zahlédla, jak lakovaná kola vozů mizí, když útočníci, kterých bylo pětkrát více než mužů jejího doprovodu, uzavřeli vojáky v pulkruhu kolem pramene.

Zurčení vody bylo přehlušeno vrzáním zbroje a rychlým, nervózním dechem napjatých mužů. Papewaio stál přímo před Mařinými nosítky jako vytesaná socha s taseným mečem. Po dlouhý, napjatý okamžik se zdálo, jako by veškerý pohyb ustal. Pak nějaký muž za řadami útočníků vykřikl rozkaz; dva bandité vykročili dopředu a přetřeli lana, která udržovala plachty na vozech. Mara cítila, jak ji po páteři stéká potůček potu, když se dychtivé ruce chopily zboží domu Acoma a začaly je vytahovat na sluneční světlo. Nyní nastal ten nejtěžší okamžik, protože její válečníci museli udržovat nehybné řady a nenechat se vyvést z míry nadávkou nebo jakoukoli jinou provokací. Pouze v případě, že by psanci nějak ohrožovali samotnou Maru, mohli vojáci domu Acoma odpovědět.

Bandité si rychle uvědomili, že jim nehrozí žádný protiútok. S nadšeným pokřikem začali z vozů vytahovat balíky thyzy; jiní se zvědavě přiblížili k vojákům domu Acoma, aby se podívali, jaký poklad si zasluhuje takovou ochranu. Mara zahlédla špinavé klouby, potrhané oblečení a sbírku primitivních a otlučených zbraní. Způsob, jakým své zbraně drželi, nicméně hovořil o výcviku, schopnostech a zkušenosti. Tito muži byli dostatečně zoufalí na to, aby zabíjeli nebo byli zabiti pro jediný vůz naplněný mizernou thyzou.

Jásání mužů kolem vozů prořizlo zvolání, v němž zněl nezaměnitelný tón autority. "Počkejte! Nechtě to být!" Bandité zmlkli a odvrátili se od své kořisti, někteří stále ještě s pytlí thyzy pňtisknutými k hrudi.

"Podíváme se, co ještě nám dnes štěstí seslalo." Stíhlý, vousatý muž, který byl očividně velitelem bandy, se prodral řadami svých podřízených a vykročil různě k řadám válečníků střežících Maru. Uprostřed mezi řadami se zastavil s mečem ve stěhu a s takovou drzou sebejistotou, že se Papewaio napřímil.

"Klid, Pape," zašeptala Mara daleko více pro sebe než proto, aby uklidnila svého velitele útoku. Cítila se ve svých nosítkách stísněně a sledovala banditu, který udělal mečem přezíravé gesto.

"Co to znamená? Proč muži s meči, brněním a ctí velkého domu nebojují?" Velitel banditů přešlápl na místě, což prozradilo jeho skryvanou nervozitu. Žádný tsuranský válečník, jakého kdy poznal, nezaváhal před útokem ani před smrtí, protože nejvyšší poctou, jaké mohl voják dosáhnout, byla smrt v bitvě. Udělal další krok a zahlédl Marina nosítky. Už beze zmatku zvrátil hlavu k nebesům a vykřikl: "Ženská!"

Mara sevřela ruce v klíně. S hlavou vztyčenou a tváří zbavenou výrazu sledovala, jak se po banditově obličeji rozlévá šťastný úsměv. Jako by tucet válečníků, kteří před ním stáli, připraveni k bližšímu rozhovoru o jeho nároku, nebyl vůbec žádnou překážkou, obrátil se ke svým společníkům. "Dnes je dobrý den, chlapi. Karavana a rukojmí a žádná krev

prolitá pro Rudého boha!"

Psanci stojící poblíž se zájmem odhodili pytle thyzy a shromáždili se se zbraněmi výhrůžně namířenými na řady válečníků domu Acoma. Jejich velitel se obrátil k Maře a zavolal: "Paní, doufám, že tě tvůj otec nebo manžel miluje a že je bohatý. Nebo pokud tě nemiluje, je alespoň bohatý. Protože teď jsi naše rukojmí."

Mara odhrnula záclonu nosítek. Přijala Papewaiovu pomoc a vstala se slovy: "Tvé závěry mohou být ukvapené, bandito."

Její chování probudilo v psanci pocit nejistoty; ustoupil o krok zpátky, zastrašen její sebedůvěrou. Ale ozbrojená společnost po jeho boku neztratila nic ze své bojovnosti a z úkrytu za stromy vystoupili další muži, aby sledovali, co se bude dít.

Mara vyhlédla mezi rameny svých obránců a zeptala se: "Jak se jmenuješ?"

Muž znovu přešel ke svému zertovnému chování, opřel se o meč a řekl: "Lujan, paní." Pořád byl ještě schopen slušného chování ke zjevně urozené osobě. "A protože mám v osudu psáno, že budu několik dní tvým hostitelem, můžu se já zeptat, s kým mám tu čest?"

Několik psanců se předstíranému uctivému chování svého vůdce zasmálo. Mařin doprovod nad takovou urážkou ztuhl, ale dívka samotná zůstala klidná. "Jsem Mara, paní z Acoma."

Lujanovi po tváři přeběhlo několik různých výrazů: překvapení, údiv, znepokojení a nakonec zamyšlení; zvedl svůj meč a mírně s ním zamával. "Pak nemáš manžela ani otce, paní z Acoma. Budeš muset o své výkupné smlouvat sama." Zatímco mluvil, přejížděl očima po lese za Papewaiem a Marou, protože podle její sebedůvěry a malého počtu jejího doprovodu soudil, že něco není v pořádku. Vládnoucí paní velkých domů bezdůvodně nepodstupovaly žádné riziko. Něco v Lujanově postoji probudilo nervozitu v jeho mužích, kterých bylo - pokud mohla Mara odhadnout - něco kolem sto padesáti. Když se na ně klidně dívala, narůstala jejich nervozita čím dál více; někteří se rozhlíželi, jak pátrali po možných problémech, a jiní vypadali, že se v příští chvíli bez jakéhokoli rozkazu vrhnou na Papewaia.

Jako by se situace postupně neměnila z nebezpečné ve smrtelně nebezpečnou, Mara se usmála a narovnala si na ruku náramky. "Můj velitel vojsk říkal, že by mě mohli zdržet podobní pobudové, jako jste vy." Její hlas zněl trochu rozmrzele, když pokračovala: "Nesnáším, když má pravdu. Teď nebudou mít jeho kázání konce." Nato se někteří z psanců rozchechtali.

Papewaio na sobě nedal znát ani stopu pocitů, když slyšel takový popis Keyoka. Trochu se uvolnil; uvědomil si, že jeho paní chce poněkud zmírnit napětí a vyhnout se hrozícímu konfliktu.

Mara se podívala na náčelníka banditů navenek vzdorovitě, ale v duchu se pokoušela odhadnout jeho náladu. Sebejistě otočil svou zbraň jejím směrem. "Opravdu se nám hodí, že jsi svého velitele vojsk neposlouchala lépe. V budoucnu si budeš pamatovat, že takové rady máš poslouchat... pokud ještě budeš mít příležitost."

Několik vojáků domu Acoma se na tuto skrytou výhrůžku nervózně napjalo. Mara se pokradmu dotkla Papewaiových zad, aby jej uklidnila, a pak řekla vyplašeným hlasem: "Proč bych tu příležitost neměla mít?"

S výrazem předstíraného zármutku Lujan sklonil svůj meč. "Protože, paní, jestliže naše vyjednávání skončí neúspěšně, už nikdy nebudeš mít možnost slyšet svého velitele vojsk." Jeho oči se rychle pohybovaly ve snaze vypátrat možné nebezpečí; všechno na tomto útoku bylo podivné.

"Co tím chceš říct?" vykřikla Mara, dupla nohou a pokoušela se nevnímat nebezpečnou náladu, kterou banditova výhrůžka vzbudila v řadách jejich vojáků.

"Chci tím říct, že zatímco si nejsem jist, jak vysokou cenu hodláš zaplatit za svou svobodu, vím velice dobře, jak vysokou cenu za tebe dostanu na trhu otroků v Migranu." Lujan uskočil s pozvednutým mečem o půl kroku zpět, když se Mariny strážě stěží udržely, aby na takovou urážku neodpověděly útokem. Bandité, kteří si byli jisti, že se konečně rozpoutá boj, zvedli své zbraně a přikřčili se.

Lujan se zuřivě rozhlédl po mýtině, na které stály dvě skupiny na pokraji boje. A přitom žádný útok nezačal. Psanci se v očích mihl chápavý pohled. "Něco plánuješ, slečinko?" Slova byla napůl otázkou a napůl prohlášením.

Mara, kterou jeho drzost nečekaně pobavila, si uvědomila, že všechny banditovy provokativní otázky byly zamýšleny jako zkouška jejího temperamentu. Uvědomila si, jak blízko byla tomu, aby tohoto Lujana podcenila. Takový chytrý muž, a psanec! pomyslela si. Aby získala trochu času, pokrčila rameny jako otrávené děcko.

Lujan ostře vykročil kupředu, natáhl se přes řadu jejích obránců a drsnou a špinavou rukou popadl šálu na jejím krku.

Reakce se dostavila okamžitě. Lujan cítil náhlý tlak proti svému zápěstí. Podíval se dolů a spatřil, že je Papewaio připraven utnout mu mečem ruku. Psanec zvedl hlavu, takže se díval veliteli útoku přímo do očí. Papewaio klidným tónem řekl: "Jsou tu jisté hranice."

Lujan pomalu povolil stisk prstů a pustil Marinu šálu. Nervózně se usmál, obratně stáhl ruku zpátky a odstoupil od Mařiných stráží. Jeho chování se nyní změnilo v podezřívavé a nepřátelské, protože za obvyklých okolností by ho to, že se paní dotkl takovým způsobem, stálo život. "Děje se tu nějaký podvod, paní. Co je to za hru?" Pevně sevřel svůj meč a jeho muži se v očekávání rozkazu k útoku posunuli dopředu.

Náčelník banditů si uvědomil, jak pozorně Mara a její důstojník sledují skály nad mýtinou, a zaklel. "Žádná paní domu by necestovala s tak málo válečníky! Jsem blázen!"

Vyrazil kupředu a jeho muži se připravili, že jej budou následovat, když Mara vykřikla: "Keyoku!"

Vzduchem zasvištěl šíp, který se zabodl do země před nohama vůdce psanců. Ten se zastavil, jako by byl uvázan na provaze, jímž někdo trhl. Okamžik stál na patách a pak neohrabaně o krok couvl. Shora se ozval hlas. "Ještě krok k mé paní a zemřeš!" Lujan se za hlasem otočil a vysoko nahoře tasil Keyoke meč a ukázal jím na vůdce banditů. Velitel vojsk pochmurně pokývl hlavou a lučištník vystřelil přes rokli signální šíp. Ten s pronikavým hvízdáním proletěl vzduchem a téměř přehlušil slova, kterými starý válečník volal na své podřízené. "Ansami! Mesai!"

Z lesa mu odpověděly další výkřiky. Obklíčení psanci se otočili a spatřili mezi stromy záblesky zeleně lakovaného

brnění a důstojnických chocholů vpředu. Nejvyšší bandita, který si nebyl jist tím, jak velká síla proti němu stojí, zareagoval rychle. Zoufale se otočil a vykřikl rozkaz k útoku na stráž kolem Mařiných nosítek.

Druhý Keyokův výkřik ale zastavil jeho útok v samém zárodku. "Dacoya! Hunzai! Kupředu! Připravte se ke střelbě!"

Nad okrajem skály se náhle vynořily obrysy stovek příleb, převyšované zakřivenými oblouky luků. Ozval se povyk, jako by lesem procházelo sto vojáků a obklíčovalo mytínu.

Vůdce banditů rozpráhl ruce a jeho společníci se zastavili na místě. Rozhlédl se po stěnách rokle a zvažoval předem marný pokus o útek z beznadějného boje proti jasné přesile. V dohledu stál jediný vyšší důstojník; zavolal jmény čtyři velitele útoku. S očima přimhouřenýma proti záři slunce Lujan přehlédl rozestavení vlastních mužů. Únik byl nemožný.

Mara se přestala chovat jako rozmazlená holčička. Bez toho, že by jen pohledem požádala svou stráž o podporu, řekla: "Lujane, naříd' svým mužům, aby složili zbraně."

"Myslíš, že jsem ztratil rozum?" Vůdce psanců, který byl jasné obklíčen a neměl naději na únik, se se vzdorným úsměvem narovnal. "Paní, obdivuji tvůj plán, jak se zbavit nepříjemných sousedů, ale i teď musím zdůraznit, že tvá osoba je stále v ohrožení. Jsme obklíčení, ale pořád ještě můžeš zemřít s námi." I tváří v tvář takovým okolnostem tento muž hledal způsob, jak změnit situaci ve svůj prospěch. "Možná bychom mohli dojít k nějaké dohodě," poznamenal rychle. V hlase mu zněl drsný humor a zoufalé chvástání, ale ani stopa strachu. "Možná kdybys nás nechala odejít v míru..."

Mara naklonila hlavu. "Podcenil jsi nás." Její jadeitové náramky zacinkaly, když položila ruku na Papewaiovu paži a jemně jej odstrčila stranou. Pak vykročila před něj a své strážce a postavila se náčelníkovi banditů tváří v tvář. "Jako paní z Acoma jsem se vystavila takovému riziku jen proto, abychom si mohli promluvit."

Lujan se podíval na vrchol rokle. Na čele se mu zaleskly kapky potu, které setřel roztrhaným a špinavým rukávem. "Poslouchám, paní."

Mara zachytila lupičův pohled a neuhnula očima. "Nejdřív musíte složit zbraně."

Muž se hoře zasmál. "Možná nejsem nejlepší velitel, paní, ale nejsem ani hlupák. Pokud se mám dnes setkat s Rudým bohem, rozhodně se se svými druhy nevzdám, abych mohl viset za krádež několika krav a obilí."

"I když jsi ukradl majetek rodiny Acoma a zabil jednoho otroka, nepodstoupila jsem toto riziko jen proto, abych viděla, jak tě veselejší, Lujane."

I když Marina slova zněla upřímně, psanci jim odmítali uvěřit; pozvedli své zbraně a očima sklouzli z hrozivé přesily na hřebeni na menší skupinu vojáků, kteří hlídali dívku. Jak se napětí stupňovalo, Lujan řekl: "Paní, pokud nám chceš předložit nějakou nabídku, navrhuji, abys mluvila rychle, jinak se může stát, že nás mnoho zemře, a ty a já budeme mezi prvními."

Bez rozkazu a bez ohledu na postavení přešel Papewai vzdálenost, která jej dělila od jeho paní. Jemně, ale pevně odstrčil Maru zpátky a postavil se mezi svou paní a vůdce bandy.

Mara přešla jeho chování bez komentáře. "Zaručuji ti toto: vzdejte se mi a vyslechněte mě. Pokud budete chtít odejít, až skončím, budete volní. Dokud znovu nenapadnete majetek rodiny Acoma, nebudu vás pronásledovat. Na to ti dávám své slovo."

Lujan, který si nade vše uvědomoval, že lučištníci v této chvíli míří na něj, se ohlédl na své muže. Až do posledního byli podvyživení, někteří z nich byli vyhublí tak, že by případným chorobám neoddávali dlouho. Většina z nich měla jen jedinou zbraň, mizerně vyrobený meč nebo nůž; jen několik jich bylo dobře oblečeno a ještě méně z nich mělo zbroj. Byla by to obyčejná řež, kdyby se pokusili bojovat s vojáky, kteří se náhle dostavili Maře na pomoc. Vůdce banditů se díval z jedné špinavé tváře do druhé a hleděl do očí mužům, kteří byli v těžkých časech jeho přáteli. Většina jej ujistila pokývnutím, že budou následovat jeho příkladu.

Lujan se k Maře otočil s lehkým pokrčením ramen a obrátil v ruce svůj meč. "Paní, nemám žádný dům, na jehož jméno bych se mohl odvolat, ale celý zbytek toho, čemu říkám moje čest, je nyní ve tvých rukou." Podal svou zbraň Papewaiovi. Uklonil se jí - beze zbraně a úplně závislý na její dobré vůli - a pokynul svým společníkům, aby následovali jeho příkladu.

Slunce vrhlo své paprsky na zeleně lakovaná brnění vojáků domu Acoma a na otrhaná ramena bandy psanců. Ticho rušili jen ptáci a zurčení pramene, když si muži prohlíželi dívku v krásných šatech a s klenoty. Nakonec jeden z banditů vystoupil kupředu a odložil svůj nůž; následoval jej další se zjizvenou nohou a pak další, až nakonec jeden po druhém odevzdala své zbraně celá banda. Kloubnaté prsty pouštěly zbraně jednu za druhou a ty se s ostrým řinčením vršily u nohou válečníků z Acoma. Zakrátko zůstali všichni psanci beze zbraně.

Když muži jejího doprovodu zbraně sebrali, vykročila Mara kupředu. Bandité se před ní rozestoupili a drželi se stranou jak od ní, tak od meče, který držel v ruce Papewai. Pokud plnil daný úkol, bylo chování prvního velitele útoku domu Acoma natolik rozhodné, že s útokem zaváhal i ten nejdůležitější bojovník. I ti nejunáhlenější z psanců si udržovali bezpečnou vzdálenost, i když se k nim válečník otočil zády, aby vyvedl Maru na zadní desku nejbližšího vozu.

Paní z Acoma se podívala na otrhané psance a řekla: "Toto jsou všichni tví muži, Lujane?"

Skutečnost, že nedala svým lučištníkům pokyn sklonit zbraně, donutila velitele banditů, aby odpověděl upřímně. "Většina. Padesát dalších zůstalo v lese, aby se starali o tábor nebo aby sháněli jídlo v okolí. Další tucet hlídá různé cesty."

Mara, která stála na vrcholku hromady pytlů s thyzou, rychle počítala. "Takže velíš přibližně dvanácti tuctům. Kolik z nich byli vojáci? Ať odpoví sami za sebe."

Hrdí na to, že se jich někdo ptá na jejich bývalý osud, křičeli: "Saydano!" "Almách!" "Raimara!" a jména dalších domů, které Mara znala, z nichž byla většina zničena s tím, jak Almecho stoupal stále výše, až dosáhl těsně před nástupem Ičindara na trůn Impéria úřadu Vojevůdce. Když volání umlklo, Lujan dodal: "Kdysi jsem byl velitelem útoku

domu Kotai, paní."

Mara si urovnala rukávy a posadila se; její zamračení přešlo v zamyšlený výraz. "A co ostatní?"

Dopředu vykročil muž. Uklonil se, zavalitý navzdory stopám hladu. "Paní, byl jsem sedlákem na statcích Kotai, které ležely západně od Migranu. Když můj pán zemřel, utekl jsem a následoval tohoto muže." Ukázal uctivě na Lujana.

"Staral se o nás po všechna ta léta dobře, i když byl náš život plný útěků a těžkostí."

Mara gestem zahrnula zbytek bandy. "Zločinci?"

Lujan odpověděl za všechny. "Jen muži bez pánů, paní. Někteří byli svobodní statkáři, kteří ztratili svou půdu kvůli daním. Jiní se provinili různými poklesky. Mnozí jsou šedí válečníci. Ale vrazi, zloději a muži bez zásad nejsou v mém táboře vítáni." Máchl rukou k okolním lesům. "Jistě, kolem se vrazi potloukají, o tom nepochybuj. Tvé hlídky jsou posledních pár měsíců dost nedbalé a lesy poskytují bezpečné úkryty. Ale v mém táboře jsou jen počestní psanci." Tiše se zasmál svému vtipu a dodal: "Pokud něco takového existuje." Pak zvážněl a zvědavě si Maru prohlédl. "Takže teď už nám snad, paní, řekneš, proč tě zajímá osud takových nešťastníků, jako jsme my?"

Mara mu věnovala úsměv, prodchnutý ironií, a dala znamení Keyokovi. Velitel vojsk rozkázal svým vojákům, aby sklonili zbraně a opustili své pozice. Když lučištníci na hřebeni vyšli z úkrytů, nemohla ani záře slunce zakrýt skutečnost, že to nejsou žádní válečníci, ale chlapci, staří pomocníci ze statků a otroci, oblečení do různých kusů brnění a na zeleno nabarvené látky. Až nyní se ukázala skutečná podstata toho, co vypadalo jako armáda: byla to jediná rota vojáků - asi polovina počtu psanců - kterou doprovázeli dělníci a děti z usedlosti Acoma.

Z davu psanců se ozvalo zlostné mumlání a Lujan s překvapeným a udiveným výrazem potřásl hlavou. "Paní, co máš v úmyslu?"

"Příležitost, Lujane... pro nás všechny."

Odpolední slunce vrhalo dlouhé stíny na trávu u pramene, na které se pásly needry a ocasy odháněly hmyz. Mara seděla na voze a prohlížela si otrhanou bandu psanců rozesazených na zemi u lesa a dychtivě hltajících maso, ovoce a chléb z thyz, které mezi ně rozdělili její kuchaři. I když bylo jídlo daleko lepší než všechno, co v několika posledních měsících jedli, pozorovala mezi nimi paní z Acoma přetrvávající nedůvěru. Když byl někdo zajat v bitvě, znamenalo to, že se stane otrokem, takový už byl život. Skutečnost, že jim čest domu Acoma zajišťovala postavení svobodných mužů, a velkorysá péče, se kterou dostali najíst, si zasloužila nepopíratelný, i když obezřetný vděk. A přitom ještě takhle podivná mladá paní domu neřekla, proč zesnovala tohle zvláštní setkání, a psanci byli stále podezřívaví.

Mara si muže prohlížela a zdálo se jí, že jsou velice podobní vojákům, dělníkům a otrokům na jejím statku; i kdyby tu stáli v drahých šatech, pořád by si o nich myslela, že jsou chudáci. Když byly poslední kousky jídla snězeny, věděla, že přišla chvíle, aby jim přednesla svůj návrh.

Keyoke a Papewaio se postavili po stranách jejího vozu a dívka se odhodlaně nadechla a promluvila. "Psanci, jsem Mara, paní z Acoma. Kradli jste můj majetek, a proto jste mými dlužníky. Pokud se povinnosti splatit svůj dluh chcete zbavit se ctí, žádám vás, abyste vyslechli má slova."

Lujan, který seděl v přední řadě, odložil svůj pohár s vínem a odpověděl: "Paní z Acoma je velkomyslná, když si dělá starosti o čest psanců. Všichni mí muži s tím potěšeně souhlasí."

Mara se podívala do tváře náčelníka banditů a hledala sebemenší stopu výsměchu; místo toho ale zahlédla zájem, zvědavost a vychytralý humor.

Zjistila, že se jí ten muž líbí. "Jste z mnoha důvodů pokládáni za spodinu, jak mi bylo řečeno. Všichni jste se ale setkali s nepříznivou tváří osudu." Muž se zjizvenou nohou souhlasně vykřikl a další si poposedli a naklonili se dychtivě dopředu. Mara, spokojená s tím, že si získala jejich pozornost, dodala: "Některé z vás smůla navštívila proto, že jste přežili své pány, jimž jste sloužili."

Muž, který měl zápěstí stažená kusy kůry, vykřikl: "A proto jsme přišli o čest!"

Další vykřikl jako ozvěnou. "Proto nemáme čest!"

Mara zvedla ruku, aby si zjedнала ticho. "Čest spočívá v tom, že člověk koná svou povinnost. Pokud je muž vyslán, aby hlídal vzdálené državy, a nemůže bránit svého umírajícího pána, ztratil snad proto čest? Když je válečník raněn v bitvě a leží v bezvědomí, zatímco je jeho pán zabit, je snad jeho vina, že žije on a ne jeho pán?" Mara spustila paži s ostrým zachřestěním náramků a její tón se změnil ve velitelský. "Všichni, kteří jste byli sedláky, sluhy a dělníky, teď zvedněte ruku."

Něco přes tucet mužů ji bez váhání poslechlo. Další nejistě poposedli a očima přejížděli z paní na své kamarády, jako by čekali, co jim chce nabídnout.

"Potřebuji dělníky." Mara jim pokynula rukou a usmála se. "Dám příkaz svému hadonrovi, aby vás vzal do služby."

Rázem bylo po klidu. Všichni bandité začali mluvit najednou a míra jejich vzrušení se pohybovala od mumlání po křik, protože to, co jim paní nabídla, nemělo v Cisařství obdoby. Keyoke máváním meče znovu nastolil ticho, ale jeden rozrušený sedlák vyskočil na nohy. "Když lord z Minwanabi zabil mého pána, utekl jsem. Ale zákon říká, že jsem otrokem toho lorda, který zvítězil." Marin hlas se zvedl nad panující hluk. "Zákon nic takového neříká!" Rozhostilo se ticho a pohledy všech se otočily k ní. V očích měla hněv a únavu, a přesto ve svých drahých šatech připadala krásná mužům, kteří celé měsíce nebo dokonce roky trávili své dny a noci v divočině bez žen; s pevným odhodláním vysvětlila: "Tradice říká, že dělník je válečnou kořistí. Vítěz rozhoduje o tom, kdo je cennější jako svobodný muž a kdo má být otrokem. Minwanabi je můj nepřítel, takže pokud jste válečnou kořistí, rozhodnu o vašem osudu já. Jste svobodní."

Ticho se v tomto okamžiku stalo nesnesitelným a chvělo se jako vlny horkého vzduchu nad skalami rozpálenými sluncem. Muži se nervózně rozhlíželi; zneklidňoval je rozvrat pořádku, který dobře znali, protože společenské tradice diktovaly tsuranskému životu každý krok. Změnit základy znamenalo útočit na pojem cti a riskovat rozvrat po celá

staletí neměnné civilizace.

Mara vycítila zmatek mužů; podívala se nejdříve na sedláky, kteří měli ve tváři vepsaný jasně čitelný výraz naděje, pak na nejskeptičtější tvrdé tváře šedých válečníků a z nouze citovala filozofii, již se naučila v chrámu Lašimy. "Tradice, podle níž žijeme, je jako řeka pramenící v horách a plynoucí do moře. Žádný člověk nemůže obrátit její proud. Tím by se pokoušel změnit zákony samotné přírody. Stejně jako dům Acoma i vy jste zažili nepřízeň osudu. Jako člen rodiny Acoma vás vybízím k tomu, abyste se připojili a pomohli mi změnit směr tradice, tak jako bouře někdy způsobí, že si řeka vyhloubí nové koryto."

Dívka se odmlčela, oči zastřené řasami, jak sklopila pohled na své ruce. Tohle byla chvíle zlomu, protože i kdyby jediný psanec nesouhlasil s tím, co řekla, ztratila by nad nimi svou vládu. Ticho ji nesnesitelně tížilo. Pak, bez jediného slova, si Papewaio klidně sňal prilbu; černý pásek odsouzených mu obepínal čelo a nikdo jej nemohl přehlédnout.

Lujan hlasitě vykřikl, jak jej - stejně jako ostatní muže - překvapilo, že muž odsouzený k smrti může zastávat čestné místo v doprovodu velké paní. Mara se usmála, hrdá na Papewaiovu věrnost a na gesto, které učinil, aby jim ukázal, že hanba může být jiná, než jak prikazuje tradice, a položila mu ruku na rameno. "Tento muž mi hrdě slouží. Udělají ti, kdo jsou mezi vámi, totéž?" Sedlákoví, jehož mezi psance zahnal Minwanabi, řekla: "Pokud bude lord, který zabil tvého pána, chtít nějakého sedláka, tak ať si pro tebe přijde." Pokývla směrem ke Keyokovi a svým válečníkům a dodala: "Minwanabi bude muset bojovat, aby tě dostal. A na mých statcích budeš svobodným mužem." Sedlák s divokým výkřikem radosti skočil kupředu. "Nabízíš mi čest?"

"Máš mou čest," odpověděla Mara a Keyoke se uklonil, aby dal najevo věrnost jejímu rozhodnutí.

Sedlák na místě poklekl a nabídl Maře zkřížená zápěstí ve starodávném gestu poddanství. "Paní, jsem tvůj muž. Tvá čest je mou." Těmito slovy sedlák dal všem na srozuměnou, že při obraně domu Acoma zemře stejně jako kterýkoli její voják.

Mara souhlasně přikývla a Papewaio vykročil kupředu. Prošel davem psanců, až se zastavil před sedlákem. Podle starého rituálu převázal mužova zápěstí šňůrou a pak tato pouta zase odstranil a ukázal tím, že muž, který mohl být přijat jako otrok, bude místo toho napříště pokládán za svobodného člověka. Ozvalo se vzrušené mumlání a pak ho obklopil další tucet mužů. Všichni si kolem něj v kruhu klekli, aby přijali Marinu nabídku a naději nového života.

Keyoke určil válečníka, který měl odvádět nově najaté dělníky stranou; strážce domu Acoma je doprovodí zpátky na statek, kde jim Jican určí místo ke spaní a práci na polích.

Když Mara znovu promluvila, sledoval ji zbytek bandy psanců s nadějí zoufalých. "Vy, kteří jste byli postaveni mimo zákon, jaké byly vaše zločiny?"

Malý, nemocně bledý muž chraptivě vykřikl. "Mluvil jsem špatně o knězi, paní."

"Schovával jsem před výběřčím daní obilí, abych mohl nakrmit své děti," zvolal další.

Seznam drobných přestupků pokračoval dál, dokud se Mara neujistila o pravdivosti Lujanova tvrzení, že zloději a vrazi nemají v jeho skupině místo. Odsouzeným řekla: "Bud odejdete, nebo přijmete službu jako svobodní lidé. Jako paní z Acoma vám uvnitř hranic svého území nabízím odpuštění." I když byla císařská amnestie mimo pravomoc jakéhokoli pána nebo paní domu, nevěděla Mara o žádném správci v císařské vládě, který by snad mohl vznést protesty proti osudu malé, téměř bezejmenné hrstky mužů - zvláště ne tehdy, když se o podobném kroku nikdy nedozví.

Muži, jimž bylo odpuštěno, se vychytralosti své nové paní usmáli a spěchali, aby přísahali Papewaiovi věrnost. S radostí si klekali. Jako dělníci domu Acoma sice mohou stát mezi Marou a hrozbou jejich nepřátel, ale dávali raději přednost službě velkému domu před hořkým životem psanců.

Mezi kmeny stromů se prodlužovaly odpolední stíny; v místech, kde byl příkrov listí, pronikalo k půdě zlaté světlo. Mara se podívala na prořídle řady psanců a nakonec se její pohled zastavil na Lujanovi. "Poslouchejte pozorně, vojáci bez pánů." Odmlčela se a počkala, dokud v záhybu cesty nezmizeli radostně naladěni noví dělníci. Mara, která vypadala vedle Papewaiovy vypracované postavy skoro křehce, obrátila svůj pohled k těm nejtvrdším a nejzanedbanějším mužům Lujanovy společnosti. "Nabízím vám věc, jakou nepoznal žádný válečník v dějinách Impéria: nový začátek. Kdo z vás se se mnou vrátí na statek, aby přijal novou čest... tím, že poklekne před posvátným hájem a nabídne svou přísahu natami domu Acoma?"

Na pasece se rozhostilo ticho a na okamžik se zdálo, že se žádný muž neodvažuje ani vydechnout. Pak vypuklo peklo. Jedni muži vykřikovali otázky a byli přerušováni druhými, kteří tvrdili, že znají odpovědi. Do vzduchu se zvedaly ruce zdůrazňující tvrzení zákona a po zemi dupaly nohy, když vzrušení muži vyskakovali a běželi k Marinu vozu.

Papewaio zastavil vzrušení taseným mečem a Keyoke, přibíhající od vozů, křičel v běhu rozkazy.

Nastalo ticho; bandité se pomalu uklidnili. Znovu umlkli a čekali, až promluví jejich vůdce.

Lujan se s pohledem upřeným na Papewaiovu rozložitou postavu opatrně uklonil dříve, jejíž slova hrozila zničením života, jejíž znal dosud. "Paní, tvá slova jsou... udivující... velkorysá nade všechno pomyšlení. Ale my nemáme žádné pány, kteří by nás mohli z předchozí služby uvolnit." V očích se mu mihl výraz, v němž byla obsažena skrytá výzva.

Mara si toho všimla a snažila se pochopit. I když byl pod svým úšklebkem šibalský, a dokonce i hezký, choval se psanec jako člověk, jemuž něco hrozí; a náhle to dívka pochopila. Tito muži prostě neměli žádný cíl a přežívali ze dne na den, bez naděje. Pokud by je dokázala přesvědčit, aby znovu vzali svůj osud do vlastních rukou a přísahali věrnost domu Acoma, získala by válečníky obrovské hodnoty. Ale nejdřív musí dosáhnout toho, že znovu uvěří.

"Nemáte žádnou službu," řekla jemně Lujanovi.

"Ale přísahali jsme..." Hlas mu klesl skoro až k šepotu. "Taková nabídka nebyla nikdy dříve učiněna. My... jak máme vědět, co je vlastně čestné?" Zdálo se, že Lujan skoro prosí, jako by si přál, aby jim Mara přikázala, co je správné; a zbytek bandy se s očekáváním díval na svého náčelníka.

Mara, na niž v té chvíli dopadla celá váha jejich nezkušených sedmnácti let, se obrátila pro pomoc ke Keyokovi. Starý

válečník ji nezklamal. I když byl tímto porušením tradic udiven stejně jako Lujan, zůstal jeho hlas klidný. "Voják má bud zemřít ve službě v den smrti svého pána, nebo pozbytí cti; tak tomu vždy bylo. Nicméně, jak řekla má paní, pokud osud rozhodne jinak, nesmí se žádný člověk protivit vůli bohů. Pokud si bohové nepřejí, abyste sloužili domu Acoma, jistě navštíví tento dům jejich nemilost. Má paní toto riziko přijímá pro svůj vlastní prospěch, stejně jako pro váš. S požehnáním nebes nebo bez něj zemřeme všichni. Ale ti odvážní mezi vámi tuto výzvu přijmou," a na dlouhou chvíli se odmlčel, než dodal, "a zemřou jako vojáci."

Lujan si s nepřesvědčeným výrazem ve tváři promnul zápěstí. Budit hněv bohů znamenalo riskovat jistou zkázu. Jako psanec mohl svým těžkým životem trochu odčinit své provinění, kterého se dopustil tím, že nezemřel se svým pánem, a možná si tím mohl vysloužit lepší postavení, až se zase dostane na Kole života nahoru.

S tím, jak se na banditech odrážela nervozita jejich vůdce a byli čím dál více nejistí, se Papewaio poškrábal na své jizvě a zamyšleně řekl: "Jsem Papewaio, první velitel útoku domu Acoma. Narodil jsem se do služby tomuto domu, ale můj otec a děd měli bratrance, kteří přísahali službu domům Sinzawai, Wedewayo, Anasati..." Odmlčel se, a když žádný muž nepromluvil, dodal jména několika dalších domů.

Lujan stál tiše s napůl přivřenými očima, když za ním jeden z mužů vykřikl. "Můj otec sloužil v domě Wedewayo, kde jsem žil, než jsem přijal službu u lorda Seraka. Jmenoval se Almaki."

Papewaio přikývl a rychle přemýšlel. "Byl to ten Almaki, který byl bratrancem Papendaia, mého otce?"

Muž zklamaně potřásl hlavou. "Ne, ale znal jsem ho. Říkalo se mu Malý Almaki a mému otci Velký Almaki. Ale sloužili tam zase jiní bratrance mého otce."

Papewaio odvedl muže od ostatních do ústraní mimo doslech Mary a tam spolu několik minut tiše hovořili. Po nějaké chvíli se na banditově tváři objevil široký úsměv a velitel útoku se ke své paní obrátil s uctivou úklonou. "Paní, tohle je Toram. Jeho strýc byl bratrancem muže, který se oženil se ženou, která byla sestrou ženy, se kterou se oženil synovec mého otce. Je to můj bratranec a je hoděn služby v domě Acoma."

Mara ukryla úsměv za širokým rukávem. Pape a zjevně chytrý Toram se spolehli na jednoduchou skutečnost týkající se celé tsuranské kultury. Druzí a třetí synové vojáků mohli podle tradice přijmout službu i v jiných domech než tam, kde se narodili. Tím, že se k šedému válečníkovi choval jako ke svému příbuznému, Papewaio úplně obešel Lujanovu otázku cti. Když Mara opět zvažovala, prostě řekla: "Pape, řekni svému bratranci, že pokud chce, může přijmout službu v mém domě."

Papewaio položil Toramovi ruku na rameno v bratrském gestu. "Bratranče, jsi zván ke službě v domě Acoma."

Muž s nově nalezenou hrdostí vystrčil bradu a jasně vyjádřil své přijetí. "Půjdu!"

Jeho slova vyvolala mezi psanci novou vlnu pohybu a muži se shromáždili kolem tuctu válečníků domu Acoma a začali si navzájem vyjmenovávat své příbuzné. Mara se znovu nedokázala ubránit úsměvu. Každý vysoce urozený Tsuran nebo voják znal svůj původ podle krve několik generací zpátky, stejně jako věděl o všech svých bratrancích, tetách a strýcích, z nichž většinu znal pouze podle jména. Když se setkali dva cizí Tsurané, začala výměna složitých dotazů na zdraví příbuzných, dokud nerozebrali své rodokmeny a nedozvěděli se, kdo z nich stojí výše na společenském žebříčku. Bylo skoro nemožné, aby po dostatečně dlouhém hovoru nenarazili na nějaké vzdálené příbuzenství, které by dovolilo šedým válečníkům, aby vstoupili do jejich služeb.

Mara přijala Papewaiovo rámě, jež jí nabídl, aby jí pomohl dolů z vozu. Kolem různých vojáků se v hloučcích seskupovali bandité a šťastné hlasy volaly otázky a odpovědi, když se upřesňovaly okolnosti nějakého příbuzenství. Lujan udiveně potřásl hlavou a s očima zářícíma stěží skrývanými city přistoupil k Maře. "Má paní, tvá léčka, která nás dostala do tvého zajetí, byla mistrovská a... sama o sobě by stačila k tomu, abych ti sloužil se vší hrdostí. Tohle..." Mávl rukou k vzrušeným mužům, kteří se tlačili jeden na druhého. "Tohle přesahuje mé chápání." Na okamžik se odvrátil, jak se málem nechal přemoci svými city, ztěžka polkl a pak se podíval na Maru s tváří opět tsuransky bezvýraznou, i když se mu oči leskly. "Nevím, jestli... je to správné, ale přijmu službu u tebe s radostí a čest domu Acoma se stane mou. Můj život bude patřit tobě, pokud budeš chtít, paní. A i kdyby byl můj život krátký, bude to dobrý život, když budu znovu nosit barvy ctihodného domu." Napřimil se a veškeré stopy ubohosti zmizely. Dlouhou chvíli si Maru prohlížel a očima se vpíjel do jejích. To, co pak řekl, Maru naplňovalo údivem ještě dlouho poté, protože jeho slova byla nejupřímnější, jaká v životě slyšela. "Doufám, že se mi smrt bude ještě dlouho vyhýbat, paní, abych mohl stát po tvém boku. Myslím si totiž, že vstoupíš do Hry rady." Pak málem znovu ztratil se-beovládání, v očích se mu zaleskly slzy a tvář se mu rozzářila úsměvem. "A myslím, že Císařství už pak nikdy nebude takové, jaké bylo dříve."

Mara tiše stála, zatímco se Lujan uklonil a odešel, aby mezi vojáky domu Acoma našel nějakého sebevíc vzdáleného příbuzného. Pak, s Keyokovým svolením, vyslal posly do tábora, aby přivedli k prameni zbytek jeho bandy. Jeho muži dorazili s nedůvěrou různého stupně. Ale když uviděli paní sedící na voze s thyzou, jako by je přijímala v přívětivém stínu velké síně své usedlosti, ztratila jejich nedůvěra ostří. Nakonec je naprosto přesvědčila radost jejich kamarádů, kteří už odpřisáhli věrnost domu Acoma, a začali vyjmenovávat své bratrance a příbuzné, až nakonec i oni získali právo vstoupit do služby domu.

Přešlo odpoledne a stromy nad okrajem rokle pokryly paseku svými protáhlými stíny. Horko ustoupilo a večerní vánek s sebou přinášel vůně lesa mezi větvemi pohupujícími se nad karavanou. Mara, spokojená s výsledky dne, sledovala hejno gaguinů, kteří slétli z oblohy, aby se nakrmili hmyzem poletujícím ve vánku. Když pak rychle odlétli k jihu, uvědomila si, jak je vlastně unavená a vyhladovělá.

Jako by uvažoval přesně o tomtéž, zastavil se u Mařina boku Keyoke. "Paní, pokud se chceme vrátit na statek ještě před soumrakem, musíme okamžitě vyrazit."

Mara přikývla a zatoužila po měkkých polštářích namísto tvrdých pytlů thyzy. Už ji navoňovaly pohledy mužů a představa soukromí nosítek jí připadala lákavá. Dostatečně nahlas, aby ji slyšeli i okolostojící muži, řekla: "Dobrá tedy, odved' nás odsud, veliteli vojsk. Jsou tu vojáci domu Acoma, kteří uvítají koupel, teplé jídlo a odpočinek v kasárnách,

kde jejich příkrývky nezvlhnou rosou."

Ani Mara nedokázala zadržet slzy, když slyšela pokřik nezastřené radosti, jenž se ozval z úst banditů. Muži, kteří ji byli ještě nedávno ochotni oloupit, by nyní při její obraně klidně zemřeli. Dívka v duchu poděkovala Lašimě. První vítězství přišlo lehce; ale proti síle domu Minwanabi a zrádné vychytralosti domu Anasati bude v budoucnu vítězství získávat daleko obtížněji - pokud vůbec.

Mara se opřela do polštářů, když otroci zvedli její nosítka. Slabě povzddechla. Dovolila, aby všechny pochybnosti a strach, který potlačovala, během ozbrojeného střetu s bandity a při smlouvání, v soukromí za záclonami vyvěřely na povrch. Až do této chvíle se neopovážovala sobě samotné přiznat, jak vyděšená vlastně byla. Její tělo se rozechvělo neočekávanou zimnicí. Uvědomila si, že by slzy poškodily jemné hedvábí jejích šatů, popotáhla nosem a ze všech sil potlačovala nutkání k pláči. Lano si z jejích citových výbuchů dělal legraci a utahoval si z ní, že není Tsuranka - i když se od žen nevyžadovalo takové sebeovládání jako od mužů.

Když si vzpomněla na jeho škádlivý smích a na to, že na otci nikdy nepozorovala nejistotu, strach nebo pochyby, zavřela oči a ponořila se do cvičení, jímž se vždycky uklidňovala. Zdálo se, jako by jí v mysli odpovídaly hlasy sester, které ji vyučovaly v chrámu Lašimy: nauč se znát svou přirozenost, přijmi všechny stránky svého já a teprve pak může začít zdokonalování. Odmítnutí sebe sama je odmítnutím všeho.

Mara znovu popotáhla. Teď už jí teklo i z nosu. Vyhrnula si rukávy, aby si je neumazala, a v duchu si přiznala pravdu. Byla vyděšená k smrti od toho okamžiku, kdy si uvědomila možnost, že by je psanci obešli a zaútočili na usedlost, zatímco by je zoufale hledala v kopcích.

A znovu se Mara začala hubovat: takhle se přece paní domu nechová! Pak pochopila kořen svých pocitů: nevěděla, jaké chování se od paní domu očekává. Neměla žádný výcvik ve vládnutí, byla jen dívkou z chrámu vrženou do smrtonosných vln Císařství.

Mara se snažila rozpomenout na radu, kterou jí kdysi dal otec: pochybnosti ničí schopnost jednat rozhodně; a ve Hře rady váhání znamenalo smrt.

Aby se vyhnula myšlenkám na slabost, vyhlédla Mara mezerou v zácloně na nově naverbované vojáky domu Acoma. Navzdory špinavému oblečení, ztrhaným tvářím, vyhublým pažím a očím vyděšených zvířat byli tito muži vojáky, a přece v nich nyní Mara viděla něco, co dříve nezahledla: tito psanci, dokonce i šibalský Lujan, byli vystrašení skoro stejně jako ona. Mara zjistila, že ji to udivuje, dokud si neuvědomila, jak oni vnímali past, kterou na ně nastražila. I když byli v početní nevýhodě, měli válečníci domu Acoma zkušenosti z bitev, byli dobře vycvičení a vyzbrojeni. Někteří z těchto šedých válečníků neviděli celý rok pořádné jídlo. Všechny jejich zbraně byly podivnou sbírkou nesusoudných, ukradených a nahrubo upravených mečů a nožů. Jen několik jich mělo něco, co se vzdáleně podobalo štítu, a nikdo neměl brnění. Ne, pomyslela si Mara, spousta těchto smutných, zoufalých mužů musela očekávat, že někteří z jejich nešťastného bratrstva dnes zemřou. A mohlo to potkat kohokoli.

Muži pochodovali, aniž by si byli vědomi jejího pohledu. V jejich tvářích bylo patrně mnoho myšlenek, mezi nimi myšlenky na naději a strach z falešné naděje. Mara se znovu opřela do polštářů a oči jí sklouzly na barevné výšivky, které zdobily vnitřní čalounění nosítek. Jak to, že najednou vidí všechny tyto věci ve tvářích oněch mužů? Probudil snad její strach nějaké citění, kterému sama nerozuměla? Pak vyplnila její mysl vzpomínka na jejího bratra Lanokotu, najednou měla pocit, jako by seděl přímo vedle ní. Když zavřela oči, jasně slyšela, jak jí šeptá: "Dospíváš, sestřičko."

Náhle Mara nedokázala déle zadržovat slzy. Teď její vzlykům nevycházelo ze smutku, ale z radostného povznesení, které bylo podobné tomu, jež poznala, když Lano vyhrál loňské hry v Sulan-Qu. Tehdy Mara s otcem jásal na tribuně jako sedláci a vůbec se neohlíželi na zvyklosti společenského postavení a slušnost; jenže teď byly její pocity desetinásobně silnější.

Zvítězila. Poznala své první vítězství ve Hře rady a ta zkušenost jí zostříla smysly a zanechala ji o něco větší a dospělejší. Poprvé v životě pochopila, proč se velcí lordi tak snaží - a pro svou snahu třeba i položí životy - aby zakusili tento pocit výhry.

Usmála se skrze slzy a dovolila, aby ji houpání nosítek ukonejšilo. Nikdo, s kým se nad leštěným stolem tsuranské politiky utká, nebude o tomto tahu vědět, přinejmenším ne hned a ne přímo. Ale místo toho, aby vinou Minwanabiho zrady měla k ruce méně než padesát válečníků, přísahalo jí nyní věrnost přes dvě stě. Protože šedí válečníci byli roztroušeni po všech koncích Impéria, mohla použít své vojáky, aby najali další. Kdyby doručení skříňky s perem a šňůrou lordu z Minwanabi trvalo jen týden, pak mohla postavit proti jeho příští hrozbě až pět stovek vojáků, a možná i víc. Mara se cítila jako opilá. Poznala vítězství! A v mysli se jí ozvaly dva hlasy. Na jedné straně to byl poučující hlas sester Lašimy, který říkal: "Dítě, varuj se pocitů moci a vítězství, protože všechny tyto věci jsou dočasné." Ale její pokrok oceňoval i hlas jejího bratra Lana. "Užij si vítězství, dokud můžeš, Mara-anni. Užij si ho, dokud můžeš."

Mara se opřela do polštářů a byla tak unavená, že nedokázala svou mysl utiřit. V soukromí svých nosítek se usmála, zatímco ji otroci nesli domů temnějšími stíny soumraku. Protože věděla, že je její postavení ještě pořád vážně ohroženo, rozhodla se zařídít podle Lanovy rady. Života je třeba si užívat, dokud žijeme.

Kola vozu zaskřípala a otočila se a needra odfrkla, zatímco prach, zvedaný nohama pochodujících mužů, barvil vzduch odstíny okrové a zlaté. Západ slunce zvolna přecházel do soumraku, když Marina podivná karavana společně se zvláště vyzbrojeným vojskem scházela dolů k usedlosti rodiny Acoma.

Pochodně u hlavních vrat na dvůr usedlosti osvětlovaly zmatek. Dřívější příchod dělníků a sedláků bez pánů přinutil Jicana a všechny jeho pomocníky, aby nechali jiné práce, neboť bylo třeba všem zajistit jídlo, ubytování a práci. Když těsně před soumrakem dorazila Mařina karavana s Lujanovými otrhanými a podvyživenými válečníky, zvedl hadonra ruce k nebi a prosil bohy o konec toho neuvěřitelného dne naplněného nezvyklou prací. Byl už sám hladový a doma jej čekala nepříjemně naladěná žena, která ho jistě vyhubuje, že proměškal chvíli, kdy jeho děti odcházejí do postele;

presto poslal zprávu kuchařům, aby připravili další kotel thyzy a nakrájeli nastudeno maso a ovoce. Pak se hadonra, jenž byl zřetelně menší než jeho pomocníci a měl pocit, že tento rozdíl musí vyrovnávat svou nezměrnou energií, ujal úkolu sepisování jmen a toho, který muž potřebuje oblečení a který sandály. Když Keyoke začal nové příchodí rozdělovat do skupin, vyslal Jican několik otroků, aby vyklidili prázdné ubikace a donesli příkrývky a rohože na spaní. Bez jakéhokoli formálního pověření se Lujan ujal úlohy důstojníka a uklidňoval, nebo zastrásoval tam, kde toho bylo zapotřebí, aby pomohl s ubytováním svých lidí.

Do zmatku pobíhajících mužů a vozů tažených needrami vplula Nacoya s vlasy, v nichž měla jehlice samým rozčilením upevněné nakřivo. Věnovala Lujanově otrhané společnosti jediný ostrý pohled a okamžitě zamířila k Mařiným nosítkám. Proklestila si cestu davem a dorazila k nim právě ve chvíli, kdy Papewaio pomáhal své paní vstát z polštářů. Mara, která byla ztuhlá sezením a oslepená plameny pochodní, sledovala tu tichou chvíli, kdy velitel útoku předával péči o ni Nacoyi. Neviditelná čára rozdělující území pod velením osobního strážce a území ve správě chůvy probíhala přibližně tam, kde se kamenná cesta vedoucí od hlavních vrat domu dotýkala silnice.

Nacoya doprovodila svou paní zpátky do jejích pokojů, podle pravidel jeden krok za ní. Když vešly dovnitř, pokynula chůva služebným, aby odešly. Pak, s výrazem zahaleným mihotavými stíny olejových lamp, pevně uzavřela dveře.

Když se Mara zastavila, aby zpátky do šperkovnice uložila náramky a klenoty, které si vzala, aby v průběhu své léčky působila dojmem lehkomyšlné šlechtičny, zeptala se ji chůva tvrdým hlasem: "Proč ten náhlý návrat? A co jsou zač ti otrhanci?"

Mara se zachřestěním vhodila do skříňky sponu a náhrdelník. Po všem napětí a nebezpečí a závratné euforii úspěchu snášela přísné chování své chůvy jen s největším sebezapřením; držela se ale na uzdě, sundávala si jeden po druhém prsteny a popisovala svůj plán, který uskutečnila, aby doplnila stav vojenské posádky domu Acoma.

Když do skříňky dopadl poslední šperk, zvýšila Nacoya hlas. "Opovázila ses vystavit budoucnost domu tak špatně vymyšlenému plánu? Dítě, víš, co všechno jsi dala v sázku?" Mara se k ní otočila a spatřila, že tvář chůvy je zarudlá hněvem a pěsti má zaťaté. "Kdyby jediný z těch banditů zvedl meč, všichni tví muži by při tvé obraně zemřeli! A kvůli čemu? Jen proto, aby tento prázdný dům chránil pouhý zlomek válečníků, až přijde Minwanabi? Kdo by chránil natami? Keyoke ani Papewaio ne. Ti by totiž byli mrtví!" Stará žena, skoro nepřičetná hněvem. Marou zatřásla. "Každý z nich tě mohl znásilnit! Mohli tě zabít!" Nacoyin hlas se zadrhl, jako by nedokázala všechen svůj vztek unést. "Místo takového... bezhlavého dobrodružství... bys... bys měla uvažovat o vhodném sňatku." Nacoya znovu popadla Maru za paže a zatřásla jí, jako by stále ještě byla dítětem. "Pokud budeš pokračovat v takovém bláznivém riskování, brzy zjistíš, že si budeš moci vybrat jen syna nějakého bohatého obchodníka hnojem, který bude chtít koupit své rodině jméno, zatímco tvůj statek budou chránit jen hrdlořezové a zloději needer!"

"Dost!" Mara, kterou prudkost ve vlastním hlase polekala, ; odstrčila starou ženu stranou; a ostří v jejím hlase uťalo tirádu chůvy tak rychle, jako ostří srpů usekává stvoły obilí. Stará žena spolkla své protesty. Pak, když se zatvářila, že by mohla promluvit znovu. Mara řekla: "Dost, Nacoyo." Její hlas byl tichý a smrtící a stěží zastíral její hněv.

Mara se na svou starou chůvu podívala. Pokročila dopředu, dokud od sebe nestály jen kousek, a řekla: "Já jsem paní z Acoma." V tomto prohlášení se odrážel jen zlomek jejího dřívějšího hněvu; Mara se trochu uklidnila a prohlédla si tvář ženy, která ji vychovala od dětství. "Matko mého srdce, ze všech, kteří mi slouží, tě miluji nejvíce." Pak přimhouřila oči a do jejích slov se vrátil oheň. "Ale nikdy ani na okamžik nezapomínej na to, že mi sloužíš. Ještě jednou se mě takovým způsobem dotkneš nebo se mnou takovým způsobem budeš mluvit, Nacoyo - kdykoli - a nechám tě zbičovat jako posledního otroka z kuchyně. Rozumíš?"

Nacoya okamžik mlčela a pak pomalu sklonila svou starou hlavu. Na šíji se jí kroutily uvolněné pramínky vlasů, když ztuhle před Marou poklekla. "Prosím svou paní o odpuštění."

Po chvíli se Mara naklonila dopředu a položila ruce na Nacoyina ramena. "Má nejstarší a nejdražší společnice, osud vyměnil naše úlohy. Ještě před několika dny jsem byla novickou v chrámu a tys byla mou učitelkou a matkou. Nyní ti musím vládnout stejně jako můj otec. Sloužila jsi mi nejlépe tím, že ses se mnou dělila o svou moudrost. Ale vždycky to budu já, kdo bude muset zvolit cestu, po níž se vydám." Mara rozřesenou ženu pevně objala a dodala: "A pokud bys měla pochybnosti, pamatuj si, že mě bandité nezajali. Keyoke ani Papewaio nezemřeli. Volila jsem dobře. Můj plán uspěl a nyní jsme získali zpět něco z toho, co jsme ztratili."

Nacoya chvíli mlčela a pak zašeptala: "Měla jsi pravdu."

Mara starou ženu pustila a dvakrát tleskla. Služebné přiběhly, aby své paní splnily její přání, zatímco stará chůva vstávala z podlahy. Nacoya, která se stále třásla následkem pokárání, se Mary zeptala: "Paní, mohu nyní odejít?"

Mara zvedla bradu, když jí začala služebná rozepínat límec šatů. "Ano, Nacoyo, ale přijď, až se vykoupu. Musíme si pohovořit o mnoha věcech. Přišel čas, abych se začala připravovat na sňatek."

Nacoyiny tmavé oči se doširoka otevřely. Po Marině náhlé světlavosti ji toto rozhodnutí naprosto překvapilo. "Jak si přeješ, paní," řekla. Uklonila se a odešla a nechala služebné dělat jejich práci. V příšeří chodby se stará žena s úlevou narovnála. Mara se přinejmenším rozhodla přijmout úlohu paní domu. A ačkoli ji síla Mařiných výtek ostře zabolela, vědomí, že dítě pochopilo, že se musí zodpovědně vyrovnat se ctí předků, jí přinášelo velkou úlevu. Stará chůva pokývala hlavou. Ačkoli šetrnost mezi Mariny ctnosti nepatřila, dívka alespoň zdědila něco z odvahy a chrabrosti svého otce.

O hodinu později paní z Acoma vstala ze své lázně. Dvě služebné ovinuly její lesknoucí se tělo osuškami, zatímco další odsunula zástěnu, která oddělovala dřevem vyloženou koupelnu od ostatních pokojů. Stejně jako ve všech tsuranských domech i zde byly velikost a počet místností závislé na tom, jak a kde byly umístěny dveře a přepážky. Pokud by odsunula další přepážku, mohla by Mara přejít z pracovny do ložnice, aniž by opustila hlavní budovu.

Vzduch byl pořád ještě horký. Mara si vybrala nejllehčí ze svých hedvábných šatů, které jí sahaly sotva do půli

stehen, byly skoro průhledné a neunesly žádné výšivky. Události dne ji hodně unavily a toužila po jednoduchosti a odpočinku. Později, v chladnějších hodinách pozdního večera, si oblékne delší, silnější svrchní šaty. Ale v přítomnosti svých služebných a Nacoyi si Mara mohla užít méně cudných, ale pohodlných oděvů.

Na rozkaz své paní odsunula jedna služebná stranou zástěnu oddělující místnost od malého zákoutí vnitřní zahrady, které mohla Mara vždy použít pro odpočinek a rozjímání. Ačkoli v prostoru zahrady mohlo vykonávat své povinnosti třeba deset sluhů, chytré rozmístění dělicích keřů a trpasličích stromů poskytovalo ostrůvek klidu, který nikdo nemohl narušit.

Nacoya se objevila ve chvíli, kdy se Mára usadila před zástěnou. Dívka, na níž byly patrné stopy po nervovém vyčerpání, mlčky pokynula chůvě, aby se posadila proti ní. Pak čekala.

"Paní, přinesla jsem seznam vhodných spojení," zahájila hovor Nacoya.

Mára se dál dívala na dveře a jediným jejím pohybem bylo lehké natočení hlavy, když ji služebná vyčesávala dlouhé, vlhké vlasy. Nacoya to pochopila jako povolení k tomu, aby pokračovala, a rozvinula ve svých vrásčitých rukou svitek. "Paní, pokud máme přežít úklady, které proti nám strojí domy Minwanabi a Anasati, musíme své spojení vybírat velice pečlivě. Myslím, že máme tři možnosti. Můžeme se spojit se starým a ctěným jménem, jehož vliv klesá. Nebo můžeme vybrat manžela z rodiny, která je bohatá a vlivná teprve krátkou dobu, ale touží po cti, tradici a politickém spojení. Nebo můžeme vyhledat rodinu, jež se s námi spojí proto, že jméno tvé rodiny nějakým způsobem zvýší jejich vlastní vliv ve Velké hře."

Nacoya se odmlčela, aby Mára poskytla možnost odpovědět. Ale mladá žena se jen dál dívala do šera zahrady a obočí měla nakrčené v tom nejjemnějším zamračení. Služebná dokončila česání; upravila Mariny vlasy do pevného uzlu, uklonila se a odešla.

Nacoya čekala. Když se Mára ani pak nepohnula, odkašlala si, s dobře skrývaným podrážděním rozvinula svitek a řekla: "Vybrala jsem tyto rodiny, jež jsou mocné, ale nemají tradice. Nejlépe ti poslouží sňatek se synem domu, který má své vlastní mocné spojence. I když si nebudeme moci vybírat mezi spojenci domu Minwanabi, a obzvlášť domu Anasati, zbývá nám několik skutečně přijatelných domů." Znovu se podívala na Maru, ale zdálo se, že paní z Acoma pozorně naslouchá zvukům hmyzu, který po západu slunce začínal bzučet. Když sluhové obešli lampy a zkrátili knoty, všimla si Nacoya, že zachmuření na Marině tváři se prohloubilo. Stará chůva rozhodným pohybem narovнала svitek ve svých rukou. "Ze všech těch, kteří by nás mohli zajímat, by byla nejlepší volba..."

Mara náhle promluvila. "Nacoyo. Pokud je vojensky nejsilnějším domem v Císařství Minwanabi, který dům má nejsilnější politická spojení?"

Nacoya si položila seznam do klína. "Bezpochyby Anasati. Kdyby nežil lord z Anasati, byl by tento seznam nejméně pětkrát delší. Ten člověk uzavřel spojení s polovinou mocných lordů v Císařství."

Mara přikývla s očima upřenými na oblohu, jako by na ní bylo psáno něco, co dokáže přečíst jen ona. "Rozhodla jsem."

Nacoya se s očekáváním naklonila dopředu a pocítila náhlé bodnutí, strachu. Mara si ani nevzala seznam, natož aby se podívala na jména, která Nacoya nadiktovala písaři. Mara se otočila a upřela pohled Nacoyi přímo do tváře. "Provdám se za syna lorda z Anasati."

Kapitola čtvrtá

GAMBITY

Zazněl úder do gongu.

Ozvěna zvuku se odrážela po celé délce velké síně domu Anasati. Stěny byly pokryty starodávnými válečnými prapory a celá místnost byla naplněna pachem starého voskovaného dřeva a celých generací intrik. Klenutý vykládaný strop naplňovaly stíny tak hluboké, že místnost vypadala ztemněle i přesto, že v podstavcích hořely svíce. Síně pohlcovala zvuky tak dokonale, že shromáždění členové dvora s doprovodem, kteří seděli a čekali, vypadali jako bezhlučné nehybné postavy.

V čele dlouhé, kobercem vyložené uličky probíhající středem místnosti seděl na vysokém stupínku ve svém obřadním hávu lord z Anasati. Pod lemem jeho vysoké pokrývky hlavy se mu na čele leskl pot; na jeho kostnaté tváři nebyla patrná jediná známka nepohodlí, i když se jeho roucho stěží hodilo do horkého poledne. V dýchání mu překážel deset šarlatových a žlutých šerp a oblouky, které vybíhaly z jeho roucha jako křídla, jej tlačily do ramen; pokaždé, když se pohnul, museli sluhové přispěchat a znovu je upevnit. V jedné ruce držel dlouhou vyřezávanou hůl, jejíž původ zmizel dávno v hlubinách času a která byla odznakem jeho úřadu lorda domu. Napříč na kolenou mu ležel starobylý ocelový meč domu Anasati - poklad, který se mohl rovnat snad jen s rodinnou natami - jenž se předával z otce na syna ode dne

zlatého mostu a Úniku, kdy národy poprvé přišly na Kelewan. Nyní však jeho váha tvrdě spočívala na jeho starých kolenou, což bylo nepohodlí, které bude muset vydržet spolu s jinými útrapami úřadu, zatímco bude čekat, než se objeví ta nafoukaná holka z domu Acoma. Místnost byla rozpálená jako kuchyňská pánev, protože tradice vyžadovala, aby byly všechny přepážky zavřeny, dokud host nebude formálně uveden.

Tecuma, lord z Anasati, lehce naklonil hlavu na stranu a jeho první rádce, Čumaka, přispěchal k jeho boku. "Jak dlouho?" zašeptal netrpělivě lord.

"Už jen chvíli, pane." Věrný rádce se uklonil jako nervózní hlodavec a počítal. "Gong zazněl už třikrát, když Mařina nosítka dosáhla vnější brány, když vstoupila do hlavní budovy, a nyní, když prošla branou na dvůr. Čtvrtý gong zazní, až bude vpuštěna před tvou vznešenou tvář, pane."

Lord z Anasati, kterého nudilo ticho a přál si slyšet hudbu, řekl: "Uvažoval jsi o tom, o co jsem tě žádal?"

"Samozřejmě, pane. Tvé přání je mi rozkazem. Připravil jsem několik nanejvýš příhodných urážek jako odpověď na žádost toho štěněte z domu Acoma." Rádce si olízl rty a dodal: "Žádat tě o to, abys jí dal za druhá svého syna Jira... nu, to by bylo skvělé" - lord z Anasati upřel na svého poradce udivený pohled, což způsobilo, že se jeho obřadní pokrývka hlavy naklonila doleva. Přispěchali sluhové a pobíhali kolem něj tak dlouho, dokud znovu nespočívala na jeho hlavě tak, jak bylo zapotřebí. Čumaka pokračoval ve svém komentáři - "Skvělé, kdyby to mělo sebemenší naději na úspěch. kdyby si jako druhá vzala kteréhokoli ze tvých synů, stal by ses spojencem domu Acoma. Nejen že by z tebe vytáhla jednotky vojáků, abys je ochránil, ale pak by ta čarodějnice mohla obrátit pozornost k lordu z Minwanabi."

Lord z Anasati našpulil rty se stěží zastíranou nechutí k muži, jehož rádce právě jmenoval. "Vzal bych si ji sám, kdyby byla sebemenší možnost, že ve Hře rady porazí tu jagunu." Při zmínce o páchnoucím mrchožroutovi se zamračil; pak sevřel svou hůl pevněji a zapřemýšlel nahlas: "Ale co doufá, že tímhle získá? Musí vědět, že jí nikdy nedovolím, aby si vzala Jira za druhá. Acoma je jediná rodina starší než moje, hned po pěti Velkých rodinách. Pokud padne a nějakou náhodou padne i jedna z pěti Velkých..."

Čumaka dokončil často opakované přání svého pána. "...pak se dům Anasati stane jednou z pěti Velkých."

Tecuma přikývl. "A jednoho dne se jeden z mých potomků může stát Vojevůdcem." Podíval se doleva, kde na trochu nižším stupínku čekali jeho tři synové.

Nejbližší svému otci seděl Halesko, dědic pláště domu Anasati. Vedle něj byl Jiro, nejchytřejší a nejschopnější ze všech tří, který se bezpochyby ožení s jednou z tuctu dcer velkých lordů, možná dokonce s císařovým dítětem, čímž domu Anasati přinese další mocné politické pouto. Vedle něj se hrbil Buntokapi, který si soustředěně čistil nehet na palci.

Lord z Anasati si prohlížel ubohé vzezření svého nejmladšího syna a zašeptal k Čumakovi: "Nepředpokládáš, že by si nějakým přičiněním prozřetelnosti vybrala Bunta, že ne?"

Rádce zvedl své úzké obočí. "Naše výzvědná služba hlásí, že je to možná chytré děvče, i když trochu nevyzrálé, ale to, že by tě požádala o Bunta, by znamenalo, že by byla chytřejší, než bych čekal, pane."

"Chytrost? V tom, že bude chtít za druhá Bunta?" Tecuma se nevěřícně zavrtěl, což vyvolalo pád oblouků a další zmatené pobíhání sluhů. "Přišel jsi snad o rozum?"

S pohledem na tupého třetího syna rádce řekl: "Mohl bys být v pokušení říct ano."

S pohledem, který neměl daleko k otevřené lítosti, si lord z Anasati povzdechl. "Předpokládám, že bych měl říct ne, že?"

První poradce mlskl jazykem. "Dokonce i Bunto by jí přinesl příliš mnoho politické moci. Uvaž, že by ten pes Minwanabi mohl náhodou zabít i Bunta, kdyby se příště pokusil vyhladit dům Acoma... A nezapomínej na tu spoušť, kterou natropil tím, že na ni poslal toho vraha z Hamoi."

Lord z Anasati přikývl. "Ano, musel bych se pomstít na jeho rodině. Je to ostuda, že Minwanabi tak zpackal zavraždění Mary, ale myslím, že se to dalo jediné čekat: ten chlap je horší než jaguna; má jemnost býka needry v době říje." Tecuma se zavrtěl, jak hledal příjemnější polohu k sezení, a jeho oblouky se znovu zakymácely. Když se začali přibližovat sluhové, ztuhl a pokusil se udržet své ozdoby na místě. "Nevadilo mi, jak dostal jejího otce - Sezu byl určitě připraven sedět mi kůži z těla, jen čekal na svou příležitost. Ale to bylo jasně v hranicích pravidel Hry rady. Tyhle záležitosti s krví mstou..." Potřásl hlavou a těžká pokrývka sklouzla skoro tak daleko, že ji nemohl zabránit v pádu. Čumaka natáhl ruku a jemně mu ji posunul zpátky, zatímco Tecuma pokračoval. "A snášet všechny tyto problémy jen proto, abychom mohli ^ponižít toho jeho spratka - připadá mi to jako vyložená ztráta času." Rozhlédl se po rozpálené místnosti a řekl: "Bohové, je tady tolik hudebníků a ticho jako v hrobě."

Čumaka, který dohlížel na podrobnosti tak přičinlivě, že vypadal jako pedant, řekl: "Musí zůstat připraveni k tomu, aby zahráli formální vstupní hudbu, pane."

Lord z Anasati podrážděně vzdychl a jeho zklamání jen zčásti způsobovalo poučování jeho rádce. "Bavil jsem se poslechem těch nových skladeb, které hudebníci nacvičili minulý měsíc. A teď jsem ztratil celý den. Možná by mohli něco zahrát, než Mara přijde?"

Čumaka lehce potřásl hlavou, když mu po jeho baňatém nose stekl potůček potu. "Pane, jakékoli pomnutí etikety přinese paní z Acoma výhodu." I když byl vždycky trpělivější než jeho pán, i jeho napadlo, proč asi dívčinu doprovod trvá tak dlouho, než přejde hlavní dvůr. Zašeptal k nejbližšímu sluhovi: "Zjisti, co způsobilo takové zdržení."

Muž se uklonil a nenápadně vyklouzl z postranních dveří. Za okamžik se vrátil k prvnímu rádcovi, aby mu ohlásil, co viděl. "Paní z Acoma sedí přede dveřmi, pane." Čumaka, kterému už docházela trpělivost, zašeptal: "Tak proč tedy někdo neudeří do gongu a nevyzve ji ke vstupu?"

Sluha se nervózně podíval na hlavní vchod, který stále hlídali dveřníci v bohatých obřadních róbách. S bezmocným gestem zašeptal: "Stěžovala si na horko a nařídila, aby jí a jejímu doprovodu byly přineseny navoněné vlhké osušky a chladné nápoje, aby se mohli občerstvit, než předstoupí před našeho pána."

Čumaka se otočil a rozhlédl se hlavní síní domu Anasati, kde v rozpáleném poledním horku všichni seděli už skoro hodinu. V duchu musel přehodnotit svůj odhad týkající se Mary. Její zpoždění mohlo být vychytralou manipulací, vypočítanou na to, aby dohnala svého protivníka k nesmyslnému vzteku a získala tak výhodu.

Tecuma řekl: "Nu, jak dlouho může trvat, než člověk vypije šálek vody?"

Sluha řekl: "Můj pane, žádost paní z Acoma nás zastihla nepřipravené. Než seženeme občerstvení pro tak velký doprovod, bude to chvíli trvat."

Lord z Anasati si se svým prvním poradcem vyměnil dlouhý pohled. "A jak velký je ten její doprovod?" zeptal se Čumaka.

Sluha zrudl; nebyl vzdělaný a stěží dokázal počítat do více než dvaceti. Nicméně se pokusil odpovědět co nejlépe.

"Má s sebou pět osobních služebných a nějakou starou ženu. Viděl jsem dva důstojníky s chocholy na přilbách."

"Což znamená, že má s sebou nejméně padesát válečníků." Tecuma se naklonil ke svému prvnímu rádci a promluvil tak tiše a rychle, že to znělo skoro jako zasyčení. "Mám dojem, že jsi mi říkal, že v celých jejích kasárnách není více než padesát válečníků."

Čumaka zamrkal. "Můj pane, náš špeh v domě Minwanabi, hlásil, že v bitvě, v níž byl zabit Sezu a jeho syn, byly vyhlazeny i hlavní síly domu Acoma."

Sluhu znervózovalo, že se nachází v doslechu jejich rozhovoru, ale Čumaka si toho nevšímal. Nahlas řekl: "Odvážila by se paní z Acoma s sebou přivést všechny své zbývající válečníky?"

Sluha, který se zjevně nemohl dočkat chvíle, kdy bude někde úplně jinde, odpověděl: "Pane, hadonra řekl, že jich s sebou přivedla ještě více. K naší hanbě" - když si všiml, jak se lord z Anasati napjal při poznámce, která mohla znamenat, že nedostatečné přípravy by mohly na jeho dům vrhnout potupu, sluha rychle své hlášení poopravil - "k hanbě tvých sluhů, rozumí se, pane - musela zanechat dalších sto válečníků v táboře před branami statku mého pána, protože jsme pro ně neměli připraveno ubytování."

K sluhově viditelné úlevě ho Čumaka pokynem ruky propustil, zatímco nálada lorda z Anasati se přesunula od pohoršení nad tím, že sluha mohl vzít v potaz jeho čest, k úděsu nad tím, co mohla jeho slova znamenat. "Ten velitel vojsk domu Acoma" - mávl rukou, když pátral v paměti po jeho jménu - "Keyoke je zkušený válečník, žádný hlupák. Pokud s sebou Mara přivedla sto padesát válečníků, musíme předpokládat, že jich nejméně dvakrát tolik střeží hlavní usedlost. Sezuovy záložní jednotky musely být větší, než se předpokládalo." V očích se mu odráželo narůstající podráždění a pak je se zábleskem podezření přimhouřil. "Naši špehové jsou buď v područí domu Minwanabi, nebo neschopní. Protože jsi to byl právě ty, kdo mě přemluvil, abych přijal pro tuto službu někoho, kdo se nenarodil v tomto domě, pověřuji tě odpovědností za to, co se stane. Pokud jsme zrazeni, musíme se to dozvědět okamžitě." Jako by samotné horko a nepohodlí nebylo dost nepříjemné, vzpomněl si Tecuma na peníze a vliv, který musel vynaložit, aby dostal svého špeha do blízkosti osoby lorda z Minwanabi. Podíval se na svého prvního rádce. "Vidím jasně, že nás nejspíš vedeš špatným směrem." Čumaka si odkašlal. Pak se začal ovívat ozdobným vějířem, aby mu nikdo nemohl odečítat slova ze rtů. "Můj pane, prosím, nesuď ukvapeně. Ten agent nám sloužil spolehlivě už v minulosti a je umístěn na velice dobrém místě." Uslužně se odmlčel a olízl si rty. "Daleko pravděpodobnější je, že naše paní Mara našla způsob, jak ošálit lorda z Minwanabi, což by vysvětlovalo, proč náš agent nedodal pravdivé informace. Vyšlu dalšího agenta. Buď se vrátí s potvrzením toho, co předpokládám, nebo se zprávou o smrti zrádce."

Tecuma se uklidnil jako podrážděný dravec, který si zobákem upravuje pocuchaná péra. V tom okamžiku zazněl konečně čtvrtý úder gongu. Sluhové, kteří stáli v sále, pomalu otevřeli dveře do dvora, zatímco Čumaka začal recitovat slova starobylého obřadu uvítání návštěvníka. "Vítáme tě v našem domě jako světlo a vítr, teplo a déšť, jako toho, kdo přináší život do naší velké síně." Slova byla dána dávnými obřady a neobsahovala žádné skutečné pocity, které choval dům Anasati vůči domu Acoma. Ve Hře rady však formalitám muselo být vždy učiněno zadost. Jemný vánek rozhybal záclony. Lord z Anasati téměř nahlas úlevně vydechl. Čumaka promluvil hlasitěji, aby zamaskoval lehké porušení etikety, kterého se dopustil jeho pán. "Vstup, návštěvníku, a oznam svou žádost. Nabízíme ti nápoj a stravu, teplo a klid." Čumaka se svým posledním slovům v duchu zasmál. Nikdo dnes nepotřeboval, ani si nepřál, ještě nějaké teplo a před očima lorda z Anasati Mara určitě nebude mít klid. Obrátil svou pozornost k těm, kteří vstoupili do sálu.

Nosiči, jejichž krok určovaly údery malého bubínku, prošli dveřmi, které byly umístěny nejdál od lordova stupínku. V plochých, otevřených nosítkách, jež nesli, byla navršena vysoká hromada polštářů, na nichž nehybně seděla Mara. Hudebníci začali hrát vstupní píseň návštěvníků. Zatímco se dráždivě jednoduchá melodie opakovala stále dokola, prohlíželi si členové dvora domu Anasati štíhlou dívku nesenou v čele krásně vystrojeného doprovodu, dívku, která nosila plášť jednoho z nejhrdějších domů Císařství. Stejně jako lord, jenž byl jejím hostitelem, byla oblečena ve stylu daném tradicí, s vlasy vyčesanými vzhůru a upevněnými jehlicemi a sponami, jež zdobily mušle a drahokamy; zdálo se, jako by její tvář ležela na tuhém límcu, vyšívaném korálky. Její formální roucho splývalo v záhybech zelené barvy domu Acoma a rukávy byly široké tak, že by se mohly dotýkat podlahy. Přes všechna svá líčidla a těžké, vyšívané oblečení vypadala dívka naprosto nedotčená horkem nebo obřadem.

Po Marině levici, jeden krok za ní, kráčela Nacoya, která na svém oděvu nesla odznaky prvního rádce domu Acoma. Po Marině pravici kráčeli tři důstojníci v brnění, která se leskla novým lakem a čerstvým vyleštěním. Přilby měli ozdobené překrásnými novými chocholy. Za nimi pochodovala jednotka padesáti válečníků. Byli vystrojeni ve stejně nádherných brněních a šli po obou stranách Mařiných nosítek.

Vojáci se zastavili v přesném tvaru u paty stupínku a vypadali jako zelená skvrna mezi šarlatovou a žlutou barvou domu Anasati. Zůstal u nich stát jeden z důstojníků, zatímco zbývající dva následovali Marina nosítka o tři kroky dále po stupínku. Tam otroci složili své břemeno a oba vládcové se na sebe podívali; jedním z nich byl vyhublý a nervózní muž a druhým štíhlá dívka, která přišla smlouvat o své přežití.

Čumaka pokračoval ve formálním uvítání. "Dům Anasati nejuctivěji vítá našeho velectěného hosta, paní z Acoma." Nacoya odpověděla způsobem, který vyžadovala tradice. "Dům Acoma děkuje svému skvělému hostiteli, lordu z Anasati." Navzdory svému věku stará žena velice dobře snášela váhu obřadního roucha i horko. Její hlas byl jasný, jako by se narodila pro úřad prvního rádce spíše než pro práci chůvy.

Nyní, když zazněla formální uvítání, se Tecuma dotkl předmětu setkání. "Máme před sebou tvou žádost, paní z Acoma." Mezi čekajícími členy dvora proběhl šum, protože Tecumova slova znamenala lehkou urážku; to, že nazýval nabídku sňatku žádostí, se mohlo vykládat tak, že pokládá Mařino společenské postavení za nižší a je v jeho moci ji odměnit, nebo potrestat podle libosti.

Ale dívka v obřadních nosítkách odpověděla bez zaváhání. Vybrala si tón a formulaci, která se obvykle používala při uzavírání smluv s obchodníky. "Jsem potěšena tím, že ti nečiní potíže vyhovět mému návrhu, lorde Tecumo."

Lord z Anasati se mírně narovnal. Tahle holka měla všech pět pohromadě a uvítání, které jí připravil, ji nezastrašilo. Den byl ale dlouhý a horký, a čím dříve tuhle směšnou záležitost uzavře, tím dříve se bude moci odebrat do chladivé koupele a možná si přitom bude moci vyslechnout nějakou hudbu. Nicméně i při jednání se zapřísáhlými nepřáteli musí dodržovat pravidla zdvořilosti. Netrpělivě pokynul svou obřadní holí.

Čumaka se ujal slova s falešným úsměvem a stěží postřehnutelnou úklonou. "Co tedy navrhuje paní z Acoma?" Kdyby žil Marin otec Sezu, vedl by dohody ohledně jejího sňatku nebo sňatku svého syna sám. Ale jako vládnoucí paní musela zařizovat všechna manželství svého domu, dokonce i své vlastní, od najímání sňatkových zprostředkovatelů, kteří zařídili první kontakty, až k formálním setkáním s hlavami rodin.

Nacoya se uklonila tak lehce, že tím Čumakovi zřetelně vrátila jeho urážku. "Paní z Acoma si přeje -"

"Manžela," přerušila ji Mara.

Místností proběhla vlna šumu, která rychle opadla, a místo ní nastalo napjaté ticho. Všichni očekávali, že ze strany téhle domýšlivé vládkyně domu Acoma uslyší žádost o druhá, jenž by se s ní nemohl dělit o vládu nad domem.

"Manžela?" Čumaka zvedl obočí, neboť jej tento obrat událostí zaskočil. Očividně ale tento návrh překvapil stejně tak i první rádkyni domu Acoma, protože se stará žena na dívku udiveně podívala, než se jí na tvář opět vrátil nehybný výraz. Čumaka si skoro dokázal představit, kam tento neočekávaný vývoj může vést, ale jen skoro - a to mu působilo stejná muka jako svědění v místě, kde se nemohl poškrábat.

Mara promluvila sama za sebe a její hlas zazněl slabě v obrovské síni domu Anasati. "Jsem na tuto velkou odpovědnost příliš mladá, pane. Měla jsem se stát sestrou Lašimy jen několik chvil předtím, než na mne byla uvržena tato velká čest. Má nevědomost se pro dům Acoma nesmí stát nebezpečím. Při plném vědomí toho, co dělám, tě žádám, aby se se mnou domů vrátil syn domu Anasati. Až budeme oddáni, stane se vládnoucím lordem domu Acoma."

Lord z Anasati oněměl. Ze všech možných žádostí právě tuto nepředvídal. Jedním dechem se dívka totiž nejen vzdala moci, ale zároveň předala vládu své rodiny domu Anasati, který se pokládal za jednoho z nejstarších nepřátel jejího otce. Žádost byla natolik nečekaná, že mezi lidmi shromážděnými v síni propukla bouře šepotu. Lord z Anasati se rychle vzpamatoval a uklidnil své dvořany ostrým pohledem a lehkým mávnutím obřadní hole.

Chvilí se díval do tváře dívky, která jej přišla požádat o ruku jednoho z jeho synů, a pak se jí nepokrytě zeptal: "Máš v úmyslu převést svou čest na můj dům, paní. Smím vědět proč?"

Dvořané v síni domu Anasati bez dechu čekali na odpověď. Jediným pohybem v místnosti byl náhlý zářivý odraz, když se sluneční svit, procházející dveřmi, zatřpytil na dívčině zdobeném oděvu. Mara si toho lesku nevšimla a jakoby zahanbeně sklopila oči. "Mé postavení je vratké, lorde Tecumo. Pozemky domu Acoma jsou stále ještě rozlehlé a bohaté, ale já jsem jen slabá dívka s příliš malými zkušenostmi. Pokud se má moc mého domu zmenšit, pak si přinejmenším mohu vybrat spojení. Největším nepřítelem mého otce byl lord z Minwanabi. To není žádným tajemstvím. To, že mezi ním a tebou panuje období míru, je pouze otázka času. Dříve nebo později se spolu musíte utkat." Malé ruce se jí v klíně sevřely v pěsti a její hlas zesílil rozhodností. "Spojím se s kýmkoli, kdo jednoho dne bude moci rozdrtit muže odpovědného za smrt mého otce!"

První rádce lorda z Anasati se otočil tak, aby nikdo v sále nemohl vidět jeho tvář - předpokládal, že přinejmenším jeden člen stráží domu Acoma umí odečítat ze rtů. Zašeptal lordu Tecumovi do ucha: "Nevěřím jedinému slovu, které říká."

Lord Tecuma naklonil hlavu na stranu a odpověděl se zaťatými zuby: "Ani já. Ale jestli ta holka přijme za lorda z Acoma Jira, získám celoživotního spojence ve velkém domě, můj syn se dostane do postavení, v jaké jsem ani nemohl doufat, a kromě toho má pravdu: dřív nebo později budeme muset provést konečné vyúčtování - já a Jingu z Minwanabi. A pokud jeho rodinu zničím, bude můj syn lordem jedné z pěti Velkých rodin."

Čumaka v tichém odezdání potřásl hlavou. Jeho pán si myslel, že se jednoho dne dva z jeho potomků budou moci ucházet o úřad Vojevůdce. Tecuma pokračoval ve svých vývodech. "Kromě toho bude jen ženou lorda domu. Politiku domu Acoma bude určovat její manžel. Ne, Čumako, ať už má tahle Mara za lubem cokoli, je to příliš lákavá příležitost, než abychom ji nevyužili. Nemyslím, že by byla natolik chytrá, aby nás ošálila, když bude Jiro vládnout domu Acoma."

Tecuma se podíval na své tři syny a viděl, že Jiro si Maru

prohlíží se zájmem. Podle výrazu v jeho tváři se zdálo, že druhý syn pokládá jak možnost, tak dívku za lákavou; byl to rozumný mladík a sňatek mu jen prospěje. Nakonec chlapec vyhledal pohledem oči svého otce a souhlasně přikývl. Jirův výraz byl podle Tecumova názoru poněkud zbytečně dychtivý a jeho přikývnutí příliš procítěné. Chlapec věděl, jaká moc leží jen o vlásek od něj, a otevřeně po ní prahl. Tecuma si málem povzdychl; Jiro je mladý a musí se ještě hodně učit. Nicméně tu bylo pořád něco, co starého muže varovalo. Jediný okamžik uvažoval o tom, že dívku odešle pryč a nechá ji napospas nepřehledným praktikám domu Minwanabi. V tom mu ale zabránila jeho ctižádost. Touha po tom, aby jeho syn dosáhl tak silného postavení, spojená s možností, že bude mít dceru svého odvěkého nepřítele pevně a nezvratně ve své moci, přemohla jeho poslední pochyby. Lord z Anasati pokynul svému rádci, aby odstoupil,

pak se podíval na Maru a řekl: "Volila jsi moudře, dcero." Tím, že ji oslovil 'dcero', neodvolatelně zpečtil své rozhodnutí, že její nabídku k sňatku před všemi svědky přijímá. "Koho si přeješ za muže?"

Nacoya stěží potlačila své pobouření a zuřivé trnutí jejího vějře nemělo za účel ochlazení její tváře, spíše mělo zakrýt vztekly třes jejích rukou, který v ni vyvolala tato zrada. Mara se usmála. Když dovolila dvěma svým důstojníkům, aby jí pomohli vstát z nosítek, vypadala jako malá holčička, kterou musí před spaním utěšovat rodiče, aby se nebála nočních duchů. Podle tradice si nyní svého ženicha musela vybrat sama. Tecuma z Anasati neměl sebemenší pochybnosti, zatímco svou budoucí snachu sledoval, jak vstává ze svých nosítek. Nevěnoval pozornost náhlému podezření v očích svého prvního rádce, když dívka, omezena upjatostí obřadních šatů, drobnými kroky vykročila k Jírovi. Světlo se odrazilo od její vykládané čelenky, když prošla kolem polštářů, na nichž v obřadním oděvu seděli všichni tři jeho synové. Halesko a Buhtokapi sledovali svého bratra Jira s odlišnými výrazy, z nichž ten Haleskův byl naplněn hrdostí, zatímco v obličeji nejmladšího syna byl patrný pouze nezáměr.

Mara dokončila formální úklon dívky svému snoubenci a pokročila kupředu. Její ruka bez zaváhání spočinula na rameni třetího syna lorda z Anasati a Mara řekla: "Buntokapi z Anasati, půjdeš se mnou a staneš se lordem z Acoma?"

Čumaka zamumlal: "Já to věděl! Hned, jak vystoupila z nosítek, jsem věděl, že to bude Bunto." Obrátil svůj pohled k Nacoyi, která se stále skrývala za vějřem, ale jejíž oči místo hněvu neprozrazovaly vůbec nic. Čumaka cítil náhlé bodnutí nejistoty. Je možné, že by tu dívku tak podcenili? Pak se uklidnil a obrátil pozornost ke svému pánu.

Tecuma seděl beze slova na svém čestném místě lorda domu před omráčenými, ztuhlými členy vlastního dvora. Jeho opožděný třetí syn vstal a se zlomyslně spokojeným úsměvem na tváři se neohrabaně postavil po Marině boku. Lord z Anasati prudkým pohybem přivolal Čumaku k sobě, a když se ten k němu přiblížil, zašeptal mu do ucha: "Co to má znamenat? Proč ze všech mých synů právě Bunto?"

Čumaka stejně tiše odpověděl: "Chce muže, kterého bude moci ovládat."

Tecuma se pobouřeně zamračil. "Musím to zastavit." "Pane, to nemůžeš. Obřad už zašel příliš daleko. Pokud svůj formální souhlas odvoláš, budeš muset okamžitě zabít jak paní, tak i všechny její válečníky. Musím ti připomenout," dodal a zatvářil se, jako by jej najednou začal škrtit límec, když pozoroval padesát válečníků strážce rodiny Acoma, kteří stáli jen půl tuctu kroků od něj, "že tví vlastní vojáci stojí venku před touto budovou. I kdybys takové krveprolití přežil - což se zdá nepravděpodobné - ztratil bys veškerou svou čest."

Poslední poznámka zabořila, protože Tecuma věděl, že je to pravda. I kdyby Marin život nyní ukončil, neměl by pro to žádné morální ospravedlnění; jeho slovo v radě by nemělo žádnou váhu a jeho velká síla by přišla vniveč. Zrudlý vzteky jízlivě zašeptal: "Kdyby jen ten idiot Minwanabi tu čubku minulý měsíc dostal!" Pak, když se Mara s nezastřenou nevinností obrátila jeho směrem, se silou vůle vzpamatoval. "Musíme její chytrost obrátit proti ní samotné a tuto výhodu využít, Čumako. Jiro je stále ještě svobodný a může nám zajistit důležité spojení a Bunto..." Pak trochu ztišil hlas. "Nikdy jsem si nemyslel, že by vůbec něčeho dosáhl. Teď se stane pánem velkého domu. Ta holka možná získala poddajného manžela, ale pořád ještě to je nezkušená panna z řádu Lašimy. Buntokapi se stane jejím pánem, vládcem domu Acoma, a je to můj syn. Bude pro čest domu Anasati dělat to, co mu přikážu."

Čumaka přes stupínek pozoroval ten nepravděpodobný pár. Snažil se co nejlépe zakrýt vlastní znechucení, když Buntokapi ohnul své křivé nohy a neohrabaně se posadil do nosítek vedle Mary. Jeho tupý a znuděný výraz se změnil tak, jak ho nikdo v sále ještě nikdy neviděl; chlapcovy rty se zkrkivily pýchou, která až hraničila s pohrdáním. Něco, co v Buntokapim dlouho spalo, se nyní probudilo - byla to táž touha po moci, jež byla před okamžikem patrná v Jírově tváři. Jenže pro Buntokapiho to nebyl jen sen, ale věc, kterou pevně držel ve svých rukou. Podle výrazu v očích a náhlé sebejistoty jeho úsměvu by raději zemřel, než aby si svou šanci nechal uniknout. První rádce zašeptal k Tecumovi: "Doufám, že máš pravdu, pane."

Lord z Anasati, který vypadal ve svém obřadním rouchu zmoženě, tato slova nijak nekomentoval. Po celý zbytek obřadu, kdy Marina společnost dokončovala zasnubní rituál a opouštěla sál, sledoval Čumaka, jak se oblouky, připevněné na zádech obřadního roucha jeho pána, chvějí vzteky. První rádce domu Anasati věděl, že ani kdyby byl v tomto rouchu oblečen dravý pták, nebyl by nebezpečnější.

Nacoya bojovala se svou únavou. Den byl vzhledem k jejímu věku a napětí, jež prožívala, nesnesitelně dlouhý. Dlouhá, únavná cesta společně s horkem panujícím v hlavní síni a s otřesem, který jí způsobilo Marino neočekávané rozhodnutí, přivádělo starou chuť ke konci sil. Nicméně byla Tsuranka, patřila k domu Acoma a vykonávala úřad prvního rádce; raději by se nechala z této síně vynést v bezvědomí, než aby zostudila svůj dům žádostí o dovolení odejít.

Tradiční zasnubní hostina byla bohatá, jak se slušelo na syna domu Anasati. Přesto byla tato slavnostní příležitost podivně střizlivá, jako by nebylo docela jisté, co se tady vlastně slaví. Mara byla během prvních chvil hostiny tichá a s nikým nemluvila. Její důstojníci Keyoke, Papewaio a Tasido seděli ztuhle a pili jen málo vína nebo vůbec žádné. Přinejmenším, pomyslela si Nacoya, začal foukat večerní vánek. Teď bylo ve velké síni jen horko a nebyla tak rozpálená jako během dne.

Veškerá pozornost se soustředila na stůl, u něhož seděli členové domu Acoma. Každý člověk v sále byl buď spojenec, nebo člen domu Anasati a každý chtěl zjistit, jaké důvody vedly Maru k výběru manžela. Při zběžném pohledu zvenčí se dívka z Acoma vzdala kontroly nad svým domem proto, aby mu zajistila ochranu, což byl tah, kterému nikdo netleskal, ale zároveň jím nijak neztratila tvář. Přestože budou členové domu Acoma po nastávající dlouhá léta pro dům Anasati přítěží, může mladý lord z Acoma v budoucnu povstat, pustit se do Hry rady na vlastní pěst a získávat si své vlastní spojence; mezitím dům Acoma získá tolik ochrany, kolik bude potřebovat, aby přežil. Ale pro tuto generaci příslušníků domu Acoma byly Mařiny zasnuby otevřeným přiznáním slabosti. Nacoya si přes ramena

přehodila šálu, když ji navzdory letnímu horku zamrazilo.

Podívala se do čela stolu a prohlédla si Tecumu. Lord z Anasati také vypadal v průběhu celé hostiny rezervovaně a jeho hovory byly podivně střízlivé na muže, který právě dosáhl nad svým dávným protivníkem vítězství, o jakém se mu ani nesnilo. I když Buntokapiho povýšení do postavení lorda z Acoma znamenalo velký postup ve Hře rady, zdálo se, že mu tento sňatek dělá stejné starosti jako Nacoyi, avšak z jiných důvodů. Jeho syn pro něj byl velkou neznámou.

Nacoya na něj přesunula pohled. Zdálo se, že Buntokapi je jediným účastníkem hostiny, který se skutečně baví; poté, co celé hodiny popíjel a vyprávěl svým bratrům o tom, že není v ničem horší než oni, začal na Jira volat přes stůl, že od dnešního dne se bude muset druhý bratr klanět třetímu, kdykoli se setkají. Podle bolestného a násilného úsměvu na tváři jeho staršího sourozence bylo jasné, že těchto setkání bude co nejméně. Postupem večera se Buntokapi omezil na hlasité mumlání ke svému talíři, neboť se skoro nemohl hýbat díky vínu, které vypil v průběhu večere, a acamelové pálenice, podávané po ni.

Nacoya lehce potřásla hlavou. Jiro se po prvním prohlášení svého bratra o jeho nadřazenosti dlouho a pevně zahleděl na Maru; postupem večera bylo jasné, že si dívka získala dalšího nepřítele. Odpoledne si mohl Jiro krátce myslet, že se stane lordem z Acoma, ale tato krátká chvíle stačila k tomu, aby se nyní cítil podvedený, aby měl pocit, že Buntokapi nosí plášť, který po právu patří jemu. To, že se Jiro cítil zklamán něčím tak malicherným, jako bylo nenaplněné očekávání, nic neznamenalo. Vinil z toho Maru. Když Tecuma poslal služebníky, aby nalévali hostům víno, Jiro se svého poháru sotva dotkl. Odešel okamžitě, kdy to bylo možné, aby nikoho neurazil. Nacoya unaveně obrátila svou pozornost zpátky ke stolu.

Tecuma sledoval Buntokapiho dlouhou, nepříjemnou chvíli, pak se obrátil k Maře, která se na svého budoucího manžela podívala a souhlasně přikývla. Buntokapi zamrkal, s potížemi se snažil zachytit jejich pohledy, ale byl očividně příliš opilý na to, aby cokoli pochopil. Tecuma promluvil s Čumakou, jenž pokynem přivolal dvojici sluhů. V závanu chladného vzduchu, který Nacoyu občerstvil, odnesli budoucího lorda z Acoma do postele. Mara příslušnou chvíli vyčkala a pak se omluvila také. Tecuma krátce pokývl hlavou a celá společnost povstala, aby pozdravila budoucí nevěstu.

Hudebníci, kteří hráli celý večer, spustili určenou melodii, zatímco Mara přála hostům dobrou noc. Když se se svým doprovodem odebrala pryč, všimla si Nacoya, že se k ní blíží Čumaka.

"Odjíždíte brzy?" zeptal se.

Nacoya přikývla. "Zítřka. Má paní si přeje vrátit se okamžitě na své statky, aby mohla začít s přípravami týkajícími se sňatku a příjezdu nového pána."

Čumaka rozpráhl ruce, jako by to neznamenalo žádné potíže. "Písaři tedy budou pracovat přes noc. Zásnubní dokumenty budou připraveny k podpisu před vaším odjezdem." Zdálo se, jako by se chtěl odvrátit, ale pak řekl něco neobvykle upřímného. "Doufám, že pro dobro nás všech tvoje mladá paní nedělá chybu."

Nacoya, kterou jeho věta překvapila, se rozhodla nemluvit přímo. Místo toho řekla: "Doufám, že bohové požehnají tomuto svazku."

Čumaka se usmál. "Samozřejmě, stejně jako všichni ostatní. Takže se uvidíme ráno?"

Nacoya přikývla a odešla; pokynula dvěma vojákům domu Acoma, aby ji doprovodili. Když ji sluha domu Anasati vedl k jejím pokojům, přemýšlela o Čumakových nečekaných slovech a uvažovala o tom, jestli neměl pravdu.

Prach vířil pod nohama pochodujících vojáků, když se doprovod paní z Acoma blížil ke zbytku válečníků, kteří čekali v táboře u mostu označujícího hranice statků domu Anasati. Nacoya mlčela od chvíle, kdy se připojila k Maře, sedící na polštářích ve velkých nosítkách. Ať už měla paní z Acoma v plánu cokoli, spoléhala se na svůj vlastní rozum a Nacoya se rozhodla, že ji nebude klást žádné otázky. Přestože vykonávala úřad prvního rádce, nemohla jí poskytnout radu, pokud o ni nebyla požádána; ale stará chůva musela své pochybnosti dát najevo. Když si vzpomněla na Buntokapiho neotesané chování na včerejší hostině, promluvil Nacoya kyselým tónem ke své paní. "Doufám, že ho dokážeš udržet na uzdě, paní."

Mara zamžikala očima, jak ji Nacoyina poznámka vytrhla ze zamyšlení. "Cože? Ach, Bunto. Je jako býk needry, který v říji cítí pach krav, Nacoyo. Všechno rozum má mezi nohama. Myslím, že je to přesně ten muž, jehož jsme potřebovali." Nacoya si pro sebe něco zabručela. Když pominul otřes z toho, že si Mara vybrala právě Buntokapiho, postřehla stará chůva obrysy většího plánu. Mara se jednoduše nezbavovala vlády nad svým domem výměnou za ochranu poskytnutou domem Anasati. Ode dne, kdy nastrojila léčku na bandity v horách, se jí dívka svěřovala pouze s věcmi, o kterých uznala za vhodné, aby o nich Nacoya věděla. Zdálo se, jako by se - skoro přes noc - změnila nevinná dívka z chrámu z dítěte v ženu. Zatímco Nacoya měla pochybnosti, dokonce strach, z paličaté naivity, kterou dívka projevovala, pokud šlo o muže. Mara jasně předvedla, že je agresivním hráčem Hry rady.

Nacoya se zamyslela nad silami a slabostmi, omezeními a mocí jiných hráčů ve světle nového odhodlání své paní. A to, co pozorovala na Buntokapim, ji přesvědčilo, že by ho její milovaná paní mohla podceňovat. Na Tecumově třetím synovi bylo něco nebezpečného, co ale Nacoya nedokázala pojmenovat. Z přemýšlení o tom, jak se jejímu dobře vedenému domu bude dařit pod takovým pánem, ji vytrhl Marin hlas. "Zajímalo by mě, co se děje."

Nacoya roztáhla záclony. Zamžourala proti záři odpoledního slunce a spatřila vojáky domu Acoma stojící podél cesty, kde tábořili. Ani jeden ale nebyl připraven k pochodu; místo toho proti sobě stáli ve dvou skupinách a mezi nimi ležela určitá vzdálenost. Nacoya tiše řekla: "Bojím se, že něco nepříjemného."

Mara rozkázala svému doprovodu, aby se zastavil. Odtáhla stranou lehké tkanivo záclon a schválila Keyokův návrh, že půjde zjistit, co se stalo.

Velitel vojsk s rychlostí, která popírala jeho věk, opustil čelo kolony a spěchal ke středu nahloučených vojáků domu Acoma. Obě skupiny se kolem něj shlukly a několik mužů se pokusilo promluvit zároveň. Keyoke nařídil ticho a

všechny hlasy okamžitě zmlkly. Po dvou pečlivě zvolených otázkách zavolal zpátky na Maru: "Vznikly nějaké potíže, zatímco jsme byli pryč, paní. Za okamžik ti podám hlášení."

Vzduch nad cestou se chvěl horkem. Keyoke kladl otázky, dostával na ně rychlé odpovědi a brzy se stranou skupiny postavili tři muži. Rychle je odvedl před nosítka své paní. I pod Spinou a lesklými proužky potu mohla Mara na jejich tvářích vidět stopy rvačky.

"Toto je Selmon, paní." Keyoke ukázal na muže s roztrženou tunikou a krvácejícími klouby na rukou.

"Vím." Marin výraz zakrýval hluboký stín, vrhany záclonami. "Jeden z nových." Použila výraz 'nový' zahrnující všechny bývalé šedé válečníky. "Protože jsme měli jen tři důstojníky, jmenoval jsi ho dočasně velitelem hlídky."

Keyoka potěšilo, že je jeho paní tak dobře obeznána se záležitostmi vojáků, ale ani na chvíli neodvrátil pozornost od tří mužů. "Zdálo se, že Selmon dost schopný, ale možná jsem se mýlil."

Mara si prohlížela další dva muže. Jednoho z nich, Zatakiho, znala už celé roky; jako chlapec si s ní a s Lanokotou hrával. Mara si pamatovala na jeho prudkost a odhadla, čeho se problém mohl týkat. "Zataki, Selmon ti dal rozkaz a ty jsi ho odmítl splnit."

Zataki zvedl bradu. "Má paní, tenhle Selmon nám rozkázal, abychom sloužili první hlídku, zatímco on a jeho kumpáni odpočívali a jedli po celodenním pochodu."

Mara si prohlédla třetího účastníka rvačky. "Ty jsi... Kartačaltaka, další z nových. Urazilo tě, že Zataki odmítl poslechnout rozkaz."

Ted' se narovnal Kartačaltaka. "Paní, on a ostatní se nad nás povyšovali, a kdykoli k tomu měli příležitost, dávali nám ty nejhorší práce."

Mara se podívala zpátky na Selmona. "Ty ses za něj postavil?"

Odpověděl za něj Keyoke. "Ne, paní. Chtěl je uklidnit a zastavit rvačku. Jednal správně."

Mara vstala z polštářů. Nečekala na to, až jí pomůže Keyoke, vystoupila z nosítek a postavila se před dva muže, kteří se prali. "Na kolena!" rozkázala. I když byla o hlavu menší než kterýkoli z nich, nebylo sebedmenších pochybností o tom, že tato malá dívka v bledě žlutých šatech a sandálech má nad domem Acoma naprostou nadvládu.

Brnění zarachotilo, když oba muži okamžitě zaujali ponížené postavení. "Poslouchejte mě!" zakřičela Mara na ostatní vojáky. "Všichni."

Keyoke zařval: "Do řad!" Celý doprovod se během několika vteřin postavil před Maru do přesně vyřízené formace; dva vojáci na kolenou byli ke svým druhům ve zbrani obráceni zády.

Mara řekla Keykovi: "Jaký je pro ně spravedlivý trest?"

Keyoke promluvil bez lítosti. "Paní, tyto muži musí být okamžitě oběšeni." Mara trhla hlavou, aby se podívala Keykovi do očí. Neočekávala, že trest bude natolik přísný. Velitel vojsk se palcem pomalu poškrábal na bradě.

Keyokovo gesto varovalo Maru, že její rozhodnutí bude mít vážné důsledky. Podívala se na Papewaia, který k ní vzhlízel s tváří podobnou nehybné masce. Pak skoro nepozorovatelně přikývl a vyjádřil tak plný souhlas s Keyokovým rozhodnutím.

Mara cítila, jak jí projel chlad. Věděla, že pokud se nezachová se vši rozhodností a bez zaváhání, může propuknout mezi těmi, kteří sloužili domu celá léta, a těmi, kteří vstoupili do jejich služeb teprve nedávno, vážná roztržka. Mara se zatvrdila a promluvila k vojákům. V hlase jí zazněl těžce zadržovaný vztek. "V mých kasárnách neexistují žádná privilegia! Nejsou už více žádní 'noví'. Není už více žádná 'stará garda'. Zelen domů Acoma nosí jen vojáci domu Acoma."

Všichni jste složili přísahu, že budete poslouchat a položíte své životy ve službě domu Acoma."

IPomalou prošla podél řad a dívala se z jedné tvrdé tváře do druhé, až pohlédla do očí každému svému vojákovi.

"Některé z vás znám už od svého dětství. Jiní se k nám připojili před několika týdny, ale každý z vás nosí stejnou odpovědnost za to, že budete oblékat zelenou barvu domu Acoma se ctí. Právě jsem slíbila, že dám své jméno jinému, abych zajistila, že dům Acoma přežije i v budoucnu, a víc než to... že se jednoho dne znovu povznese!" Nyní její hlas přešel do křiku a její hněv byl patrný každému vojákovi. "Kdokoli ponízuje sebe, pokud nosí zelený plášť domu Acoma, ponízuje tím dům Acoma" - a její hlas klesl do smrtícího tónu - "a ponízuje mne." Zatímco muži stáli v přesném tvaru, jejich oči se neklidně pohybovaly, když sledovali, jak se Mara náhle otáčí, aby se podívala na dva muže, kteří se bili. S pohledem upřeným dolů promluvila k Zatakimu. "Dostal jsi rozkaz od důstojníka, kterého ti určil tvůj velitel vojsk. Neměl jsi jinou volbu než poslechnout!"

Muž padl kupředu, až se čelem dotkl ostrého prachu cesty. Nevyslovil na svou obranu jediné slovo, když se jeho paní obrátila ke Kartačaltakovi a řekla: "A ty jsi udeřil svého bratra ve zbrani, který byl ve službě!" Muž zopakoval Zatakiho gesto naprostého odevzdání své paní. Na Mařiných zápěstích zacinkaly náramky; byly vykovány z drahocenného kovu a dostala je jako zásunbní dar od lorda z Anasati a takové bohatství, nošené jako osobní ozdoba, připomnělo klečícím mužům jejich postavení. Leželi v prachu a potili se, zatímco se jejich paní obrátila k veliteli vojsk. "Tito dva muži se provinili tím, že zradili čest domu Acoma. Pověš je."

Keyoke okamžitě vyčlenil vojáky, kteří měli provést rozsudek. Na okamžik zahlédla Mara v očích obou odsouzených mužů jediný výraz: záblesk strachu. Ne strachu ze smrti, protože každý válečník by přijal smrt bez váhání; byl to strach z toho, že byli odsouzeni k potupné smrti otroků, k oběšení. Oba věděli, že když ztratí čest válečníka, narodí se při příštím otočení Kola života v nižším postavení - jako sluhové, nebo dokonce jako otroci. Pak se na jejich tváře vrátila obvyklá tsuranská maska. Jen tím, že bude pevně hledět vstříc nejobožejší smrti, mohl člověk doufat v nějakou milost, až se příště jeho duše spojí s Kolem.

Mara stála před svými nosítky jako socha železného sebeovládání, když vojáci odváděli odsouzené muže k velkému stromu s rozložitými větvemi. Rychle zbavili své dva bývalé druhy brnění a svázali jim ruce za zády. Pak bez obřadu poslední modlitby připravili smyčky na lanech, které přehodili přes větve. Smyčky byly utaheny kolem hrdel obou mužů

a zazněl signál. Půl tuctu vojáků zatáhlo za lana a snažili se, aby odsouzencům zlomili vaz a oni zemřeli milosrdně rychlou smrtí. Zatakiho páteř se zlomila se slyšitelným prasknutím a on jen jednou vykopl nohou a trhl sebou, než zůstal nehybně viset. Kartačaltaka měl bolestnější smrt, protože se pomalu dusil, kopal a zmítal se, ale nakonec i on znehybněl jako hořký plod stromu. Mara řekla plochým hlasem: "Keyoku, domů." Náhle byla zář slunce příliš jasná. Mara, na niž dolehla tíha poprav, kterou nařídila, se opřela o bok nosítek a snažila se před vojáky nedat najevo slabost. Přivolala jednoho z otroků, jenž jí přinesl ovocný nápoj. Pomalu jej upíjela a mezitím se vzpomínala, zatímco Keyoke vydával mužům rozkazy k seřazení a pochodu domů. Nacoya mlčky seděla ve stínu nosítek, ale když Mara stála pořád venku, řekla: "Paní?"

Mara podala otrokovi prázdný šálek. "Už jdu, Nacoyo. Musíme jít. Je spousta věcí, které musíme zařídit během měsíce před svatbou." Bez dalšího slova vstoupila zpátky do nosítek. Když se nosiči sklonili, aby znovu zvedli své břemeno, posadila se na polštáře vedle Nacoyi a vrátila se ke svému zamyšlenému mlčení. Keyoke vydal rozkaz k pochodu a její vojáci se seřadili kolem jejích nosítek; znovu připomínali jednotnou skupinu vojáků.

Mara se začala třást a rozšířenými očima hleděla do dálky. Nacoya beze slova položila paži kolem dívčinyho ramen. Když se doprovod paní z Acoma vydal na pochod, její chvění se zesilovalo, až se Mara třásla tak silně, že Nacoya musela vzít dívku do náruče. Mladá paní z Acoma tiše vtiskla tvář do ramene své staré chůvy a dusila vzlyky.

Když se přibližovali ke hranicím jejího statku, přemýšlela Mara o problémech, kterým musela čelit. Od chvíle, kdy nařídila popravu dvou vojáků, mluvila s Keyokem a Nacoyou jen krátce. Věděla, že konflikt mezi bývalými šedými válečníky a těmi, kteří přežili z otcových kasáren, se dal očekávat.

Mara, jež si dávala za vinu, že to opominula, odtáhla stranou záclonu ve svých nosítkách a zavolala k sobě velitele vojsk. Když srovnal krok a kráčel po jejím boku, řekla:

"Keyoku, proč Selmon nařídil starým vojákům, aby sloužili hlídku jako první, a nepromíchal staré vojáky s novými?"

Pokud jej otázka jeho paní překvapila, nedal to na sobě znát. "Paní, Selmon chyboval v tom, že se pokoušel vyhnout nepřítelství starých vojáků. Myslel si, že pokud budou sloužit první hlídku, umožní jim nerušený odpočinek od večere až do ranní hlídky, a myslel, že to ocení. Zataki byl vždycky horká hlava, a kdyby tam byl jediný z nás" - pohybem ruky zahrnul sebe, Papewaia a Tasida, tři důstojníky, kteří doprovázeli Maru do hlavní síně domu Anasati - "nic z toho by se nepříhodilo." Odměl se, aby si promyslel další větu. "Ale Selmon si nevedl špatně. V celém sporu měly znepřátelené strany zhruba stejný počet zastánců a přitom se mu ho podařilo omezit jen na ty dva, kteří byli potrestáni."

Mara přikývla. "Až dorazíme domů, povyš Selmona na velitele hlídky. Naše síly se rozmnožily natolik, že nové důstojníky potřebujeme."

Pak Mara udělala jedno z těch rychlých, spontánních rozhodnutí, díky nimž si vysloužila obdiv všech, kdo jí sloužili. "Povyš stejně tak i dva naše muže z řad starých vojáků. Vyber toho nejlepšího ze starých válečníků naší rodiny, třeba Miaku, a udělej z něj velitele útoku. A stejně tak povyš jednoho z nových. Ten lišák Lujan byl velitelem útoku domu Kotai. Pokud nedokáže vymyslet někoho, kdo by se na tu hodnost hodil lépe než on, uděľ jemu."

Keyoke pokrčil rameny; mezi novými vojáky neznal lepšího kandidáta. Mara nedala najevo potěšení, které jí to způsobilo, a dodala: "Musíme tyhle rozmišky a třenice rychle uklidnit; nesmí tady existovat žádní oblíbenci." Keyoke lehce přikývl a ve tváři se mu mihla ta nejjemnější stopa úsměvu. Skoro pro sebe Mara dodala: "Brzy budu potřebovat po svém boku muže, kteří mě bez váhání poslechnou. Nemohu si dovolit nic, co by mohlo narušit mé plány."

Bezpochyby se zaobírala záležitostmi vlády. Keyoke zrychlil krok a odešel zpátky do čela kolony a cestou uvažoval o tom, jak se dívka čím dál více podobá svému otci.

Když Mara ve svých nosítkách mýjela pastvinu needer, cítila poprvé od chvíle, kdy opustila chrám Lašimy, optimismus. Myšlenky v ní vřely. Nesvěřila by se se svými úvahami nikomu, ani Nacoyi nebo Keyokovi. Tyto myšlenky se totiž měly proměnit v úskoky, v počátek většího plánu, který vedl od prostého přežití k ctizádosti, z níž její mladá mysl dostávala závratě.

Mara očekávala, že se její plán bude postupem času vylepšovat zároveň se změnami: s neočekávanými posuny a spojenectvími ve Hře rady. V mnoha způsobech byla rozhodnost důležitější než prostředky a metody; měla před sebou léta naplněná učením, než bude moci to, čemu říkala 'velký plán', přinést ovoce. Ale sňatek s Buntokapim byl prvním malým krokem. Poté, co opustila pozemky domu Anasati, byla naplněna nadějí a silným vábením nových snů.

V okamžiku, kdy se nosítka zahoupala na cestě, která vedla k hlavnímu domu, přerušily její snění praktické záležitosti. V šeru soumraku se mihotala světla a bylo jich daleko více, než bylo obvykle zapotřebí. V jejich záři zahlédla, že u kuchyně stojí asi osmdesát mužů a většina jí z misek. Mezi nimi procházel Lujan, mluvil a rukama dělal rozmáchlá gesta. Když se řady jejího doprovodu přiblížily, mnoho z nich odložilo své misky a vstalo. Ostatní pokračovali v jídle, i když všichni vypadali nervózně.

Mara se úkosem podívala na Nacoyu, ale stará žena spala, ukolébáná horkem a celodenním houpáním nosítek. Když nosítka klesla na zem, přispěchal k nim Lujan, který se zdvořile uklonil, zatímco Keyoke pomáhal Maře vystoupit. Než se mohla na cokoli zeptat, řekl bývalý náčelník banditů:

"Paní, všichni to jsou dobří muži, dobří přinejmenším natolik, nakolik to dokážu posoudit. S radostí vstoupí do tvých služeb."

"Vojáci?" zeptal se s náhlým zájmem Keyoke a pustil Mařinu ruku.

Lujan si sňal přílbu a světlo luceren se zalesklo v jeho hluboko posazených očích. "Bohužel jen několik, veliteli vojsk. Ale ostatní jsou výrobci brnění, lovci, provazníci, koláři a další zkušení dělníci; jsou mezi nimi i dva sedláci."

Mara řekla: "To je dobře, už mi dochází země, kterou jim mohu přidělit. Takže, kolik je vojáků?"

"Třicet tři." Lujan ustoupil stranou s půvabem, který by se dal očekávat spíše u tanečníka než u válečníka. Pomohl

vstát z nosítek právě probuzené Nacoyi. Ale jeho pozornost zůstávala upřena k jeho paní.

Mara počítala. "Tím pádem bude v našich hlavních kasárnách přes tři stovky mužů. Naše postavení už není beznadějně, jen zoufalé."

"Potřebujeme více vojáků," utrousila Nacoya ostře. Odšourala se k hlavnímu domu a vzhledem ke své ospalosti byla ještě nepříjemnější než obvykle.

Lujan si lehce přehodil přilbu z pravé ruky do levé. "Paní, sehnat další muže bude obtížné. Shromáždili jsme všechny šedé válečníky, kteří se nacházeli v rozumné vzdálenosti od hranic tvých statků. Abychom našli další, museli bychom opustit tvé pozemky a cestovat."

"Ale určitě víš, kde takové lidi hledat," prohlásila Mara s očima upřenými na jeho ruce, které si pořád pohrávaly s přilbou.

Lujan ji věnoval rozpustilý úsměv. "Paní, vím, že možná trpím nedostatkem skromnosti, ale od pádu domu Kotai jsem žil v každém táboře psanců odsud až po Ambolinu. Víš, kde hledat."

"Kolik času potřebuješ?"

V očích se mu mihl uličnický výraz. "Kolik mužů si přeješ naverbovat, paní?"

"Tisíc; dva by ale byly lepší."

"Nu, paní, na tisíc by bylo zapotřebí tak tři čtyři měsíce." Přilba v jeho ruce se zastavila, jak se Lujan zamyslel.

"Kdybys s sebou měl nějaké důvěryhodné muže, mohl bych to srazit na šest týdnů. Dva tisíce...?"

Mara netrpělivě mávla rukou a její náramky zachřestily. "Dostaneš tři týdny. Noví vojáci musí dorazit sem, složit přísahu a začlenit se do našich jednotek do měsíce."

Lujanův úsměv se proměnil v úšklebek. "Paní, dokázal bych se pro tebe postavit s holýma rukama hordě thünských útočníků, ale to, co požaduješ, je zázrak."

Marin ruměncem zakryl večerní stín, ale v jejím chování se odráželo neobvyklé oživení, když pokynem ruky zavolala Papewaia. Jakmile se jí velitel útoku postavil u boku, řekla: "Najdi Lujanovi nějaké dobré muže." Pak si zkoumavým pohledem prohlédla bývalého náčelníka psanců. "Vyber jak z nových, tak ze starých vojáků. Možná je trocha času, který spolu stráví na cestách, přesvědčí o tom, že se od sebe tak moc neliší."

Pak dodala: "Vyber ty, o kterých si myslíš, že by mohli dělat potíže."

Nezdálo se, že by Lujana ta poznámka nějak znervóznila. "Paní, buřiči pro mě nejsou ničím novým." Jeho úsměv se rozšířil. "Než jsem se stal důstojníkem, řekl bych, že jsem byl také tak trochu buřič."

"Řekl bych, že ti to věřím," poznamenal Keyoke. Ačkoli se skrýval v temnotě, rozhodně na sebe nedal zapomenout. Bývalý vůdce banditů sebou trochu trhl a okamžitě se začal chovat uctivěji.

"Musíš cestovat tak rychle a tak daleko, jak je možné ve dvanácti dnech, Lujane," řekla Mara. "Shromáždí tolik schopných válečníků, kolik se ti podaří. Pak se vrať zpátky. Pokud mi nedokážeš najít dva tisíce, najdi mi dvě stovky, a pokud bys nedokázal dát dohromady dvě stovky, přiveď dvacet, ale ať to jsou všechno dobří válečníci." Lujan přikývl a pak se uklonil tak bezchybně, že si vysloužil od Mary úsměv. "Ted mi ukaž ty, které jsi přivedl dnes."

Lujan odvedl Maru a Keyoka k místu, kde seděli mizerně oblečení muži. Když se k nim paní domu Acoma přiblížila, všichni okamžitě vstali a několik jich pokleklo. Těm, kdo poznali chudobu a bídu stavu psanců, připadala ve svých jemných šatech a s klenoty jako císařská princezna. I ti nejtvrďší z nich uctivě poslouchali, když jim Mara předkládala nabídku, kterou učinila Lujanovi a jeho mužům v horách; a stejně jako tři další bandy od té doby se skoro šedesát mužů rozhodlo přijmout od Jicana ubytování a práci. Mara se usmála, když zahlédla záblesk v hadonrových očích, jak zvažoval bohatý zisk, jež může jejich, práce přinést; a výrobci brnění budou zapotřebí v okamžiku, kdy Lujan přivede budoucí válečníky. Dav prořídil a část zmatku opadla, když noví dělníci následovali Jicana.

O těch, kteří zůstali, Lujan řekl: "Paní, toto je třicet tři zkušených válečníků ochotných odpřisáhnout věrnost natami rodiny Acoma."

"Vysvětlil jsi jim všechno?"

"Řekl bych, že stejně dobře jako kdokoli jiný; kromě tebe samotné, samozřejmě." Když zaslechla Keyokovo nesouhlasné odfrknutí, ohlédl se Mara, aby zjistila, jestli bývalý náčelník psanců žertuje; zdálo se, že ne, alespoň ne otevřeně. Najednou si uvědomila tu podivnou náklonnost, kterou k tomu muži cítí, a poznala, že v sobě má něco z té uličnické vychytralosti, již tak milovala na svém bratru Lanokotovi. Jeho žertování ji také přivádělo do rozpaků. Rychle si otřela čelo, jako by se potila z horka. Tenhle muž vůbec nepatřil k její rodině, ani to nebyl lord, který by se jí mohl rovnat postavením; nebyla si jista, jak na něj má po mnoha měsících chrámového ústraní reagovat, a tak obrátila pozornost k tomu, co bude ještě třeba zařídit. Všichni muži byli zdraví, i když podvyživení a všichni vypadali dychtivě - kromě dvou, kteří seděli trochu stranou. Jeden z těch dvou si s Lujanem vyměnil pohled.

"Ty toho muže znáš?" zeptala se Mara.

Lujan se zasmál. "Jistě, paní. Toto je Sarik, můj bratranec, sloužil u lorda z Tuscai. Než opustil statky Kotai, byl to můj nejlepší přítel."

Mara jej chtěla pozlobit za to, jak ji před chvílí přivedl do rozpaků, a řekla: "A je to dobrý voják?"

Lujan se zazubil a jeho bratranec mu široký úsměv téměř zrcadlově oplatil. "Paní, je to stejně dobrý voják jako já."

"Dobrá tedy, tím je problém vyřešen." Mara zaťukala na přilbu, která se pořád ještě houpala v Lujanově ruce a které se říkalo 'vojákův hrnec', protože nebyla nijak ozdobena. "Chtěla jsem tě požádat o to, abys mu ji dal a přijal přilbu, na níž bude důstojnický chochol. Keyoke má rozkazy povýšit tě do hodnosti velitele útoku, ale protože budeš tři týdny pryč, může místo tebe klidně povýšit tvého bratrance."

Lujan, jehož úsměv nepohasl ani na okamžik, řekl: "Nu, je skoro tak dobrý jako já, paní." Pak trochu zvažněl a dodal: "S tvým dovolením bych si ho s sebou vzal. Nechci říct, že bych si nemyslel o tvých vojácích to nejlepší, ale není

nikdo, koho bych více chtěl mít po mém boku s mečem v ruce." Pak se v jeho hlase opět ozval žertovný tón. "Kromě toho jsi původně chtěla, aby byla moje skupina složena jen z buřičů." Mara mu nemohla odolat. Poprvé od Lanový smrti z její tváře úplně zmizel smutný výraz a světlo luceren odhalilo překvapivě láskyplný úsměv. "Tak jdi s velitelem vojsk, aby ti dal tvůj chochol, veliteli útoku." K nově přichozícímu řekla: "Vítej, Sariku."

Muž sklonil hlavu. "Paní, tvá čest je mou ctí. Pokud bohové dají, zemřu jako válečník - doufám tedy, že ne příliš brzy - a ve službách dámy tak krásné jako ty zemřu jako šťastný válečník."

Se zvednutým obočím si Mara oba muže prohlédla. "Zdá se, že máte lichocení v rodině, stejně jako jistý nedbalý přístup k hodnostem." Pak ukázala na muže, který seděl se Sarikem. Měl na sobě prosté oblečení a jednoduché kožené sandály. Jeho vlasy byly ostříhány nepopsatelným způsobem, který se nepodobal ani krátkému sestřihu válečníků, ani úpravným prstýnkům obchodníků, ani rozcuchanému hnízdu dělníků. "Kdo je tohle?"

Muž vstal, zatímco Sarik řekl: "To je Arakasi, paní. Byl také ve službách mého pána, i když nebyl voják."

Muž byl středně vysoký a měl pravidelné rysy. Ale v jeho chování nebyla patrná ani hrdost válečníka, ani úcta dělníka. Mara, která náhle znejistěla, řekla: "Proč ses tedy nepostavil stranou s ostatními řemeslníky a dělníky?"

V Arakasiho tmavých očích se zablesklo, možná pobaveně, ale jeho tvář zůstala nehybná. I když se ani nepohnul, jeho chování se změnilo; náhle vypadal jako hrdý, sebejistý učenec. Zároveň si Mara všimla něčeho, co bylo patrné na první pohled: jeho pokožka nevypadala, jako by byla vystavena vlivům počasí, jak tomu bylo u dělníků. Ruce měl pevné, ale nebyly na nich mozoly, způsobené používáním nástrojů nebo zbraní. "Paní, já nejsem sedlák."

Keyoka něco varovalo, takže pokročil kupředu, aby se postavil mezi svou paní a cizince. "Pokud nejsi ani sedlák, ani voják, co jsi - obchodník, námořník, kupec nebo kněz?"

Arakasi, který stěží věnoval Keyokovu výslechu pozornost, řekl: "Paní, svého času jsem byl tím vším. Kdysi jsem se s tvým otcem setkal v přestrojení za Hantukamova kněze. V životě jsem vystřídal podoby vojáka, obchodníka, dozorce otroků, kuplíře, říčního kormidelníka, dokonce i námořníka a žebračka."

Což něco vysvětluje, pomyslela si Mara, ale ne všechno. "Komu jsi byl věrný?"

Arakasi se uklonil s překvapivým půvabem a lehkostí urozeného člověka. "Byl jsem služebníkem lorda z Tuscai dříve, než jej v bitvě zabili Minwanabiho psi. Byl jsem jeho vrchním špehem."

Mařiny oči se navzdory její snaze o sebeovládání rozšířily. "Vrchním špehem?"

Muž se narovnal a v jeho úsměvu nebyla ani stopa veselí. "Ano, paní. Existuje jeden důvod, který převyšuje všechny ostatní, pro něž bys mě měla přijmout do svých služeb: můj bývalý pán, lord z Tuscai, vynaložil velkou část svého bohatství na to, aby zřídil síť informátorů, síť, kterou jsem řídil a která měla své agenty v každém městě Impéria a špehy v mnoha velkých domech." Jeho hlas se ztišil ve zvláštní směsi zdráhání a pýchy. "Ta síť stále ještě existuje."

Náhle se Keyoke ostře poškrábal palcem na bradě.

Mara si odkašlala a upřela na Arakasiho, jehož cena okamžik od okamžiku rostla, přímý pohled. "Takové věci není záhodno probírat na veřejnosti." Rozhlédla se. "Pořád ještě jsem ze sebe nesmyla prach cesty a od oběda jsem nedostala příležitost k tomu, abych se najedla. Přijď do mých pokojů asi za hodinu. Do té doby se o tvé potřeby postará Papewaio."

Arakasi se uklonil a připojil se k Papewaiovi, který vrchnímu špehovi pokynul, aby jej následoval do koupelny poblíž kasárenských ubikací.

Mara v přítomnosti Keyoka a třiatřiceti válečníků bez pánů zůstala ještě chvíli zamyšleně stát. Po chvilce ticha si pro se, be zamumlala: "Vrchní špeh domu Tuscai." Keyokovi řekla: "Otec vždycky říkal, že lord z Tuscai ví daleko víc, než je i v očích bohů správné. Muži žertovali o tom, že má pod podlahou své pracovny v železech uvězněného kouzelníka s křišťálovou koulí. Myslíš, že to tak bylo právě díky Arakasimu?"

Keyoke nevyjádřil žádný přímý názor, ale řekl: "Buď v jeho přítomnosti opatrná, paní. Muž, který špehuje, staví čest až na poslední místo. Udělala jsi dobře, když jsi jej poslala s Papewaiem."

"Věrný Keyoku," řekla Mara s láskou v hlase. Naklonila ve světle pochodní hlavu a pokývla k otrhané skupince mužů, kteří čekali na její rozkazy. "Myslíš, že stihneš vzít do přísahy tuhle skupinu a pořád ještě budeš mít čas na večeři a koupel?"

"Budu muset." Velitel vojsk jí věnoval vzácný kyselý úsměv doprovázený pokrčením ramen. "I když jen sami bohové vědí, jak jsem se dokázal dožít svého věku při tolika úkolech a takové spoustě práce." Než mohla Mara odpovědět, vykřikl rozkaz a muži, kteří postávali na dvoře, se při zvuku jeho hlasu napřímili jako správní vojáci.

Večer přešel do noci.

V Mařině pokoji plála jasná světla. Vnější přepážky byly odsunuty, aby měl dovnitř přístup čerstvý vzduch, a světlo lamp tančilo a poblikávalo. Paní z Acoma odeslala služebné pryč a jedné přikázala, aby přinesla chochu. Mara, která před příchodem ostatních osamělá pouze s Nacoyou, si sňala drahé náramky, věnované lordem z Anasati. Odložila zaprášený cestovní šat a celá se otřela vlhkým ručníkem; úplná koupel bude muset počkat až po setkání s Arakasim. Zatímco se Mara umývala, seděla Nacoya mlčky, ale oči ze své mladé paní nespustila. Ani jedna z nich nepromluvila. Odsouzení, které Mara viděla v očích své staré chůvy, jí řekl vše: dívka je příliš nezkušená a hloupá - možná až nebezpečně hloupá - na to, aby se mohla postavit Buntokapimu. Mohl sice působit trochu přihlouple, ale byl to silný válečník, a i když byl stěží o dva roky starší než ona, účastnil se v době Mařina pobytu v chrámu Hry rady.

Když se Mara zahalila do jemné šafránově zbarvené róby, vrátila se služebná s chochou. Mara souhlasně pokynula a služebná položila velký tác do středu nízkého stolu a odešla. Mara pokývla na Nacoyu, aby připravila šálky a ubrousky.

Její dva důstojníci se objevili s cizincem přesně za hodinu. Když se nově příchozí klaněl a sedal si mezi Keyoka a Pape waia, Mara si jej pozorně prohlížela. Jeho chování bylo bez výjimky dokonalé a jeho postoj se zdál daleko přiměřenější nyní, když na sobě neměl othrané hadry. Mara si náhle uvědomila, kde tuto vyšívanou šarlatovou košili dříve viděla; tento kus oděvu patřil Papewaiovi a byla to jeho oblíbená košile, již nosil jen ve dnech slavností. Mara se zamyslela nad významem toho, že ji půjčil Arakasimu. Za hodinu, jež uplynula od jejich prvního setkání na dvoře, musel bývalý vrchní špeh domu Tuscai zapůsobit na velitele útoku domu Acoma velmi příznivým dojmem. To bylo velice silné doporučení, protože stejně jako její otec důvěřovala Papewaiovým instinktům.

Tato důvěra jí dodala odvahy, a tak se zeptala: "Říkal ti Lujan něco o tom, co tady děláme?"

Arakasi přikývl. "Odchází, aby sehnal další šedé válečníky do tvých služeb." Odmíchl se a pak dodal: "Ale pokaždé, když přijmeš do přísahy další skupinu, silně se zvyšuje možnost, že mezi nimi budou špehové. Brzy nebudeš moci věřit nikomu, kdo sem přijde."

"Takovým agentem můžeš být i ty," přerušila jej Nacoya.

"Matko, nemám co ztratit tím, že budu lhát." Arakasi se chopil konvice s chochou a naprosto bezchybně vklouzl do Nacoyiny role hostitele. Postupně naplnil šálek Maře, Nacoyi, Keyokovi, Papewaiovi a pak sobě. "Kdybych špehoval pro jiný dům, nechal bych se prostě najmout a poslal bych svému pánovi zprávu o vaší zoufalé situaci. Pak by přišli nájemní vrazi, nejspíš v další skupině. Tvá podezření by pak byla čistě akademická, pokud bys byla zavražděna spolu se svou paní." Postavil konvici zpátky na tác. "A kdybych tady pro sebe a své agenty neviděl příležitost, přihlásil bych se jako sedlák, v noci vyklouzl a nikdy nikoho z vás víc neobtěžoval." Mara přikývla. "Tvou logiku je těžké napadnout. Teď mi řekni, co o tobě potřebujeme vědět."

Cizinec odpověděl upřímně. "Pracoval jsem přes dvacet let na tom, abych zřídil a udržoval síť špehů po celém Impériu. I nyní se může rovnat jakékoli jiné, včetně Vojevůdcovy. Měl jsem dokonce agenty, kteří pracovali pro jiné vrchní špehy, z nichž jeden byl spící a nikdy jsem jej nepoužil - byl připraven na den největší potřeby -"

Nato se Keyoke naklonil dopředu. "Vyhazení tvého domu takovou největší potřebou nebylo?"

Arakasi Keyokovu drzost přešel. "Žádný z mých agentů nemohl mému pánovi pomoci, ani zabránit jeho konečnému osudu. Zvláště ne ten, o kterém jsem se zmínil. Pracoval v císařském kancléřství, v úřadu Vojevůdce."

Ani Keyoke nedokázal skrýt svůj údiv. Vrchní špeh pokračoval. "Můj pán byl mužem velkých plánů, ale omezeného bohatství. Jeho touha po shromáždění tajných informací byla tak velká, že je nebyl schopen dokonale využít.

Možná, kdybych nebyl tak náročný ve svých požadavcích..." Arakasi položil svůj šálek se sotva slyšitelným cinknutím. "Kdyby se Minwanabi nezačal tolik bát toho, že můj pán dokáže předvídat každý jeho pohyb, byl by možná dům Tuscai jednou z nejmenších rodin Impéria." Litostivě vzdychl. "Ale 'možná' je slovo lehké jako popel ve větru', jak se říká. Útok byl prostý a přímý. Válečníci mého pána byli přemoženi pouhou silou. Od té doby jsem se naučil, že mí agenti mohou být k malému užitku, pokud jejich informace nejsou správně využity."

Keyoke se svého šálku chochy stěží dotkl. V očích se mu za závojem kouře, který z něj stoupal, zablesklo, když řekl: "A kde jsou tví agenti dnes?"

Arakasi se bez váhání obrátil k Maře. "Paní, nemohu ti říct, kdo to je. Omlouvám se ti, pokud tě tím urážím. Stále ještě hodně dlužím těm, kdo kdysi sloužili mému pánovi, a nevystavím je dalšímu nebezpečí. Pokud nás přijmeš do svých služeb, budu požadovat tytéž věci, které mi poskytoval lord z Tuscai."

Mara odpověděla na Keyokův varovný pohled krátkým pokývnutím hlavy. "A ty jsou?" nadhodila a napjatě čekala na Arakasiho odpověď. "Budu dohlížet na své kurýry a kontakty a jen já sám budu znát jména agentů a způsob, jakým se s nimi mohou spojit; ty budeš pouze vědět, kde slouží."

Keyoke prudce odložil svůj šálek chochy a téměř dal najevo svůj hněv. "To jsou nesmyslné požadavky!"

"Veliteli vojsk," řekl Arakasi, "nechci působit nějaké potíže. Možná jsem svému pánu nesloužil tak dobře, jak jsem mohl, ale chráním ty, kdo tak horlivě pracovali pro jeho dobro - způsoby, které pro ně byly tak nebezpečné, jako je pro válečníka bitevní pole. Špeh umírá s hanbou oběšením. Mí lidé dávají všanc jak život, tak čest pro pána, jehož nikdy nezradí. Já na druhou stranu zajišťuji, že jejich pán nezradí je."

Když viděl jejich nejisté výrazy, přikývl a vysvětlil své prohlášení. "Když Minwanabi rozdrtil dům Tuscai, vyslýchali mého pána..." Podíval se na Maru a mírně ztlumil hlas. "Není důvod zabíhat do podrobností. Vím o těch věcech jen díky tomu, že jednoho z mých mužů pokládali za mrtvého a on mohl sledovat, co se dělo, než nakonec utekl. Jinguův kat je velice zručný. Můj pán nemohl zatajit žádné informace, navzdory tomu, že to byl velice odvážný muž. Paní, suď spravedlivě: pokud si přeješ služby mé a těch, kteří pro mě pracují, pak nám budeš muset věřit."

"A pokud věřit nebudu?"

Arakasi znehybněl s rukama položenýma na kolenou, aby nevyvolával pocit ohrožení. Pomalu je obrátil dlaněmi

vzhůru v gestu odevzdání. "Pak se vrátím do kopců."

Mara lehce naklonila hlavu na stranu. Nyní ten muž konečně ukázal nějaké skutečně niterné pocity. To, že bude mít opět právo nosit barvy domu, pro něj bylo daleko důležitější, než dokázal připustit. Mara, která jej nechtěla uvést do rozpaků, se zeptala: "A pak co?"

Arakasi pokrčil rameny. "Má paní, pracoval jsem v mnoha převlecích, abych skryl své pravé zaměstnání. Dokážu řídit vůz, hrát na flétnu, psát a vést účty. Jsem také nadaný žebrák, pokud by na to přišlo. Nějak přežiju, o tom nepochybuji."

Keyoke si jej změřil pronikavým pohledem. "Myslím, že kdybys chtěl, dokázal by sis vydělat hodně peněz. Proč jsi tedy byl v lesích s psanci?"

Arakasi pokrčil rameny, jako by na nedůvěře k jeho motivům vůbec nezáleželo. "Byl jsem ve spojení se Sarikem a ostatními z domu Tuscai. Často jsem pro ně ve městech uzavíral obchody a využíval svých zkušeností a nadání. A díky nim jsem se setkal s Lujanem a jeho bandou. Právě jsem se dostal do Sarikova tábora, když dorazil Lujan s tvou zprávou. Napadlo mě, že bych se mohl zajít podívat, co je to vlastně za divnou záležitost." S poklonou k Maře dodal: "Musím říct, že obdivuji způsob, jakým ohýbáš tradice tak, aby ti vyhovovaly, paní."

Mara odpověděla: "Jen když je toho zapotřebí, Arakasi, a nikdy je neměním." Chvilí si jej prohlížela. "Nicméně jsi nám stále ještě neřekl, proč jsi svou síť nerozpustil. Řekla bych, že když váš pán zemřel, bylo by pro vás daleko bezpečnější, kdybyste splynuli se svými novými rolemi a žili svými vlastními životy."

Arakasi se usmál. "Bezpečnější by to nepochybně bylo; i ty nepřilíš časté kontakty, které jsem se svými lidmi udržoval v průběhu posledních čtyř let, vystavily některé z nich riziku. Ale pro svou čest udržujeme síť při životě." Odmlčel se a pak řekl: "Naše důvody jsou součástí toho, že chci vstoupit do tvých služeb. A ty se je dozvíš jen tehdy, pokud s mým přijetím budeš souhlasit."

Keyoke se zatvářil, jako by chtěl promluvit, ale pak jen potřásl hlavou; nikdo by neměl smlouvat s vládcem domu Acoma takovým způsobem. Mara se podívala na Nacoyu, která pozorně poslouchala rozhovor, a pak na Papewaia, který krátce pokývl hlavou a tiše tak Arakasiho podpořil.

Mara se nadechla. "Myslím, že tvé požadavky jsou rozumné, vrchní špehu. Ale co se stane s tvou sítí, pokud se ti přihodí nějaké neštěstí?" "Mí agenti mají prostředky, díky kterým mohou jeden druhého průběžně kontaktovat. Pokud by si needra sedla zrovna na místo, kde spím, a ukončila tak můj život, dal by se u během jednoho měsíce poznat jiný agent." Arakasi zvažněl. "Poskytl by ti důkaz, který není možné padělat, a mohla bys mu věřit stejně, jako věříš mně."

Mara přikývla. "Problém je tedy v důvěře. Byli bychom oba blázni, kdybychom se vzdali opatrnosti příliš rychle." "Samozřejmě."

Lehký vánek rozechvěl plameny v lampách a na okamžik se po stěnách místnosti roztančily stíny. Nacoya udělala bezmyšlenkovité gesto proti neštěstí a nepřízni bohů. Ale Mara byla příliš zamyšlená na to, aby se zajímala o pověřivost. "Pokud s tvým návrhem budu souhlasit, přijmeš u mě službu?" Arakasi se ji uklonil k pasu pohybem, který zakončil s puvabem tanečníka. "Přeji si sloužit domu stejně jako každý voják, paní, ale je tu ještě jedna věc. Udržujeme síť v chodu jen z důvodu cti. Poté, co padl dům Tuscai, jsem já a ti, kteří sloužili se mnou, složili přísahu. Pokud bychom tuto přísahu museli porušit, službu nepřijmeme."

"A co je to za přísahu?"

Arakasi se podíval přímo na Maru a v očích se mu zaleskla fanatická vášeň, kterou nemohl zakrýt žádný pokus o přetvářku. Klidným hlasem řekl: "Pomsta lordu z Minwanabi."

"Chápu." Mara se opřela do polštářů a doufala, že vášeň v jejím srdci není tak lehce rozpoznatelná. "Zdá se, že máme společného nepřítele."

Arakasi přikývl. "Zatím. Víím, že domy Acoma a Minwanabi jsou ve sporu, ale politické přílivy se často mění -"

Mara zvedla ruku, aby jej umlčela. "Dům Acoma vyhlásil domu Minwanabi krevní mstu."

Arakasi znehybněl a zahleděl se na sešlapanou podrážku sandálu, kterou měl pod svým kolenem. Jeho mlčení bylo tak výmluvné, že se zdálo, jako by samotný vzduch v místnosti ochladl. Zde seděl muž se zdánlivě nekonečnou mírou trpělivosti, připomínající stromového hada, který dokázal splynout s větví a neviděn vydržel neúnavně čekat, až se k němu přiblíží kořist, a pak zaútočit jediným smrtícím pohybem nečekané zuřivosti. Když se nakonec Arakasi pohnul, všimla si Mara, že jej napětí tohoto rozhovoru unavilo natolik, že úplně přestal kontrolovat své pocity. Navzdory svým nadáním a výcviku prožíval vrchní špeh stejný vír pocitů jako vojáci a sluhové, kteří k ní přicházeli: mohl získat příležitost začít znovu jen proto, aby se pak ocitl opět bez pána. V hlase se mu ale nic z tohoto zmatku neodráželo, když řekl: "Pokud si budeš přát, odpřisáhnou já a mí lidé věrnost domu Acoma."

Mara přikývla.

Arakasiho tvář najednou jako by ožila. "Pak, má paní, začneme ihned, protože pokud budeš jednat rychle, můžeme získat důležitou výhodu. Než jsem odešel do hor, strávil jsem nějakou dobu na severu se svými přáteli z domu Inrodaka. Mezi dělníky se tam povídá, že na západě, poblíž lesních hranic statků jejich pána, se v úlu cho-ja narodila nová královna."

"Nikdo o tom neví?" zeptala se Mara se zájmem.

Arakasi potřásl hlavou. "Lord z Inrodaka je pokojný muž, přijímá jen málo hostů, a neopouští své statky příliš často. Ale času je málo. Brzy o tom česači ovoce donesou zprávu k řece. Novina se záhy rozšíří po celém Císařství, ale nyní jsi ty jedinou paní domu, která ví, že královna cho-ja začne v krátké době hledat nový domov. Bude s sebou mít nejméně tři stovky válečníků, aby jí sloužili." A s dobromyslným zábleskem v očích dodal: "A pokud si získáš její věrnost, můžeš si být jista tím, že ani jeden z nich nebude špeh."

Mara vstala. "Pokud je to pravda, musíme za úsvitu vyrazit." Kdyby získala pro své statky úl cho-ja, byl by to dar samotných bohů. Cho-ja byli sice cizí, nelidská rasa, ale byli to nelítošní a věrní spojenci. Nová královna mohla založit

hnízdo se třemi sty bojovníky, z nichž se každý mohl v bitvě rovnat dvěma tsuranským válečníkům, ale v průběhu let mohl jejich počet vzrůst až na několik tisíc; a jak podotkl Arakasi, žádný z nich by nemohl špehovat pro jiné domy. Mara řekla Keyokovi: "Ať se během hodiny připraví muži, kteří budou prosekávat cestu. Za úsvitu vyrazíme na cestu k úlu." Když se velitel vojsk obrátil k odchodu, věnovala se opět Arakasimu. "Doprovodíš nás. Papewaio se postará o sluhu a o to, aby nám nic nechybělo."

Mara pokynem naznačila, že schůzka skončila. Když její poradci vstali k odchodu, dotkla se Nacoya Arakasiho rukávu. "To děvče o cho-ja neví vůbec nic. Jak povede jednání o dohodách?"

Arakasi s bezchybnou dvorností nabídl staré chůvě rámě a odváděl ji ke dveřím, jako by to byla nějaká velectěná prateta. "K vyslání nové královny dochází tak zřídka, že na jednání není připraven nikdo. Paní z Acoma se prostě musí přizpůsobit požadavkům nové královny."

Když se dvojice vzdálila do chodby, dokázala Mara jen stěží skrýt své vzrušení. Všechny myšlenky na nadcházející svatbu byly přehlušeny touto novinkou; mít na území svých statků úl bylo víc než čest a moc spojená s vojenskou silou. Kromě toho, že byli vynikajícími válečníky, byli cho-ja i horníky a byli schopni hluboko pod povrchem země nalézat vzácné kovy a drahokamy, z nichž jejich umělci vyráběli klenoty překvapující jemnosti. Hmyzí rasa také vlastnila tajemství výroby hedvábí, chladivé, měkké látky, která byla vysoce ceněna těmi, kdo žili ve vždy rozpáleném Císařství. Kvůli ovládnutí trhu s hedvábím se rozpoutávaly války, dokud nebyl vydán císařský edikt, který nedovoloval žádnému cechu nebo šlechtici, aby si na něj činil nárok. Nyní mohl s hedvábím obchodovat každý lord, který k němu měl přístup.

Výrobky rasy cho-ja byly hodnotné a jejich požadavky byly prosté: obilí a výrobky z kůže; z těchto důvodů dokázaly rodiny zabíjet, jen aby se úl přesunul na jejich statky. A ze všech úlů známých v Císařství nevycházela nová královna častěji než za jeden lidský život. Ale Mara potřebovala přesvědčit novou královnu, aby se přesunula na pozemky domu Acoma. Pokud selže, budou přicházet zástupci jiných domů, dokud královna nepřijme nabídku, která se jí zalíbí. A jak poznal Arakasi, to, co dokáže přesvědčit tvora tak cizího, jako je cho-ja, zůstává tajemstvím.

Lujan se se svou družinou vydal ze statku do kopců, aby tam hledali nové vojáky, a ve shonu sluhů nakládajících zásoby pro Marin doprovod, který odcestuje k uzavření dohody s novou královnou cho-ja, si jejich odchodu nikdo ani nevšiml.

Mara opustila své pokoje dlouho před úsvitem. Pastevci dosud nevyhnali needry na louky a mlha stále ještě ležela nízko nad listy rostlin lesknoucimi se rosou. Byla oblečena v silném plášti, jenž ji chránil před vlhkem, a stála před neozdobenými nosítky s Jicanem u boku. Ten měl svou břidlicovou tabulku pokrytou poznámkami a rydlo držel připravené, zatímco mu jeho paní ještě na poslední chvíli diktovala připomínky.

Náhle se nervózně kousla do rtu. "Bohové, při všem tom rozruchu jsem na ně úplně zapomněla!"

Jican zvedl obočí. "Paní?"

"Pozvánky na svatbu." Mara zklamaně potřásla hlavou. "Nacoya ti nadiktuje ty správné obřadní věty. Bude vědět daleko lépe než já, koho máme pozvat a koho můžeme vypustit. Určitě ji mým jménem požádej o to, aby se postarala o všechno, nač jsem zapomněla."

Jican rychle škrábal další poznámku a už se ptal dál. "Co s letními trhy dobytka, paní? Zvířata určená k prodeji musíme v předstihu přihlásit u Cechu chovatelů."

"Spolehnu se při výběru na tebe," řekla Mara, která věděla, že má málo času. "Věřím tvé zkušenosti." Dorazil Keyoke s vybraným oddílem válečníků a nedaleko už čekali Papewaio s Arakasim, ponoření do rozhovoru.

Muži se shromáždili s tichou zkušeností veteránů a brzy byli připraveni k pochodu. K Maře přistoupil Keyoke, oblečený v tmavém, pevném brnění vhodném pro těžkou cestu lesy. Jeho důstojnickou přílbu krášlil jediný krátký chochol a svůj zdobený obřadní meč vyměnil za ten, kterému dával přednost v boji.

Keyoke se zastavil před Marou a uklonil se. "Paní, muži jsou připraveni. Tví nosiči ponesou zároveň i zásoby a muži určení k prosekávání cesty už šli napřed. Na tvůj pokyn můžeme vyrazit."

Mara s přáním úspěchu a dobrého obchodu propustila Jicana. Pak nastoupila do nosítek a usadila se na polštářích. "Řekni mužům, ať se dají na pochod," rozkázala.

Když se polonazí nosiči sklonili, aby zvedli její nosítka na ramena, ucítila náhlé bodnutí strachu. Nečekala ji žádná formální návštěva jiného lorda, ale odvážný krok, kterým měla získat převahu nad všemi ostatními hráči Hry rady; a s touto odvahou šlo ruku v ruce nebezpečí. Když její doprovod obešel malé návrší, ohlédla se Mara k usedlosti, která mizela za jejími zády. Napadlo ji, jestli se vůbec ještě vrátí.

Průvod paní z Acoma pod vedením Arakasiho tajně spěchal zapadlými cestami. Každý den Mara pozorovala v chování svých vojáků čím dál větší napětí. Tsuranští vojáci by před svým pánem nebo paní nikdy nepřipustili ztrátu disciplíny, ale při předchozích pochodech slyšela tiché rozhovory, škádlení a žertování u táborových ohňů. Nyní muži mlčeli a pouštěli se do hovoru, jen když toho bylo zapotřebí, a i v těchto případech šeptali. Jejich obvykle živé tváře byly staženy do bezvýrazných masek tsuranských válečníků.

Třetího dne čekali v úkrytu na soumrak, a pak ve tmě, aby se vyhnuli pozornosti, vyrazili na pochod přezvukující chléb z thyzí a plátky sušeného needřího masa. Následujícího dne už pochodovali hluboko v území sousedního lorda a několikrát se přiblížili ke hlídkám vojáků z jeho statku. Keyoke nařídil mužům, aby se drželi v jeho blízkosti a vyhýbali se jakémukoli střetnutí. I menší lord se mohl chopit příležitosti zaútočit na narušitele, pokud by si myslel, že jeho vojáci dokáží pobít Maru a jejich padesát vojáků. Jestliže o narození královny věděl i jiný lord, pak to, že na ně cestou někdo zaútočí, nebyla jen možnost, ale jistota.

Mara měla hlavu plnou starostí a nedokázala si odpočinout, nejen kvůli stálému pohybu a strachu, ale hlavně vzrušením z očekávání. Získání tohoto nového úlu by prospělo domu Acoma daleko více než tucet chytrých úskoků v

Nejvyšší radě.

Uběhly čtyři další dny naplněné vyčerpávajícím postupem. Výprava ukrádala spánek porůznu během dne, protože noci trávili tím, že se vyhýbali hlídkám nebo se brodili vysokou trávou rozlehlých luk a pastvin needer na březích mnoha zákrutů velké řeky Gagadžin. V takových chvílích šli otroci vzadu a narovnávali sešlapaná stébla trávy, aby zahladili všechny stopy, které mohla výprava zanechat. Za jitra devátého dne seděla Mara na zemi jako voják a jedla cestovní suchary a sýr. Zavolala na Keyoka a Arakasiho, aby si šli sednout k ní.

Oba se s ní odmítli o její jídlo podělit, protože jedli tentýž pokrm dříve. Prohlížela si jejich tváře, jednu vrásčitou, pevnou, známou a stálou jako sluneční svit a druhou, která vypadala trochu jako iluze, maska měnící se podle role, již bylo v danou chvíli zapotřebí. "Prošli jsme přes území tří domů a každý z nich byl dobře střežen. Přesto žádná hlídka nespustila poplach. Mám věřit v nepřekonatelné schopnosti svého vůdce a velitele vojsk, nebo je pro ozbrojené vojáky vždycky tak jednoduché narušit hranice statků Císařství?"

"Případná otázka, paní." Arakasi si ji prohlédl s výrazem, v němž jako by zahlédla první stopy úcty. "Člověk nemusí mít síť špehů, aby věděl, že je Keyoke vynikající důstojník. Jeho zkušenosti jsou proslulé po celém Impériu." Keyoke naklonil hlavu k vrchnímu špehovi a kompliment mu vrátil. "Nevedli bychom si ani zdaleka tak dobře, kdyby nás nevedl Arakasi. Jeho znalosti zapadlých cest jsou vynikající a dům Acoma je v příslušné chvíli jistě ocení."

Mara zaznamenala toto tiché vyjádření důvěry Arakasimu. Vrchní Špeh seděl s bystrým výrazem vojáka, který na jeho tváři působil naprosto přirozeným dojmem. Tato jeho schopnost vypadat přesně tak, jak si přál, Maru trochu znervózňovala. "Řekni mi upřímně," řekla, "jestli by pro tebe bylo stejně jednoduché převést vojenskou jednotku přes pozemky domu Acoma?"

Arakasi se zasmál a jeho smích se rozlehl ztichlým táborem. "Paní, určitě ne. Keyoke je pro své vědomosti válečníka široce uznáván. Zná nebezpečí pravidelných, neměnných hlídek. Je obezřetný a vychytralý, dokonce i tehdy, když má k dispozici jen malou vojenskou sílu." S uctivým pohledem na velitele vojsk dodal: "Obzvláště když má k dispozici jen malou vojenskou sílu. Pak je obtížné, aby přes pozemky domu Acoma prošel jediný člověk, nemluvě o jednotce."

Keyoke se pozastavil nad jednou nesrovnalostí. "Řekl jsi 'obtížné', ne 'nemožné'."

Arakasi souhlasně pokýval hlavou. "Pravda."

Mara řekla: "Zdálo se mi, že Lujanovi šedí válečníci nám ukradli needry a neměli s tím vůbec žádné potíže."

Arakasi nedokázal skrýt úsměv. "To je také pravda, ale měli jednu výhodu: řekl jsem jim, kde a kdy mají udeřit."

V Keyokových očích se objevil nebezpečně klidný výraz, "Zdá se, že si musíme o něčem promluvit." Podíval se na Maru a vyjádřil své přání odejít. "Paní?"

Mara se souhlasem váhala. "Existuje v Císařství nějaký statek tak dobře střežený, že by do něj nemohl vklouznout nějaký psanec nebo cizinec?"

"Jen jeden," řekl Arakasi, který si z Keyokova hněvu očividně mnoho nedělal. "Statek lorda z Dačindo, daleko na východě." Mara se usmála, jako by právě dosáhla malého vítězství. "Teď si opravdu musíš s Arakasim o něčem promluvit, Keyoku." Dívala se, jak oba muži vstávají a s hlavami blízko u sebe odcházejí šedým jitičným světlem stranou. Mara věděla, že nakonec zvítězí rozum, i když se bude Keyoke nedostatečností obrany cítit dotčen. Využije všechny informace, které mu bude Arakasi schopen poskytnout, jen aby zajistil lepší ochranu své paní. A Mara si mohla být jista, že v době jejího sňatku nebude statek lorda z Dačindo jediný v Císařství, jehož hranice jsou neproniknutelné. Poslala otroka pro hřeben. V několika minutách předtím, než výprava znovu vyrazila na cestu, se věnovala zoufalé snaze rozčesat své dlouhé vlasy bez pomoci služebných.

Den byl horký. Vojáci beze slova stíznosti pochodovali krajinou, která se postupně měnila. Nížinné pláně s mozaikou pastvin a luk ustoupily zalesněným kopcům, jímž dominovaly skály. Stromy byly staré a neudržované a ovinuté spleť popínavých rostlin a trní. Čím byl však terén obtížnější, tím lepší náladu vojáci měli. Pochodovali rychle a nedlouho po východu slunce dorazili na hranice statku lorda z Inrodaka. Arakasi požádal o zastávku. Zatímco se vojáci převlékali z polního brnění do leštěného a lakovaného, řekl: "Musíme odbočit z cesty a přejít hřeben do dalšího údolí." Ukázal na stezku mezi stromy, spíše jen pěšinu, která vedla nahoru do hustšího lesa.

Keyoke ustal v převlékání s přílbou napůl sňatou.

"Myslel jsem, že úly cho-ja jsou na loukách nebo v údolích."

Arakasi si otřel pot z čela. Světla rychle přibývalo a zdálo se, že si dělá starosti s tím, jestli dorazí na místo před soumrakem. "Většinou tomu tak je; přinejmenším jsem nikdy neslyšel o úlu, který by byl umístěn ve stínu stromů." Ukázal nahoru po stezce. "O kus dál nahoře stromy prořidnou. Asi o tisíc stop výše je údolí s loukou. To je místo, které hledáme." Mara jej poslouchala. "Takže ten starý úl není na území lorda z Inrodaka?"

"Ne, ale určité je mezi nimi nějaká dohoda." Arakasi mávl rukou k severu, kde byl les hustší a divočejší. "Tyto pozemky byly kdysi součástí většího statku, kdo ví, jak už je to dávno. Když lord, kterému patřily, padl, byla jeho země rozdělena mezi dobyvatele, a mezi nimi byl i Inrodaka. Avšak tato oblast zůstala volná. Není to moc dobrá země. Je tady sice hodně dřeva, ale je příliš složité ho vytěžit, a jsou tu jen dvě nebo tři louky, na kterých by bylo možné pást dobytek, jenže chybějí tady cesty k pastvinám v nížinách. Nicméně cho-ja přijali nabídku domu Inrodaka k usídlení, aniž by uzavřeli nějakou smlouvu. Kdo ví, jakým způsobem myslí." Ukázal vojákům, kteří šli v čele průvodu, na stezku a řekl: "Odsud musíme být opatrní, ale nesmíme útočit. Možná na nás zaútočí vojáci cho-ja. Nesmíme s nimi bojovat. Když mají v úlu novou královnu, jsou i zkušené válečníky velice nervózní a agresivní. Mohou předstírat útok, takže nikdo z vás nesmí tasit meč, jinak nás pobijí do jednoho."

Mara se poradila s Keyokem a potvrdila rozkaz vrchního špeha. Oděni v jasné zeleni domu Acoma zahájili výstup. Stezka stoupala ostře vzhůru a kroutila se kolem zubatých výběžků skal. Cestování v nosítkách se stalo nemyslitelným, a i když šla Mara pěšky, musel jí Keyoke na místech s příkrým stoupáním často pomáhat. Nebyla to stezka, kterou

používali lidé, ale kurní, šestinohé kelewanské horské kozy, a hmyzí cho-ja. Nosiči to měli ze všech nejhorší, potili se a bručeli pod nákladem zásob, zatímco ostatní vynášeli prázdná nosítka.

Slunce prudce pálo vojákům do zad. Když se přibližovali ke stromům, vzlétali z nich zvláštní horší ptáci a mezi houštinami přebíhali lesní tvorové. Maru nezvyklý pohled okouzlu natolik, že si ani nestěžovala na bolavé nohy.

Těsně před polednem se ozval z místa přední hlídky výkřik. Keyoke popadl Maru za paži a pospíchal s ní do čela kolony, kde čekal tucet bojovníků cho-ja, kteří křížem přes vrchní část trupu drželi kopí - v postavení, kdy byli na útok připraveni, ale sami se k němu nechystali. Byli lesklí, měli šest údů s klouby a těla stavbou podobná hmyzím. Maře připadali jeden jako druhý, jako by je zhotovil jeden a týž výrobce cechu. Prohlížela si cizí tvory a cítila se naprosto ztraceně.

"To jsou staří válečníci úlu," řekl Keyoke. "Nezaútočí na nás, pokud jim k tomu nedáme popud."

Keyokova slova jí pomohla znovu nalézt jistotu. Čekala napjatá stejně jako její doprovod, zatímco velitel vojsk postoupil dopředu a zasalutoval s rukou ohnutou v lokti a dlaní dopředu. "Čest vašemu úlu."

Nejbližší cho-ja promluvil překvapivě srozumitelným hlasem. "Čest vašemu domu, muži z Acoma. Kdo mluví? Úl musí být zpraven o vaší přítomnosti."

Jsem Keyoke, velitel vojsk domu Acoma." Cho-ja, který stál nejvíce vpředu, mu vrátil jeho pozdrav. Když se pohnul, všimla si Mara, že se jeho tělo dělí na větší spodní část se čtyřma nohama, které se pohybovaly díky třem kloubům, a na menší část horní, vzdáleně srovnatelnou s lidským trupem, z níž vyrůstaly dvě paže. Tělo měl zakryté krunýřem z chitinu a na každé paži mu vyrůstal zkostnatělý hřeben, který vypadal na pohled stejně ostrý jako čepel meče. Čelist a ústa cho-ja vypadaly překvapivě lidsky, i když byl jejich hlas zpěvavý a vysoko posazený. "Jsem Ixal't, velitel oddílu druhé rotý úlu Kait'lk."

"Teď už si vzpomínám." Keyoke se trochu uvolnil, jako by se nacházel v přítomnosti svého starého známého.

"Bojoval jsi během nájezdu na země Thurilů." To by vysvětlovalo, jak cho-ja dokázal poznat barvy domu Acoma.

Keyoke pokynul; Maře, aby se postavila po jeho boku. "Toto je naše paní z Acoma. Přišla se dohodnout s vaší novou královnou."

Na dívku u Keyokova boku se otočily oči podobné mozaice vykládané kovem. Pak cho-ja udělal něco, co vypadalo jako napodobenina lidské úklony. "Vítej, paní. Přijela jsi právě včas. Noví válečníci jsou neklidní. Toto líhnutí je hojné a náš úl je přeplněn. Můžeš projít a necht' tví bohové požehnají tvé dohodě."

Cho-ja hbitě ustoupil stranou a dovolil skupině Tsuranů, aby pokračovala dále po stezce. Maru nečekaná zkušenost jejího velitele vojsk překvapila. "Keyoku, nevěděla jsem, že rozumíš cho-ja."

"Znám jejich vojáky tak dobře, jak jen člověk dokáže. S některými jsem sloužil před mnoha lety - když tvůj dědeček vedl mnoho domů v bitvě proti Východní konfederaci." Pokud starý bojovník cítil tíhu všech těch let, nedal ji na sobě nijak znát a bez sebemenší stopy únavy vedl své vojáky dále do kopce.

"Zdá se, že nás cho-ja přivítali docela dobře."

"Paní, tam na hřebeni to byli staří, disciplinovaní vojáci," upozornil ji Arakasi. "Keyoke jednal správně, když promluvil přímo s jejich důstojníkem. Ale od této chvíle až do okamžiku, kdy dorazíme k úlu, musíme být opatrní. K ochraně mladé královny na cestách se vylihlo mnoho mladých vojáků. Ti budou nedisciplinovaní a útoční - a budou připraveni vyprovokovat jakékoli násilí, dokud jejich mladá královna nebude bezpečně ve svém úlu."

Keyoke odstrčil z cesty trnitou větev. "Mluvíš jako někdo, kdo cho-ja dobře zná, Arakasi," řekl.

Vrchní špeh se vyhnul větví, která se zhoupala zpátky. "Žádný člověk nezná cho-ja dobře. Ale kdysi jsem se týden skrýval před Minwanabiho vrahy v úle cho-ja. Něco jsem se o nich dozvěděl. Mám už takovou povahu, že když se naskytne příležitost, ptám se na věci, kterým nerozumím."

Maru to okouzlovalo. I když už se ocitli na rovné zemi a mohla znovu nasednout do nosítek, šla dál pěšky. "Vyprávěj mi tedy o cho-ja, Arakasi. Jací jsou?"

"Chování těch starých můžeš předpovídat jako počasí, paní. Mladí jsou nevyzpytatelní. Líhnou se všichni v jednom místě. Tucet menších samic, kterým se říká rirari, nedělá nic jiného, než že kladou vejce." Označení pocházelo ze starobylé tsuranštiny a znamenalo něco jako menší královna, kněžna. "Ale vejce jsou neoplodněná. Královna je celá polyká a tím, jak prochází určitým orgánem v jejím těle, je oplodňuje, a ještě něco víc."

"Víc?" zeptala se Mara.

"Některé cho-ja říkají, že když královně slouží chovný samec, určuje pohlaví a funkci každého vejce, nebo je nechává neoplodněná. Alespoň tak mi to říkali."

"Oni si takové věci dokážou vybírat?" divila se Mara. "Mluv dál."

"Cho-ja mužského pohlaví se dělí do tří skupin: chovní samci, dělníci a válečníci. Dělníci jsou buď chytří, nebo silní; řemeslníci, nebo tažná zvířata, podle toho, čeho je úlu zapotřebí. Vojáci jsou jak chytří, tak silní. Chovní samci jsou hloupí, ale mají jediný úkol, pářit se s královnou."

Arakasi se rozhlédl a všiml si, že Mara pořád dychtivě naslouchá. Stejně tak viselo vrchnímu špehovi očima na rtech i několik vojáků, kteří pochodovali poblíž. "Když se královna usadí v královské komoře úlu, nikdy z ní neodejde. Dělníci ji neustále krmí, rirari jí posílají vejce a chovní samci jí slouží. Každý se s ní páří celé hodiny, skoro až do vyčerpání, a pak je nahrazen dalším. Uvidíš sama, až budeme představeni staré královně."

"Zajímavé." Mara se odmlčela, trochu udýchaná, protože stezka znovu zamířila ostře vzhůru. "A co mladí?"

"O samicích toho moc nevím," připustil Arakasi. "Ale v mládí je všem samcům cho-ja dovoleno trávit veškerý čas tím, že si hrají a rostou úplně stejně jako lidské děti - jen s tím rozdílem, že jeden den si mladý cho-ja hraje jako malé tele needry a druhého dne se probudí a ví, že čas jeho služby začal. Jen tehdy, když se narodí nová královna, vylihnu se válečníci, které ostatní už od začátku k jejich úkolu vychovávají. Díky tomu jsou to agresivní a nevypočitatelní válečníci. Rychle se rozhněvají a jen nová královna je dokáže přivést k okamžité poslušnosti."

Arakasi zmlkl, protože stezka se přehoupla přes malou vyvýšeninu, aby začala sbíhat do údolí, které se mezi kopci krčilo jako stočený had. Obloukem tvořeným korunami dvou velkých stromů uhořel sluncem ozářenou louku. Tráva byla zelená jako smaragd a příliš krátká na to, aby vypadala přirozeně.

Arakasi ukázal. "Úl leží před námi, za těmi stromy." Keyoke rozkázal vojákům, aby semkli řady. Družina pokračovala dále ve formaci připravené k bitvě, se svou paní ve středu.

Když její doprovod dosáhl hranice stromů uhořel, rozbušilo se Maře srdce vzrušením. Přes pozvednutá ostří kopí svých vojáků viděla vzdálený konec louky, kde se zvedala obrovská kupole, tak stará, že se na ní uchytily kořeny malých stromů. Na jedné straně byl viditelný vchod s obloukem, zvedajícím se vzhůru jako nejjemnější kamenická práce. Po vyšlapané cestě pospíchaly dovnitř a ven z úlu stovky cho-ja za úkoly, které znali jen oni sami.

Mara se zastavila a rozkázala otrokům, aby přinesli její nosítka. Možná byla příliš vzrušená na to, aby se nechala přenést přes hřeben, ale s královnou se setká jako paní velkého domu. Když nosiči znovu zvedli své břemeno, postavili se jí po bocích Keyoke a Arakasi. Pak se všichni připravili. Jeden z vojáků pozvedl ke rtům bitevní roh a zatroubil ohlašovací signál. Pak velitel vojsk nařídil svým vojákům, aby rychle vystoupili ze stínů na slunce.

Nejdřív se nic nezměnilo. Dělníci cho-ja spěchali za svými úkoly stejně jako předtím, zatímco lidé sestupovali na dno údolí. Pak se najednou zpoza pravé strany úlu vynořilo dvanáct postav. Rozběhly se kupředu jako stádo needer vyplašených bleskem. "Válečníci," řekl Arakasi. "Ať muži zachovají klid: tenhle útok je nejspíš předstíraný." Keyoke, který se v brnění potil, pokynul svým vojákům. Nikdo si nepřipravil zbraň, i když většina určitě pochybovala o rozumu svého veitele, protože se k nim cho-ja blížili zuřivým tempem. Byli už tak blízko, že vojáci domu Acoma mohli sledovat odlesky slunce na hřebenech ostrých jako břitvy, které měli na předloktích. Pak, když byli dostatečně blízko, aby udeřili, cho-ja v posledním možném okamžiku uhnuli stranou. Se zvukem vzdáleně připomínajícím lidský smích, pak utekli zpátky k úlu.

Mara se za nimi dívala s úlevným povzdechem. "Jsou tak rychlí. Jak si je vlastně lidé dokázali podrobit?"

Arakasi si se shovívavým úsměvem otel z čela pot. "Nikdy se jim to nepodařilo, paní. Lidé obsadili země, které cho-ja nikdy nechtěli, až nakonec královny zjistily, že jsou jejich úly obklíčeny. Pak už bylo pro obě strany jednodušší uzavřít smlouvy než bojovat. K tomu, aby se postavili tváří v tvář válečníkům cho-ja a přežili, je zapotřebí zkušených válečníků. Když jsou cho-ja podráždění, jsou to dokonalí zabijáci."

S tím, jak společnost pokračovala v cestě ke kupoli, objevovalo se čím dál více tvorů cho-ja. Brzy jich po každém jejich boku kráčely stovky, někteří s košíky, připevněnými popruhy ke trupům, jiní s pásy, z nichž visely nástroje. Mara, kterou taková organizovanost přiváděla k úžasu, roztáhla záclony nosítek. "Arakasi, takhle vypadají všechny úly?"

"Tenhle je o trochu větší než obvykle, paní, ale ne o moc."

"Kolik cho-ja žije uvnitř?"

Arakasi bez zaváhání odpověděl: "Dvacet až dvacet pět tisíc."

Maru to omráčilo. V divočině před ní leželo celé město. "Kolik jich bude cestovat s novou královnou?"

"Nevím. Myslím, že v minulosti se úly dělily v okamžiku, kdy byly příliš naplněné." Arakasi pokrčil rameny. "Nyní podle mě není důvod k tomu, aby se narodila královna. Cho-ja totiž, navzdory tomu, že pořád plodí nové tvory, přesně udržují počet obyvatel úlu. Možná musí stará královna zplodit novou jednou za život. Možná se nová královna vylíhla náhodou. Nevím."

Při pohledu zblízka vypadala kupole úlu jako vysoký kopec s příkrými svahy. Vojáci semkli své řady, protože měli kolem sebe stále méně prostoru. Tráva tady nebyla, nahradil ji jemný prach, který neustále vířily spěchající nohy. Několikrát se k Marinu doprovodu přiblížily skupiny mladých cho-ja. Ukazovali si na ně, prohlíželi si je svými kovovými očima a hvízdali ve své řeči rozrušené věty, ale dospělí věnovali návštěvníkům jen malou pozornost. Proběhla kolem nich skupina dělníků, každý z nich s nákladem dřeva, k jehož přenesení by bylo zapotřebí pěti lidí, ale zde na něj stačila síla jednoho dělníka.

Pak proti Marinu doprovodu vyrazila skupina mladých válečníků. Dělníci jim odběhli z cesty, jejich náklady se zakymácely, zatímco oni cvakali kusadly ve výrazu vyjadřujícím nesouhlas. V několika okamžicích Tsurané zjistili, že jsou obklíčeni. Keyoke vydal vojákům rozkaz k zastavení. Zavířil prach a ratiště kopí udeřila do země, když vojáci zůstali stát v pohovu, ačkoli se zdálo, že na ně cho-ja zaútočí. Žádný z nich nebyl ozbrojen, ani neměli přílby, ani se nechovali podobně jako strážce na kopci. Ale se svými přirozeně obrněnými těly a ostrými hřebeny na předloktích to byli stále protivníci, kteří vzbuzoval strach.

Arakasi zůstal na svém místě u nosítek a Keyoke vyrazil kupředu. Velitel vojsk se sotva stačil postavit do čela kolony, když na něj zaútočil jeden cho-ja. Díky jinde nevidané schopnosti svého druhu přejít z prudkého pohybu do naprostého klidu se zastavil jen několik centimetrů před Keyokem a pak zůstal stát na místě a třásl se, jako by dychtivě očekával boj. Když cho-ja neudělal žádný další provokativní pohyb, Keyoke se mu s opatrnou zdvořilostí uklonil. "Jsme i z domu Acoma," řekl. "Paní z Acoma si přeje hovořit s novou královnou." Válečník cho-ja se ani nepohnul, avšak po stranách se znovu začaly prodírat zástupy dělníků. Vojáci domu Acoma, napjatí a tiší, čekali na jakýkoli pohyb, který by mohl ohrozit jejich paní, zatímco se Arakasi prodral ke Keyokovi. "Nemyslím, že by tihle válečníci rozuměli tsuranštině. Tenhle je sotva dospělý. Možná budeme nuceni bránit se sami." Vrchní špeh promluvil nervózním, ale ovládaným šepem. "Jestliže zaútočí ten první, ostatní mu přijdou na pomoc. Pokud jej vyprovokujeme, určitě k tomu dojde. Udeř jen toho, který zaútočí jako první, protože sem už teď možná míří někdo, kdo nám bude chtít pomoci."

Keyoke krátce přikývl. Mara si všimla, že se jeho ruka lehce dotkla jíle meče. Přesto se ale ani nepohnul, aby meč vytasil; ani tehdy, když tvor natočil hlavu, aby lépe viděl muže v jasně pomalovaném brnění. Ubíhaly dlouhé, napjaté okamžiky; pak dorazil na místo další, daleko větší cho-ja. Mara čekala, stejně napjatá jako její doprovod, zatímco se přichází prodíral davem mladých válečníků. U boku toho, který stál proti Keyokovi, se zastavil a vysoce posazeným

hlasem vykřikl hvízdavou řečí něco, co znělo jako rozkaz. Několik z mladíků, kteří stáli kolem, spustilo horní končetiny k bokům a vytratilo se, ale někteří zůstali, včetně toho, který jim zahrazoval cestu. Větší cho-ja se bez varování natáhl a chytil mladíka ve středu horní části jeho těla. Stiskl ruce v pevném sevření a chvíli oba tvorové nehybně stáli proti sobě, mručeli námahou a jejich chitinová brnění se tiskla jedno ke druhému. Pak se první cho-ja zapotácel; ztratil rovnováhu a padl na zem, kde sebou chvíli zmateně trhal: Starší jej u země přidržel nohou, pak ustoupil stranou a dovolil mladšímu, aby se vyškřábal na kolena. Jakmile se ten opět postavil na nohy, otočil se a utekl a poslední z jeho kumpánů jej rychle následovali.

Cho-ja, který zůstal, omluvně zahvízdal a zasalutoval. "Čest vašemu domu, lidé." Keyoke mu zasalutování vrátil a cho-ja řekl: "Ten mladý nebyl na přítomnost lidí zvyklý. Chystal se zaútočit, a kdybych jej nesrazil k zemi, ostatní by jej následovali."

Arakasi řekl tiše, ale tak, aby jej ostatní mohli slyšet: "Cho-ja jsou nejzranitelnější, když leží na zemi. Jsou neobyčejně pohybliví a bojí se toho, aby neupadli."

"To je pravda," souhlasil cho-ja. "Když jsem jej srazil k zemi a držel jej, poznal, že jsem v boji lepší než on a že by proti mně neměl šanci. Jsem Ratark'1, voják Kait'lk." Uklonil se velice lidským způsobem a pak jim pokynul, aby jej, následovali. "Neznám vaše barvy, lidé, ale vidím, že nepatříte k domu Inrodaka. Jeho muži nosí barvu, kterou nevidím, ale které vy lidé říkáte červená."

"Jsme z domu Acoma." Keyoke ukázal na Marina nosítka a dodal: "Toto je moje paní, paní z Acoma. Urazila dlouhou cestu, aby se setkala s tvou královnou."

Cho-ja se otočil a zatvářil se zvědavě. "Zdá se, že mé vědomosti vaší řeči jsou nedostatečné. Vím, co znamenají ve vaší řeči lordi. Co je to paní?"

Keyoke odpověděl s napodobeninou gesta, které cho-ja používali k vyjádření úcty. "Je to naše vládkyně."

Cho-ja málem upadl. V očích se mu zablesklo, když se zájmem, který předtím nedal najevo, naklonil hlavu směrem k nosítkům, v nichž v úkrytu za záclonami seděla Mara. "Vládkyně! Nikdy jsme ještě neviděli jednu z vašich královen, člověče. Musím spěchat za mou královnou a zpravit ji o vašem příjezdu."

Cho-ja se rychle obrátil a začal se prodírat davem, který proudil ke vchodu do úlu. Keyoke, trochu zmatený reakcemi tvora, se obrátil k Arakasimu. "Co si o tom myslíš?"

Arakasi pokrčil rameny a pokynul, že výprava může pokračovat dále po cestě k úlu. "Předpokládám, že stráž úlu nikdy v životě neviděla tsuranskou ženu. Přicházejí sem jen obchodníci a poslové lorda z Inrodaka. Je docela dobře možné, že je to poprvé v dějinách, co s královnou přišla uzavírat dohodu paní domu. Novinky se jim mohou zdát zajímavé."

Keyoke se zastavil. "Nebezpečné?" Arakasi se zamyslel. "Nejspíš ne, i když v okamžiku, kdy jsou mladí válečníci tak nervózní před stěhováním do nového úlu, se to dá těžko říct. Nicméně jsem nikdy neslyšel o tom, že by cho-ja některému svému hostu ublížili. V této chvíli jsme podle mě v bezpečí."

Z nosítek promluvila Mara. "Nezajímá mě riziko, Keyoku. Pokud se s novou královnou nedohodneme na spojení..."

Keyoke se na svou paní podíval. Stejně jako Nacoya věděl, že jeho paní spřádá plány a lsti, aniž by se s někým poradila. Ale na rozdíl od chůvy tu skutečnost prostě přijímal. Velitel vojsk sklonil hlavu s chocholem a pokračoval v pochodu k úlu. Když se přiblížili ke klenutému vchodu, vystoupila jim z něj vstříc čestná stráž, dvojice válečníků cho-ja v přilbách s chocholy podobnými těm, které nosili tsuranští důstojníci. Ačkoli nezazněl žádný rozkaz, proud cho-ja s náklady a zprávami okamžitě začal vcházet a vycházet z úlu malými dvířky, umístěnými po stranách hlavního vchodu. Marin doprovod se před čestnou stráží zastavil. Když se prach zvedl a zvířil, velitel stráže cho-ja se uklonil horní polovinou těla. "Jsem Lax'1, velitel vojsk úlu Kait'lk."

Pak se uklonil Keyoke. "Jsem Keyoke, velitel vojsk domu Acoma. Cest tvému úlu."

"Čest tvému domu, Keyoku z Acoma."

Keyoke ukázal na nosítka. "Uvnitř odpočívá Mara, paní z Acoma."

Lax'1 řekl daleko zvědavěji: "Jeden z našich válečníků řekl, že nás navštívila lidská královna. To je ona?"

Než mohl odpovědět Keyoke, ozval se místo něj Arakasi: "Je ještě mladá, ale bude matkou lordů z Acoma."

Cho-ja z čestné stráže náhle prudce vykřikl. Veškerý pohyb kolem vchodu ustal. Chvíli se nikdo nehybně - ani lidé, ani cho-ja. Pak se velitel vojsk uklonil tak hluboce, až to vypadalo, jako když si kleká needra; o chvíli později udělali totéž všichni cho-ja v dohledu, i ti, kteří nesli na svých ramenou břemena. Přes zvuk nohou, když se všichni opět narovnávali, aby pokračovali za svými úkoly, řekl Lax'1: "Vítáme v úlu Kait'lk lidskou královnou. Naše královna bude bez odkladu zpravena o vašem příchodu. Také jí sdělíme důvod tvé návštěvy, pokud dovolíš."

"Dovolím," řekla Mara. Protože se zdálo, že zdržení je nevyhnutelné, dovolila nosičům, aby položili její nosítka na zem, ale stále zůstávala skryta za lehkými záclonami. "Řekni své královně, že jsme přišli požádat o prokázání cti uzavřít dohodu o postavení úlu mladé královně na pozemcích domu Acoma."

Nato cho-ja naklonil hlavu na stranu; překvapeně zvedl jednu paži. "Zprávy putují po Císařství rychle. Mladá královna není ještě ničím více než vylíhlým mládětem a není připravena cestovat nad zemí."

Mara se kousla do rtu; čas byl nyní důležitý, když už bylo určeno datum svatby a když její statek zůstal zranitelný vůči vetřelcům. Nacoya a Jican byli schopní, ale nedokázali by zabránit tomu, aby nepřátelští špehové podávali zprávy, že odcestovala za nějakým tajným úkolem. Každý den její nepřítomnosti se zvyšovalo riziko, že někdo zaútočí na stále ještě oslabená kasárna. Mara, kterou poháněl nedostatek času stejně jako zvláštní, intuitivní ctižádost, odhrnula záclonu stranou. "Veliteli vojsk cho-ja," řekla dříve, než jí ten nápad mohli Arakasi s Keyokem rozmluvit. "Pokud se se mnou nemůže nová královna setkat venku, půjdu za ní, jestliže mi to tvoje vládkyně dovolí."

Arakasi strnul leknutím a Keyoke znehybněl s rukou napůl zvednutou k bradě, na níž se chtěl poškrábat. Ta žádost byla troufalá; ani jeden z mužů nedokázal uhodnout, jak cho-ja zareaguje. Na okamžik všichni válečníci zadrželi dech,

zatímco cho-ja stál a chvěl se stejně jako mladý válečník, kterému před chvílí zakázal na ně zaútočit.

Ale ukázalo se, že Lax'1 je spíše rozpačitý než rozhněvaný. "Paní královno, žádný člověk nás o nic podobného nepožádal, pokud si pamatují. Počkej tady a já se zeptám královny." Otočil se a zmizel v úlu. Keyoke pomalu spustil paži k boku. "To byl nebezpečný tah, paní. Pokud bude královně připadat, že ji chceš urazit, budou tví válečníci stát proti přesile jednoho ku dvěma stům."

"Přesto ten důstojník cho-ja nevypadal, že ho to pobouřilo," podotkl Arakasi, jen byl překvapený." Potřásl hlavou v gestu, které vypadalo uctivě.

Nicméně Keyoke svým vojákům přikázal, aby byli připraveni. Se zbraněmi při ruce všichni čekali, až se velitel cho-ja vrátí.

Lax'1 se náhle vynořil z temnoty za vchodem. Hluboce se uklonil, takže se lesklé temeno jeho hlavy málem dotklo prachu. "Naše královna je poctěna tím, že si přeješ navštívit srdce úlu, aby ses mohla setkat s její dcerou. Dovolí ti vstoupit s jedním důstojníkem, pěti vojáky a tolika dělníky, kolik budeš potřebovat. Paní z Acoma, pojď rychle, protože má královna čeká ve velké síni, aby tě mohla uvítat."

Mara vyhlédla mezi záclonami a poněkud zmatený Keyoke vybral Arakasiho a čtyři další, aby následovali Lax'1a. Pak velitel vojsk nařídil zbývajícím vojákům, aby v nepřítomnosti své paní zrušili tvar. Zakrátko už se Mara, její vybraní poradci a strážé ponořili do šera tunelu.

První, co zaujalo Marinu pozornost, byla vlhká, zemitá vůně a další pach, který se s ní mísil, ořechová, kořenitá vůně, jež mohla pocházet jen od cho-ja. Velký oblouk, pod kterým prošli, byl ozdoben řezbami překvapující jemnosti a vykládan pečlivě opracovanými kousky kovu a drahokamy. Mara si představila Jicanovy radostné výkřiky, kdyby dokázal získat pro usedlost Acoma dělníky, kteří by byli schopni takových uměleckých prací. Pak stíny potměnely, když se tunel stočil dolů, z dosahu přímého světla u vstupu. Mara byla za lehkými záclonami doslova oslepena, dokud se její oči nepřizpůsobily okolnímu šeru. Velitel vojsk cho-ja kráčel rychlostí charakteristickou pro svou rasu. Lidé museli jít velice rychle, aby mu stačili, a oddychování otroků se vracelo podzemní chodbou podivně zesílenou ozvěnou, když nesli nosítka změtí točitých ramp. Tunely byly vykopány do země a pak vyloženy zvláštní hmotou, díky níž jejich stěny dosahovaly pevnosti kamene. Zvuky se od této hmoty lehce odrážely a dodávaly vrzání brnění a zbroje nepřírozený přidech. Skupina postupovala státem hlouběji chodbami, které byly zjevně uspořádány bez nějakého vzorce. Na křižovatkách byly umístěny zvláštní koule, jež vytvářely ze spojnic chodeb ostrovy světla mezi dlouhými průplavy šera. Mara si koule prohlížela a překvapilo ji, že očividně neobsahovaly žádný olej ani plamen. Uvažovala o tom, jak mohou poskytovat tolik světla, i když sebou nosítka házela v neustávajícím proudu cho-ja, kteří spěchali za svými úkoly v úlu. Většina z nich lidem věnovala jen krátký okamžik pozornosti, než pokračovala zase dál.

Když za jejími zády zmizela třetí křižovatka, všimla si Mara před sebou ještě jednoho druhu cho-ja. Válečníci se zdáli být stejně silní, měli zavalitou spodní polovinu těla, široká ramena a byli zhruba o polovinu vyšší než nejvyšší ze Tsuranů. Dělníci byli o hodně menší a rozložitější a jednodušší ve svém chování. Ted' však zahlédla ještě jiné, svižnější než dělníci, ale daleko klidnější než válečníci. Když se na ně zeptala Arakasiho, odpověděl: "Řemeslníci, paní."

Cesta byla stále příkřejší, jak postupovali do nitra úlu. Křižovatky se objevovaly stále častěji a pach cho-ja ve vzduchu byl silnější. V té chvíli už byly průchody širší a vyústily do obrovské jeskyně, na jejichž stěnách viselo mnoho světelných koulí. Mara doširoka roztáhla záclony nosítek a s ústy otevřenými dokořán zírala kolem sebe. Malí cho-ja, velcí asi jako pětileté lidské dítě, ležli ke stropu každého tunelu, který do jeskyně ústil. Průhledná křídla na jejich zádech divoce bila do vzduchu a měnila se v barevné šmouhy. Zdálo se, jako by každý tvor vždy minutu nebo dvě odpočíval a pak stejnou dobu mával křídly. Neustálé změny působily, že vzduch bzučel skoro hudebním rytmem. Arakasi si všiml Marina údivu a vysvětlil jí to. "Tohle musí být samičí dělnice."

"Myslím, že jsi říkal, že znáš jen samce," podotkla Mara.

"Tyhle jsem ještě nikdy neviděl," přiznal. "Ale křídla mají jen samice."

Ukázalo se, že Lax'1 má neobyčejně ostrý sluch, neboť se otočil zpátky k Maře a jejímu doprovodu. "Tvůj rádce má pravdu, paní královno. To, co vidíte, jsou neplodné samice; nemají skoro vůbec rozum a žijí jen proto, aby uváděly do pohybu vzduch v nižších tunelech a komorách. Kdyby nebylo jejich úsilí, velice obtížně by se tu dýchalo." Rychle vedl skupinu z domu Acoma přes jeskyni, na křižovatce zahrnul a vykročil nízkou chodbou, jež se změnila v rampu mířící dolů. Otroci nesoucí Marina nosítka lapali po dechu. Mara uvažovala o tom, že už nařídí otrokům, aby se vystřídali; ale tunel se náhle otevřel do prostoru, který mohl být jen královninou síní.

Královna cho-ja byla obrovská, měřila přinejmenším třicet stop od hlavy ke konci dlouhého trupu. Ležela, temná, skoro leskle černá, na vyvýšené hromadě země a podle jejich krátkých nohou Mara usoudila, že se ze svého místa nemůže pohnout. Některé části jejího těla zakrývaly jemné závěsy a mezi nimi se míhali dělníci, kteří její obrovské tělo čistili a starali se o to, aby bylo uspokojeno každé královnino přání a potřeba. Vysoko nad ní, skloněný nad spodní částí jejího těla, se krčil zavalitý samec, jehož tělo podobné tělům válečníků bylo zakončeno hlavou dělníka. Houpal se nad královnou v rytmickém pohybu. Arakasi naklonil hlavu a řekl:

"Chovný samec, paní. Vždycky je jeden s královnou." Před ní stál asi tucet sameců, někteří se špičatými přilbami a jiní bez viditelného označení; všichni očekávali příchod vyslanců domu Acoma se zdvořilým mlčením. Na druhé straně síně ležely v řadě na břiše menší verze královny a nad každou se tyčil jeden samec. Arakasi na ně ukázal a zamumlal: "Předpokládám, že to jsou rirari, menší královny, které kladou vejce."

Lax'1 jim pokynul, aby počkali, a pak s hlasitým cvakáním popošel kupředu. V síni se rozhostilo ticho, i když všichni dělníci pokračovali ve svých úkolech. Nosiči položili Mařina nosítka na zem a ona s Keyokovou pomocí vystoupila ven. Ted', když už nebyla ukryta za lehkými záclonami, se cítila malá, skoro ztracená v síni, která svou velikostí nejméně čtyřikrát převyšovala velkou síň domu Acoma; před ní se tyčila ohromná postava královny. Mara s velkým úsilím

zachovávala klid, zatímco ji otrok z jejího doprovodu přehodil přes ramena pelerínu pošítou drahokamy. Snažila se neuhnout pohledem, když se na ni královna upřeně zadívala. V tmavých, složených očích nebyl patrný žádný výraz. Mara tento pohled vydržela a navenek vypadala klidně, třebaže se jí v okamžiku, kdy od ní její otrok odstoupil, roztřásla kolena. Pak královna cho-ja promluvila hlasem, který byl překvapivě jemný a klidný na to, jak obrovská bytost jím mluví. "Ty jsi lidská královna?"

Mara se lehce uklonila a drahokamy na její peleríně se v okolním šeru jemně zaleskly. "Jsem Mara, paní z Acoma. Nemáme královny jako vy, ale vládnou svému domu stejným způsobem jako ty svému úlu."

Královna vydala zvuk. Její chitínové rysy zůstaly nepohnuté, ale v jejím chování se odrazilo pobavení a její reakce, se podobala lidskému smíchu.

"Neočekávám, že se tvůj druh bude rozmnožovat jako my Maro z Acoma. Říkali mi už o vašich zvláštních sňatcích. Jsem velice stará. Ale mezi lidmi jsem slyšela pouze o lordech. Jak je možné, že vládneš ty a ne muži, kteří tě doprovázejí?"

Mara jí vysvětlila, že jen v případě, když nepřežijí mužští dědicové rodu, ujímají se vlády ženy. Královna naslouchala, a jakmile Mara skončila, řekla: "Vy lidé jste tak zvláštní. Často jsme si říkali, proč spolu tak bojujete. Ale o tom mluvit nebudeme. Nová královna, moje dcera, se velice těší na chvíli, kdy se setká s lidskou královnou, zvláště s takovou, která vstoupí pod zem a ctí zvyklosti našeho rodu."

Nyní stará královna vydala hlasitý, hvízdavý tón a dopředu vystoupila dvojice dělníků cho-ja. Vedli mezi sebou mládě, které bylo menší než kterýkoli cho-ja, jakého zatím kdokoli ze skupiny lidí zahlédl. Mara se na mládě dlouho dívala, až nakonec pochopila. "To je nová královna?"

"Stejná, jako jsem byla kdysi dávno i já. Vyroste a během několika týdnů bude dostatečně velká, aby začala vládnout; a o několik měsíců později se začne rozmnožovat."

Mladá královna obcházela Maru, aby si ji mohla lépe prohlédnout. Pohybovala se s půvabem, který u žádného cho-ja nikdy dříve neviděla, její kroky byly plynulé, dokonce pružné; nechodila stejně rychle jako vojáci nebo dělníci. Ale i když promluvila ve hvízdavém jazyce svého druhu, její oči byly stále upřeny na Maru. Matka-královna cho-ja řekla: "Naši mladí se rodí se znalostí naší řeči, které se jim dostane, zatímco dorůstají ve vejci. Tvůj jazyk se musí naučit až poté, co se vylíhnou. Má dcera s tebou nebude schopna hovořit ještě několik týdnů."

Zkoumavý pohled mladé královny působil Maře skoro až svědění pokožky; nicméně stála a čekala. Nakonec mladá královna svou prohlídku ukončila a ztichla. Stará královna jí rychle odpověděla a pak přeložila do tsuranštiny. "Říká, že všichni vypadáte cize - strašlivě." K Maře dodala: "I když si myslí, že ty vypadáš daleko méně strašlivě než tví samci."

Mara se mladé královně lehce uklonila. "Prosím, řekni jí, že je nádherná." Ta poznámka nebyla jen lichotkou; i když jednoho dne mladá královna doroste do děsivé velikosti své matky, v současné chvíli byla jemně stavěná a krásná na pohled. Na rozdíl od namodralého nádechu samců bylo její zbarvení sytější hnědé a byla půvabná způsobem, který Mara mohla nazvat jen ženským. Stará královna to přeložila a mladá královna zahvízdala, podle všeho radostně. Mara pokračovala: "Přišli jsme sem uzavřít dohodu. Uvítali bychom, kdyby si nová královna a její doprovod vystavěli úl na našich pozemcích. Rádi bychom zahájili jednání co nejdříve." Stará královna odpověděla: "Nerozumím. Jednání už přece začala."

Mara ucítila bodnutí obav. Význam této události pochopila příliš pozdě, protože se chtěla spolehnout na Arakasiho rady. Zdvořile se uklonila, aby získala trochu času. "Po několika dnech cesty jsem unavena. Mohla bych si nyní den odpočinout, než budeme o těchto záležitostech mluvit?"

Stará královna otázku přeložila a okamžitě ji seznámila s odpovědí mladé královny. "Má dcera královna říká, že vyslechne tvou nabídku nyní."

Mara se podívala na Arakasiho, který zašeptal: "Pokud odejdeš, můžeš ji tím urazit a příležitost promluvit s ní později už nedostaneš."

Mara najednou cítila obrovskou únavu. Nad hladinou ji po celou poslední hodinu drželo vzrušení z toho, že dosáhli úlu, ale nyní se cítila, jako by se měla každou chvíli zhroutit. Nervozita ze setkání s mladou královnou se spojila s vražedným tempem pochodu posledního týdne a Mara měla pocit, že nedokáže vymyslet nic rozumného. Nicméně se zdálo, že nemá jinou možnost než pokračovat. Mara si nechala z nosítek přinést, polštář a položit ho na podlahu. Pak se na něj posadila tak obřadně, jak jen mohla, a zahájila jednání. "Co tvá dcera požaduje za to, že přijde a bude žít na pozemcích domu Acoma?"

Mladá královna se posadila po způsobu cho-ja tak, že skrčila spodní čtyři nohy, zatímco horní polovinu těla držela vzpřímeně a paže zkrřížila skoro jako člověk. Upřela na Maru velké oči a promluvila. Stará královna překládala. "Má dcera si přeje vědět, je-li země na tvých pozemcích vlhká nebo suchá."

Mara bez zaváhání odpověděla: "Obojí. Pozemky domu Acoma jsou velké a bohaté, od vodou zaplavených polí thyzy až po lesy položené v horách. Máme louky v kopcích, které nejsou nepodobné těm, jež obklopují tento úl."

Mladá královna naslouchala překladu své matky a pak odpověděla. "Má dcera královna se se svým úlem usadí poblíž čisté vody, ale ne tam, kde je půda příliš mokrá. Také žádá, aby toto místo bylo položeno mimo les, protože silné kořeny stromů ztěžují vykopání spodních tunelů. První síň musí být vykopána rychle, protože nebude podstupovat riziko tím, že zůstane nad povrchem země déle, než bude nezbytně nutné."

Mara se poradila s Keyokem. "Mohli bychom jí dát spodní pastvinu needer západně od řeky. Otroci pak mohou vyčistit novou pastvinu na východě." Když velitel vojsk souhlasně přikývl, Mara řekla: "Řekni své dceři, že jí nabízíme nízký kopec, obklopený volnou loukou s čerstvou, čistou vodou v dosahu krátkého pochodu. Ale země samotná je dvakrát výše než břeh řeky a zůstává suchá i během dlouhých dešťů."

Stará královna se pustila se svou dcerou do diskuse. Zdálo se, že řeč cho-ja, složená z hvízdavých a cvakavých zvuků, je daleko výmluvnější než lidská slova; nebo bylo možné, že si tvorové vyměňují informace ještě i jinak než jen

slovy. Mara čekala a v duchu byla velice nervózní.

Náhle se velkou síní úlu rozlehlo hlasité zahvízdnutí. Mařin doprovod polekaně strnul a rozhovor staré královny s mladou umkl. Keyoke, který se obával toho, že by vyrušení mohlo znamenat poplach, pevně sevřel jílec svého meče.

Ale Arakasi položil ruku na paži velitele vojsk a naléhavě zašeptal: "Vytáhni meč v okamžiku, kdy jsi tak blízko dvou královen, a jsme všichni mrtví." Na staré královně nebyla patrná jediná známka neklidu, ale všichni samci kolem ní mírně pokrčili nohy v bojovém postoji, po němž mohl následovat bleskový útok. Napůl vztyčená předloktí se lehce chvěla a všechny chitinové hřebeny, ostré jako břitva, byly namířeny na Keyoka. Starý velitel vojsk viděl cho-ja v boji; ti, kteří před ním stáli, byli jen vlasek od přímého útoku. Pustil meč a válečníci před starou královnou okamžitě zaujali svůj původní klidný postoj. Stará královna to nijak nekomentovala. Arakasi přestal zadržovat dech a snažil se nabídnout trochu uklidnění. "Kdyby nastalo nějaké nebezpečí, chránili by nás stejně jako svou královnu." Keyoke přikývl, ale přesto přistoupil ke své paní o krok blíže.

Stará královna na svém stupínku zacvakala a pohnula paží; na toto znamení vstal ze svého místa u jejích nohou Lax'l a odspěchal pryč.

Mara jej sledovala pohledem a uvažovala, jestli si kdy dokáže zvyknout na rychlost, s jakou se cho-ja v případě potřeby dokázali pohybovat. Jako poslové by neměli konkurenci a Mara si vzpomněla na dětskou říkanku, kterou jí vyprávěla Nacoya a jež končila: "...cho-ja přichází první s novinkami a čerstvým ovocem." Znělo to jako nesmysl a lidé to pokládali za říkanku pro pobavení svých dětí; Mára se ale zamyslela nad tím, jestli v tom náhodou nebyl kus pravdy.

Lax'l se vrátil dříve, než mohla tuto otázku rozvést do všech podrobností. Vyměnil si s královnou-matkou série rychlých zahvízdnutí a zacvakání; a další královnina slova vymazala z Mariny mysli všechny úvahy ohledně vyprávění její chůvy.

"Paní královno domu Acoma," řekla vládkyně cho-ja, "doneslo se mi, že k úlu přicestoval lord tvého druhu a chce smlouvat proti tobě ve věci nové královny."

Kapitola šestá

OBŘAD

Mara ztuhla.

Zmatek, zklamání a hněv v ní začaly vřít najednou; pak se nade všim překlenul strach. Někdo se nějak dozvěděl o vylihnutí královny cho-ja.

Pokud se zpráva rozšířila tak rychle, možná už ke hnízdu míří zástupci několika rodin. Ten, který čeká nahoře, může být prvním z mnoha. I kdyby se zpráva nerozšířila, znamenalo to nebezpečí, protože lord z Inrodaka nejspíše pozval jednoho ze svých přátel, aby jako první zahájil jednání s novou královnou. Se vši určitostí mu neudělá radost, když narazí na svém pozemku na cizince snažící se mu odloučit spojence. Ať už Mara získá svolení mladé královny nebo ne, čeká ji návrat nepřátelským územím lorda, který o její přítomnosti ví. Daleko více ji ale děsilo, že by se o její přítomnosti dozvěděl nějaký Minwanabiho agent a poslal by informaci svému pánovi. Možná nahoře čekal na rozhovor s královnou sám Jingu.

Mara se pokusila skrýt před královnami svou nervozitu a zhluboka se nadechla. Hrdlo měla vyschlé na troud, i když si připomněla učení matky představené: "Strach je malá smrt, dcero. Zabíjí po troškách."

S klidnou tváří se Mára podívala na starou královnu. "Ctěná vládkyně," řekla, "ujišťuji tě o tom, že jsem navýsost rozhodnuta získat věrnost tohoto nového úlu. Země domu Acoma jsou bohaté a rozlehlé a žádný jiný lord Impéria nemůže nabídnout lepší podmínky než já."

Stará královna na svém vyvýšeném místě vypustila vzduch svými dýchacími otvory, což byl u cho-ja ekvivalent smíchu. "Věrnost? Pani vládkyně Acoma, to je představa, kterou má rasa nesdílí. Dělníci, válečníci a rirari dělají jen to, co je pro ně přirozené, protože bez toho by nebyl úl ničím. Královna je jediný vládce úlu a uzavíráme své smlouvy nejlépe, jak jen můžeme. Vždycky sloužíme tomu, kdo nám nabídne nejlepší podmínky."

Mara seděla a nebyla schopna slova. Náhodou jí královna odhalila věc, kterou žádný Tsuran v Císařství ani netušil. Tsuranská společnost vždycky věřila tomu, že cho-ja nejsou schopni žádných lidských slabostí. Nyní zjistila, že to, co všichni pokládali za nevyvratitelnou čestnost, není nic než vypočítavost nejhrubšího zrna. Cho-ja nebyli ničím jiným než rasou obchodníků. Jejich pověstná věrnost byla otevřena nejvyšší nabídce a možná s nimi bylo. možno znovu zahájit vyjednávání, když mohli dostat od nepřátelského lorda lepší nabídku. Jedna z opor společenského uspořádání Impéria byla daleko zranitelnější, než kdokoli tušil, jen proto, že nikoho ještě nenapadlo vyzkoušet věrnost cho-ja tím, že by se spojil s úlem na pozemku jiného lorda. Mara přes svůj zmatek vycítila výhodu: dokud nebude znát pravdu žádný jiný vládce Impéria, může ji využít ke svému prospěchu - pokud samozřejmě přežije další hodinu.

"Keyoku." Mara se na svých polštářích naklonila a pokynem ruky k sobě přivolala velitele vojsk. "Ti válečníci, kteří s námi přišli, musí odpřisáhnout naprostou mlčenlivost." Pečlivě udržovala v obličeji prázdný výraz, když dodala: "Otroci nesmějí dostat příležitost k tomu, aby prozradili, co jsme právě slyšeli." Neřekla nic víc, ale starý válečník věděl, že právě vyslovila nad osmi muži rozsudek smrti. Vzápětí něco zašeptal Arakasimu a vrchní špeh s nehybným výrazem tváře souhlasně pokýval hlavou.

Mara se napřímila. Stará královně řekla: "Můžeme tedy pokračovat."

Stará královna, kterou tato vyhlídka nadchla, radostně zahvízdala. "Dám tedy vědět tomu druhému člověku, že máme protinabídku."

Královna vydala rozkaz čekajícím dělníkům cho-ja. Pocházeli z menší, inteligentnější třídy řemeslníků. Mara s předstíraně klidným výrazem sledovala, jak odběhli pryč. Další dělníci se nahrnuli do síně - očividně připravovali řetěz poslů - protože přichází lord dal přednost tomu, aby navrhl své podmínky z místa před úlem, podle tradičního tsuranského způsobu. Mara přemýšlela, jakou výhodu může díky této okolnosti získat.

Shora dorazila první zpráva a po cvakavé komunikaci s poslem a mladou královnou naklonila vládkyně úlu hlavu k Maře. "Tvůj protivník také vlastní dobré louky, které jsou po celý rok suché, v blízkosti dobré vody a v nichž nejsou žádné kořeny stromů. Také říká, že jeho půda je písčitá a budou se v ní dobře kopat tunely." Odmlčela se, chvíli hovořila se svou dcerou a pak dodala: "Paní z Acoma, má dcera si přeje vědět, jestli chceš nějak podpořit svou nabídku."

Mara potlačila nutkání sevřít prsty třásně polštáře, na němž seděla. "Připomeň, prosím, své dceři, že v písčité půdě se sice dobře kope, ale také nasává vodu a často se sype."

Stará královna znovu pobaveně vydala svůj podivný smích. "To víme, paní z Acoma. Vždycky nás pobaví, když lidé předpokládají, že vědí o kopání tunelů více než cho-ja. Nicméně pro nás písčitá půda neznámá žádné problémy."

Mara rychle přemýšlela. "Jste nejlepší kopáči na světě, přesto vám zapůjčím otroky, kteří vám pomohou s hloubením, aby mladá královna musela strávit nad povrchem země co nejkratší dobu. Stovka mých válečníků během té doby zabezpečí okolí a můj vlastní stan s baldachýnem ji uchrání před slunečním svitem, dokud nebudou hotovy její pokoje pod zemí." Mara ztěžka polkla. "Navíc bude po všechny dny, kdy bude nad zemí, dostávat dvacet košů ovoce a thyzy, sklizené z mých polí, aby se její dělníci mohli věnovat jen práci a nemuseli pečovat o její stravu."

Stará královna zacvakala překlad a mladá královna jí odpověděla. O chvíli později vyrazil průchodem směrem k povrchu posel. Mara, která se v kořeněném horku lehce potila, se musela přemáhat, aby zůstala klidná. Dohody budou nejspíš pokračovat velice pomalu, pomyslela si, ale zanedlouho se posel vrátí.

Když byly nové návrhy předloženy její dceři, přeložila je stará královna i Maře. "Tvůj protivník říká, že pokud by se náhle nějaké tunely zřítily, nabízí královně a jejímu vybranému doprovodu pokoje ve svém vlastním domě do té doby, než budou její vlastní místnosti opraveny."

Něco v královnině hlase Maru zaujalo. Navzdory plynulé tsuranštině byla královna cizím tvorem s cizími potřebami. Několik obecných záležitostí se překrývalo; tím, že opakovala protivníkovu nabídku, sice vládkyně cho-ja nedávala najevo, čemu dává přednost ona sama, ale spíše se snažila dohnat lidské vládce k tomu, aby vyhnali svou nabídku co nejvýše. Mara se rozhodla být co nejchytřejší. "To je nesmysl. Proč by měla tvá dcera přebývat v tsuranském domě? Můj stan pro ni bude daleko přijatelnější."

Stará královna odpověděla bez zaváhání. "To je pravda. Ale on mimoto nabízí sto měřic jadeitu a stejné množství kovu, aby vybavil dělníky mé dcery."

Mara se ve svém tenkém šatu zachvěla. Předměty, které právě královna jmenovala, znamenaly poklad. Její protivník na povrchu byl nanejvýš odhodlaný, když zvedal svou nabídku tak brzy. Chytrkost samotná stačit nebude a Mara si představila Jicana bolestně lomícího rukama, když přemýšlela, kolik z bohatství rodiny nabídne jako protinabídku.

Mara promluvila nejistým hlasem. "Ctěná královno, řekni své dceři, že tsuranské domy jsou přijatelné pouze pro dělníky a vojáky, nikoli pro královny. Daleko vhodnější jsou pro ně tunely, které se nikdy nezřítí. Řekni jí také, že kovy a jadeit jsou bezcenné bez nástrojů, jimiž je lze opracovat; takže co si tedy přeji cho-ja více: drahokamy a kov, který umí najít daleko lépe než kterýkoli lidský kopáč, nebo nástroje, kterými budou moci opracovat tyto materiály a změnit je ve věci skutečně krásy a hodnoty, aby je mohli vyměnit s lidmi za zboží, jaké si jen budou přát? Vyrovnám nabídku toho lorda hodnotou, ale věcmi, jež si cho-ja nedokáže vyrobit sami: nástroji a needřmi kůžemi stejné hodnoty, stejně jako dřevem napuštěným pryskyřicí." Odmlčela se a pak dodala: "Také zbraněmi a brněním pro její vojáky."

"Poctivá nabídka," poznamenala stará královna. Oči se jí jasně leskly, když překládala - jako by se soupeřením dvou lidských vládců bavila. Svou řeč prokládala vzrušeným cvrlikáním.

Mara zavřela oči, unavená a ustaraná. Zásoby domu Acoma byly na pokraji naprostého vyčerpání a vyplnění právě předložené nabídky záviselo hlavně na řemeslnících, kteří přišli s Lujanem, na výrobcích brnění a zbraní, jejichž úroveň práce neznala. A cho-ja by se cítili uraženi nedokonalou prací, možná by je proti sobě popudila.

Posel se vrátil rychle. Vyměnil si několik rychlých zacvakání s královnou-matkou a královna-dcera se do jejich hovoru vložila sérií hlasitých hvízdání.

Mara čekala na překlad s obavami; příspěvek mladé královny k hovoru znamenal určitě nějaké obrovské zvýšení nabídky ze strany druhého lorda.

Stará královna domluvila s poslem. Klidná jako kamenná socha řekla: "Paní vládkyně, lord na povrchu nás informoval tom, že poznal na oděvu válečníků, kteří čekají u vchodu do úlu, barvy domu Acoma. Říká, že zná velikost tvého majetku, a prohlašuje, že nemůžeš nijak naplnit nabídku, kterou jsi nám právě předložila."

Mařiny oči se pod pátravým pohledem královny zúžily. "Jeho slova jsou nepravdivá." Odmlčela se, ovládla ostrý, nebezpečný hněv, a vstala ze svých polštářů. "Tento lord mluví z nevědomosti."

Královna, která si nevšíkala Marina hněvu, řekla: "Nerozumím."

Mara se snažila ovládnout svůj vztek. "Copak cho-ja znají každou podrobnost každého úlu, jeho výzdobu, jeho vybavení?"

Královna zmateně rozpráhla paže. "Vše, co úl obsahuje, je známo všem královnám." Na dlouhou chvíli se odmlčela a pak tiše zacvakala k mladé královně. K Maře pak dodala: "Způsoby lidí jsou nejspíš jiné."

Mara si olízla rty a ucítila na jazyku sůl. Spěch ji nesmí dohnat k tomu, aby jednala ukvapeně. Hluboko pod zemí by se v okamžiku, kdy mezi ní a nejlepšími vojáky úlu stojí jen šest válečníků, mohlo stát každé neuvážené gesto smrtelně nebezpečným. "Jsem paní z Acoma," řekla Mara pomalu. "Prohlašuji, že se žádný dům v Císařství nesmí opovážit tvrdit, že zná rozsah mého majetku! Tento lord obchoduje beze cti a jeho slova jsou urážkou mého domu." Pokročila kupředu, strach zakrývala hrdým držením těla a podívala se přímo na mladou královnu. "Paní úlu cho-ja, uzavírám tuto dohodu v dobré víře. Věř, že jako pro příslušníka domu Acoma je pro mě mé slovo důležitější než vlastní život."

Zatímco čekala na chvíli, kdy budou její slova přeložena, cítila, že ji napětí může zlomit, přesto Mara s rukama sevřenými v pěsti vydržela. Mladá královna si prohlížela svého lidského návštěvníka s neskrývanou zvědavostí, zatímco stará královna hovořila s poslem. Mařina výzva neznámému protivníkovi na povrchu se týkala záležitosti cti a krveprolití se mohlo lehce přenést do úlu. Mara v duchu zaklela a snažila se přemoci paniku. To, že neznala jméno svého rivala, pro ni byla nevýhoda.

V průchodu se ozvalo tiché zaškrábání a na světle se objevil další posel. Stará královna jej vyslechla a pak promluvila. "Paní vládkyně, lord na povrchu uznává, že svá slova vyřkl v hněvu. Možná máš výrobce brnění schopné naplnit závazek, který jsi zde složila, ale tvrdí, že celé Císařství ví, že je jeho bohatství větší než bohatství domu Acoma. Převýší každou nabídku, již bude moci paní z Acoma učinit, pokud se má dcera rozhodne, že svůj úl postaví na jeho zemi."

V tichu zacinkaly jadeitové náramky, když se Mara napřímila. "Kdo se chvástá tím, že je jeho bohatství větší?"

Lord z Ekamči," odpověděla královna.

Mara se podívala tážavě na Arakasiho, protože jí to jméno bylo známo jen vzdáleně. Vrchní špeh opustil své místo mezi jejím doprovodem, přispěchal k jejímu boku a rychle zašeptal: "Inrodakův nejlepší přítel. Má nějaké bohatství, myslím, že o trochu více než ty. Jeho armáda je malá, i když má s sebou pravděpodobně doprovod, který by mohl přechísllit náš. Pamatuji si, že je to otlý muž, jenž nemá žádné vlastní vojenské dějiny a nejspíš ani dost odvahy."

Mara přikývla. Rychlost, s jakou lord z Ekamči odvolal své tvrzení o velikosti majetku domu Acoma, prozrazovala váhavost muže, který si není jist sám sebou. Mara se spolehla na nevyslovenou Arakasiho radu a řekla: "Čím déle čekáme, tím více ztrácíme veškeré výhody. Myslím, že budu muset být přímější."

Vrchní špeh ji věnoval rychlý úsměv, když se ukláněl a vracel se na své místo. Mara se obrátila na mladou královnu a v hlase jí zněla sebedůvěra, kterou ve skutečnosti vůbec necítila. "Dcero-královno cho-ja, říkám nyní, že dům Acoma vyrovná každou nabídku učiněnou tím nadutým chvastounem před úlem. Veškeré zboží, které ti nabízí, ti zajistím ve stejné míře. Také ti slibuji, že ti budou každý jarní den doneseny čerstvé květiny, aby ses necítila stranou života, až se budeš věnovat svým záležitostem. Také ti nechám přinést jemné záclony utkané těmi nejzručnějšími tkalci, takže tvé pokoje budou vždy krásné, a tyto záclony budou vyměňovány každý měsíc, aby tě tvé okolí neznudilo. A budu sama přicházet, sedět a hovořit s tebou o záležitostech Císařství, abys mohla růst v porozumění lidských záležitostem. Prosim, abys nyní zvolila, který statek bude domovem tvého nového úlu."

Rozhostilo se ticho. Zdálo se, že se vyčkávající poslové trochu napřímili, když začala královna překládat a každé zahvízdnutí a cvaknutí zdůraznila. Mara poslouchala a hrdlo se jí svíralo, zatímco Keyoke s Arakasim se na sebe zachmuřeně podívali. Jejich paní se rozhodla k přímému dotazu a nikdo nedokázal předvídat, jak se nyní cho-ja zachová.

Dvě královny spolu stále hovořily. Mara, napětím celá zdřevěnělá, cítila, jak se minuty protahují jako struny gikota, napínané příliš horlivým hudebníkem. Nyní se jí hodil každý kousek sebeovládání, kterému se naučila v klášteře, když musela vydržet kruté čekání. Obklopovaly ji tváře jejího doprovodu - od známého vrásčitého Keyokova obličeje až k záhadnému výrazu Arakasiho. Po páteři jí přeběhl mráz při představě, co by jí přinesl osud, kdyby se mladá královna cho-ja rozhodla v neprospěch domu Acoma; pokud by se dohodla s lordem z Ekamči, čekali by ji nad povrchem země nepřátelé. Ztratila by veškeré výhody, které získala tím, že vstoupila do úlu; její přímost jí mohla přinést smrt, protože nikdo nevěděl, jak se cho-ja chová k příliš troufalým hostům.

Pak se složené oči staré královny bez varování otočily k lidem. Mara ztuhla na místě, když zaznělo rozhodnutí.

"Královna-dcera si vybrala. Říká, že postaví svůj úl na pozemcích Mary z Acoma."

Lax'l pohnul paží. Posel odspěchal naposledy průchodem k povrchu, aby přinesl lordu z Ekamči zprávu o porážce.

Keyoke a Arakasi si vyměnili letmé úlevné úsměvy a Mara si na okamžik musela zakrýt tvář rukama, aby skryla vítězoslavný smích. Ukázalo se, že její instinkt byl správný. Nyní bude mít dům Acoma po dlouhá léta velkou výhodu.

Mara, jejíž starosti odpluly jako oblaka pod náporom vzrušení a zvědavosti, řekla: "Pokud se mohu zeptat, proč si tvá dcera nakonec vybrala pozemky domu Acoma, když si byly nabídky tak podobné?"

Královny se na sebe podívaly a pak starší z nich řekla: "Má dcera tě má ráda. Řekla jsi o ní, že je hezká."

"Což je něco, co by žádného lorda v životě nenapadlo," zamumlal Arakasi, "že ani královny cho-ja nedokáží odolát lichotkám."

"Pravda," poznamenal Keyoke.

Stará královna naklonila lesklou kupoli své hlavy k Maře. "A obě pokládáme za velkou čest, že jsi raději přišla osobně pod zem, abys uzavřela dohodu, místo toho, abys použila posly, protože jsi první svého druhu, kdo tak učinil."

Arakasi se skoro rozesmál nahlas. Keyokovi řekl: "Prostě proto, že by většina lordů nevstoupila do cizího domu, aniž by byli pozváni dovnitř. Zdá se, že lidské způsoby berou cho-ja jako drzost."

Velitel sil se zdál být méně pobavený. "Niméně mohou výsledek tohoto jednání stále ještě ovlivnit meče," připomněl

vrchnímu špehovi a trhl palcem ke stropu síně, aby naznačil, že na povrchu země čekají daleko méně přátelsky naladěné síly. Mara se nijak nevyjádřila k poznámkám svých společníků, ale místo toho vzhledla ke staré královně. "Pokud jsem pochopila správně, nebude doprovod mladé královny příliš početný."

Stará královna pohnula paží. "To je pravda, patronko úlu mé dcery. Porodila jsem tři stovky válečníků, z nichž dvě stovky rychle dospějí, aby ji mohli doprovázet, a zbytek dorazí, až přijde jejich čas. Dále s ní odcestují dvě rirari, dva plodní samci a sedm set dělníků."

Mara se nad tím zamyslela. Přítomnost cho-ja na statku bude dostatečnou zábranou všem včetně nejzarytějších nepřátel, protože se nikdo nedozví, že jsou válečníci cho-ja mladí a nezkušení v boji. "Jak dlouho by podle tebe za normálních okolností mohlo trvat, než by byl nový úl schopen začít obchodovat?"

Stará královna zacvakala kusadly, jako by uvažovala o důvodu Marina zájmu. "Za normálních okolností dva až tři roky."

Starosti se vrátily v obrovských vlnách. Mara rychle přemýšlela a nakonec využila věci, o níž se stará královna před chvílí zmínila. "Ráda bych uzavřela dohodu o dalších dělnících a válečnících, kteří by měli být posláni s tvou dcerou." Mara pečlivě skrývala své vyčerpání, když přešla ke svým nosítkám. Vstoupila do nich a pokynem rozkázala sluhovi, ať drží stranou záclony, aby jí nepřekážely v nerušeném výhledu na obě královny. Usadila se na polštářích - doufala, že nevypadá příliš dychtivě - a řekla: "Dohodněme se."

"To je moudré," odpověděla královna. "Mladí válečníci jsou neukáznění; bude zapotřebí starších, zkušenějších vojáků, aby je rychle zasněžili do řádu nového úlu."

Maře radostí poskočilo srdce; pochopila správně poznámky staré královny o přirozenosti cho-ja. Keyoke za jejími zády udiveně zamumlal: "Oni prodávají samy sebe!"

Ukázalo se, že stará královna má lepší sluch, než čekal. "Jen pokud jde o záležitosti úlu, veliteli vojsk. A úl jsem já. Ti, které vám prodám, budou sloužit tvé paní stejně, jako by sloužili mně. Ona bude jejich novou královnou."

Mara řekla: "Přeji si jen, aby tvá dcera měla co nejdříve silný úl. Koupím jí dělníky a vojáky jako dar."

Stará královna přikývla. "To je velkorysý. Vezmu to v úvahu, až budu rozhodovat o ceně."

Mara se chvíli radila se svými poradci. Pak, když se ujistila o tom, že nemá pokleslá ramena, promluvila ke královně. "Budu potřebovat dvacet tvých válečníků. Veličenstvo. Také žádám řemeslníky."

Keyoke se překvapeně napřimil. "Myslel jsem, že jsme sem přišli pro válečníky, paní?"

Maře se objevil v očích zasněžený výraz, jak se stávalo poslední dobou často; teď, když se postavení domu Acoma ustálilo, myslela na budoucnost; stále se spoléhala jen sama na sebe. Ale starý a důvěryhodný rádce si zasloužil vysvětlení. "Když jsem se zasnoubila se synem lorda z Anasati, je naše postavení pro tuto chvíli bezpečné. Ta mladá královna může v budoucnu zplodit mnoho válečníků. Ale myslím, že se se svou nejcennější hodnotou nerodí. Chci výrobce hedvábí."

Královna-matka se napřimila tak, jak jí to jen její nepohyblivé tělo dovolilo. "Výrobci hedvábí tě ale budou stát hodně."

Mara se jí lehce uklonila, aby její přímost nemohla být pokládána za drzost. "Kolik?"

Královna chvíli pohybovala pažemi. "Sto pytlů thyzy za každého dělníka."

"Souhlasím," řekla Maře bez váhání. "Požaduji pět těchto dělníků."

Ale stará královna zareagovala na její spěch nespokojeným zacvakáním. "Také nám musíš hned po svém návratu domů poslat tisíc mečů, tisíc přileb a tisíc štítů."

Mara se zamračila. Vzhledem k tomu, že byl Jican schopný hospodář, měla dostatek financí k tomu, aby koupila to, co momentálně neměla ve skladištích. "Souhlasím." Cena byla vysoká, ale spravedlivá; v budoucnu jí obchod hedvábím tyto náklady mnohonásobně splatí. Mara, která už se nemohla dočkat, až s novinkami seznámí Jicana a Nacoyu, řekla: "Kdy budeme moci královnu očekávat?"

Matka se poradila se svou dcerou a pak odpověděla: "Ne dříve než na podzim."

Mara sklonila hlavu v uctivém gestu. "Pak tedy odcestuji za úsvitu a dohlédnu na to, aby byly mé závazky vůči tobě naplněny. Mí dělníci se postarají, aby byly needry odvedeny pryč a louka pokosena a připravena na uvítání tvé dcery královny při jejím příjezdu."

Královna-matka jí pokynula, že může odejít. "Běž tedy, Maro z Acoma. Nechť ti tví bohové dají bohatství a čest, neboť jsi s námi jednala poctivě."

Mara s obrovským pocitem úlevy promluvila: "A nechť tvůj úl nadále roste do bohatství a cti."

Lax'l vystoupil dopředu, aby doprovodil lidi na povrch, a královna odvrátila své zářící oči, znovu ponořena do záležitostí úlu a složitých rozhodnutí o oplodňování. Mara se na pokraji zhroucení a po dlouhých hodinách napětí a strachu roztřesená opřela do polštářů svých nosítek a byla ráda, že se může konečně uvolnit. Vyдалa rozkaz a její doprovod vykročil. Během cesty k povrchu se nejdřív málem nahlas rozesmála a hned nato pocítila, jak jí do očí stoupají slzy. Šéme, které dnes zasela, možná jednoho dne vydá plody, protože se jí podařilo rozšířit už tak vynikající Jicanovu finanční základnu. Obchod s hedvábím nebyl na jihu dosud zavedeným způsobem podnikání. Různé značky severního hedvábí se od sebe lišily kvalitou i množstvím. Mara nevěděla, jak přesvědčí mladou královnu, aby se její úl zaměřil výhradně na výrobu hedvábí, ale věděla, že už to nějak udělá. Pokud bude na jihu tvořit hlavní zdroj jeho výroby, bude brzy hedvábí domu Acoma vládnout trhu.

Pak, když nosiči pokračovali cestou v šerých, silně páchnoucích chodbách úlu cho-ja, její euforie zmizela. Do složitých příprav, jež byly zapotřebí pro sňatek mezi dvěma velkými domy, zbývaly necelé dva týdny. I když mohly události dnešního dne přispět k bohatství domu Acoma, brzy bude toto bohatství patřit někomu jinému - synovi jednoho z největších nepřátel jejího otce. Mara se v soukromí svých nosítek zamyslela; uvažovala o svých činech od smrti otce a bratra, z nichž právě sňatek s Buntokapim znamenal největší riziko ze všech.

Poslední křižovatka už byla daleko za jejími zády, a přesto v tunelu nebylo šero. Mezerami v tenkých záclonách Mara viděla oblouk vchodu do úlu, kterým dovnitř pronikalo jasné sluneční světlo. Rozhovory s královnami cho-ja se protáhly přes noc. Oči ji rozbolely, když se přizpůsobovaly jasnému světlu, a hlava se jí zatočila únavou. Rozhodla se opřít a zdřímnout si, zatímco Keyoke nechal doprovod nastoupit do řady a připravil otroky a válečníky na dlouhý pochod domů; neuvědomila si nebezpečí, dokud se její nosítka s trhnutím nezastavila a v tichu se ozvalo zasvištění tasených mečů.

Mara se poplašeně posadila. Natáhla ruku, aby rozevřela záclony, právě ve chvíli, kdy se ozval cizí hlas, v němž bylo jasně slyšet vztek.

"Ty zlodějko! Připrav se na to, že za své zločiny budeš pykat!"

Mara, probuzená mrazivým strachem a hněvem, prudce rozhrnula záclony nosítek. Keyoke s válečníky domu Acoma stáli s tasenými meči a byli připraveni k obraně. Za nimi stál bělovlasý lord z Inrodaka se zarudlou tváří, rozčuchaný a po noci, kterou strávil pod širým nebem, bez sebe vzteky. Mara rychle přelétla očima jeho doprovod. Napočítala plnou rotu vojáků, přinejmenším dvě stě, a ne všichni z nich nosili červenou barvu domu Inrodaka. Plná polovina byla oděna ve fialové a žluté domu Ekamči.

Starý lord vystrčil bradu dopředu a ukázal na ni svým obřadním rodinným mečem. "Paní z Acoma! Jak se opovažuješ narušit hranice pozemků domu Inrodaka! Tvá drzost převyšuje tvou sílu, k žalu a ostudě tvého jména. Za to, že jsi mi ukradla úl královniny dcery, draze zaplatíš."

Mara čelila jeho obviněním s chladným opovrhlivým výrazem. "Tvá slova nejsou ani trochu promyšlená, a navíc v nich není ani stopy po cti." Podívala se na tělnatého muže po Inrodakově boku a usoudila, že to bude lord z Ekamči. "Území, na němž leží tento úl, není v ničím držení - ať se tvůj hadonra podívá do archivu v Kentosani, pokud o mých slovech pochybuješ. A cho-ja nejsou ničím otroci. Sami si vybírají, s kým budou spolupracovat. A nazývat někoho, kdo v dobré víře uzavře smlouvu, zlodějem - to je urážka, která si vyžaduje omluvu!" Oba lordi si vládkyni domu Acoma prohlíželi. Mohla sice vypadat jako mladá rozhněvaná dívka, ale tváří v tvář jejímu ozbrojenému doprovodu, čekajícímu na její slovo, ztratili oba muži něco ze svého hněvu. Nicméně před Marinou nečekanou přímostí necouvli. Lord z Inrodaka si opovrhlivě odplivl a jeho společník zahrozil tlustou pěstí. Jejich neslušné chování by bylo komické, kdyby nebylo zamračených řad vojáků a zbraní v jejich rukou.

"Urazila jsi mě a kvůli tobě nemohu dodržet slovo, které jsem dal svému věrnému spojenci," zuřil Inrodaka. Přesto se zdálo, že raději mluvil, než bojoval. "Slíbil jsem lordu z Ekamči výhradní právo na to, že bude moci smlouvat s novou královnou, a jen díky zradě ses dozvěděla o mém tajemství!"

Nyní Mara pochopila. Ten člověk ji podezřívá z toho, že dům Acoma má v jeho domě agenta. Arakasi strávil v Inrodakově domě jako host několik týdnů; pokud jej někdo pozná, může dojít k boji. Mara se po něm potají podívala, ale její pohled se změnil ve zmatené zamrknání. Vrchní špeh zmizel. Po dalším, daleko pozornějším pohledu jej objevila mezi vojáky, ale i tak měla problémy, aby jej poznala. Stál s ostatními v jedné řadě, ale přílbu měl postrčenou více do očí a bradu vysunutou dopředu, takže vypadala hranatější než obvykle. S velkou pravděpodobností si jej nikdo nevšimne. Maře se tím ulevilo a snažila se vyhnout konfliktu. "Pane, nenesu žádnou odpovědnost za to, že jsi nemohl dodržet svůj slib. Cho-ja se řídí vlastním rozumem. A pokud jde o to, jak jsem se tvé tajemství dozvěděla, 'cho-ja přichází první s novinkami a čerstvým ovocem'. Pokud by ses jich zeptal, řekli by ti, že každý úl ví o záležitostech ostatních úlů. I kdyby nic nevyzradili tví dělníci, sluhové nebo otroci, i novinky byly dosažitelné v každé části Impéria. Já byla první, která podle nich jednala. Nemohl bys mě zastavit, pane. A koneckonců, proč by měla paní z Acoma ctít sliby lorda z Inrodaka?"

Lord z Inrodaka se naježil. Jeho spojenec, lord z Ekamči, vypadal, jako by chtěl s celou záležitostí co nejdříve skoncovat a odejít pryč. Nicméně mu čest zabránila v odchodu, když Inrodaka řekl: "Za to, ty drzé šteně, neopustíš mé pozemky živá."

Mara mu odpověděla na jeho výhrůžku hrdým a kamenným mlčením. Nesměla se vzdát, protože taková zbabělost by zahanbila kosti jejich předků. I když jí srdce v hrudi poskakovalo strachy, viděla, že jsou její muži připraveni k boji a není na nich patrná jediná známka nervozity z přesily, proti které stáli. Pokynula Keyokovi.

Velitel vojsk vydal válečníkům rozkaz, aby pozvedli zbraně, zatímco na druhé straně se totéž opakovalo jako v nedokonalém zrcadle u vojáků Inrodaky a Ekamčiho.

Mara cítila, jak se jí při rachocení mečů a vrzání brnění zrychlil tep. Pokusila se ještě jednou o úmluvu. "Nijak netoužíme po boji, obzvláště proto, že jsme neudělali nic, kvůli čemu bychom se museli bránit."

Inrodakova odpověď mrazivě prolétla ranním vzduchem. "Neodejdete bez boje."

Jen chvíli vzdálena od krveprolití se Mara dívala Inrodakovi pevně do očí, zatímco zuřivě šeptala Keyokovi: "Můžeme se spolectvovat na spolectví s mladou královnou?"

Keyoke neodvrátil pohled z vojáků, kteří stáli proti nim. "Paní, tomuto úlu vládne stará královna a ta uzavřela spolectví s Inrodakou. Kdo ví, jak budou jednat její vojáci, když bude ohrožen spojenec její dcery?" Sevřel pevně svůj meč a řekl: "Pochybují, že kdy v dějinách Císařství k podobnému střetnutí došlo."

Sotva domluvil, vyšlo ze vchodu do úlu sto starých, zkušených válečníků cho-ja. Černé krunýře a ostrá předloktí se leskla na slunečním světle, když se postavili jako přehrada mezi řady lidí. Ze země ještě vylézaly tucty dalších, když už Laxl přistoupil k oběma vzteklym lordům a řekl: "Dům Acoma a jeho vládkyně jsou hosty naší královně a lord z Inrodaka jejím spojencem. Nikdo nesmí u jejího úlu rozpoutat boj. Pokud obě armády zanechají sporu, nebude zapotřebí prolévat krev." Lord Inrodaka vztekle vystrčil bradu. "Ale váš úl mi slouží už po tři generace!"

"Neslouží, ale je tvým spojencem," opakoval Laxl. V očích se mu zalesklo něco, co Maře připadalo jako hněv, i když byl jeho hlas klidný. "Jak řekla paní z Acoma, cho-ja nejsou ničím otroky. Okamžitě odejděte." Jako na rozkaz se

vynořila zpoza řlu další jednotka cho-ja a postavila se za In-rodakovy a Ekamčiho vojáky. Stejně silná jednotka se objevila za Mařinými vojáky.

Inrodaka se rozhlédl na strany, odkud se zrovna přibližovaly další dvě stovky válečníků s pozvednutými pažemi, připraveny k útoku. Jeho vztek ochabl ještě předtím, než se ohlédl na lorda z Ekamči a postřehl, že ten odvolává své vojáky pryč. Mara si všimla úlevného výrazu na jeho tváři, jako by ani nebyl nucen stáhnout se bez boje. Dlouhou dobu měl pověst muže vyhýbajícího se boji a představení, které tu sehrál, bylo určeno daleko více pro uspokojení jeho spojen

ce než pro to, aby se mohl pomstít.

Paní z Acoma přemohla slabost, její vyčerpanou vůli překonaly události proběžené noci a napětí. Opřela se do polštářů, když se Laxl otočil a podíval se na Keyoka. "Veliteli vojsk, má jednotka v počtu sta vojáků vás doprovodí na hranice pozemků lorda z Inrodaka."

Keyoke vydal rozkaz a přes zvuk mečů, zasouvanych zpátky do pochev, řekl: "Budeš mezi těmi dvaceti válečníky určenými k ochraně nového řlu?"

"Ano." Na Laxlově tváři se objevil podivný výraz, který u cho-ja nejspíše odpovídal úsměvu. "Protože tvá paní podnikla kroky k tomu, aby zabezpečila ochranu nové královny, pošle stará královna ty nejlepší vojáky. Můj řrad tady převezme někdo jiný a já se stanu velitelem vojsk nového řlu."

Pak, jako by jej to právě napadlo, dodal: "Myslím, že paní z Acoma vzbudila v královně něco, čemu vy lidé říkáte zalíbení." Mara, unavená jako ještě nikdy, se stěží zmohla na poloviční uctívou úklonu. "Nebude tě zapotřebí u mladé královny?" Velitel vojsk cho-ja odmítavě zagestikuloval pažemi. "Mladá královna je nejzranitelnější v období růstu, takže ani naše přítomnost nijak neomezí agresivitu mladých válečníků - v žádném směru. Až budeme v novém řlu, naučíme je všechno, co budou potřebovat k tomu, aby se stali dobrými vojáky."

Poté, co Inrodakovy a Ekamčiho jednotky přešly přes kopec a zmizely z dohledu, přikázal Keyoke vojákům, aby se seřadili k dlouhému pochodu domů. Když se poslední válečník zařadil do tvaru, podíval se na Maru. "Paní?"

Mara naznačila, že mohou vyrazit, ale požádala Arakasiho, aby šel vedle jejích nosítek. Přišel unavený a zaprášený jako ostatní muži, ale v očích mu zářil vítězný pohled. Když se kolona dala do pohybu, řekla mu tiše Mara, potěšená jeho hrdostí na úspěch, kterého dosáhla: "Je na tebe naprosté spolehnutí, Arakasi. Nejen že se ukázala cena tvých rad, ale tvá moudrost pomohla domu Acoma získat důležité bohatství. Jak dlouho bude trvat, než znovu zapojíš svou síť?"

Na tváři vrchního špeha se objevil spokojený výraz, který přešel do širokého úsměvu. Lehce se své nové paní uklonil. "Rok, paní, pokud se nesetkám s žádnými potížemi."

"A pokud budou potíže?"

"Rok, rok a půl." Vrchní špeh se výmluvně odmlčel a pak dodal: "Více, pokud budeš chtít."

Mara se rozhlédla, aby se ujistila, že žádný z mužů nepochoduje tak blízko, aby jejich rozhovor zaslechl. "Chci, abys v době, kdy se dnes utáboříme na noc, odešel a začal vyhledávat své agenty. Vrať se na můj statek za rok. Kdyby ses se mnou potřeboval spojit, bude našim heslem věta 'Výrobci hedvábí mladé královny.' Rozumíš?"

Arakasi mímě pokývl hlavou a gesto skryl tím, že si utahoval řemení své přílby. "Jestliže se nevrátím a neodpřísáhnou věrnost natami domu Acoma, nejsem vázán, pokud nebudu sám chtít, přáními paní domu." Pak významně dodal: "Nebo pána domu."

"Rozumíš." Mara zavřela oči a snažila se zvládnout své silné pocity. Bohové k ní byli milostiví, když dovolili tomuto muži, aby pochopil její úmysly, pokud šlo o nastávajícího manžela. Arakasi tiše podotkl: "Buntokapi by možná nesdílel naše nadšení, pokud jde o tuto dohodu, paní."

Mara přikývla a až ji zamrazilo z úlevy nad skutečností, že Arakasi je jejím spojencem a ne nepřítelem. Pokud by měl Minwanabi k dispozici služby muže podobných kvalit... ale nesmí dovolit, aby starosti rozdmýchávaly plamínky bezejmenných strachů. Paní z Acoma se s námahou soustředila na současnost. "Uvidíme, jak se budou věci mít ve chvíli, kdy se vrátíš. Pokud bude všechno pokračovat tak, jak doufám, můžeme pak pokročit v našich plánech týkajících se Jingua z Minwanabi."

Arakasi mímě sklonil hlavu k Mařiným nosítkům. "V srdci už jsem ti odpřísáhl věrnost, paní. Modlím se, aby mi bohové poskytli možnost složit jednoho dne svou přísahu o něco formálnější způsobem před hájem domu Acoma." Rozhlédl se po temné zeleni lesa. "Tohle místo je pro odchod stejně dobré jako každé jiné. Nechť tě bohové opatrují, paní z Acoma."

Mara mu poděkovala a pak se dívala, jak se Arakasi otočil a vklouzl do lesa. Keyoke se ohlédl a všiml si, jak mizí. Pokud se velitel vojsk nějak nad tímto náhlým odchodem pozastavil, nic neřekl, ale obrátil svou pozornost zpátky ke svým válečníkům a nebezpečím, která provázela jejich pochod domů. Mara se opřela do polštářů a v duchu si stále opakovala Arakasiho poslední slova. Připojila k nim svou vlastní modlitbu, aby se jeho přání vyplnilo; protože pokud by žil a nepřísahal svou věrnost její natami, byla by buď mrtvá, nebo by na místě vládce domu Acoma seděl Buntokapi, a ona by jej nemohla mít pod kontrolou.

Služky čekaly na svou paní. Mara seděla na polštářích v místnosti, kterou stále ještě pokládala za pokoj svého otce, pak otevřela oči a řekla: "Jsem připravena." Ale v srdci věděla, že na svůj sňatek s třetím synem Anasati připravena není a nikdy nebude. S rukama pevně zaťatými v pěstí vydržela mučivý proces, při němž jí služebné vyčesávaly vlasy a upevňovaly je jehlicemi a stuhami do tradičního svatebního účesu. Ruce žen byly jemné, ale Mara se nedokázala uvolnit. Při tahání a kroucení, které provázelo upevňování každého praménku vlasů, se jí chtělo škubat sebou jako malé dítě.

Jako vždycky se zdálo, že jí Nacoya čte myšlenky. "Paní, každý host tě bude dnes sledovat a tvůj vzhled musí zosobňovat hrdost dědictví domu Acoma."

Mara zavřela oči, jako by se chtěla skrýt. V útrokách jí zahlodl zmatek jako narůstající bolest. Hrdost dědictví domu Acoma ji uvěznila v okolnostech, které jako by ji zatahovaly hlouběji a hlouběji do noční mýry; pokaždé, kdy překonala nějakou hrozbu, objevila se na jejím místě další. Znovu se zamyslela nad tím, jestli jednala moudře, když si vybrala za manžela Buntokapiho. Mohlo se ukázat, že je daleko lépe ovladatelný než jeho výborně připravený bratr Jiro, ale také se mohlo ukázat, že je příliš tvrdohlavý. Pokud by jej nedokázala ovládat, byly by její plány na obnovu postavení domu Acoma odsouzeny k zániku. Mara - nikoli poprvé - podobné úvahy silou vůle umlčela: volba byla dokonána. Buntokapi se stane lordem z Acoma. Pak k tomu tiše dodala: ne na dlouho.

"Otočí moje paní hlavu, prosím?" Mara poslechla a teplo ruky, kterou jí služka položila na krk, ji překvapilo. Její prsty byly ledové, když uvažovala o Buntokapim a o tom, jak se s ním vyrovná. Muž, který měl zaujmout místo jejího otce v hlavní síni domu Acoma, neměl ani moudrost nebo inteligenci lorda Sezua, ani žádný klad, který zdobil Lana, natož pak jeho půvab či neodolatelný humor. Při těch několika formálních příležitostech od jeho příjezdu, kdy měla Mara možnost Buntokapiho sledovat, na ni dělal dojem surového člověka, který pomalu chápe jemnosti a jehož touhy jsou jasně patrné. Zatajila dech a potlačila zachvění. Je to jen muž, připomněla si; a i když její příprava na chrámovou službu způsobila, že toho o mužích věděla daleko méně než většina dívek jejího věku, musí využít svůj rozum a tělo k tomu, aby jej ovládla. Pro účely Hry rady zvládne roli ženy bez lásky stejně tak, jako ji zvládly nespočetné ženy z velkých domů před ní.

Napjatá vlastním rozhodnutím protřpěla Mara práci svých kadeřnic, zatímco hluk a výkřiky za tenkou papírovou přepážkou dávaly najevo, že sluhové připravují velkou síň na obřad. Venku bučely needry a přijížděly vozy naložené vlajkami a výzdobou. Vojáci stáli nahloučení před kasárnami v oslnivě vyleštěných brněních a zbraně měli ovázané pruhy bílého plátna na znamení radosti z toho, že se jejich pánové spojují. Cestu ucpávali hosté se svými doprovody a jejich nosítka a sluhové v barevných kazajkách tvořili moře barev na pozadí zažloutlé trávy na polích. Otroci a dělníci dostali den volna, aby mohli slavit také, a jejich smích a zpěv doléhal k Maře, která seděla chladná a osamělá se svým strachem.

Služebné uvázaly poslední stuhu a přičísly poslední lesklé kadeře na místo. Pod vyčesanými prameny vlasů vypadala Marina tvář jako obličej porcelánové panenky a její obočí a řasy jako by vypracoval ten nejlepší z chrámových malířů. "Dcero mého srdce, ještě nikdy jsi nevypadala tak krásně," poznamenala Nacoya.

Mara se mechanicky usmála a vstala, zatímco jí oblékačky sňaly z ramen prostou bílou róbu a začaly jí na tělo nanášet vrstvu pudru, aby se během dlouhého obřadu nepotila. Jiné připravovaly bohatě vyšíváné hedvábné šaty, které podle tradice nosily všechny nevěsty rodiny Acoma. Když vrásčité ruce žen uhlazovaly prádlo na jejich stehnech a plochem břiše, kousla se Mara do rtu; přijde noc a Buntokapiho ruce se jí budou dotýkat všude, kde bude chtít on. Nevědomky se trochu zpotila.

"Den je horký," zamumlala Nacoya. V očích se jí objevil vědoucí záblesk, když přidávala další vrstvu pudru na místa, kde bylo zapotřebí. "Kasro, přines své paní pohár chladného vína sa. Vypadá bledá a vzrušená z obřadu ještě nevyvrcholilo."

Mara se zlostně nadechla. "Nacoyo, zvládnou to docela dobře i bez vína." Bezmocně se odmlčela, když jí ženy utáhly kolem pasu a spodní části hrudi tkanice šněrovačky a na okamžik ji zbavily dechu. "Kromě toho si myslím, že Bunto bude pit za nás oba."

Nacoya se s formálností, která Maru podráždila, uklonila. "Lehký ruměnec na tvých tvářích ti jen prospěje, paní. Ale manželé se o pot nestarají." Mara se rozhodla, že bude Nacoyinu narážku ignorovat. Věděla, že stará chůva se o dítě, které nade vše milovala, bojí.

Hluk zvenčí Maře prozradil, že její sluhové dokončují přípravu domu. Vznesení občané Impéria a skoro nekonečné řady pozvaných hostů se shromažďovali ve velké síni a sedali si podle určeného pořádku. Protože ti, kdo stáli na pomyslném společenském žebříčku nejvýše, budou uvedeni ke svým polštářům jako poslední, stalo se uspořádání hostů složitým a zdoluhavým procesem, který začal už dlouho před svítáním. Tsuranské sňatky probíhaly za jitra, protože se věřilo, že uzavírat tak důležitý svazek ve světle zapadajícího slunce by znamenalo pro pár špatný osud. Proto se museli hosté z nižších příček žebříčku dostavit už ráno, někteří dokonce už čtyři hodiny před svítáním. Ty, kteří se usadili mezi prvními, budou obveselovat hudebníci a sluhové jim budou roznášet občerstvení, zatímco Cočokanovi kněží vysvětlí dům Acoma. Nyní už nejspíš budou dělat svou práci v krásných pláštích svého úřadu, zatímco někde v ústraní kněz rudého Turakamua poráží jako oběť tele needry. Služebné zvedly Mařin vrchní šat, na jehož rukávech byly vzácným zlatem vyšity šatry. Mara se k nim vděčně otočila zády. Když jí pomocnice upravovaly stuhu, zmizela jí z očí Nacoya, která naposledy kontrolovala nejmenší detaily jejího oděvu. Stará chůva byla podrážděná už od chvíle, kdy Mara zvolila Buntokapiho jako toho, kdo bude vládnout domu Acoma. To, že přitom měla Mara na mysli dalekosáhlé plány, Nacoyu vůbec nijak neutěšovalo, protože v tomto okamžiku byli v kasárnách ubytování válečníci domu Anasati a jeden z nejzarytějších nepřátel domu se pohodlně ubytoval v nejlepších hostinských pokojích usedlosti. A při Buntokapiho hrubém hlasu a nevychovaných způsobech bylo jasné, že se brzy každý sluha v jeho dosahu stane obětí jeho nálad. A to se týká i mě samotné, připomněla si Mara s nepříjemným pocitem. Pokusila se představit si bez rozechvění, že bude v jednom lůžku s tímto tupým mužem, ale nedařilo se jí to.

Mara se posadila, vedena dotekem služebné, zatímco jí byly na nohy obouvány obřadní sandály, zdobené drahými kameny. Jiné služebné jí upevnily do vlasů čelenku, vykládanou mušlemi a smaragdy. Dívka byla neklidná jako tele needry, které je připravováno k oběti - aby Turakamu odvrátil svou pozornost od těch, kteří sňatek uzavírají - a zavolala minstrela, aby ji potěšil zpěvem. Pokud už musí vydržet trápení spojené s oblékáním, hudba ji přinejmenším uchrání od toho, aby se usoužila myšlenkami. Jestli se nějakým řízením osudu dostane sňatkem s Buntokapim do dalších problémů, to zjistí brzy. Hudebníkovi před příchodem do jejího pokoje zavázali oči; žádný muž nesměl zahlédnout nevěstu dříve, než započne svatební obřad. Posadil se a začal brnkat uklidňující melodii na své ginkoto, pětistrunný

nástroj, který byl hlavním článkem tsuranské hudby.

Když byly upevněny poslední krajky a knoflíky a poslední šňůra perel obepnula její hrdlo, vstala Mara ze svých polštářů. Do místnosti vešli otroci se zavázanýma očima nesoucí nosítka a Mara usedla do otevřeného palankýnu, který byl určen jen pro sňatky domu. Jeho boky byly pokryty květy a větévkami koi, které měly přinášet štěstí, a nosiči měli ve vlasech vpleteny stuhy. Když zvedli nosítka na ramena, vstoupila mezi ně Nacoya a lehce políbila dívku na čelo. "Vypadáš krásně, má paní - stejně krásně jako tvá matka toho jitra, kdy si vzala za muže lorda Sezua. Víš, že kdyby se dožila dnešního dne, byla by na tebe hrdá. Necht' dosáhneš ve svém manželství stejného štěstí jako ona a buď požeňnána dětmi, které ponesou jméno domu Acoma dále."

Mara roztržitě přikývla. Když dopředu pokročily služebné, aby vyvedly nosiče ven, minstrel, kterého k sobě povolala, ve svém zpěvu zakolísal a nejspíše umkl. Dívka se se zamračením zastyděla za svou nedbalost. Zachovala se k hudebníkovi nezdvořile tím, že jej opustila bez patřičné odměny. Když byla nosítka přepravována z pokoje do první prázdné spojovací síně, poslala Mara rychle Nacoyu, aby muže odškodnila nějakým malým darem, který by mu znovu navrátil jeho čest. Pak pevně přitiskla prsty k sobě, aby nebylo vidět, jak se chvějí, a rozhodla se, že bude mnohem bdělejší. Velký dům nepřezívá, pokud se jeho paní soustředí pouze na velké záležitosti. Daleko častěji je to právě starost o věci malé, která člověka přivádí na cestu k velikosti; nebo tak nějak to říkal lord Sezu Lanovi, když zanedbával řemeslníky na úkor cvičení se svými válečníky.

Mara se cítila podivně odtaziť. Vzdálený ruch příprav a příjezdu hostů propůjčoval chodbám, vyklizeným pro průchod jejích nosítek, přízračný vzhled. Ať už se podívala kamkoli, neviděla nikoho, a přitom byla přítomnost lidí hmatatelná. V osamění dospěla k hlavní chodbě a opustila svou rezidenci, a pak její nosítka dorazila do malé zahrady určené k meditaci. Tam stráví Mara asi hodinu v rozjímání a bude se připravovat na ukončení svého dětství a na přijetí úlohy ženy a manželky. Strážce domu Acoma stály v krásných obrádních brněních kolem zahrady, aby ji chránily a aby zajistily své paní, že nebude rušena. Na rozdíl od nosičů neměly zavázané oči, ale stály čelem ke zdi a jen poslouchaly, byly připraveny, ale neodvažovaly se pokoušet štěstí tím, že se ohlédnou a podívají se na nevěstu.

Mara se pokusila zapomenout na nadcházející obřad a místo toho se snažila najít chvíli klidu, nějakou stopu vyrovnanosti, jakou zažila v chrámu. Urovnala si svá roucha a usedla na polštáře, které tu pro ni byly připraveny. Osvětlená bledě zlatým svitem ranního slunce sledovala vodu, čeřící se ve fontáně. Kapky se utvářely a padaly, každá osamocená ve své nádeři, dokud nedopadla do jezírka. Jsem jako tyto kapky, pomyslela si dívka. Její snahy během života budou nakonec překryty přetrvávající ctí domu Acoma; a ať už pozná v manželství s Buntokapim štěstí nebo bolest, nebude na tom záležet, až její dny skončí, pokud posvátná natami setrvá v háji. A pokud bude domu Acoma zajištěno jeho právoplatné místo na slunci, aniž by na něj dopadal stín jiné rodiny.

Mara za zúrčení dopadajících kapek sklonila hlavu a modlila se horlivě k Lašimě, ne za ztracené dny svého mládí ani za mír, po němž tak toužila v chrámové službě. Místo toho prosila o sílu potřebnou k tomu, aby dokázala přijmout nepřítel svého otce za manžela a opět zajistila domu Acoma účast ve Hře rady.

Kapitola sedmá

SVATBA

Nacoya se hluboce uklonila.

"Paní, už je čas."

Mara otevřela oči s pocitem, že jí je na tuto denní dobu příliš horko. Chlad časného jitra se sotva začal vytrácet a šaty už ji škrtily. Podívala se na Nacoyu, která stála před nosítky vyzdobenými květinami. Ještě chvíli, pomyslela si Mara. A přesto se neodvážila opozdit. Toto manželství bude dost obtížné i bez toho, aby ohrozila jeho osud tím, že by byl obřad dokončen až po poledni. Mara bez pomoci vstala a znovu nastoupila do nosítek. Pokynula, že je připravena, a Nacoya vydala rozkaz. Otroci si sňali pásky z očí, protože nyní začal vlastní svatební obřad. Vojáci stojící na stráž kolem zahrady se jako jeden muž obrátili a zasalutovali své paní a nosiči zvedli její nosítka a vydali se na pochod k obřadnímu stupínku.

Jejich bosé nohy nevydávaly žádný zvuk, když přenášeli Maru do vydlážděné síně statku. U vchodu čekali Keyoke s Papewaiem, nechali nosítka projít a pak se zařadili v pečlivě vypočítané vzdálenosti na konec průvodu. Po celé délce síně lemovaly její cestu řady sluhů, kteří jí sypali do cesty květy a přáli své paní hodně radosti a hodně zdraví při rození dětí. Mezi nimi stáli její válečníci; uctivě a vřele ji salutovali, když je mýjela. Několik z nich se nedokázalo ubránit slzám. Tato žena pro ně byla něco víc než jen jejich paní; pro bývalé šedé válečníky byla dárkyní nového života, který ani neočekávali. Mara mohla předat jejich věrnost Buntokapimu, ale vždycky bude mít jejich lásku.

Nosiči se zastavili před zavřenými dveřmi do obřadní síně, zatímco dvě panny, oddané službě Cočokanovi, připevnily

k její pokrývce hlavy dvě barevné stuhy. Do rukou jí pak vtiskly věneček uvitý ze stuh, peří šatry a stébel thyzy, který symbolizoval vzájemnou závislost ducha a těla, země a oblohy a posvátný svazek manžela a manželky. Mara držela věneček zlehka, protože se bála, aby zpocenými rukama nezničila hedvábné stuhy. Hnědě a bíle kropenatá pera šatry prozradila chvění jejích rukou, když nosítka obklopily čtyři elegantně oblečené dívky. Byly to dcery spojenců domu Acoma, přítelkyně, které Mara znala od svého dětství. Ačkoliv se jejich otcové v mnoha věcech politicky rozcházel, pro tento jediný den byly zase jejími nejlepšími přítelkyněmi. Jejich hřejivé úsměvy ale nijak nerozptýlily Mariny obavy, když svatební průvod vyrazil dál. Do velké síně sice vstupovala jako paní z Acoma, ale opustí ji jako manželka Buntokapiho, žena ve stejném postavení jako všechny ženy, které nebyly dědici, ozdoba cti a potěšení svého pána. Po krátkém obřadu před natami v posvátném háji jí nebudou náležet žádné výsady kromě těch, jež jí dopřeje její manžel. Keyoke a Papewaio uchopili dřevěné kruhy na dveřích, zatáhli a malované panely se tiše otevřely. Zazněl gong. Hudebníci začali hrát na třítinové píšťaly a flétny a její nosiči vykročili kupředu. Mara zamrkala a potlačila slzy. Držela hlavu pod závoji vzpřímeně, když byla nesena před očima nejvyšších úředníků a rodin Impéria. Obřad, který spojí její osud s osudem Buntokapiho z Anasati, nyní už žádný člověk nemohl přerušit.

Maře připadali při pohledu skrz barevné závoje shromáždění hosté jako stíny. Dřevěné stěny a podlaha voněly čerstvým voskem a pryskyřici a Mara cítila vůni květin, když ji otroci vynášeli po schodech ke dvoupatrovému stupínku ozdobenému trásněmi. Postavili nosítka na nižší stupínek a zanechali ji před Cočokanovým veleknězem a jeho třemi pomocníky, zatímco se její družičky posadily na polštáře pod schody. Mara zalapala po dechu, omámená horkem a skoro nesnesitelně silnou vůní knězova kadidla. Ačkoliv jej za stupínkem, na němž stál kněz, nemohla vidět, věděla, že podle tradice zároveň s ní vstoupil do síně z druhé strany Buntokapi v nosítkách pokrytých papírovými ozdobami, které znázorňovaly zbraně a brnění. Nyní s ní seděl na stejné úrovni z druhé strany stupínku po knězově pravé ruce. Jeho oděv byl stejně bohatý a složitý jako její a tvář měl zakrytou maskou s chocholem, kterou vyrobil pro svatební příležitost nějaký dávný předek z domu Anasati.

Velekněz zvedl ruce s dlaněmi obrácenými k nebi a zarecitoval úvodní verše obřadu. "Na počátku nebylo nic než moc v myslích bohů. Na počátku silou svých myslí vytvořili tmu a světlo, oheň a vzduch, zemi a moře a nakonec muže a ženu. Na počátku oddělená těla muže a ženy znovu vytvářela jednotu boží myšlenky, z níž vznikla, a počali spolu děti ke slávě bohů. Dnes, stejně jako na počátku, jsme se shromáždili, abychom potvrdili jednotu tak, jak si to přáli bohové, v pozemských tělech tohoto muže a této ženy."

Kněz spustil ruce dolů. Zazněl gong a chlapecký sbor zazpíval píseň popisující temnotu a světlo stvoření. Pak se šoupáním sandálů, šustěním hedvábí a brokátu a chřestěním korálů všichni shromáždění hosté povstali.

Kněz pokračoval ve svém zařkávání a Mara musela bojovat s touhou protáhnout ruku mezi závoji a poškrábat se na nose. Při okázalosti a formalitě obřadu si vzpomněla na příhodu z dětství, která se odehrála poté, kdy se vrátila s Lanokotou z oficiální svatby, podobné té, již se účastnila nyní. Hráli si pak na ženicha a nevěstu a Mara seděla na sluncem prohrátých prknech vozu na thyzu a ve vlasech měla zapletené květy akasi. Lano měl nasazenou svatební masku ze ztvrdlého jílu a peří a 'kněz' byl starý otrok, kterého pro tuto příležitost donutit, aby přes sebe přehodil přikrývku. Mara smutně sepjala prsty; obřadní věneček, který v nich držela, byl tentokrát pravý, nebyla to jen dětská napodobenina spletená z trav a popínavých stvolů. Kdyby byl Lanokota naživu a viděl ji tady, určitě by si z ní dělal legraci a připíjel by jí na zdraví. Ale Mara věděla, že v duchu by plakal.

Kněz přešel k další pasáži a znovu zazněl gong. Hosté se usadili zpátky na polštáře, zatímco pomocníci na stupínku zapálili vonné svíce. Těžká vůně naplnila síň a velekněz začal odřkávat ctnosti První manželky. Poté, co vyjmenoval poslední - byly to po řadě cudnost, poslušnost, způsobnost, čistota a plodnost - se Mara uklonila a dotkla se čelem podlahy. Když se narovнала, přistoupil k ní knězův pomocník s obarvenými nohama a v purpurové kutně a začal odstraňovat jeden za druhým její závoje, bílý pro cudnost, modrý pro poslušnost, růžový pro způsobnost, až jí zbyl jen zelený pro čest rodiny Acoma.

Dotek lehké látky jí stále svěděl na nose, ale Mara teď mohla přinejmenším vidět své okolí. Lord z Anasati seděl na straně ženicha, stejně jako doprovod rodiny Acoma měl místa po boku Mary. Před stupínkem byly řady hostů. Nejjasněji ze všech zářila bíle a zlatě zbarvená zbroj Vojevůdce, který seděl nejbližší stupínku, po boku se svou manželkou, oblečenou v šarlatovém brokátu s vyšitými tyrkysovémi vzory. Uprostřed moře barev, jimiž se honosili čestní hosté, stály dvě postavy ve strohých černých kutnách jako noční draví ptáci mezi květinami. Almecha doprovodili na svatbu syna jeho nejlepšího přítele dva Ctihodní ze Shromáždění mágů.

Další v řadě měl sedět Minwanabi, ale Jinguova přítomnost byla omluvena bez urážky domu Anasati, protože mezi domy Minwanabi a Acoma přetrvávala krevní msta. Pouze při státních slavnostech, jako byla například korunovace císaře nebo Vojevůdcovy narozeniny, se mohly obě rodiny střetnout bez boje. Za Vojevůdcovým doprovodem zhlédla Mara lordy z Keda, Tonmargu a Xacatecas; společně s Almechovou rodinou Oaxatucan a domem Minwanabi tvořili pět Velkých rodin, nejmocnějších v celém Císařství. V další řadě seděl lord Kamatsu ze Šinzawai společně s Hokanuem, svým druhým synem, jehož tvář viděla z profilu. Stejně jako domy Acoma a Anasati se i dům Šinzawai řadil svou mocí hned za pět Velkých rodin.

Mara se kousla do rtu a listí a peří jejího svatebního věnečku se rozechvělo. Velekněz nad ní pokračoval ve své litanii, tentokrát tím, že popisoval ctnosti Prvního manžela, zatímco jeho pomocník odstraňoval šňůry korálů z mečů zdobících Buntova nosítka. Mara zhlédla, jak se červené a bílé chocholy na jeho masce zachvěly, když potvrdil každou vlastnost, které kněz jmenoval - byly to čest, síla, moudrost, mužnost a laskavost.

Znovu zazněl gong. Kněz vedl své pomocníky při modlitbě díkůvzdání. Její družičky vstaly daleko rychleji, než by Mara pokládala za možné, a pomohly jí vystoupit z nosítek. Bunto vstal také a s knězem a jeho pomocníky mezi sebou sestoupili ze stupínku a uklonili se shromážděným hostům. Pak vykročila malá skupinka, v níž byl jak kněz a jeho pomocníci, tak i Buntokapiho otec, lord z Anasati, a Nacoya jako první rádkyně domu Acoma, společně s nevěstou a

ženichem síni ven a přes dvůr ke vchodu do posvátného háje.

Sluhové se uklonili a zuli Buntokapimu a Maře sandály, aby jejich nohy mohly být ve styku se zemí a předkové paní z Acoma přiznali dědičná práva vládce jejímu budoucímu manželovi. Nyní už stálo slunce na obloze tak vysoko, že vysušilo z půdy poslední zbytky rosy. Hřejivé teplo kamenů stezky se Maře zdálo až neskutečné a hlasitý zpěv ptáků v koruně stromu ulo jí připadal jako vzpomínka na dětský sen. Stisk Nacoyiny ruky na jejím rukávu byl nicméně pevný a dokazoval, že to žádný sen není. Kněz zazpíval další modlitbu a náhle kráčela kupředu s Buntokapim, panenka ozdobená drahými kameny vedle vysokých chocholů jeho svatební masky. Kněz se uklonil svému bohu a odešel i se svými pomocníky, zatímco lord z Anasati a první rádkyně domu Acoma následovali dvojici k háji.

Mara se soustředila na to, aby dodržela svou roli, a neodvážila se ohlédnout za sebe; kdyby ji to ale rituál dovolil, spatřila by slzy v Nacoyiných očích.

Průvod vešel do chladivého stínu stromu ulo, do něhož se vlétaly paprsky slunce, a blížil se k nízké bráně a vyřezávaným můstkům, které vedly k natami rodiny Acoma. Mara strnule kráčela cestou, po níž se před pouhými několika týdny ubírala, aby uctila památku svého otce a bratra. Nyní na ně ale nemyslela s obavami, že by jejich stíny neschválily, že si bere za muže jejich nepřítele, aby zachovala jejich dědictví. Nevšímal si ani muže, který kráčet po jejím boku a jehož šoupavé kroky prozrazovaly, že není s touto stezkou obeznámen, a jehož dech lehce hvízdal za rudozlatě malovanými rysy jeho svatební masky. Oči masky hleděly s předstíranou slavností kupředu, zatímco oči muže za nimi přebíhaly sem a tam a podrobně si všímaly věcí, které mu

budou zanedlouho patřit jako lordu z Acoma.

Ozvalo se tiché cinknutí zvonku, vybízející dvojici, aby v tichosti rozjímala. Mara se se svým ženichem uklonila bohu, jehož podoba byla namalována na obřadní bráně, a zastavili se u okraje jezírka. Na jeho travnatém břehu už nebylo ani stopy po útoku najatého vraha, ale rodinnou natami stínil baldachýn, který vztyčili Cočokanovi kněží. Po chvíli modliteb a rozjímání zazněl zvonek znovu. Předstoupil před ně kněz a položil ruce na ramena nevěsty a ženicha. Požehnal jim, lehce je postříkal vodou z jezírka a pak mlčky odstoupil, zatímco odříkávali své přísahy.

Mara se nutila ke klidu, i když nikdy na cvičení, jemuž se naučila u sester Lašimy, nemusela vynaložit tolik úsilí. Hlasem naplněným předstíranou jistotou vyslovila slova, kterými se vzdávala zděděného práva na titul paní z Acoma. Potila se, ale pokračovala dál, zatímco jí kněz sňal poslední, zelený závoj a spálil jej v pánvi vedle jezírka. Navlhl si prsty, dotkl se horkého popela a roztřel jej Buntovi na dlaních a na nohou. Pak Mara poklekla a políbila natami. Zůstala klečet s hlavou přitisknutou k zemi, v níž spočívaly kosti jejich předků, zatímco Buntokapi z Anasati přísahal, že zasvěti celý svůj život, svou čest a věčnou duši jménu domu Acoma. Pak poklekl vedle Mary, jež dokončila obřad hlasem, který jako by patřil někomu úplně cizímu.

"Zde odpočívá duch Lanokoty, mého bratra; lorda Sezua, mého otce; paní Oskiro, mé matky: nechť jsou svědky mých slov. Zde leží prach mých dědů, Kasrua a Bektomačana, a mých babiček, Damaki a Čenio: nechť jsou svědky mých skutků." Nadechla se a snažila se, aby její nerozechvěl hlas, když odříkávala dlouhou linii svých předků zpět až k patriarchovi domu Acoma Ančindirovi, prostému vojákovi, který bojoval pět dní v souboji s lordem Tirem z Keda, aby získal ruku jeho dcery a titul lorda, díky čemuž se jeho rodina zařadila za pět Velkých rodin Říše. I Buntokapi uctivě sklonil hlavu, protože i přes veškerou moc jeho otce nesahaly kořeny jeho rodiny tak hluboko do dějin jako kořeny domu Acoma. Mara ucítila, jak jí za límečkem stéká pot. Prsty, které se jako zázrakem nechvěly, vytrhla ze svého věnečku květinu a položila ji před natami jako symbol toho, že se její tělo vrátí zemi.

Zvonek zazněl smutným tónem. Knězi zazpívali další modlitbu a Bunto odříkal obřadní přísahu, nezvratně jej poutající ke jménu a cti domu Acoma. Pak mu Mara podala obřadní nůž a on se řízl, až mu z dlaně vytryskla krev a ve velkých kapkách dopadala do hlíny u natami. Poutem cti, pevnějším než pouto těla nebo dřívějšího příbuzenství, daleko pevnějším než paměť samotných bohů, přijal Buntokapi titul lorda z Acoma. Kněz mu sňal rudou a zlatou svatební masku rodiny Anasati; a třetí syn nepřítele domu Acoma se sklonil a políbil natami. Mara se na něj po straně podívala a viděla, jak se rty jejího manžela zkřivily v arogantním úsměvu. Pak se na jeho tváři opět objevil kamenný výraz, když Cočokanův velekněz zakryl obličej nového lorda domu Acoma zelenou svatební maskou.

Mara si nepamatovala, jak vlastně vstala. Na odchod zpátky ke vchodu do háje si vzpomínala jen matně, jako na sen doprovázený zpěvem ptáků. U východu ji očekávaly služebné, aby ji umyly nohy ušpiněné od hlíny a znovu obuly sandály vykládané drahým kamením. Tiše stála, zatímco se lord z Anasati formálně ukláněl svému hostiteli, novému lordu z Acoma, a neplakala, když se Nacoya zařadila na své místo, krok za Buntokapiho ramenem. Oslněná odleskem slunce na knězově plášti, kráčela za nimi do hlavní síně, aby dokončili formální část svatebního obřadu.

V síni bylo horko. Dámy se ovívaly vějíři a barevnými pery a hudebníci, kteří bavili hosty, otírali ze svých nástrojů vlhké otisky prstů, když družbové pomáhali nevěstě a ženichovi do jejich nosítek a pak je vyzvedli na místo, kde usedl velekněz a jeho pomocníci. Velekněz, nyní oblečený v rouchu vyšitým jemnými nitěmi zbarvenými stříbrně, zlatě a měděně, začal vzývat všudypřítomné oko Čočokana, dobrého boha. Pak složil paže na hrudi, zazněl gong a na stupínek vystoupili chlapec a děvče s rákosovými klecemi. V jedné seděl sameček a ve druhé samička ptáka kiri a černobíle klopenaté konce křídel měli obarvené zelení domu Acoma.

Kněz ptákům požehnal a jeho pomocníci vzali klece do rukou. Pak vytáhl z kapsy, umístěné na rukávu svého roucha, slonovinovou hůlku a prosil svého boha o požehnání sňatku Buntokapiho a Mary. Síň ztichla a vějíře v rukou dam se zastavily. Od nejnižší postavených hostů až po Vojevůdce v rouchu posázeném drahokamy, všichni obrátili hlavy, aby viděli, jak kněz poklepal hůlkou na klece.

Pak se klece otevřely a ptáci mohli vzlétnout k nebi - společně na znamení dobrého svazku, nebo samostatně na znamení neštěstí páru sedícího v nosítkách - podle toho, jak rozhodl Cočokan. Nacoya zavřela oči a její staré ruce se sevřely kolem amuletu, který měla pověšený na krku. Bunto přihlížel s výrazem skrytým za jasně zbarvenou svatební maskou; jeho nevěsta se ale dívala nepřítomně do dáli, jako by ji obřad v háji zbavil veškerého zájmu.

Zazněl gong a sluhové odsunuli papírové přepážky uzavírající síně. "Necht' je toto manželství v očích nebes požehnáno," řekl kněz.

Pomocníci položili klece a shodili tím ptáky z jejich bidýlek. Samička zlostně vypískla a zamávala křídly, zatímco sameček se vznesl do vzduchu, jednou obletěl stupínky a pak zamířil dolů ke své družce. Pokusil se přistát na bidýlku vedle samičky, ale ta vyskočila, zlostně zamávala křídly a nemilosrdně ho klovlá. Sameček ustoupil, pak se přiblížil znovu, ale samička vyrazila do vzduchu a nabarvené špičky jejich křídel se mihly temnou siní jako zelená čmouha. S hlasitým křikem vyletěla na svobodu a zmizela, záblesk bílých per na slunci. Sameček se pevně usadil na volném bidýlku. Peří měl rozčepýřené a podrážděně zaklapal zobákem. Když místnost s očekáváním ztichla, načechral si ocasní pera a vyskočil na vrchol klece, odkud se rozhlížel kolem sebe. Minula napjatá chvíle a velekněz pohnul prstem v drobném, ale zjevně podrážděném gestu. Jeho pomocník zrozpačitel a strčil nohou do samečka. Všechny oči sledovaly, jak ptáček lině zakroužil, pak přistál v záhonu květin jen kousek za otevřenými dveřními panely a začal hledat červy.

Shromážděním se jako vlna zvedlo šustění brokátů a péřových vějířů. Velekněz si odkašlal a hůlka se mu ve vrásčitéch rukou zachvěla. Nakonec, s pohledem upřeným na ztuhlého Bunta, řekl: "Chvalte dobrotu Čočokana a poslouchajte jeho učení. Pod jeho vedením může tento pár nalézt milosrdenství, porozumění a odpuštění." Znovu si odkašlal. "Věštba nám ukazuje, že toto manželství bude vyžadovat diplomacii, protože jako muž se ženou se budou muset tento lord a tato paní snažit dosáhnout jednoty. Taková je vůle bohů."

Následovala nervózní odmlka, kdy, pomocníci a hosté čekali, až bude kněz pokračovat. Nakonec všem došlo, že už nic víc neřekne, a zazněl gong. Pomocník sňal Buntokapimu svatební masku. Obrátil se k Maře, která vypadala omráčeně, až na to, že se na něj dívala lehce přimhouřenýma očima a ta nejjemnější možná vráska narušovala linii jejího obočí.

"Vyměňte si věnečky," řekl kněz, jako by se obával, že by na to snoubenci mohli zapomenout.

Bunto sklonil hlavu a Mara mu vtiskla trochu povadlý obřadní věneček do tmavých vlasů. Když se narovnal, sklouzl mu trochu na stranu. Pak se k ní naklonil, aby na oplátku vložil věneček na hlavu zase on jí, a Mara ucítila v jeho dechu víno.

Marina vráska se prohloubila; během hodiny, kdy se měla oddávat rozjímání, vyžadoval zvyk, aby ženich se svými družby vypil obřadní doušek vína, který jim měl přinést štěstí a družbům jejich vlastní brzký sňatek. Nicméně se zdálo, že Bunto se svými kumpány vypil celý obřadní soudek a možná jeden nebo dva navíc. Mara, kterou jeho nezdvořilost podráždila, sotva slyšela, jak je kněz prohlašuje po dobu trvání jejich života za manžela a manželku. Ani si neuvědomila, že formální část obřadu skončila, dokud si nevšimla, že hosté začali hlasitě jásat a házet na nevěstu a ženicha přání štěstí, zabalená ve složitě poskládaném papíře, která dopadala jako barevný déšť.

Mara se zmohla na mechanický úsměv. Nyní nastává chvíle, kdy jim každý host předá svůj svatební dar - ať už ve formě umělecké, básnické nebo hudební. Něco z toho budou složitě a drahé záležitosti, které předvedou velcí lordi a mocní Impéria. Říkalo se, že Vojevůdce s sebou dovezl celou divadelní společnost s kostýmy a pódium. Ale na jeho představení nedojde ještě celé dny, protože nejdříve své dary předávali ti chudší.

Buntokapi smetl z náprsenky svého svrchního oděvu papírové přání a zbavil se povinnosti a nudy prvních představení s tím, že si musí trochu odpočinout a převléct se do pohodlnějšího oděvu. Podle tradice nesměl nevěstu odvést na lože, dokud jim nepředá poslední host svůj dar; a těžká svatební roucha skrývala tolik z jejího těla, že mu zírání na otrokyně nabízelo lepší podívanou.

Mara se svému lordu zdvořile uklonila. "Zůstanu zde, manželé, aby i ten poslední z našich hostů cítil vděčnost domu Acoma za svůj dar."

Buntokapi si odfrkl, protože věřil, že se mu vyhýbá úmyslně. Postará se o ni později; mezitím čekala hostina s dobrou hudbou a pitím a s příležitostí podívat se na své vlastní bratry, jak se mu klaní jako lordu z Acoma. Buntokapi se pod svým pokriveným svatebním věnečkem usmál a tleskl na sluhy, aby jej odnesli ze síně.

Mara zůstala navzdory skutečnosti, že většina svatebních hostů následovala Buntova příkladu. Slunce stoupalo po nebi výše a nad vzdálenými plochami pastvin needer se už chvěl horký vzduch. Nejvýše postavení hosté se odebrali do svých pokojů a poslali své sluhy pro chlazené nápoje a šaty na převlečení. Pak se slétli jako barevní ptáci na hostinu, kde se podával ochucený led, chlazené plody jomachu a víno sã, a čekali na příchod trochu chladnějšího večerního počasí.

Ale v dusných prostorách síně zůstali ti nejnižší postavení strnule sedět na svých místech, zatímco najati umělci nebo nadaní členové rodin hráli, zpívali a recitovali ódy mladému páru domu Acoma. Na menších svatbách mohli nevěsta se ženichem sledovat ze slušnosti prvních několik představení; ale u větších domů se skutečně umělecká díla dostávala na řadu o hodně později a páry často vynechávaly představení prvního dne, kdy se mohli bavit jejich sluhové, mimořádně osvobození od svých povinností.

Přesto Mara sledovala první sérii účinkujících, žongléra, který by mohl být daleko úspěšnější jako klaun, dva zpěváky, kejklře - jehož magie sestávala jen z šikovných kousků - a básníka, jehož vlastní patron během recitace hlasitě chrápal. Každému kousku zatleskala, a pokud jej zrovna neodměnila tím, že z nosítek hodila umělci květinu, zůstala zdvořile pozorná až do přestávky. Účinkující, kteří na své vystoupení teprve čekali, ztuhle seděli a byli si jisti tím, že odejde na hostinu. Nicméně místo svým nosičům pokynula služebným, aby jí přinesly táč s lehkým jídlem a nápoji. Hosté překvapeně zamumlali.

Thlustý obchodník ze Sulan-Qu, sedící v první řadě, se začervenal a skryl se za vějířem své ženy. Ani ve snu by si neodvážil pomyslet, že paní z Acoma bude přítomna, aby si poslechla, jak jeho syn hraje na flétnu. Chlapec měl úděsný sluch, ale jeho matka zářila pýchou. Mara seděla na stupínku a upíjela chlazenou šťávu jomachu. Půvabně pokynula hlavou, když se mladý flétnista uklonil a skoro utekl a málem zakopl poté, co chvatně udělal místo dalšímu účinkujícímu. Mara se na jeho rozpačité rodiče usmála a uvědomila si, že navzdory nudě, kterou musí snášet při

poslouchání takové hudby, může někdy od toho obchodníka potřebovat nějakou drobnou službu, a pak postačí kývnout prstem.

Během účinkování dvou mimů, muže se cvičenými psy, zpívajícího ptáka liendi a dvou dalších básníků nebyly na velké paní patrné žádné známky neklidu. Druhému z básníků dokonce hodila květinu, kterou zručně chytil do klobouku. A další umělec, malíř, ji dokonce rozesmál svými veselými kresbami válečníků, na něž útočí býci needer. Když během druhé přestávky požádala své služebné, ať jí svléknou svrchní šat, aby se v poledním horku cítila pohodlněji, mumlali si ti nejnižší postavení na společenském žebříčku, že tahle paní je tak velkorysá jako žádná jiná v celém Císařství.

Účinkující vycitili zájem a vložili do svých vystoupení mnohem více života. A když sluhové, které jejich paní poslala, začali roznášet občerstvení společně s dárky k vyjádření vděčnosti těm, kdo ji složili hold, napětí v síni polevilo. Když začalo účinkovat víno, odvážnější jazyky šeptaly, že paní je velice uznalá a zaslouží si čest svých předků.

Mara několik takových poznámek zaslechla a jemně se usmála. Na začátku třetí přestávky, požádala své služebné, aby jí rozepraly spony, které držely její účes, a rozpustily jí dlouhé vlasy na záda. Svatební věneček si položila na koleno a opřela se do polštářů, aby mohla lépe vyslechnout další kolo účinkujících, a pak další - k potěšení všech, kteří se jí snažili udělat radost. Když odpoledne pokračovalo, bylo v sále čím dál větší horko; a dovnitř chodili další hosté, aby se podívali, co paní z Acoma tak zaujalo.

Při západu slunce se objevil dokonce i její manžel, jehož krok byl trochu nejistý a hlas příliš silný. Buntokapi vystoupil na stupínek se džbánem vína sá v ruce a chtěl vědět, proč jeho žena tak dlouho vysedává v síni; Vojevůdce a ostatní hosté domu Acoma hodují - nevyhýbá se mu náhodou tím, že sedí v síni a dívá se na obvyčejné minstrelý a nízké úředníky?

Mara s podříznutým mlčením sklonila hlavu a pak se podívala svému manželovi do očí. Páchl pitím a potem. Nicméně se dokázala usmát. "Můj pane, teď bude číst své verše básník Kamičiro, a přestože jsou jeho práce příliš nové na to, aby byly proslulé, jeho patron, lord Teširo, má pověst muže, který rozpozná génia. Proč tedy nezůstat a neoslavit příchod nového talentu?"

Bunto se narovnal s rukama založenýma na hrudi a neuvědomoval si, že mu víno, vytékající ze džbánu, smáčí levý rukáv. Tváří v tvář upřímné nevinnosti své manželky, jejíž oděv nedovoloval žádný pohled na to, co se pod ním skrývalo, a z druhé strany ozářen pýchou ve tvářích Kamičira a lorda Tešira, jen zabručel. Odporovat chvále své ženy by nebyl nejlepší tah. Buntokapi, který byl ještě natolik střízlivý, aby si uvědomoval své povinnosti hostitele, se uklonil a zavrčel:

"Budu mít dost času na verše později. Jiní naši hosté začali hrát čiro a já si vsadil na vítěze."

Lord z Acoma odešel ze síně. Jeho paní poručila sluhům, aby znovu obešli řady účastníků s poháry vína; a tím, že navzdory svému manželovi zůstala v síni, si vysloužila obdiv všech méně důležitých hostů. Nejhlasitějších projevů díky za její přízeň se jí dostalo od obchodníka a jeho nešikovného syna s flétnou, které těsně následovala sentimentální zmalovaná žena básníka Kamičira. Mezi obyvateli Sulan-Qu nebylo žádným tajemstvím, že je milenkou lorda Tešira a že jen její šťavnaté půvaby zajistily jejímu muži patronství domu.

Přišel soumrak a šatry odletěly. Předávání svatebních darů pro tento den skončilo a kuchaři podávali hostům exotická jídla, ozdobená papírovými symboly štěstí. Byly zapáleny lucerny, hudebníci hráli a s příchodem tmy začali akrobaté žonglovat s hořícími pochodněmi. Mara seděla po boku svého manžela, než vyzval otrokyně, aby zatančily závojový tanec. V tom okamžiku se paní z Acoma odebrala vyčerpaná do zvláštního obřadního stanu z malovaného papíru, kde ji služebné svlékly a umyly, a pak dlouhou dobu ležela a nemohla usnout.

Ráno bylo prašné a suché a nebylo ani známky po větru. Sluhové pracovali celou noc, aby připravili dům na další den oslav, a květy akasi se leskly, pokropené zahradníky, kteří si nyní oblékli pracovní haleny a sbírali pro kuchaře zeleninu. Mara vstala, a když přes tenkou papírovou zástěnu rozdělující svatební stan zaslechla sténání svého manžela, správně usoudila, že má kocovinu. Poslala nejhezčí ze svých služebných, aby se o něj postarala; pak si dala přinést chochu. Zatímco ve vzduchu ještě stále přetrvával jitřní chlad, prošla se po zahradě. Brzy na pozemky domu Acoma dorazí královna cho-ja se svou družinou. Obrana už nebude nadále kritickou záležitostí. Tato myšlenka jí přinesla trochu úlevy; se schopným Jicanem, který se postará o veškeré obchodní zájmy rodiny, a se zabezpečeným územím se bude moci soustředit na plány týkající se toho, jak se vypořádat s lordem, kterého si vzala za muže. Vzpomněla si na vysoký ženský smích a Buntův hlas, žalostně prosebný, než začal krátce před svítáním chrápat. Mara se zamračila, sevřela rty a prosila Laši-mu o sílu.

Vzhlédla právě včas, aby spatřila jednoho ze svých poddaných, jak s praporem v ruce vede do velké síně malou skupinku. Druhý den předávání svatebních darů začínal a Mara proti všemu očekávání poslala služebné, aby ji nechaly donést nosítka. Bude sledovat účinkující až do posledního; a i když měl dnešního dne předávat svůj dar host, který ji byl postavením rovný nebo nadřazený, až pozdě odpoledne, postará se o to, aby žádné z dřívějších představení nezůstalo neodměněno. S Buntokapim jako lordem bude dům Acoma potřebovat veškerou dobrou vůli, kterou dokáže vzbudit.

Vítr začal vát až po poledni následujícího dne; stíny mraků přebíhaly přes pastvinu needer a obloha na východě hrozila deštěm. Přesto navzdory tomu, že mohli promoknout, seděli hosté domu Acoma na louce a sledovali poslední představení.

K překvapení všech přítomných zaplatil toto představení Vojevůdce z vlastní pokladny Císařskému divadlu Jojan. Jojan bylo formální divadlo, které navštěvovala hlavně šlechta, zatímco obyčejní lidé dávali přednost daleko nevázanějším a mnohem méně cudným hrám divadelních společností Segumi, jež pořádaly představení na venkově. Ale v Císařském Jojanu vystupovali ti nejlepší herci Císařství a bylo líhní talentů pro Císařskou společnost

Šalo-tobaku, hrající pouze pro císaře a jeho nejbližší rodinu. Sehráli tady kus Lord Tedero a sagunjan, jednu z deseti klasických sobatu, doslova "stylem velkolepých", dávných forem opery.

Mara si užívala chladivého doteku vánku a každé chvíle, o níž se oddaloval okamžik, kdy odejde se svým manželem na svatební lože, a soustřeďovala se na nadcházející finále. Herci byli vynikající a zvládali své role bezchybně navzdory větru, cloumajícímu záhyby jejich kostýmů. Jen škoda, že jsou jejich role tak složité, pomyslela si paní z Acoma, která sobatu moc ráda neměla a dávala přednost formě Grand Dö; a ozdoby putovní scény byly i pro tsuranský vkus příliš křiklavé.

Pak, ve finále opery, když lord Tedero vstoupil do jeskyně, aby vysvobodil starodávnou Nešku ze spárů strašného sagunjana, se objevily v síni dvě postavy v černých hábitech. Příchod dvou Ctihodných by byl pokládán sám o sobě za význačnou událost, ale ti dva mágové vyvolali iluzi. Místo obvyklého papírového sagunjana, v jehož útrokách by se skrýval zpěvák a několik jevištních pomocníků, se objevila iluze děsivé obludy. Z díry v kulisách, která byla omalována tak, aby vypadala jako ústí jeskyně, se vynořil sagunjan, vysoký dvanáct stop, pokrytý zlatými šupinami a chrlicí rudé plameny. Z jeho tlamy, plné děsivých tesáků, se ozval čistý baryton, a i když všichni věděli, že tam je jen zpěvák, nikdo ho neviděl. I Maru ten pohled ohromil a rázem zapomněla na všechny své starosti. Pak dopadl Tederův meč a iluze sagunjana se rozplynula v mlhu a poté zmizela docela. Obvykle sobatu končila formální úklonou herců za zdvořilého potlesku; ale závěr opery vzbudil bouřlivé ovace a zuřivý potlesk, daleko obvyklejší u pouličního divadla. Všichni viděli, jak Vojevůdcův výraz roztává do jednoho z jeho vzácných úsměvů, když se hrál v obdivu, který vyvolala jeho divadelní skupina a přátelé mágové. Poté, co se herci naposledy poklonili. Mara tiše lítostivě vzdychla. Pak se bohatě zdobená opona zavřela - ačkoliv ne docela, protože vánek nyní přešel v poryvy větru - a ona se odevzdala nevyhnutelnému. "Teď, manželko," řekl jí Buntokapi do ucha. "Přišel čas, abychom se rozloučili s hosty."

Mara reflexivně ztuhla a zdálo se, jako by měla úsměv na tváři namalovaný. "Jak si přeješ, manželi."

Ale i slepec by vycítil její váhavost. Buntokapi se zasmál. S výkřikem opilého triumfu ji vzal do náruče.

Hosté zajásali. Mara si uvědomila bezohlednou sílu jeho paží a snažila se uklidnit své rozbourané srdce. Vydrží, musí vydržet, pro pokračování domu Acoma. Skryla svou tvář v potem provlhlé látce límce košile svého manžela a dovolila mu, aby ji odnesl ze stupínku. Jako déšť na ně dopadala papírová přání plodnosti, která na ně házel dav, když ji odnášel z místnosti plné lidí dolů po stezce k pestře pomalovanému svatebnímu stanu.

Na konci stezky stáli čestnou stráž Keyoke s Papewaiem. Buntokapi kolem nich prošel jako kolem obyčejných sluhů a vkročil dovnitř do stříbřitého svitu panujícího za stěnami postavenými ze třtinového papíru a latí. Sluha se služebnou, kteří klečeli uvnitř, se hluboce uklonili, když spatřili svého pána a paní. Buntokapi postavil Maru na nohy. Na jeho napůl zabručený rozkaz služebná vstala a zavřela posuvný panel vchodu. Sluha zůstal nehybně klečet v rohu a čekal na přání svého pána.

Během dne byl stan přestavěn; zástěna, která rozdělovala stan na dvě místnosti pro manžela a manželku, byla odstraněna a místo ní zde ležela široká rohož zakrytá hedvábnými prostěradly a čelem obrácená k východu, protože jitro symbolizovalo začátek. Uprostřed podlahy leželo několik polštářů a nízký prázdný stůl. Mara udělala rozechvělý krok dopředu a posadila se na polštář u stolu. Když si proti ní sedl Bunto, měla oči sklopené.

"Pošlete pro Čočokanova kněze," rozkázal lord z Acoma. Sluha vyskočil z rohu, aby jeho rozkaz splnil, a Buntokapi upřel na Maru rozdychtěný a napjatý pohled.

Kněz vešel sám a nesl táč, na němž stála karafa se zlatým vínem tury, dva křišťálové poháry a svíčka v kameninovém svícnu, vykládaném drahými kameny. Pozvedl táč k nebi, pronesl posvěcení a položil jej na stůl mezi manžela a jeho manželku. Očima, v nichž se odrážely pochybnosti, se na oba podíval - na paní, jejíž ruce se nekontrolovatelně chvěly, a na mladého lorda, jehož netrpělivost byla jasně patrná. Pak odevzdaně zapálil svíčku. "Necht' vás provází Čočokaova moudrost." Nakreslil kolem svícnu symbol křídou a zvedl víno k posvěcení. Naplnil oba poháry a postavil je před nevěstu a ženicha. "Necht' Čočokanovo požehnání naplní vaše srdce." Nakreslil křídou další symboly kolem obou pohárů a poloprázdné karafy.

"Pijte, děti bohů, a poznejte jedno druhé tak, jak přikázali vaši pánové v nebi." Kněz se uctivě uklonil a pak s viditelnou úlevou ze svatebního stanu odešel.

Buntokapi mávl rukou a sluhové odešli. Papírový panel se zavřel a on zůstal sám se svou nevěstou ve stanu, který se v poryvech větru lehce pohupoval.

Podíval se tmavýma očima na Maru. "Konečně jsi moje, ženo." Zvedl svůj pohár příliš rychle a víno vystříklo a rozmazalo jeden ze symbolů. "Podívej se na mě, paní. Kněz by přivítal, kdybychom pili společně."

Do stěn stanu se opřel poryv větru a zašustil papírem nataženým na latích. Mara sebou trhla a pak jako by se vzpamatovala. Natáhla ruku a zvedla svůj pohár. "Na naše manželství, Buntokapi."

Trochu upila, zatímco její pán vypil pohár až do dna. Pak do něj nalil zbytek vína z karafy a vypil i to. První kapky deště zarachotily na olejem napuštěné střeše svatebního stanu, když položil pohár a karafu na stůl.

"Ženo, dones mi více vína." Mara postavila svůj pohár na stůl mezi symboly namalované knězovou křídou. V dálce zahřměl hrom, vítr utichl a místo něj se spustily z nebe husté provazce deště. "Jak si přeješ, můj pane," řekla tiše a zvedla hlavu, aby zavolala sluhu.

Bunto vyrazil dopředu. Stůl se zakymácel a víno se rozlilo po zemi ve spršce tekutiny a skla. Její zavolání přešlo ve výkřik, když ji do tváře udeřila těžká pěst jejího manžela.

Omráčená upadla na polštáře a zvuk dopadajících kapek deště přehlušovalo bušení krve v jejích spáncích. Mara, kterou to rozzuřilo na nejvyšší míru, přesto zachovala hrdost domu Acoma. Bez dechu ležela, když na ni dopadl stín jejího manžela.

Naklonil se dopředu tak, že zakryl světlo umístěné za ním, a ukázal na Maru. "Řekl jsem, že to uděláš ty." Jeho hlas byl tichý a naplněný hrozbou. "Pochop mě, ženo. Pokud řeknu, že chci víno, přineseš ho ty. Už nikdy více nebudeš

nechávat splnění tohoto nebo kteréhokoli jiného rozkazu bez dovolení nějakému sluhovi. Pokud tě o cokoli požádám, paní, uděláš to ty."

Znovu se posadil a jeho hrubé rysy se v matném světle stáhly. "Myslíš si, že jsem hlupák." V jeho hlase znělo dlouho skrývané opovržení. "Všichni si myslíte, že jsem hlupák, mí bratři, otec a teď ty. No, hlupák nejsem. Když člověk žije vedle Haleska a hlavně vedle Jira, není vůbec těžké vypadat jako hlupák." S hořkým a temným úsměvem dodal: "Ale už nemusím dále působit jako hlupák, pche! Provdala ses za nového muže. Já jsem lord z Acoma. Na to nikdy nezapomínej, ženo. Teď mi přines více vína!"

Mara zavřela oči. Hlasem, který zněl nuceným klidem, řekla: "Ano, manželi."

"Vstaň!" strčil ji Bunto nohou do boku.

Mara poslechla a odolala nutkání dotknout se rukou své naběhlé a zarudlé tváře. Hlavu sklonila v dokonalé ukázce manželské podřízenosti, ale v očích se jí zableskl naprosto jiný výraz, když se Buntokapimu ukláněla. Pak, ovládající se daleko více než ve chvíli, kdy se zříkala svých práv na postavení vládkyně domu Acoma, vstala a ze skříňky stojící poblíž dveří přinesla další karafu vína.

Buntokapi ji sledoval, jak narovnává stůl, pak zvedá ze země jeho sklenici a naplňuje ji vínem. Byl mladý a příliš ztracený ve svém očekávání, když sledoval zvedající se a klesající řadra pod tenkou látkou Mařiných šatů, takže si nevšiml nenávisti v jejich očích, když se dívala, jak pije. A ve chvíli, kdy víno dopil a pohár odhodil stranou, sevřel rukama hedvábnou látku, která ji halila a která jej přiváděla k šílenství.

Mara vydržela dotek jeho dlaní na holé kůži. Nebojovala s ním a ani nevykřikla. S odvahou srovnatelnou s tou, jakou prokazovali její otec a bratr na bitevních polích barbarské Midkemie, bez slz protřpěla to, co přišlo potom, i když ji Buntova nedočkavost působila bolest. Dlouhé hodiny pak ležela na pomačkaných zpocených prostěradlech, poslouchala bubnování deště a ostré chrápání svého manžela. Byla mladá, pokrytá modřinami, bolelo ji celé tělo a přemýšlela o své matce a o Nacoyi; uvažovala o tom, jestli byly jejich první noci s muži odlišné. Pak se odvrátila od nepřítele, za něhož se provdala, lehla si na bok a zavřela oči. Avšak spánek nepřicházel. Ale jestliže ve své hrdosti trpěla mnoho, čest její rodiny zůstala netknuta. Nevykřikla, ani jednou.

Ráno bylo podivně tiché. Svatební hosté už odjeli a šťastnou cestu jim přáli v zastoupení mladých manželů lord z Anasati a Nacoya. Sluhové odsunuli přepážky svatebního stanu a dovnitř pronikl čerstvý vzduch, provoněný deštěm, který přinášel volání pastevců, vyhánějících na vzdálené louky stáda needer na pastvu. Mara nasála vůni čerstvé země a květin a představila si jasné barvy zahrady, ze kterých spláchl letní déšť povlak prachu. Od narození byla zvyklá vstávat brzy ráno, ale tradice přikazovala, že manželka nesmí vstát následujícího rána poté, co bylo manželství dovršeno, dříve než její muž. Nyní ji více než kdy jindy nucená nečinnost rozčilovala, měla zbytečně mnoho času k přemýšlení a nemohla ulevit mnohým bolestem svého těla. Tránila se a vrtěla, zatímco Bunto spal nerušeně dál.

Slunce stoupalo oblohou stále výše a ve svatebním stanu bylo dusno. Mara rozkázala sluhovi, aby roztáhl přepážky úplně, a její manžel zasténal, když se polední sluneční svit dotkl jeho hrubého obličeje. S bezvýraznou tváří ho Mara sledovala, jak se převrací na polštářích a mumlá ostré rozkazy, aby zatáhli záclony a přepážky. Než na něj dopadl stín, všimla si, že je jeho pleť trochu nazelenalá a na krku a zápěstí mu vystoupily kapičky potu. Uvědomila si, že nejspíš trpí praotcem všech kocovin, a měkce se jej zeptala: "Není ti dobře, manželi?" Bunto zasténal a poslal ji pro chochu. Mara, která se až zapotila při vzpomínce na to, jak ji ubližoval, vstala a donesla koufíci konvici. Vtiskla horký šálek do ruky svého pána. Nápoj se louhoval celé dopoledne a byl nejspíš příliš silný, než aby se ještě dal pít, ale Buntokapi vyprázdnil šálek až do dna. "Jsi tak malá," poznamenal, když srovnal svou velkou ruku s vystouplými klouby a její drobnou ručku. Pak rozmrzelý bolestí hlavy natáhl ruku a štípl ji do naběhlé prsní bradavky.

Mara sebou skoro ani necukla. Potřásla hlavou tak, že jí dlouhé prameny vlasů zakryly hrud', a řekla: "Jaké je další přání mého pána?"

"Další chochu, ženo." Jako by cítil rozpaky nad svou hrubostí, díval se, jak nalévá nápoj do šálku. "Eh, cítím se, jako by se mi v ústech zastavilo na noc celé stádo needer." Zašklebil se a odplivl. "Budeš se mnou, zatímco se budu oblékat, a pak zavoláš sluhy, aby donesli thyzový chléb a jomach."

"Ano, manželi," řekla Mara. "A pak?" Toužebně pomyslela na chladivý stín pracovní svého otce a na Nacoyu.

"Neobtěžuj mě, ženo." Bunto vstal a mírně potřásl hlavou. Nahý se před ní narovnal s koleny jen několik palců od jejího obličeje. "Dohlédneš na záležitosti domu, ale až tehdy, kdy od tebe nebudu vyžadovat žádné služby já."

Stíny vrhané záclonami skryly Marino zachvění. Srdce ji bolelo z role, kterou jí určil život, a silou vůle se přinutila vytrvat; ale pití a veselí na hostině otupilo touhy jejího manžela. Nechal prázdný šálek ležet mezi polštáři a přál si svůj oděv.

Mara mu jej přinesla a pomohla mu přetáhnout hedvábné rukávy přes svalnaté paže, husté porostlé chlupy. Pak mučivě dlouhou chvíli seděla, zatímco sluhové přinášeli vodu pro pánovu koupel. Poté, co mu myla široká záda tak dlouho, dokud voda ve vaně nevychladla, dovolil své paní, aby se oblékla. Sluhové donesli chléb a ovoce, ale obsluhovat ho mohla jedinečně ona. Dívala se, jak si cpe do úst kousky joma-chu a šťáva mu teče po bradě, a přemýšlela o tom, jak mohl muž tak chytrý, jako je lord z Anasati, zplodit takového syna. Pak odhlédla od jeho hrubých způsobů a podívala se mu do jeho tajnůstkářských očí a se zábleskem čiré paniky si uvědomila, že pozorně sleduje její reakce; jako dravec. Maru napadlo, že to, jak zdůrazňoval, že není hlupák, ve skutečnosti nemusí být chvástání. Dolehlo na ni děsivé podezření. Pokud je Buntokapi jen vychytralý jako lord z Minwanabi, najde nějaký způsob, jak jej ovládnout. Ale pokud je ještě k tomu inteligentní... Ta myšlenka jí projela jako ledový záblesk.

"Jsi velice chytrá," řekl Buntokapi nakonec. Pohladil ji po zápěstí lepkavým prstem gestem majetnický milujícího manžela.

"Mé schopnosti blednou před schopnostmi mého pána," zašeptala Mara. Políbila klouby na jeho ruce, aby odvedla

jeho myšlenky jinam.

"Vůbec nejíš," poznamenal. "Jen přemýšlíš. To na ženách nemám rád."

Mara si ukrojila křáček thyzového chleba a držela jej v dlaních. "Pokud můj pán dovolí?"

Buntokapi se usmál, když si ukousla; chléb jí připadal bez chuti, ale po chvíli žvýkání sousto spolkla, aby jej uklidnila. Syna lorda z Anasati rychle znudilo sledovat její rozpaky a zavolal hudebníky.

Mara zavřela oči. Potřebovala Nacoyu tolik, až ji to bolelo. Přesto jako manželka vládnoucího lorda nemohla dělat nic jiného než čekat, až ji propustí, zatímco on si přál slyšet balady a hádal se se zpěvákem o odlišnosti čtvrtého verše. Den byl teplý a se zavřenými přepážkami byl brzy vzduch ve svatebním stanu nedýchatelný. Mara to trpně snášela a donesla svému muži víno, když jej hudba unavila. Učesala mu vlasy a obula sandály. Pak na jeho přání tančila, až jí vlasy na spáncích provlhly potem a opuchlá tvář ji rozbolela napětím. Právě ve chvíli, kdy už se zdálo, že se lord z Acoma rozhodl strávit celý den ve stanu, vstal a rozkřikl se na sluhy, aby mu připravili nosítka. Čas, který zbýval do večera, stráví v kasárnách prohlídkou a výcvikem válečníků domu, oznámil jí.

Mara se pomodlila k Lašimě o hodně trpělivosti pro Keyoka. Unavená horkem a námahou následovala svého manžela ze stanu do oslepujícího žáru odpoledního slunce. Při své únavě zapomněla na čekající čestnou stráž, a tak ji nenapadlo zakrýt si před Keyokem a Papewaiem tvář s modřinami. Jen díky dlouhým rokům nejtvrďšího výcviku dokázali nehnout brvou, když spatřili takové znamení hanby. Ale Keyokova klidná ruka se sevřela kolem jilce jeho meče tak silně, až mu zběhly klouby prstů a Papewai ozařal prsty u nohou do podrážek svých sandálů. Kdyby jiný muž než vládnoucí lord zanechal na jejich Mara-anni takové známky násilí, nedožil by se svého dalšího kroku. Mara vstoupila do dne tak krásného a jasného, jaký jen bohové mohli stvořit; ale když kráčela před svými bývalými dvořany, cítila jejich pohledy v zádech jako černé stíny.

Než došli k hlavnímu domu statku, byl svatební stan spálen. Podle tradice musela stavba shořet na znamení posvátné proměny ženy v manželku a muže v manžela. Poté, co hodil svou pochodeň přes práh, vykročil Keyoke k ubytovným vojáků, aby tam vyčkal rozkazů svého pána. Papewaiův obličej zůstal jako vytesaný z kamene. S klidem, který skrýval jeho zuřivost, sledoval, jak papír a laťkoví zachvátily plameny. Nikdy nesledoval požár s větším uspokojením; protože když sledoval divokost ohně, dokázal skoro úplně zapomenout na podlitinu na Marině tváři.

Nacoya v pracovně nebyla. S bolestným pocitem si Mara uvědomila, že její sňatek změnil veškerý řád, který znala. Pánova pracovna nyní patřila Buntokapimu jakožto lordu domu. Tím se také změnilы všechny rysy domu, který tak dobře znala. Jican bude udržovat své účty v křídle určeném písařům, ale ona už je po něm nebude číst. Mara se cítila navzdory svým sedmnácti letům velice zesláblá a odešla do své soukromé zahrady stíněné větvemi stromu ulo. Neusedla, ale opřela se o hladký kmen stromu, zatímco posel, kterému nařídila přivést Nacoyu, odběhl.

Čekání jí připadalo nekonečné a zvuk vody dopadající do fontánky ji neuklidňoval. Když se nakonec udýchaná Nacoya objevila s rozčuchanými, nakřivo sepnutými vlasy, dívala se na ni Mara mlčky jako zosobněné neštěstí.

"Paní?" Chůva k ní váhavě pokročila. Spatřila modřinu na Marině tváři a zalapala po dechu. Pak stará žena beze slova rozpřáhla paže. V příštím okamžiku se paní z Acoma proměnila ve vyděšené děvčátko, které se rozvzlykalo v jejím objetí. Nacoya hladila Maru po ramenou chvějících se vzlyky. "Mara-anni, dcero mého srdce," zamumlala. "Vidím, že nebyl moc něžný, ten lord, kterého sis vzala."

Nějakou chvíli naplňovalo háj jen zurčení fontány. Pak se, dříve, než by Nacoya čekala, Mara narovнала. Překvapivě pevným hlasem řekla: "Je to lord, ten muž, kterého jsem si vzala. Ale jméno domu Acoma jej přežije." Popotáhla nosem, dotkla se rukou podlitiny na své tváři a upřela na svou bývalou chůvu pohled naplněný bolestnou prosbou. "A, matko mého srdce, dokud nebudu nosit jeho dítě, budu muset žít s věcmi, nad nimiž by můj otec a bratr zaplakali, kdyby se jich dožili."

Nacoya poklepala dlaní na polštáře rozložené pod stromem ulo a pobídla ji tak k tomu, aby se posadila. Její ruce Maru ukonejšily, zatímco služebné přinášely nádobu s chladivou vodou a měkké plátno. Když se Mara položila na polštáře, omyla jí Nacoya tvář. Pak jí rozpustila vyčesané černé vlasy, jak to dělala už tenkrát, když byla její paní ještě dítětem; a zatímco to dělala, velice tiše jí šeptala do ucha.

"Mara-anni, vím, že ti poslední noc nepřinesla žádnou radost. Ale pochop ve svém srdci, že muž, za něhož ses provdala, je ještě mladý a nedočkavý jako býk needry po dovršení třetího roku života. Nesud' všechny muže podle zkušenosti, kterou jsi prožila s jedním z nich." Odmlčela se. Nechala nevyčtenou skutečnost, že Mara odmítla její návrh a místo toho, aby se nechala poučit o způsobech mužů pozorným učitelem povoláním z Rákosové čtvrti, jednala po svém. Nacoya otřela chladnou vodou modřinu na tváři své paní. Cena za její paličatost byla krutě vysoká.

Mara vzdychla a otevřela napučené oči. Upřela na svou chůvu pohled naplněný bolestnou nejistotou, ale v žádném případě lítostí. Nacoya odložila kousek plátna a nádobu stranou a souhlasně přikývla. Tato dívka byla možná mladá, malá a zbitá, ale když přišlo na rodinné záležitosti, byla v ní tvrdost, kterou zdědila po svém otci, lordu Sezuovi. Vydrží, a jméno domu Acoma přetrvá.

Mara si přitáhla k tělu denní šat a trochu sebou trhla, když se látka otřela o její rozbolavělé bradavky. "Matko mého srdce, způsoby mužů jsou mi cizí. Opravdu moc potřebuji radu."

Nacoya jí věnovala úsměv, v němž bylo mnohem více nucenosti než radosti. Sklonila hlavu na stranu a po chvíli přemýšlení si začala vytahovat z vlasů jehlice a znovu je zasouvat. Mara se při pohledu na obyčejné, téměř důvěrně známé pohyby své staré chůvy trochu uvolnila. Po noci přichází vždycky další den a nezáleží na tom, jak silné mraky zakrývají měsíc. Poslouchala Nacoyu, když začala mluvit, velice tiše, tak, aby ji mohla slyšet jen ona.

"Dítě, Císařství je rozlehle a žije v něm mnoho lordů a pánů, jejichž ctižádost obrací jejich srdce ke krutosti. Bezbranní sluhové často trpí pod vládou podobných mužů. Ale z takového protivenství pramení moudrost. Sluhové se už dávno naučili, co se naučíš i ty: to, že pravidla cti mohou mít - stejně jako meč - dvojí ostří. Každé slovo má dva významy a

každý skutek nespočet důsledků. Aniž by se zřekl přísahy věrnosti nebo své cti, může sluha proměnit život krutého pána doslova v peklo."

Mara se zadívala na listí ula, jejichž temné vzorce propouštěly z oblohy jen malé prameny slunečního svitu. „Jako ty, Keyoke a Jican toho dne, kdy mě Papewaio zachránil před vrahem z Hamoi," zamumlala zasněně.

Odpověď by hraničila se zradou. Nacoya se s kamennou tváří a mlčky uklonila. Pak řekla: "Povolám k tobě porodní bábu, paní. Má vědomosti o zemi a poradí ti, jak co nejrychleji otěhotnět. Pak tě tvůj manžel nebude v noci rušit svým chtičem a jméno domu Acoma bude zajištěno dědicem."

Mara se na polštářích narovnávala. "Děkuji, Nacoyo." Pohlédla starou ženu po ruce a vstala. Ale ještě než odešla, podívala se jí stará chůva do očí. Viděla v nich stále ještě bolest a trochu strachu; ale také v nich zahlédla tutěž vypočítavou jiskru, jakou v nich vídávala po smrti lorda Sezua. Rychle se pak uklonila, aby skryla příval citů, který ji zaplavil; a když sledovala, jak Mara vychází se vzpřímenou hlavou ze zahrady a míří přímo do svých pokojů, Nacoya zamrkala a rozplakala se.

Popel svatebního stanu vychladl a rozvál jej vítr; zároveň s ním se zvedla mračna prachu, protože počasí bylo horké a suché. Dny se prodlužovaly, až se léto přehouplo přes polovinu.

K oběti Čočokanovi byly poraženy needry a rolníci se oblékli do svých nejlepších šatů, aby se zúčastnili požehnání polím, při němž kněží pálili postavy nakreslené na papíru, aby znázornili obět' skládanou pro úspěšnou úrodu. Buntokapi zůstal v průběhu obřadu střízlivý, hlavně proto, že Mara nařídila sluhům, aby mu ředili víno vodou. Pokud jí doprovod hluchého manžela působil potíže, nebylo to na jejím chování nijak znát. Pouze její osobní služebné věděly, že líčidla jí zakrývají stíny pod očima a že oděv na stíhlém těle často skrývá modřiny.

Marina ducha posilovalo učení sester Lašimy. Zařídila se podle rady porodní báby a naučila se, jak se zbavit některých nepříjemných pocitů, když ji manžel povolal do svého lůžka. Někdy mezi slavností vyvrcholení léta a dalším úplňkem ji Keleša, bohyně nevěst, požehnala, protože otěhotněla. Dobře jí pak posloužila Buntokapiho neznalost ženského těla, protože uvěděl tvrzení, že se již nemohou stýkat jako muž se ženou až do doby, kdy se dítě narodí. S mírným bručením ji nechal, ať se přestěhuje do místností, v nichž kdysi přebývala její matka. Pokoje byly tiché a obklopovaly je zahrady; nedoléhal do nich Buntokapiho pronikavý hlas, což bylo dobře, protože každého jitra jí bylo několik hodin nevolno a spala hodně nepravidelně.

Porodní bába se široce usmála a potřela Marino břicho a řadra vonným olejem, aby zvláčnila napínající se kůži. "Nosíš syna, paní, to přísahám při kostech své matky."

Mara jí úsměv neoplatila. Zdálo se, jako by se paní domu poté, co byla Buntokapim zbavena veškerých pravomocí, a poté, co se začala stydět za jeho chování k některým sluhům, stáhla do sebe. Ale její odevzdanost byla patrná pouze při pohledu zvenčí. Denně mluvila s Nacoyou, která pro ni shromažďovala klepy sluhů. Když se vydala na procházku v nosítkách na čerstvém podzemním vzduchu, vyptávala se Mara Papewaia tolik, až si žertem postěžoval, že mu ani nedá příležitost odpovědět. Ale jakmile se jednou přizpůsobila podřízené roli manželky, nezůstala jí skryta jediná podrobnost života na statku rodiny.

Mara vstala z rohože, unavená masáží. Služebná jí podala lehký plášť; Mara si jej oblékla a zavázala jeho šňůru pod břichem, které se již začalo zaoblovat. Povzddechla si, když si vzpomněla na otce dítěte a na škodlivé změny, které zavádí na statku. Buntokapi vyžadoval úctu svých vojáků surovými ukázkami síly a občasným záchvěvem prohnání, jímž je nutil k tomu, aby nezapomínali na opatrnost, pokud jde o jejich pána. Obracel kasárna vzhůru nohama vždy, když se náhle rozhodl, že je zapotřebí cvičit, nebo když sebral prvního vojáka, který se mu namanul, aby jej doprovodil do města bez ohledu na to, jaký úkol mu byl původně určen. Jeho záliba v měnění stálých rozkazů vyčerpávala Keyokovu trpělivost až na samé dno. Jican trávil nezvykle mnoho hodin na odlehlých pastvinách needer s břídlíkovou tabulkou a rydlem. Mara znala hadonru dostatečně dobře na to, aby si uvědomila, jak musí narůstat jeho znechucení novým pánem. Bylo jasné, že Buntokapi neměl pro obchodní záležitosti příliš dobrou hlavu. Jako mnoho synů mocných pánů si myslel, že bohatství je nevyčerpatelné a že je mu kdykoli k dispozici.

V polovině podzimu honáci needer hnali svá zvířata po cestách a ve vzduchu visely kotouče prachu, když byla loňská telata zaháněna do výkrmů a pak na jatka. Jarní telata byla buď vykastrována, nebo oddělena na chov, nebo k vyhnání na výše položené pastviny, kde měla nabrat na váze. Maře se čas vlekl jako dítěti, které čeká na slavnost dospělosti a počítá minuty každého dlouhého dne.

Nečinnost skončila se dnem příchodu cho-ja. Úl dorazil bez předchozího upozornění; jednoho dne byla východní pastvina, která pro ně byla připravena, prázdná a druhého dne na ní energicky pracovali dělníci. Kolem hraniční čáry ležely hromady hlíny. To, že zpráva od královny, jež přišla, byla určena Maře, Buntokapiho podráždilo. Uprostřed svého proslovu si uvědomil, že tito cho-ja pocházejí z úlu, který leží na pozemcích lorda z Inrodaka. Usoudil, že si Mara zajistila jejich věrnost v době mezi žádostí o sňatek a svatbou, a jeho oči se přimhouřily s výrazem, jehož se Mara naučila bát.

"Jsi daleko chytřejší, než usuzoval můj otec, ženo." Pak se s pohledem na Marino břicho nevesele usmál. "Ale dny, kdy jsi cestovala ve spěchu a tajně, už pominuly. Teď jsem pánem domu já a cho-ja patří mně."

Ale protože ve jménu domu Acoma smlouvala Mara, bude se královna obracet jen na ni až do okamžiku, kdy nový pán bude mít čas, aby zahájil svá vlastní jednání. Jenže on dával očividně přednost cvičení s vojáky. Buntokapi věnoval jen malou pozornost tomu, že jeho mladá žena tráví čím dál více času v čerstvě vykopaných komorách královny pitím chochy a tlacháním, a daleko více jej zajímaly jeho sázky na zápasy v Sulan-Qu. Za to mu byla Mara vděčná, protože jí chvíle strávené s mladou královnou alespoň trochu ulevovaly od nudy domácího života. Postupně se začala o cizí rase dozvídat více a více. Jako protiváha Buntokapiho utrácení může přátelství, které utvrzovala nyní,

přinést v budoucnu domu Acoma velké bohatství.

Mara se vracela na povrch země, na pozemky, jež nyní patřily Buntokapimu, a uvědomovala si čím dál více, že ji vládnutí bavilo. To, že byla odstrčena do vedlejší role ženy a manželky, ji znervózňovalo a počítala dychtivě dny, které zbývaly do zimy. Až přijdou jarní deště, narodí se její dítě a dům Acoma bude mít dědice. Do té doby musí čekat; a čekání bylo těžké.

Mara se dotkla svého břicha a cítila život, který v něm rostl. Pokud to bude chlapec a bude zdravý, pak se bude muset mít její manžel na pozoru, protože ve Hře rady byli zranitelní i ti nejsilnější. Mara přísahala při duších svého otce a bratra, že neustane, dokud nedokončí svou pomstu.

Kapitola osmá

DĚDIC

Dítě koplo.

Mara na okamžik doširoka otevřela oči. Pak se uvolnila, odložila stranou svitky, které prohlížela, a s lehkým úsměvem se pohládila po vzdušném břiše. Její dítě už bylo skoro připraveno k porodu. Cítila se neohrabaně jako kráva needry, i když Nacoya pořád protestovala, že ani zdaleka nenabyla potřebné váhy. Mara se na své rohoži posunula v marném pokusu o to, aby si našla pohodlnější pozici. Modlila se k bohyni plodnosti, aby jí snaha staré porodní báby zajistila syna. Kdyby dítě bylo chlapec, nemusela by už vzbuzovat pozornost svého manžela, aby pro dům Acoma získala dědice.

Dítě zuřivě koplo znovu a Mara zalapala po dechu. Pokynem ruky odmítla pomoc starostlivé služky, která stála poblíž, a sáhla po svitcích. Zdálo se, že je její dítě čím dál neklidnější, jako by si chtělo cestu ven vynutit pomocí malých pěstiček a nohou. On, pomyslela si Mara a na rtech se jí objevil úsměv. Určitě to bude syn, když už v lůně kope tak tvrdě; a povede její dům k velikosti. Bude lordem z Acoma.

Mařino zasnění přerušil výkřik zvenčí. Pokynula a služebná rychle odsunula stranou vnější přepážku a pustila dovnitř horký vítr, prosáklý suchým pachem prachu z polí. Mara natáhla ruku, ale už bylo pozdě a svitky se zprávami o Jicanových úspěších v obchodování s prvními výrobky cho-ja se rozlétly po podlaze. Mírně podrážděně si něco zamumlala, ale ne kvůli obsahu zpráv, které přinesl její posel. Po zastříženém trávniku za přepážkou pochodovala rota válečníků s pyšným Buntokapim v čele. Vlasy měl spleené potem a jeho tunika byla pomačkaná, což byla skutečnost, kterou mohla po týdenním lovu očekávat. A jako obvykle vejde do jejich pokojů poté, co si vyčistí zbraně, ale ještě předtím, než si udělá čas na koupel. Mara si povzddechla. Dny byly klidné, pokud byl její manžel pryč. Teď se připravila na zmatek.

Když se lovci přiblížili, pokynula Mara služebným. Dvě se sklonily a pomohly jí neohrabaně vstát. Misa, ta hezčí, už měla zpocené dlaně; Mara s ní soucítla. V přítomnosti jejího manžela byly služby často nervózní, protože kteroukoli z nich mohl zatáhnout do své ložnice. Alespoň těchto nepříjemných povinností ji těhotenství zbavilo. S lehkým podrážděním si Mara v duchu umínala, že Jicanovi řekne, ať příště nakoupí ošklivé otroky, až ho jeho pán pošle na trh pro dívky.

Lovci došli ke šterkové cestičce. Zdálo se, že zvonění jejich zbroje je hlasitější, když se jejich způsoby a hlasy v přítomnosti jejich paní uklidnily. Přesto bylo jejich vzrušení velké a Buntokapi nebyl zdaleka nejveselejší. Voněl lesem. Mara si všimla zaschlých skvrn od krve na jeho rukávech. Mávl směrem k ní a pak ukázal za sebe jako umělec odhalující své mistrovské dílo. Otroci, kteří šli vzadu, nesli na ra-menou dlouhou tyč, na níž byl za nohy zavěšen tvor v chlupaté oranžovošedé kožešině. Mara se vyvinula ze starostlivých rukou svých služebných, když poznala bíle potažené oči a obrovské tesáky sarkata. Smrtící noční dravec řádl v deštných lesích jižně od statku. Tvor byl děsivě rychlý a měl pověst obávaného zabijáka - byl pohromou pro pastevce, protože zdomácnělé needry pro něj byly jistotou kořisti a lidí se sarkat nebál. Pak si Mara všimla šípů, označeného zelenými pruhy lorda, který trčel zvířeti z místa za čelistmi. Podle jeho umístění usoudila, že Buntokapi stál v cestě dravcova útoku a skolil ho jedinou ranou. Byl to obdivuhodný kousek. Navzdory svým záporům byl Buntokapi velice odvážný a s lukem zacházel nadmíru zručně.

Mara se podívala z úlovku do jeho rozzářené tváře a na okamžik dokázala málem zapomenout na to, jak je tento muž naprosto necitlivý. Poezii nesnášel, pokud nebyla dostatečně sprostá. Jeho vkus, pokud šlo o hudbu, byl naprosto obyčejný - mizerní minstrelové a lidové popěvky - a neměl vůbec trpělivost pro eleganci divadla nebo opery Grand Dö. Malířské umění neuznával vůbec, pokud zrovna nešlo o erotické obrazy. Nicméně v lovu vynikal a Mara nikoli poprvé zalitovala toho, že se lord Tecuma příliš zaobíral Haleskem a Jirem a nedokázal si najít čas i na výchovu svého třetího syna. Ať už Buntokapiho pro různé věci nesnášela sebevíc, byl v něm obrovský nevyvinutý potenciál. Kdyby byl vychováván ke způsobům a chování muže hodného jména Anasati, mohl se stát uznávanou osobností. Ale její lítost

vydržela jen do chvíle, kdy se přiblížil k domu.

Zapotácel se, trochu opilý vínem z bobulí tania, které vypil někde cestou domů. Páchl kouřem táborových ohňů, potom a něčím, co snědl k snídani. Opřel se o rám dveří do jejich pokojů a mávl na své otroky, kteří složili sarkatovu mrtvolu Maře k nohám. "Nechtě nás," rozkázal svým vojákům.

Když válečníci odešli, postavil se rovně s pěstmi zapřenými do stehů a zakřičel: "Tak co, co tomu říkáš, ženo, he? To už je pěkný kousek, ne?"

Mara sklonila hlavu a zdvořile skryla nevolnost. Kořist páchla stejně nechutně jako lovec a bzučící hmyz usedal na vyhaslé oči a jazyk visící z tlamy, zatímco zaprášená kůže a tyč znečišťovaly čerstvě naleštěnou podlahu. Protože si ale nanejvýš přála, aby se zbavila mrtvol stejně jako svého muže, uchýlila se k lichocení. "Můj pán prokázal velkou odvahu a umění, když zabil takového netvora. Pasterci na jihu budou zpívat písně k tvé počtě, Bunto."

Její manžel se opile zašklebil. "Co je mi po počtách nějakých smradlavých pasterců, he? Říkám, že ta hlava bude vypadat skvěle, pověšená nad psacím stolem v pracovně, kde teď visí ten vybledlý prapor."

Mara se kousla do jazyka, aby zastavila protesty, které by na její hlavu přivolaly Buntokapiho hněv. I když byl prapor jedním z nejstarších důkazů vítězství domu Acoma a zdobil pracovnu lorda už po celá staletí, Buntokapi neměl k tradicím nejlepší vztah. Měnil věci podle toho, jak se mu zlíbilo, většinou ze zvrácené touhy dokázat všem mimo jakoukoli pochybnost, že právě on je vládnoucím lordem domu. Mara cítila nečekané bodnutí lítosti nad tím, že ji zoufalství dohnalo právě k takovému manželství.

"Zeno!" vyštěkl Buntokapi a vytrhl Maru z jejího zamyšlení. Podřízeně se mu uklonila, i když jí to vzhledem k jejímu těhotenství činilo potíže.

"Přeji si, abys dala sarkatovu hlavu vycpat a pověsit ji nad můj stůl v pracovně. Postarej se o to! Já se musím vykoupat." Pak se narovnal, jako by jej právě něco napadlo, zadíval se do šera místnosti za jejími zády a ukázal na Misu. "Ty, děvče, pojď se mnou. Potřebuji, aby mi někdo umyl záda, a můj sluha je nemocný."

Hezká dívka opustila své místo u boku své paní. Všichni věděli, že její úkol nebude spočívat pouze v umytí zad jejího pána. Odevzdaně odešla s Buntokapim, který se otočil na patě a nechal na prahu ležet svou kořist, starou skoro den a už teď páchnoucí rozkladem. Mara překonala náhlý záchvat nevolnosti. Pak, s tváří křehkou jako nejjemnější porcelán, zavolala na chlapce, jenž jí sloužil jako posel a teď se krčil vedle dveří. Buntokapi jej občas bil, když měl pocit, že se mu plete do cesty. "Kedo, přiveď sem dva otroky z kuchyně, ať to odnesou do budovy jatek. Řekni vycpávači trofeji, že musí připravit hlavu. Až to bude hotovo, ať to donese do lordovy pracovny a pověsí na místě, které určí." Mara spolkla další z malých smutků, provázejících ji od uzavření sňatku skoro každý den. Zbývající služebné řekla: "Juno, běž a opatrně stoč prapor, visící nad stolem, a přines mi ho. Postarám se o to, aby byl v pořádku uložen." Posel s pleskáním sandálů odběhl a služka jej následovala.

Mara si zasunula uvolněný pramen vlasů za ucho a vrátila se ke svým svitkům. Jen ať si Buntokapi hraje se služebníky a loví a předvádí se, jaký je válečník; jeho záliby ho zaneprázdněly, a to jí mohlo být jen k užitku. Společně s výhodou těhotenství jí to poskytovalo příležitost studovat obchodní listiny, které každý den přicházely. V hranicích, jež jí Buntokapi určil. Mara pokračovala ve vedení rodinných záležitostí. A učila se. Každý den chápala víc o tom, co přivádělo dům ke skutečné velikosti. Zamyšleně si sama pro sebe řekla: "Kdepak asi jsou nové mapy?" "Paní?" zeptala se zbývající služebná. Mara se jen zaujatě dívala na neviditelný bod mezi svitky a špinavým čenichem sarkata. Až přistě vyrazí lord na lov nebo do Sulan-Qu do herny či za ženami z Rákosové čtvrti, prohledá otcovy skříňky a podívá se po mapách. Pak si uvědomila, že skříňky už dávno nejsou otcovy, ale patří manželovi, který byl jejím nepřítelem.

Víno se rozstříklo jako vodopád lepkavé červeně na plátěném ubrusu, když se pohár z rohoviny, do kterého Buntokapi strčil, převrhl a zarachotil mezi stolními náčiními. Zamrkal, jako by jej vlastní síla překvapovala, ale jeho hněv nevypřchal. "Ženo, přestaň mě obtěžovat!"

Síla jeho hlasu rozechvěla plameny v lampách. Mara seděla tiše před svým mužem, který se ještě před okamžikem věnoval falešnému prozpěvování s dvojicí minstrelů. "Copak nevidíš, že se bavím? Copak mě pořád nenutíš k tomu, abych četl básně a poslouchal hudbu? Jak mohu poslouchat, když na mě pořád mluvíš?"

Mara potlačila úšklebek. Buntokapiho nekritické pochvaly vycházely ze skutečnosti, že jedním z hudebníků byla dobře vyvinutá dcera toho druhého; těsně obepnuté šaty a množství nahé kůže vystavené na odív pod krátkou sukní a v hlubokém výstřihu bezpochyby přidávaly hodně půvabu k jejich nepřilíh dobrému zpěvu. Ale spravování statku musí pokračovat a Mara s hořkostí zvedla svitek, který skryla před proudem rozlitého vína.

"Pane, tato rozhodnutí nemohou počkat -"

"Pokud říkám, že počkají, tak počkají!" Buntokapiho křik donutil sluhu, který se objevil s hadrem a mísou s čistou vodou, aby zdvojnásobil své úsilí. "Teď mlč, ženo."

Mara poslušně seděla po jeho boku, zatímco sluha skončil s vytíráním rozlitého vína a odběhl pryč. Buntokapi se zarudlou tváří pokynul hudebníkům, aby pokračovali, a zuřivě se snažil soustředit na píseň, kterou dívka zpívala. Ale tichá, nepřehlédnutelná přítomnost Mary ho znervózňovala tak jako jen málo věcí. Po chvíli se zavrtěl a řekl: "No dobře, o co jde?"

Hudebníci zakolísali a začali nervózně hrát poslední sloku;

Mara podala mlčky Buntokapimu svitek, a když natáhla ruku a rukáv se jí vysunul o něco výše, spatřil, že nese ještě šest dalších. Rychle si prohlédl první a řekl: "To jsou účty za vedení domu a nákupy. Proč mě s nimi obtěžuješ?" Zamračil se na svou ženu a nevěnoval pozornost tomu, že si hudebníci zoufale přejí, aby jim přikázal přestat. Když tak neučinil, falešně spustili refrén.

"Toto je tvůj statek, manželé," řekla Mara bezvýrazně. "Nikdo nesmí utratit ani cinti z tvého bohatství bez tvého

povolení. Někteří obchodníci v Sulan-Qu nám zaslali zdvořilé, ale naléhavé žádosti o zaplacení."

Buntokapi se poškrábal v rozkroku, zatímco studoval účetní záznamy. "Ženo!" Hudebníci dokončili své číslo a on náhle zjistil, že křičí do naprostého ticha. "Máme dostatek peněz na to, abychom to zaplatili?" Rozhlédl se, jako by jej vlastní křik polekal.

"Samozřejmě, manželé."

Ztlumil hlas a řekl: "Tak to zaplať." Pak se zamračil.

"A proč mi to nosíš ty? Kde je Jican?"

Mara pozvedla svítky. "Rozkázal jsi mu, aby se na tebe s těmito věcmi neobracel, manželé. Poslechl tě, ale tím, že se mu budeš vyhýbat, tyto záležitosti nevyřešíš."

Buntokapiho podráždění se změnilo ve vztek. "Takže mě bude vlastní žena peskovat jako děcko! A předpokládám, že musím dát svůj souhlas vždycky, když bude potřeba něco podobného vyřídit, co?"

"Je to tvůj statek," opakovala Mara. Dívala se na něj ztuhlá napětím, když čekala, až vysloví větu, kterou ji pověří vedením domu.

Místo toho ale vzdychl tak měkce, jak u něho nebyla zvyklá. "To je pravda. Myslím, že se s těmito nepříjemnostmi musím nějak vypořádat." Jeho oči zabloudily k nadřům hráčky na viellu a pak se přesunuly na Marino nateklé břicho. Ten rozdíl jej inspiroval. "Ale ty se musíš postarat o to, aby ses příliš neunavila, ženo. Běž spát. Pokud musím ty svítky prohlédnout, nechám si k tomu zahrát nějakou příjemnou hudbu."

"Muži, já -" Mara zmlkla, neboť si náhle uvědomila, že Buntokapiho špatně odhadla, když vyskočil na nohy. Chytil ji za ramena a hruběji postavil. Instinktivně se přikrčila, aby chránila své břicho, v němž přebýval dosud nenarozený život. Toto gesto zastavilo násilnost jejího manžela, ale nijak neutišilo jeho hněv.

Hudebníci přihlíželi se strnulou bezmocností, když se Buntokapiho prsty zaťaly do kůže jejích ramen. "Ženo, varoval jsem tě. Nejsem hlupák! Na ty účty je třeba dohlédnout, ale stane se tak v okamžiku, kdy budu chtít já." Zdálo se, že jeho hněv ustupuje a stahuje se do sebe, až se z něj stala hmatatelná věc, která zastíňovala světlo v místnosti. Jako by světlo samotného měsíce za přepážkami potměnělo a hudebníci se strachem odložili své nástroje. Mara se kousla do rtu a ztuhla ve stisku svého manžela jako gazen před rellim. Zatřásl jí, aby si uvědomila jeho sílu. "Poslouchej mě, ženo. Teď půjdeš do postele. A pokud se ještě jednou jedinkrát postavíš mé vůli, pošlu tě od sebe pryč!"

Uvolnil sevření svých prstů a Mara dopadla na kolena zachvácená strachem. Skryla své pocity tím, že se uklonila hluboko jako otrokyně a přitiskla čelo na podlahu lepkavou vínem. "Prosím svého pána o odpuštění." Slova byla míněna upřímně; kdyby Buntokapi uznal za vhodné využít svého práva, které dávala tradice manželovi ve vztahu k nehodné ženě, a odeslal by ji do ústraní se dvěma služebníky a rentou, záležitosti domu Acoma by se odehrávaly, aniž by na ně mohla mít jakýkoli vliv. Hrdá rodina jejího otce by se pak stala tím, co by z ní udělal tento hrubý muž, a neměla by možnost dostat se z podřízenosti domu Anasati. Mara se bála pohnout nebo i nadechnout a čekala bez pohybu s obličejem podobným masce, za níž skrývala hrůzu svého srdce. Doufala, že Buntokapiho znudí účty, jímž nerozumí, a tím jej dožene k tomu, že jí předá kontrolu a volnost, kterou potřebovala k uvedení jistých plánů do pohybu. Místo toho málem způsobila katastrofu.

Buntokapi se díval na její ohnutá záda se znechucením, dokud jej nezaujal příslib toho, co se mohlo nacházet pod oděvem hráčky na viellu. Teď už byl jen znuděný a podrážděný hromadou svítků vyžadujících si jeho pozornost. Strčil nohou do své manželky. "A teď do postele, ženo."

Mara neohrabaně vstala a její úleva se mísila s hněvem, který cítila sama vůči sobě. Tlak, jež vyvíjela na svého manžela, byl zčásti způsoben tím, že ji podráždila představa, že by pro svého manžela mohla ona a záležitosti domu Acoma znamenat méně než vystrčené poprsí minstrelovy dcery. Ale důsledky její ztráty sebeovládání málem vložily budoucnost domu do rukou surovce a nepřítele. Proto bude nutná opatrnost, maximální vychytralost a o nic menší množství štěstí. S pocitem paniky si přála, aby jí poradila Nacoya; ale stará žena už dávno spala a nyní se Mara daleko více než dříve bála porušit přímý rozkaz lorda a poslat služebnou, aby ji vzbudila. Mara si zakryla zmačkanou látkou svých šatů ramena, zklamaná a daleko více než kdy předtím nejistá sama sebou. Odešla z místnosti jako ponížená a poslušná manželka. Ale když začala znovu hrát divoká hudba a Buntokapi se zahleděl na výrazné poprsí hráčky na viellu, přemýšlela jen o jednom. Vydrží; nějak už najde způsob, jak využít slabosti svého manžela, i pokud jde o jeho nadměrný chtíč. Jestliže to nedokáže, je všechno ztraceno.

"Ženo?" Buntokapi se poškrábal a zamračil na kus pergamenu, který měl položený na psacím stole.

"Ano, Bunto?" Mara se soustředila na své šití, zčásti proto, že jak jehla, tak nit v jejích rukou žily podle všeho samostatným životem - a neustále se splétaly do uzlů - ale hlavně z toho důvodu, že musela působit dojmem mírnosti a poslušnosti. Od příhody s hudebníky a účty za vedení domu hledal Bunto v jejím chování sebestěší důkaz neposlušnosti; a, jak si šeptaly služebné v koutech, často viděl právě to, co jeho nálada potřebovala. Mara zapíchla jehlu do plátna, z něhož šila šaty pro své ještě nenarozené dítě, i když kvalita její práce jen stěží mohla být pokládána za lepší než mizernou. Žádný dědic domu Acoma nebude nosit takový hadr. Ale pokud Buntokapi pokládal šití za vhodnou práci pro svou těhotnou ženu, musela se podle toho zařídit a dávat najevo příslušné nadšení.

Lord z Acoma si pod stolem narovnal svá kloubnatá kolena. "Odpovídám otcí na jeho dopis. Poslouchej: 'Drahý otcí: Jsi zdravý? Vyhrál jsem všechny zápasy v kasárnách v Sulan-Qu. Jsem zdravý. Mara je zdráva.'" Podíval se na ni se vzácným výrazem zájmu. "Jsi přece zdráva, ne? Co mám napsat dál?"

Mara stěží skryla své podráždění, když řekla: "Proč se nezeptáš, jestli jsou zdraví tví bratři?"

Buntokapi naprosto přeslechl sarkasmus a se souhlasným výrazem přikývl.

"Pane!"

Volání zvenčí způsobilo, že se Mara skoro píchla do prstu. Uložila vzácnou kovovou jehlu na bezpečné místo, zatímco

Buntokapi přeběhl s překvapující rychlostí ke dveřím. Ozval se další naléhavý výkřik a Buntokapi nečekal na sluhy a sám otevřel přepážku, za kterou se objevil zpocený, prachem pokrytý voják.

"Co se děje?" zeptal se Buntokapi a okamžitě byl méně nervózní, protože válečné a vojenské záležitosti mu byly daleko bližší než záležitosti pera.

Válečník se rychle uklonil a Mara si všimla, že má těsně zavázané sandály; musel velký kus cesty běžet, aby svou zprávu doručil. Role podřízené manželky, do níž se uchýlila, byla zapomenuta a ona poslouchala, jak se voják nadechl a začal mluvit. "Velitel útoku Lujan posílá zprávu o pohybu velké skupiny banditů po silnici směrem od Holan-Qu. Drží se pod malým pramenem za průsmekem, aby jim zabránil v průchodu, protože si myslí, že se shromáždí k útoku."

Buntokapi se rychle ujal iniciativy. "Kolik jich je?"

A s duchaplností a ohledy, které u něj nebyly obvyklé při jednání s domácími sluhy, povolil pokynem ruky poslovi, aby se posadil.

Mara zamumlala služebné, aby přinesla vodu muži, který se sesul do dřepu a pokračoval. "Je to opravdu velká skupina, pane. Je jich možná stejný počet, jako je vojáků v šesti rotách. Skoro určitě to jsou šedí válečníci."

Bunto potřásl hlavou. "Tolik? To by mohlo být nebezpečné." Obrátil se k Maře. "Musím tě teď opustit, ženo. Ale neměj obavy. Vráťím se."

"Nechť Čočokan chrání tvého ducha," řekla Mara podle obřadu a sklonila hlavu tak, jak bylo povinností správné manželky pána domu. Ale ani rituální přání ji nedokázalo zbavit strachu z právě probíhající události. Když Buntokapi rychle vyšel ven, podívala se skrze řasy na posla, který se svému pánovi uklonil. Byl mladý, ale zjizvený a zkušený v bitvách. Mara si vzpomněla, že se jmenuje Jigai a že byl kdysi uznávaným členem Lujanovy bandy. Jeho oči byly tvrdé a nebylo možné z nich nic vyčíst, když zvedl hlavu, aby si vzal vodu, kterou mu přinesla služebná. Mara se snažila nedat najevo svou nejistotu. Co bude tento muž a jeho spolubojovníci cítit, až budou stát proti mužům, kteří by mohli být spíše jejich přáteli než nepřáteli? Nikdo z nových válečníků domu Acoma se od svého příchodu ještě neutkal s nepřítelem; to, že je první křest ohněm v nových barvách postaví právě proti šedým válečníkům, budilo obavy, jež bylo nejlépe ani nevyslovovat.

Unaveně se dívala, jak vojáci z Acoma běží kolem velkého domu, aby se zařadili do formace pod velením svých velitelů hlídky, kteří dostávali rozkazy od velitelů útoku, a všechny v boji vedl Keyoke. Napravo od jeho chocholu stál Papewaio, jenž by se jako první velitel útoku ujal velení, kdyby velitel vojsk v bitvě padl. Mara se nemohla zdržet obdivu, protože všichni vojáci domu Acoma se v každém směru chovali jako praví tsuranští válečníci. Bývalí psanci nerozeznatelně splynuli s těmi, kdo se pro službu narodili. Její pochybnosti o něco ustoupily. Díky bezpečí, které poskytovali válečníci královny cho-ja, mohla zůstat na stráži usedlosti jen Tasidova rota. Mara se roztržitě zamyslela nad tím, že by nebylo špatné najmout do služby další bratrance. S vyšším počtem válečníků by se mohlo rozdělit velení, Pa-pewaio by mohl být povýšen do hodnosti velitele vojsk a dům Acoma by tak měl dvoje kasárna... Hlasitý výkřik ale její myšlenky přetrhl. Na dvůr vyšel Buntokapi a jeho sluhové narychlo utahovali poslední řemínky na brnění obepínajícím jeho zavalité tělo. Když se její pán postavil do čela kolony, Mara si připomněla: tohle už nebyla armáda, které by mohla dávat rozkazy ona. Už ne. Rozhodla se myslet na něco jiného.

Do řady zapadl poslední muž poháněný Buntokapiho hsem. V plném brnění a s ozdobnou pochvou posilou třásněmi, v níž měl svůj oblíbený meč, vypadal obvykle neohrabaný lord z Acoma jako typická ukázka tsuranského válečníka: zavalitý, tvrdý, s nohama, které byly schopny dlouhého běhu, a s dostatkem síly k tomu, aby pak mohl bojovat s nepřítelem. Buntokapi byl v čase míru zlostný a surový, ale pro válku jako by se zrodil. Rychle vydal rozkazy.

Mara poslouchala z otevřených dveří svých pokojů a byla na podívanou, která se odehrávala na dvoře, hrdá. Pak dítě opět koplo. Trhla sebou překvapenou silou jeho dosud nenarozené nohy. Když se její bolesti utišily, byli vojáci z kasáren domu Acoma na cestě, čtyři stovky válečníků, kteří ve svých zelených brněních vyrazili ke stejné rokli, kde Mara nastražila léčku, díky níž získala do svých služeb Lujana a jeho muže.

V duchu se modlila, aby toto střetnutí u tichého, chladivého pramene dopadlo pro barvy domu Acoma stejně příznivě jako střetnutí první.

Nacoya přišla bez zavolání, aby dělala své paní společnost. Její staré uši zaznamenaly rozruch a jako vždy přinášela své paní útržky hovoru vojáků, věci, které mladá žena velice toužila slyšet, i když na ně neměla už žádné právo. Poté, co Nacoya odeslala služebnou pro chlazené ovoce a donutila Maru, aby se znovu posadila na polštáře, seděly obě ženy mlčky a čekaly. Uběhla sotva polovina dopoledne, pomyslela si Mara s pohledem na hodiny, které jí darovala královna cho-ja a které stály na stole, u něhož její manžel seděl ještě před čtvrt hodinou. Rychle počítala. První předsunuté zvědy banditů a hlavní síly musela zahlédnout ranní hlídka. Když si dosadila časy a místa, získaná z útržků informací od Na-coyi. Mara se lehce usmála. Rozhovor mezi Keyokem a Arakasim, který vyslechla na cestě do úlu cho-ja, přinesl výsledky. Mezi jiným se vrchní šeph zmínil i o potřebě jitrních hlídek v oblasti ležící západně od statku, protože bandité mohli velice lehce proniknout do hor, pod pláštěm tmy se vyhnout pravidelným strážím domu Acoma a pak během hodin prvního světla zaútočit. Půlnoční odchod Lujanovy hlídky zajistil, že jeho muži byli za úsvitu dostatečně vysoko v kopcích, aby rychle odhalili stopy pohybu psanců. A vychytralý bývalý bandita znal každý úkryt mezi hranicemi pozemků statků Acoma a Holan-Qu.

Mara, náhle unavená, protože ji těhotenství vysilovalo, uždibovala kousky ovoce, zatímco zvuky spěšně odcházejících vojáků domu Acoma v ranním vzduchu utichaly, jak se muži vzdalovali k horám. Hodiny cho-ja tiše tikaly a zvuk byl čím dál tišší a tišší, až Mara nedokázala odhadnout, jestli jej ještě slyší nebo už si ho jen představuje.

V poledne ji Nacoya nalila bylinkový čaj a nechala přinést obložené chleby, sladký krém, ovoce a kaj sung - kouřící mísu thyzy, v níž byly uvařeny kousky říčních ryb, zeleniny a ořechů. Sám hlavní kuchař, který ji chtěl potěšit, před svou paní položil talíře, ale Mara se v jídle jen nimrala.

Nacoya si uvědomovala, že Mariny starosti nepramení jen z únavy, a řekla: "Paní, neboj se. Tvůj pán Buntokapi se

vrátí nezraněn." Mara se zamračila. "Musí." A v jedné kratičkové chvíli, kdy se neovládla, zahlédla Nacoya za její maskou klidu záblesk hněvu a odhodlání. "Pokud teď zemře, všechno bude k ničemu..." V Nacoyi se probudily její instinkty a podívala se dívce do očí; a Mara rychle uhnula pohledem pryč. Stará žena si teď už byla naprosto jista, že se tady odehrává něco, o čem neměla ani ponětí, ale byla dostatečně chytrá na to, aby odhadla, o co jde. Věk jí propůjčil trpělivost. Pokud se mladá paní z Acoma rozhodla sprádat plány sama, tak to tak bude. Ty nejnebezpečnější plány se mohly zhroutit, jestliže se o nich člověk někomu zmíní, i když šlo o milovanou osobu. Nacoya se dívala, ale nedávala najevo nic ze strachu, který se dotkl jejího starého srdce. Pochopila. Byla Tsuranka. A pod střechou pána bylo pánovo slovo zákonem.

Buntokapi pokynem ruky zastavil svou jednotku a s očima přimhouřenýma před sluneční září sledoval, jak k nim přibíhají dva vojáci domu Acoma a jejich brnění se lesknou proti slunci, které bylo už zpol oviny zapadlé za obzor. Muži byli zpocení, zaprášení, ale přes všechnu svou únavu hrdí. Zasalutovali a ten, který stál blíže, podal hlášení. "Pane, bandité táboří na mýtině v nižším údolí za hřebenem, na němž čeká velitel útoku Lujan. Myslí, že vytáhnou před úsvitem."

Buntokapi se bez zaváhání obrátil ke Keyokovi. "Zůstaneme tady. Pošli dva odpočaté muže, aby povolali Lujana." Velitel vojsk předal rozkazy svého pána a pak dal vojákům rozchod. Muži zrušili tvar, sundávali si přilby, sedali si kolem cesty, ale neodvážili se zapálit oheň, aby na sebe neupoutali pozornost útočníků.

Buntokapi si svou přilbu sňal s úlevným povzdechem. Byla sice účelná, ale také těžká a ozdobená podle tsuranské módy, která vyžadovala, aby válečník vystavil na odív své hrdinské činy. Naposledy byl k jejímu okraji připevněn pruh z kůže sarkata, který doplnil chvost ze zarbiho splývající z jejího vrcholu. Takovéto trofeje sice vypadaly působivě na přehlídkách, ale mladý lord brzy zjistil, že každá unce navíc i: po celodenním pochodu pořádně ztěžkne. Ulehčil své hlavě a prsty si pročísl zpoceně prameny tmavých vlasů.

Pak si dřepel a opřel se zády o hladký povrch valu hlíny, která lemovala cestu, a podíval se na své důstojníky. "Keyoku, o jaké mýtině ti muži mluvili?"

Velitel vojsk se sklonil a nakreslil hrotem dýky do prachu hrubý nárys mapy.

"Vypadá takhle, pane. Cesta do Holan-Qu vede do úzkého údolí, přechází do těsného prostoru - mýtiny - poblíž pramene, těsně předtím, než se vyšplhá na další hřeben, a pak se změní v tuto cestu, asi šest mil odsud." Seznámil svého pána s fakty, aniž se zmínil o pasti, kterou nastrojila paní, aby získala do služeb domu Acoma Lujana a jeho muže.

"Dobré místo pro past," zamumlal Buntokapi. Poškrábal se na místě, kde jej pokousal hmyz. Keyoke neřekl nic. Trpělivě čekal a ve tváři měl výraz, kterému by porozuměla jen Mara, zatímco si jeho pán uvolňoval pás s mečem a protahoval se. "Musíme stejně počkat na Lujanovo hlášení. Vzbudte mě, až přijde." Buntokapi si složil ruce za hlavou a zavřel oči.

Papewaio s výrazem potlačovaného podráždění vstal. Keyoke jej následoval se slovy: "Postavím stráž, pane."

Buntokapi na souhlas zamručel a oba důstojníci zanechali svého pána dřímotě. Za hodinu výkřik strážného ohlásil, že velitel útoku Lujan dorazil do tábora.

Buntokapi se bez upozornění s trhnutím probudil. Posadil se, a když před něj předstoupil zaprášený Lujan a zasalutoval, poškrábal se na sbírc čerstvých hmyzích kousnutí. Bývalý psanec běžel šest mil, a přesto na něm nebyla patrná námaha mimo to, že trochu rychleji dýchal. Připojili se k němu Keyoke a Papewaio a Buntokapi zvedl svou přilbu, nasadil si ji na rozčuchané vlasy a ukázal na obraz v hlíně. "Ukaž mi, jak to vypadá."

Lujan se přikrčil a svou vlastní dýkou přidal další čáry na malou mapu, kterou tam vyryl Keyoke. "K této mýtině se blíží šest rot po padesáti mužích, pane. Pochodují tudy, tudy a tudy." Buntokapiho ruka se na čerstvých štípancích na noze zastavila. "Nepřicházejí z toho vyššího údolí, z toho, kde je malé jezírko?"

"Ne, pane." Lujan zaváhal.

Buntokapi v houstnoucím šeru netrpělivě mávl rukou. "No tak, co je? Mluv."

"Je tu něco, co... není v pořádku."

Buntokapi palcem nadzvedl svůj prsní plát a poškrábal se na břiše. "Nepřesouvají se jako bandité, co?"

Lujan se lehce usmál. "Ne, podle mě to připomíná přesun cvičených vojáků."

"Sedí válečníci?" Buntokapi ztěžka vstal.

"Možná," řekl Keyoke.

"Pche!" Buntokapiho hlas zhořkl. "Buď je poslal Minwanabi, nebo moje matka porodila děcko s dutou hlavou." Starším důstojníkům pak řekl: "Ještě před svatbou jsem věděl o krevní mstě mezi domy Minwanabi a Acoma. A můj otec mě nedávno varoval před nečekaným úderem." Zamračil se. "Přisahám, že věděl, že se schyluje k boji." Buntokapi se významně odmlčel, ale pokud z tohoto závěru něco vyvozoval, nezmínil se o tom. V hlase se mu ozval temný tón.

"Lord Jingu si myslí, že jeho muži jsou nejlepší v celém Císařství a že váš lord je tupý býk. Zdá se, že mu narostl hřebínek dost vysoko na to, aby mohl riskovat hněv mého otce. A přesto není dostatečně silný ani domýšlivý, aby dovolil svým vojákům ukázat jejich pravé barvy, co? Ukážeme mu, že se v prvních dvou případech mýlí." Hrubě se zachechtal. "A že má pravdu v tom posledním." Podíval se na Keyoka. "Myslím, že už máš plán, že, veliteli vojsk?"

Keyokova vrásčitá tvář zůstala bezvýrazná, když ukázal svou dýkou na čáry znázorňující místo, kde se cesta na této straně údolí zužovala. "Soudím, že je bez větších problémů můžeme zadržet tady, pane."

Buntokapi pročísl prsty trásně na svém plášti. "Bylo by lepší, kdybychom je nechali vejít do údolí, poslali na ně zezadu rotu vojáků a uvěznili je tam."

V rychle ubývajícím světle si Keyoke prohlížel nákres a vzpomínal na každou podrobnost, kterou si pamatoval ze své poslední hlídky. Tiše pak vyjádřil svůj názor. "Pokud pošleme po hřebeni nad nimi vojáky, dostanou se na místo kolem

úsvitu. Bandité pak nebudou moci ustoupit a rychlým útokem z naší strany bychom je mohli zničit."

"Dobrá, ale nemyslím, že bychom museli zaútočit." Buntokapi, který se nyní zamyšleně mračil, pak pokračoval.

"Budeme sedět potichu jako vystrašení ptáci, co? Projdou kolem nás hluboko do prostoru mýtky a my vyskočíme budeme je zasypávat šípy a kameny tak dlouho, dokud je pobijeme."

Lujan souhlasně přikývl. "Stejně ale utečou." Buntokapi se škrábal na bradě silným palcem, když uvažoval o tom, co je čeká. "Vůbec ne, víš," řekl nakonec, "protože udeříme těsně před tím, než dojdou ke druhému údolí, takže si budou myslet, že se střetli jen s naší předsunutou hlídkou. Ale většina našich mužů bude ležet a čekat vzadu." S potěšením se křivě zasmál. "Bandité si budou myslet, že stojí proti většině jednotek domu Acoma bránících hranice statku. Utečou zpátky cestou, kterou přišli, skrze naše šípy a přímo před naše štíty a meče." Odmlčel se a dodal: "Papewaio, ty půjdeš s Lujanem na druhý konec údolí a vezmeš si" - rychle počítal - "všechny muže kromě našich padesáti nejlepších lučištníků. Keyoke si vezme dvacet lučištníků a bude čekat za vysokým hřebenem nad údolím mimo dohled." Jeho úšklebek byl čím dál ošklivější. "Keyoku, až přijdou bandité, ať tví muži spustí válečný pokřik a poskakují, aby zvedli prach a bandité si mysleli, že jste celá armáda. Pokud budou postupovat dál, spust'te na ně palbu."

Buntokapi domluvil a přehodil si přes rameno svůj luk: "Lučištníci budou ležet v úkrytu na okraji skály nad bandity, kde budou mít dobrou pozici, aby mohli rozsévát smrt. Nejlepší bude, když si tu jednotku vezmu na starost sám."

Keyoke souhlasně přikývl a připomněl si chvíle, které strávili na cvičišti za kasárnami. Buntokapi byl sice s mečem pomalý, ale ve střelbě lukem byl jako démon. Buntokapi, už nyní vzrušený, předal Papewaiovi poslední rozkazy, aby zajistil, že žádný bandita neproklouzne zpátky.

Keyoke, zamračený ve stínu své přilby, obdivoval odvážnost tohoto plánu. Buntokapi očekával vítězství; a s přímými tahy, které mladý lord z Acoma přidal k jeho plánu, byla skupina banditů odsouzena už nyní.

Příkrčen za hřebenem zamával Buntokapi na lučištníka ukrytého na druhé straně údolí. Ale muži pohybuji se pod ním jeho signál neviděli, neboť ranní mlha, která ležela údolí jako pokrývka, nedovolovala dohlédnout dále než tucet metrů. Slunce sotva stačilo obarvit do ruda štíty hor východě a opar nezmizí ještě několik hodin. Větřelci se právě začali probouzet; jeden dřepěl v podrostu a ulevoval si, zatímco jiní se umývali u pramene, vytřepávali prach z pokrývek nebo sbírali dříví na oheň, aby si uvařili ranní čaj. Jen několik z nich už mělo na sobě zbroj. I kdyby kolem byli rozmístěni zvědové, válečníci vytírající si spánek z očí by je neviděli. Rozveselen jejich naprostým nedostatkem obezřetnosti se Buntokapi tiše zasmál, namířil na svůj cíl - dřepícího muže - a vystřelil. Jeho šíp se zabořil do masa a bitva konečně začala.

První oběť padla se zdušeným výkřikem. Všichni lučištníci domu Acoma ukrytí za hřebenem okamžitě vystřelili své šípy. Třicet banditů bylo zabito dříve, než stačil kterýkoli z nich zareagovat. Pak v jejich táboře vypukla panika. Příkrývky odlétly stranou a konvice s čajem popadaly do ohnišť, když se muži snažili najít úkryt před deštěm střel. Buntokapi se divoce zasmál a vypustil další šíp. Zasáhl do slabiny muže, který upadl a pak se zkroutený bolestí snažil klopýtat za svými prchajícími druhy. Příliš mnoho mužů bylo shromážděno na příliš malém prostoru, a jejich zmatek usnadňval masakr. Než jejich velitelé zjednali pořádek, padlo dalších dvacet. Nad mýtinou se rozléhaly hlasy vykřikující rozkazy. Lučištníci domu Acoma zaměřovali své cíle stále obtížněji, neboť bandité zalehli a jako kryty použili vyvrácené stromy, velké kameny, a dokonce mělké prohlubně v zemi. Nicméně šípy stále nacházely své cíle.

Na rozkaz vydaný důstojníkem se větřelci rozběhli k hranicím pozemků domu Acoma. Buntokapiho jásot se změnil v zuřivost. Psanec, jenž jim velel, si zřejmě myslel, že narazil na hlídku snažící se zahnat jeho muže zpátky do kopců. Bandité, kteří se dokázali přeskupit a uposlechnout rozkazů, dospěli do stínu druhého hřebenu, aby zde byli zastaveni výkřiky a řinčením zbroje. Pět mužů v přední řadě padlo s šípy třícími z jejich těl poté, co do boje zasáhl Keyokovi lučištníci. Vojáci v čele se začali neorganizovaně zastavovat. Dalších dvanáct jich padlo ještě předtím, než zadní stráž pochopila jejich záměr a důstojník zavelel k ústupu.

Sluneční paprsky se dotkly mlhy a obarvily její okraje na rudo, zatímco prvních třicet lučištníků pokračovalo z hřebenu ve své vražedné střelbě. Větřelci byli zastaveni a v příštím okamžiku už umírali a padali zpět do úzkého průsmyku. Radostně vzrušený Buntokapi odhadoval, že plná třetina jich už padla nebo byla zraněna. Neustával ve své bleskurychlé střelbě a počítal, že další třetina bude zabita, ještě než se ustupující skupina střetne s vojáky domu Acoma, kteří čekali v záloze. Jenže mnohem dříve, než mu došly cíle, vyčerpal zásobu svých šípů. Rozlícen, že nemůže pokračovat v zabíjení, popadl velký kámen a namířil na muže ležícího za skalním výčnělkem. Napráhl se a vrhl kámen odměněným výkřikem bolesti. Touha po boji jej rozpálila a on začal hledat další kameny.

Další lukostřelci, kterým také došly šípy, se k němu brzy připojili, a na větřelce se sneslo krupobití kamenů. Na východě stoupal ze stezky prach doprovázený výkřiky mužů, jak Keyoke se svým oddílem předstíral, že se jeho 'armáda' chystá k útoku. Několik banditů vyděšeně vyskočilo na nohy, zatímco ti více zpanikaření se dali na bezhlavý útěk západním směrem. Buntokapi hodil poslední kámen. Rozjařen očekáváním slávy a vítězství vyťasil meč a vykřikl: "Acoma!"

Muži z jeho doprovodu jej následovali v jeho bezstarostném výpadu dolů po strmých stěnách údolí. Pod jejich nohama se uvolňovaly kameny a s rachotem doprovázely jejich klouzající těla. Když dospěli na dno údolí, obklopila je chladná mlha a řez pokračovala. Téměř dvě stě mrtvých nebo umírajících banditů leželo na zemi a ti, kteří přežili, narazili na západě na čekající štíty, kopí a meče Papewaiových a Lujanových mužů.

Buntokapi spěchal kupředu, zuřivě kmítal krátkýma nohama ve snaze dorazit na místo dříve, než bude zabit poslední nepřítel. Srazil se se zoufale vypadajícím mužem v prostém oděvu. Meč a kulatý štít, který držel, připomenul Buntokapimu jeho vlastní štít, zanechaný v rozčilení někde nahoře ve skalách. Proklel sám sebe za lehkomyšlnost, ale i přesto se vrhl na banditu a vykřikl: "Acoma! Acoma!" se skoro klukovskou radostí.

Bandita se připravil na šermířský souboj, ale Buntokapi srazil jeho zdviženou čepel stranou. Nechtěl riskovat, že by se

mohl střetnout se šermířem nadprůměrných schopností, a spolehl se raději na svou sílu a váhu, když celým tělem narazil na protivníkovu štít. Muž klopýtl a Buntokapi zvedl svůj meč a obouruč mu zasadil ránu, která roztržila mužův štít a zlomila mu ruku. Bandita vykřikl a upadl.

Buntokapi odrazil chabý pokus o odvetný výpad. S šíleným úšklebkem bodl a jeho protivník se zachroptěním zemřel. Lord z Acoma očistil svou čepel a vydal se za lukostřelci, kteří ho doprovázeli při jeho divokém výpadu do údolí.

Na západě zuřila bitva. Udýchaný, dychtivý a pyšný na svou sílu a chrabrost protáhl se Buntokapi mezi skalami. Mlha řídla, stal se z ní zlatavý závoj, skrze nějž probleskovala zbroj a zakrvácené meče na pozadí potměsně zelené i lesa. Vlna prchajících banditů se rozbila o čekající masu vojáků domu Acoma. Papewaio umístil do první řady klečící muže se štíty, za ně postavil lukostřelce a vedle kopiníky. Sotva jeden z dvaceti banditů se dostal až k nim, a i když se Buntokapi hnál dolů, aby se také zapojil do boje, viděl už pouze, jak poslední nepřátelé hynou na hrotech dlouhých kopí. Okolní les byl najednou strašidelně tichý. Buntokapi procházel kolem groteskně pokroucených mrtvol a poprvé ve svém životě slyšel sténání raněných a umírajících, ale jeho vzrušení neopadalo. Rozhlédl se po dějišti masakru s pyšným uspokojením, že jeho plán měl úspěch, a začal pátrat po důstojnickém chocholu.

Papewaio stál se založenýma rukama a dohlížel na vojáka, kterému obvazovali ránu.

Buntokapi si k němu mezi kolemstojícími proklestil cestu.

"Nuže?"

"Můj pane."

Papewaio mu svým mečem vzdal čest, ale sotva přitom spustil oči ze zraněného vojáka. "Zaváhali, když uviděli naše řady - a to byla jejich chyba. Kdyby pokračovali v náporu, naše ztráty by byly horší." Muž na zemi zasténal, když se obvaz stáhl kolem jeho rány. "Ne tak pevně," zavrčel Papewaio, který očividně zapomněl na přítomnost svého pána.

Ale Buntokapi byl příliš rozradostněn svým vítězstvím, než aby si povšiml tohoto prohřešku. Opřel se o svůj zkrvavený meč a řekl: "Jak vysoké jsou ztráty?"

Papewaio poprvé vzhledl se soustředěnou pozorností. "Ještě to nevíme přesně, ale nízké. Tady přichází velitel vojsk." Otočil se, aby v rychlosti udělal pokyny týkající se péče o zraněného vojáka, a pak se vydal ve stopách lorda z Acoma.

Lujan se k nim připojil, když se setkali s Keyokem, zaprášeným po svém úsilí na mýtině a s chocholem zvlhlým mlhou. Důstojníci si vyměnili informace s minimem slov a Buntokapiho srdce se nadmulo pýchou. Přátelsky uhodil Keyoka do ramene. "Vidíš, pobili jsme ty psy přesně, jak jsem řekl. Ha!" Zamračil se, ale nikoliv s nelibostí. "Jsou nějakí zajatci?"

"Myslím, že asi třicet, můj pane," řekl Lujan podivně plochým hlasem poté, co zaslechl žádostivost v tónu svého pána. "Někteří budou žít dost dlouho na to, aby se mohli stát otroky. Nemůžu říct, kdo byli jejich důstojníci, protože žádný z nich neměl důstojnickou přílbu." Na chvíli se zamyslel. "Ani barvy domu."

"Pche!" vyprskl Buntokapi. "Tohle jsou Minwanabiho psi."

"Přinejmenším jeden z nich byl." Lujan ukázal na mrtvého muže, který ležel ani ne dvacet stop daleko. "Tohohle jsem znal" - zarazil se těsně předtím, než málem vyrazil svůj zvláštní původ - "ještě než jsem poprvé přijal barvy domu. Je to starší bratr mého kamaráda z dětství a vstoupil do služeb domu Kehotara."

"Minwanabiho mazlíček!"

Buntokapi zamával svým uspiněným mečem, jako by přítomnost vojáka Jinguova vazala potvrzovala jeho domněnky.

Lujan ustoupil z dosahu meče a slabě se usmál. "Byl to špatný člověk. Možná se stal psancem."

Buntokapi zašermoval čepelí přímo před Lujanovým obličejem, humor ho zcela jasně opustil. "Tohle nebyl vpád psanců! Ten čubčí syn Jingu si myslí, že dům Acoma je slabý a že mu vládne žena. Dobrá, teď pozná, že musí čelit mužům." Otočil se, jeho zbraň zasvištěla vzduchem. "Vyšlu posla do Sulan-Qu, aby v přístavních putykách zaplatil několik rund. Jingu se během jednoho dne dozví, jak jsem mu vypálil rybník."

Buntokapi znovu švihl mečem. Zahledl se na krev zasychající na jeho čepeli a po chvilce rozvažování ho zasunul do pochvy ozdobené střapci. Otrok ho vyčistí později. S nadšením, které jeho důstojníci nesdíleli, řekl: "Tohle můžeme vyřídit doma. Jsem špinavý a mám hlad. Jdeme odsud!" A dal se okamžitě na pochod, zatímco Keyoke, Papewaio a Lujan zůstali na místě, aby seřadili muže, obstarali nosítka pro raněné a odvedli své jednotky na usedlost. Lord z Acoma si přál být doma před obědem a málo se staral o své bojem vyčerpané vojáky. Ti si mohou odpočinout, až budou zpátky ve svých kasárnách.

Když se muži pohnuli, aby se seřadili, Papewaio pohlédl na svého velitele vojsk. Jejich oči se na okamžik setkaly a oba muži pomysleli na tutéž věc. Tento tvrdohlavý muž, sotva více než chlapec, byl nebezpečný. Když se rozcházeli za svými povinnostmi, oba se tiše pomodlili za paní Maru.

Hodiny mýjely a stíny se krátily. Slunce se vyšplhalo k zenitu, pastevci needer se vraceli z luk k polednímu jídlu a sluhové a otroci se věnovali své práci, jako by se nemohlo nic zlého přihodit. Mara odpočívala, pokoušela se číst, ale nedokázala se soustředit na spleť záležitostí týkající se pozemků a majetků, které v říši vlastnily tucty velkých a stovky malých lordů. Jedné noci před několika měsíci měla dojem, že rozpoznala řád ve způsobu, jakým byly rozmístěny vzdálené državy jejího domu, ale po hodinách dalšího studia usoudila, že její představa byla mylná. Tyto snahy ji však přivedly na jinou myšlenku: to, kde leží rodinné majetky, včetně těch, které se zdají být bezvýznamné, může být v jemných nuancích Hry rady stejně důležité jako každá jiná skutečnost.

Mara uvažovala o tomto novém hledisku v odpoledním horku. Nastal soumrak a v chladnoucím večerním vzduchu usedla Mara k dlouhé a tiché večeři. Služebnictvo bylo zamlklé, což bylo v nepřítomnosti jejich pána nezvyklé. Mara cítila své těhotenství jako zátěž a brzy se uložila ke spánku. Měla těžké sny. Několikrát za noc se začala probouzet s bušícím srdcem a ušima nastraženými na zvuky vracejících se mužů; ale místo pochodujících nohou a řinčení zbroje slyšela jen tiché bučení needer a bzučení nočního hmyzu. Neměla žádné zprávy o tom, jak si její manžel a Keyoke poradili s vetřelci v horách, kromě toho, že klid v sídle zůstal nenarušen. Až těsně před úsvitem upadla do hlubokého

tíživého spánku.

Probudila se se slunečním svitem ve tváři, protože ve svém neklidu během noci nechala otevřené posuvné dveře. Její služebná je zapoměla zavít a Mara se v rostoucím žáru začala potit. Nadzvedla se na svých polštářích a najednou pocítila nevolnost. Nezdržovala se tím, že by zavolala služebnou, a s rukama přitisknutými na břicho běžela do místnosti určené pro vykonávání potřeby. Služebná, která se o ni měla během jitra starat, zaslechla její sténání a pospíšila si, aby jí nabídla chladivé ručníky. Pak svou paní odvedla zpátky k její rohoži a odběhla, aby zavolala Nacoyu.

Mara ji zastavila u dveří. "Nacoya má dost starostí, než abychom jí přidávali další," vyštěkla a mávla neohrabaně směrem k otevřené přepážce. Služebná ji rychle zavřela, ale stín úlevy nepřinesl. Mara si znovu lehla, bledá a zpocená. Během následujících dopoledních hodin se Mara trápila a nebyla schopna soustředit se na obchodní záležitosti, které jí vždy dokázaly zaujmout. Přišlo poledne a muži se ještě pořád nevraceli. Mara začala být nervózní. Padl snad Bunto-kapi mečem nájezdníka? Nebo bitvu vyhrál? Čekání ji vyčerpávalo a zahalovalo její mysl mlhou pochybností. Slunce se za přepážkami blížilo k zenitu a Nacoya jí přinesla oběd. Mara, která byla ráda, že ji nevolnost přešla, snědla trochu ovoce a sladké koláčky.

Po jídle si paní z Acoma lehla, aby během odpoledního horka odpočívala. Spánek se jí ale vyhýbal. S tím, jak se stíny větví na přepážkách pomalu prodlužovaly, poslouchala, jak zvuky zvenčí utichají, když se svobodní dělníci vraceli do svých příbytků. Otrokům nebyla tato polední přestávka povolena a jakákoli práce, kterou bylo třeba vykonat mezi polednem a čtvrtou hodinou odpolední, byla ta nejobtížnější z celého dne.

Cekání tížilo jako tisíc kamenů; i kuchaři v kuchyni se nervózně hádali. Z dálky Mara zaslechla, jak sluha hubuje otroka pro nějakou nepořádně udělanou práci. Klid ji znervózňoval, a tak vstala, a když se jí přišla Nacoya zeptat, jestli něco nepotřebuje, odsekla jí. V místnosti se rozhostilo ticho. Pak odmítla rozptýlení, které jí mohli poskytnout hudebníci nebo básníci. Nacoya vstala a odešla za svou prací.

Pak, když stíny zbarvily úbočí kopců šarlatovou barvou, dolehl k usedlosti zvuk vracejících se vojáků. Mara zatajila dech a zaslechla hlasy, které zpívaly píseň. Něco v jejím nitru se zlomilo. Po tvářích jí tekly slzy úlevy, protože pokud by zvítězili nepřátelé, přicházeli by s válečným pokřikem, aby zaútočili na vojáky, kteří zůstali v usedlosti. Místo toho pozdním odpolednem zvonily bujaré hlasy ohlašující vítězství domu Acoma. Mara vstala a pokynula sluhům, aby otevřeli bránu na hlavní dvůr. Unavená, ale už ne napjatá, čekala s jednou rukou na rámu dveří, zatímco jednotky domu Acoma přicházely na dohled s jasně zelenými pláty brnění, pokrytými vrstvou prachu. Chocholy důstojníků vypadaly zcuchaně, ale vojáci kráčeli vyrovnaným krokem a jejich píseň zněla do dále. Její slova byla žertovná a pro mnohé byly tyto sloky nové; ale oslavovalo se vítězství domu Acoma. Staří vojáci zpívali radostně společně s bývalými bandity, protože je bitva pevně stmelila dohromady. Vítězství chutnalo sladce po žalu, který dům navštívil před necelým rokem.

Buntokapi přešel přímo před svou ženu a lehce se jí uklonil, což byla formalita, která jí trochu překvapila. "Ženo, dosáhli jsme vítězství."

"Jsem velice potěšena, manželé." To, nakolik byla její odpověď upřímná, na oplátku překvapilo jeho. Zdálo se, že na ni těhotenství klade příliš velké nároky, protože nevypadala dobře.

Buntokapi, kterého to uvedlo do rozpaků, rychle pokračoval. "Minwanabiho a Kehotarovi psi, převlečení za šedé válečníky, pochodovali po cestě k našim pozemkům. Chtěli na nás zaútočit za úsvitu ve chvíli, kdy bychom všichni spali."

Mara přikývla. Přesně takhle by podobný útok plánovala sama. "Bylo jich mnoho, pane?"

Buntokapi si za jeden řemínek stáhl z hlavy přílbu a hodil ji čekajícímu sluhovi. Zuřivě se poškrábal oběma rukama ve zpocených a rozčuchaných vlasech se rty roztaženými ve spokojeném úsměvu. "Ach, je dobré, když se toho člověk konečně může zbavit." Pak vzhlédl ke své ženě, stojící ve dveřích, a řekl: "Cože? Mnoho?" Na tváři se mu objevil zamyšlený výraz. "Daleko víc, než bych čekal..." Zakřičel přes dvůr na Lujana, který s Keyokem dohlížel na rozdělení vojáků. "Veliteli útoku, kolik jich nakonec zaútočilo?"

Odpověď se rozlehla nad zmatkem, který na hlavním dvoře panoval. "Tři stovky, pane."

Mara potlačila zachvění. Položila si ruku na břicho, protože se dítě znovu pohnulo.

"Tři stovky zabitých nebo zajatých," zdůraznil Buntokapi pyšně. Pak, jako by jej to napadlo jaksi mimoděk, zakřičel znovu přes přeplněný dvůr. "Lujane, kolik našich?"

"Tři mrtví, tři umírají a dalších pět je vážně raněno." Odpověď byla jen o trochu méně veselá a Mara podle toho odhadla, že si Lujanovi odvedenci vedli v boji dobře.

Buntokapi se na svou manželku usmál. "Tak co, jak se ti to líbí, ženo? Cekali jsme na ně v úkrytu, pak na ně spustili přívál šípů a kamení a pak je nahnali na naše štíty a meče. Ani tvůj otec by si nemohl vést lépe, co?"

"Ne, manželé." Přiznání bylo zdráhavé, ale pravdivé. Buntokapi léta, která strávil vojenským výcvikem, nepromarnil. A na jeden prchavý okamžik její odpor a nechut' vystřídala hrdost na to, jaké činy dělá pro jméno domu Acoma.

Lujan přešel dvůr v doprovodu muže, který se jmenoval Šeng. Namáhavý den se nijak neodrazil na veselé galantnosti velitele útoku a on se usmál na svou paní ještě dříve, než se uklonil a přerušil chvástání svého vládce. "Pane, tento muž ti chce něco důležitého říct."

Když dostal voják povolení k tomu, aby promluvil, zasalutoval. "Pane, jeden ze zajatců je můj bratranec, kterého velice dobře znám. Je to syn sestry manželky bratra mého otce. Není to šedý válečník. Sloužil v domě Minwanabi."

Mara trochu ztuhla a její ostrý nádech přehlušil Buntokapiho hlasitý výkřik. "Ha! Já to říkal. Přiveďte toho psa sem."

Davem na dvoře proběhla vlna pohybu a před jejich zraky se objevil rozložitý strážce. Strkal před sebou muže s rukama svázanými za zády, kterého srazil Buntokapimu k nohám.

"Ty patříš Minwanabimu?"

Zajatec neodpověděl. Buntokapi zapomněl na přítomnost své ženy a kopl ho do hlavy. Přes svou nenávist k lordu z Minwanabi sebou Mara trhla. Buntokapiho hrubý sandál znovu udeřil muže do tváře a ten se odvalil a plival krev. "Ty

patříš Minwanabimu?" opakoval Buntokapi.

Ale muž nechtěl přiznat nic. Je věrný, pomyslela si Mara s pocitem nevolnosti; dalo se to očekávat. Jingu by stěží poslal na takovou riskantní výpravu slabé muže, protože jak jeho postavení, tak čest závisely na tom, že zůstane neodhalen. A přesto nemohla být pravda skryta navždy. Přišel další voják domu Acoma s příběhem, který se podobal příběhu prvního muže: několik dalších mužů bylo rozpoznáno jako služebníci domu Minwanabi nebo domu Kehotara, který byl znám jako Jinguův vazal. Buntokapi do muže ležícího na zemi ještě několikrát silně kopl, ale ten mu neodpověděl ničím kromě pohledu naplněného planoucí nenávistí. Buntokapi, kterého to nakonec unavilo, řekl: "Tenhle mizera uráží půdu domu Acoma. Oběste ho."

Zvedl jiskřící oči ke Keyokovi. "Oběste je všechny. Nepotřebujeme otroky a ze psů jsou špatní dělníci. Pověste je podél silnice a napište prohlášení, že stejný osud potká každého, kdo by chtěl vstoupit na pozemky domu Acoma. Pak ať jdou velitelé hlídek do města. Ať si v hospodě koupí víno a napijí se na muže domu Acoma, kteří porazili Minwanabi-
ho vojáky."

Keyoke s kamennou tváří neřekl nic. Buntokapi vměte lordu z Minwanabi do tváře strašlivou urážku tím, že veřejně oběsí jeho vojáky. Váleční zajatci se se ctí popravovali mečem nebo byli vzati do otroctví. Pouze v případě, že spor trval dlouho a stal se nesmířitelným, dovolil si člověk pohanět svého nepřítele takovýmto způsobem. Provést tento čin veřejně znamenalo přivolat na sebe mnohem krutější odvetu, než jaké by jejich spojenectví s domem Anasati bylo schopno čelit. Mara si uvědomovala, co všechno je v sázce. Pokud se Jingu dostatečně rozzuří, další útok bude tvořit nikoliv tři sta mužů převlečených za šedé válečníky, ale tři tisíce vojáků ve zbroji a v oranžových a černých barvách domu Minwanabi vrhajících se jako hejno hmyzu na pozemky domu Acoma. Mara viděla, že Keyoke se palcem škrábe na bradě, a poznala, že ho trápí totéž, co ji. Musí se pokusit odradit svého manžela od jeho úmyslu.

"Můj pane." Mara se dotkla Buntokapiho provlhlého rukávu. "Toto jsou pouze vojáci vykonávající vůli svého pána." V Buntokapiho očích, jiskřících vychytralostí, se objevil pochmurný výraz. "Tihle?" Klid v jeho hlase mrazil tím více, že byl nepředstírány. "Jak to, vždyť jsou to pouze šedí válečníci, bandité a psanci, ženo. Slyšela jsi přece, že jsem se toho muže ptal, jestli náleží k domu Minwanabi, ne? Kdyby odpověděl, zabil bych ho čestně svým vlastním mečem. Ale je to jen zločinec, který patří na provaz, ne?" Široce se usmál a křikl na muže na dvoře: "Vykonejte mé příkazy."

Vojáci domu Acoma si pospíšili pro provazy a hnali zajatce štěrkem vysypanou stezkou, která vedla ke stromům podél císařské silnice. Řemeslník vyrobí cedulku, na níž bude zveřejněna jejich hanba, a se západem slunce poslední z nich bude viset.

Ti vojáci, kteří se popravy nezúčastnili, se rozešli do kasáren. Buntokapi vešel do domu, aniž si zul sandály, jejichž okované podrážky dělaly rýhy do drahocenného dřeva, když se otáčel a volal na služebnictvo. Mara si uložila do paměti, že musí zavolat otroka, aby pískem obrousil a vyleštil podlahy, a vrátila se na své polštáře. Její manžel jí nedovolil odejít, když přiběhli jeho sluhové, a tak byla nucena čekat, až z něho sejmou jeho brnění.

Lord z Acoma si poté, co mu byl odepnut hrudní pancíř, protáhl svá rozložitá ramena, a řekl: "Tenhle Minwanabi je blázen. Myslí si, že urazí mého otce tím, že mě zabije, a že pak, manželko, obrátí svou pozornost k tobě, prostě ženě. Nevěděl, jakému vojákovi bude muset čelit, he? Jaké štěstí, že sis zvolila mě namísto Jira. Můj bratr je chytrý, ale není to válečník." Buntokapiho pohled opět potemněl a Mara v jeho očích spatřila víc než pouhou prohnatost. Byla nucena souhlasit s poznámkou, kterou vyslovil o svatební noci. Tento muž, za něhož se provdala, nebyl hloupý.

Mara se pokojně snažila utišit jeho útočnou náladu. "Dům Acoma má skutečně velké štěstí, že byl dnes veden takovým vojákem, můj pane."

Buntokapi se nad tou chválou nadmul pýchou. Otočil se a podal sluhovi poslední kus zbroje. Prohlédl si své ušpiněné klouby a najednou si uvědomil únavu posledních dvou dnů. "Dám si teď dlouhou koupel, má ženo, a pak spolu povečeříme. Nepůjdu do města. Bohové nemají rádi příliš mnoho pýchy a možná bude lepší, když nebudu dělat z Jingua většího hlupáka, než už jsem udělal."

Opřel se o otevřenou posuvnou přepážku a nechal lehký večerní vánek, aby osušil jeho pot. Mara ho tiše pozorovala. Jeho podsadité tělo a křivé nohy vytvářely komickou siluetu proti nažloutlé večerní obloze, aleji z toho pohledu zamrazilo. Když Buntokapi odešel, hleděla na špinavou hromádku oblečení a sandály, které nechal ležet na podlaze. Hlavou se jí honily chmurné myšlenky a vůbec neslyšela, jak do místnosti vstoupila Nacoya a uklonila se u jejího lokte. Stará žena téměř neslyšně zašeptala: "Jestli ho chceš zabít, udělej to brzy. Je mnohem chytřejší, než sis myslela."

Mara pouze přikývla. V duchu počítala hodiny. Ne dříve, než se narodí její dítě. Do té doby ne.

"Maro!"

Výkřik zazněl ozvěnou po celém domě. Paní domu Acoma vstala s pomoci svých služebných. Byla v polovině cesty k východu ze svých pokojů, když se přepážka odsunula a dovnitř vpadl Buntokapi s tváří rudou vztekem.

Okamžitě se uklonila. "Ano, Bunto."

Zvedl svou masitou ruku a zamával svazkem papírů pokrytých hustými řadami čísel. "Co je tohle? Našel jsem to na svém stole, když jsem se probudil." Tím, jak vztekle přešlapoval, připomínal rozzuřeného býka needry, a tuto podobnost ještě zdůrazňovaly jeho krví podlité oči, následek noční zábavy s přáteli.

Několik mladých vojáků, druhých a třetích synů rodin věrných domu Anasati, se zde zastavilo na své cestě do Města plání. Hovořili spolu dlouhé hodiny, protože jejich domy utvořily posádky pro jarní tažení proti barbarům v Midke-mi, světě za magickou trhlinou. Válka vstupovala do třetího roku a pověsti o velkém bohatství přilákaly mnoho politicky neutrálních domů, aby se připojily ke Spojenectví pro válku. Tyto přesuny způsobily, že o nadvládu v Nejvyšší radě soupeřily Strana války a konzervativní Říšská strana. Lord z Minwanabi byl oddaným přívržencem Strany války, v jejímž čele stál Vojevůdce, a lord z Anasati byl ústřední postavou Říšské strany, což byla velmi významná funkce,

neboť byla vyhrazena pouze pro pokrevní příbuzné císaře.

S naprostým nedostatkem vznešeného chování svých císařských bratranců hodil Buntokapi papíry na svou ženu.

"Co mám já s těmihle věcmi společného?"

"Manželi, to jsou měsíční účetní záznamy domu, čtvrtletní rozpočet a zprávy od tvých správců a seznamy zásob na odlehlých statcích" - pohlédla dolů, aby viděla, co ještě leží rozházeno kolem jejích nohou - "a plán na stáj pro needry, která by se měla stavět příští rok." "Ale co s tím mám společného já?" Buntokapi podrážděně rozhodil ruce. Očekávalo se, že se jako třetí syn vydá na dráhu válečníka, podobně jako Keyo-ke a Papewaio, nebo se ožení s dcerou bohatého obchodníka hledajícího spojení s mocným domem. Nyní, když překonal nejmělejší ambice svého otce, se ukázalo, že jeho vědomosti o vedení velkého domu jsou nulové.

Mara si dřepala, neboť jí těhotenství nedovolovalo, aby se předklonila, a s dokonalou trpělivostí začala sbírat rozházené svitky. "Měl bys tyto zprávy přečíst. Schválit je, zamítnout nebo doplnit a pak je poslat zpět příslušnému členu tvé domácnosti, Bunto."

"A co Jican?"

"Ten ti poradí, muži." Znovu čekala na příležitost, aby sňala z jeho ramenou některé povinnosti, ale on jen řekl:

"Dobrá tedy. Ať přijde hadonra do mé pracovny, až se najím." Bez dalších slov vytrhl papíry z rukou své ženy a odešel.

Mara pokynula svému poslovi. "Najdi Jicana."

Hadonra bez dechu přiběhl od svých povinností. Na rukou měl skvrny od inkoustu a podle toho Mara poznala, že ho její posel našel v křídle písařů na druhé straně domu. Když dokončil svou úklonu, řekla mu Mara: "Můj pán si žádá tvou radu, Jicane, ve věci mnoha obchodních záležitostí týkajících se vedení domu Acoma. Prosím, připoj se k němu v jeho pracovně poté, co se vykoupe a nají."

Hadonra se poškrábal na zčernalém kloubu palce a stěží dokázal zakrýt svou nechuť k jednání s netrpělivým Buntokapim. "Chápu, paní."

Mara se na něj podívala s mírným pobavením. "Můj pán je ve věcech obchodu nezkušený, Jicane. Možná by bylo nejlepší, kdybys s ním probíral každou záležitost pomalu a co nejpodrobněji."

Jicanův výraz se nezměnil, ale zdálo se, že se mu v očích rozsvítilo. "Ano, paní."

Nyní mu Mara věnovala tajemný úsměv. "Věnuj tomu tolik času, kolik bude zapotřebí. Myslím, že najdeš dostatek důležitých věcí, které zaberou celý večer a možná i větší část noci."

"Samozřejmě, paní." Jicanovo nadšení vzrostlo. "Vydám rozkazy, aby nás po dobu, kdy bude lord Buntokapi potřebovat mou pomoc, nikdo nevyrušoval."

Hadonra byl vždycky chápavý. Maru jeho bystrost potěšila, ale navenek nedala své pocity nijak najevo. "To je dobře, Jicane. Když už projevil můj pán takový zájem o záležitosti domu, vezmi si s sebou všechny dokumenty, které bys mohl v jeho pracovně potřebovat."

Tónem, v němž zazněla potlačovaná radost, Jican řekl: "Ano, paní."

"To je všechno." Mara mu pokynula, že může odejít, a pak zamyšleně stála a zvažovala jiné záležitosti, k nimž bylo nutno obrátit pozornost jejího manžela. A přesto při spřádání svých plánů cítila strach. Cesta, kterou si zvolila, byla nebezpečná; pokud by udělala špatný krok, neochránil by ji žádný zákon ani žádná osoba. Slunce na malovaných přepážkách jí náhle připadalo velice vzácné. Mara zavřela oči a odříkávala si v duchu učení sester Lašimy po dobu, jež ji připadala nekonečně dlouhá.

Při zvuku doprovázejícím úder těžké Buntokapiho ruky sebou Mara trhla. Další otrok bude mít ráno na tváři modřinu nebo podlité oko. Ačkoli byla připravena na neodvratný útok, vylekalo ji, když se přepážka do jejího pokoje odsunula bez zaklepání. I ve chvílích, kdy nebyl rozzlobený, Buntokapi často zapomínal na zdvořilost, kterou jí byl v jejím postavení správně povinován.

"Maro," začal, vztekly na pokraji výbuchu; a Mara v duchu zaklela, když vešel dovnitř a jeho okované podrážky už podruhé v jednom týdnu odíraly podlahy. Naštěstí otroci, kteří škodu napravovali, neměli právo na to, aby si stěžovali.

Buntokapi se zastavil, pod svým těžkým válečným brněním zpocený. "Už trávím celé dny nad těmi důležitými obchodními záležitostmi, na které musím podle Jicana osobně dohlížet! Poprvé za celý týden jsem se dostal se svými vojáky na cvičiště, a když jsem se na slunci unavil, byla první věc, na kterou jsem narazil, další hromada... tohohle!" Hodil na zem silný svazek listin. "Už mě to nudí! Kdo na to všechno dohlížel, než jsem sem přišel?"

Mara pokorně sklopila oči. "Já, muži."

Buntokapiho hněv se proměnil v údiv. "Ty?"

"Než jsem se za tebe provdala, byla jsem paní domu." Mara promluvila lehce, jako by šlo o nedůležitou záležitost.

"Řízení statku bylo mou povinností, stejně jako je nyní tvou."

"Aha!" Buntokapiho zklamání bylo přímo hmatatelné. "Copak musím dohlížet na každou malou podrobnost?" Sňal si přilbu a křikem přivolal pomoc. Ve dveřích se objevil sluha. "Přines mi Sáty," rozkázal Buntokapi. "Už v tom brnění nevydržím ani chvíli. Pomoz mi, Maro."

Mara neohrabaně vstala a přešla ke svému muži, který stál s rukama nataženými přímo před sebe. Rozepjala řemínky poutající k sobě prsní a zádočný plát a snažila se jej přitom dotýkat co nejméně, protože byl špinavý. "Pokud budeš chtít, můžeš na někoho tyto úkoly přenést. Jican se o každodenní chod statku postarat dokáže. Já mu mohu poskytnout radu, pokud budeš příliš zaměstnaný."

Buntokapi si přetáhl lakované pláty přes hlavu a úlevně si oddechl. Mara odvykla zvedání věcí a pod vahou plátů se zapotácela, než její manžel popadl brnění jednou rukou a hodil je na podlahu. Začal si svlékat lehkou košili, kterou nosil pod brněním, a promluvil přes vrstvu látky tlumící jeho slova. "Ne. Chci, aby ses starala o našeho syna."

"Nebo dceru," odsekla Mara, podrážděná, že žena může vykonávat řadu prací vhodných pro sluhy, ale nesmí vést účty. Poklekla a rozvázala na Buntokapiho chlupatých lýtkách řemínek náhlenic.

"Pche, bude to kluk. Jestli ne, tak to budeme muset zkusit znovu, ne?" Zašklebil se na ni.

Mara nedala najevo nic ze svého znechucení, ale uvolnila jeho křížem zavázané sandály, pokryté prachem stejně jako široká chodidla, která chránily. "Jak si můj pán přeje."

Buntokapi si svlékl krátkou tuniku. Nahý až na bederní roušku sáhl nepřítomně dolů a poškrábal se v rozkroku.

"Dobře, dovolím Jicanovi, aby dělal rozhodnutí v obchodních záležitostech stejně, jako tomu bylo od smrti tvého otce." Dorazil sluha s čistou tunikou a lord z Acoma si ji rychle oblékl, aniž si poručil koupel. "Haddonra je schopný.

A pořád může přijít za mnou, pokud bude třeba učinit nějaké důležité rozhodnutí. Teď mám v úmyslu strávit pár dní v Sulan-Qu. Několik mých přátel -"

Zmateně se odmlčel, když Mara náhle sevřela látku své tuniky. Už od rána cítila lehké stahy, ale tenhle byl silný a její tvář zbledla. Konečně přišel její čas. "Bunto!"

Její obvykle násilný manžel byl náhle jak vylekaný, tak potěšený. "Už je čas!"

"Myslím, že ano." Klidně se usmála. "Pošli pro porodní bábu."

Když přišla porodní bába, následovaná Nacoyou, Buntokapi, který poprvé v životě cítil úzkost, zuřivě svíral Marinu ruku, až jí málem způsobil modřiny. Obě jej okamžitě odehaly s rozhodností, které se nemohl postavit žádný muž v Císařství. Buntokapi odešel jako spráskaný pes, a ještě když za ním zavíraly přepážku, ohlížel se přes rameno.

Další hodinu strávil tím, že nervózně pochodoval po své studovně a čekal, až se narodí jeho syn. Když se nic nedělo ani druhou hodinu, nechal si přinést trochu vína a něco k snědku. Večer přešel v noc a z porodní místnosti stále nepřicházela žádná zpráva. Netrpělivý muž neměl žádnou možnost, jak se své starosti zbavit, a tak pil a jedl a pak znovu pil. Když skončil s večeří, poslal pro hudebníky, a protože ho jejich hraní neuklidňovalo, poručil si horkou koupel, kterou odkládal už celé odpoledne.

Ve vzácně rozechvělé náladě se rozhodl vzdát potěšení ze společnosti nějakého děvčete. Milostné hrátky mu připadaly jaksi nevhodné v době, kdy jeho žena dává život jeho dědici, ale od muže se nedá očekávat, že bude sedět a čekat a naprosto se vzdá všeho potěšení. Buntokapi zavolal na posla, aby mu donesl láhev akamelové pálenky. Tu neodložil ani ve chvíli, kdy sluhy otevřeli přepážku a naplnili jeho vanu horkou vodou. Čekali s mýdlem a ručníky. Buntokapi se svlékl a poplálal se po svém narůstajícím břichu. Mumlal si něco o tom, že potřebuje víc cvičit s mečem a lukem, aby se udržoval ve formě, když vklouzl do vřelé vody. Slabší muž by sebou trhl, ale Buntokapi si prostě jen sedl. Vzal ze sluhovy ruky šálek s pálenkou a vypil jej jedním dlouhým douškem.

Sluhové čekali s ostýchavou péčí. Žádný z nich si nepřál dostat výprask za to, že nechá mydliny ukápnout do šálku a zkazí tak pánovi nápoj.

Bunto se ve své lázni převálil. Roztržitě si broukal nějakou melodii, zatímco sluhy mydlili jeho tělo. Když mu jejich ruce uvolnily stažené svaly v ramenou a horký vzduch jej ukoľébal do líné, klidné nálady, rozvalil se ve vaně a brzy začal podřimovat.

Pak se vzduchem rozlehl výkřik. Bunto se s leknutím ve vaně posadil, rozlil svou pálenku a postříkal sluhy vodou s mydlinami. Se srdcem bušícím na poplach, sáhl po zbrani, zatímco napůl očekával, že se sluhy na pokřik ozbrojených mužů rozprchnou do bezpečí. Místo toho byl ale všude klid. Podíval se na hudebníky, kteří očekávali jeho příkaz, aby začali hrát, ale když otevřel ústa, aby promluvil, ticho prořizl další výkřik.

Pak si to uvědomil. Mara, štíhlá, dívčí Mara, rodila jeho syna. Ozval se další výkřik a bolest, která v něm zazněla, se nepodobala ničemu, co Buntokapi ve svém krátkém životě poznal. Muži poranění v bitvě vydávali hlasité, vzteklé výkřiky a sténání raněných bylo hluboké a vzbuzovalo lítost. Ale tenhle zvuk... odráželo se v něm utrpení člověka, kterého mučí samotný Rudý bůh.

Buntokapi se natáhl po své pálence. Když zjistil, že šálek není na svém místě, přelétl mu přes tvář temný oblak hněvu. Sluha jej rychle zvedl z podlahy, naplnil jej a podal do ruky svému pánovi. Poté, co ho Buntokapi vypil do dna, řekl: "Jdi a podívej se, jestli mě ženě nic nechybí."

Sluha odběhl a Buntokapi pokynul dalšímu sluhovi, aby mu dolil. Minula dlouhá chvíle, zatímco zvuky Mariny bolesti naplňovaly noční vzduch. Zakrátko se sluha vrátil a řekl: "Pane, Nacoya říká, že je to obtížný porod."

Buntokapi přikývl, napil se znovu a cítil, jak se mu v břiše rozlévá teplo pálenky. Ozval se další výkřik následovaný tichým vzlykem. Lord z Acoma podrážděně překřikl zvuky: "Zahrajte něco živého a hlasitého."

Hudebníci spustili pochodovou píseň. Buntokapi dopil pálenku. Rozčilovalo ho, jak Mariny výkřiky přehlušovaly hudbu, odhodil láhev a nechal si donést džbán. Přiložil si jej ke rtům a zhluboka si zavdal.

Hlava se mu začala točit. Výkřiky mu připadaly jako přesila nepřátel, jejichž rány nedokáže vykrýt svým štítem.

Buntokapi pil, dokud jeho smysly neotupěly. Pak mu zrak zahálila šťastná záře a on seděl s přihloupým úsměvem do té doby, než začala voda chladnout. Nezdálo se, že by pán chtěl koupel ukončit, a sluhy odspěchali ohrát další vodu.

Přinesli také novou pálenku a po nějaké době Buntokapi, lord z Acoma, stěží ještě slyšel nějakou hudbu a už vůbec nepolevující výkřiky jeho malé manželky, která dávala život jeho dítěti.

Po nějaké době postříbřil přepážky jeho pokoje úsvit. Nacoya, vyčerpaná nocí beze spánku, otevřela dveře vedoucí z pracovny a nahlédla dovnitř. Její pán ležel s otevřenými ústy ve vaně naplněné studenou vodou a chrápal. Na podlaze se válel prázdný džbán pálenky na místě, kam jej upustila jeho bezvládná ruka. Nad svými nástroji spali tři hudebníci a sluhy stáli jako vojáci, kteří právě prošli bitevní vřavou, s pomačkanými osuškami v rukou. Nacoya se znechuceným výrazem ve vráscité tváři přibouchla přepážku zpátky. Byla vděčná osudu za to, že se lord Sezu nedožil tohoto okamžiku, aby spatřil svého nástupce, Buntokapiho, ležet v takovém stavu, zatímco se jeho žena tak trápila, aby mu

porodila zdravého syna a dědice.

Kapitola devátá

NÁSTRAHA

Ozval se výkřik.

"Maro!"

Buntokapiho hněv rozbouřil klid dopoledne jako útok býka needry. Mara sebou trhla. Instinktivně sklouzla pohledem ke kolébce, která stála vedle její rohože. Malý Ayaki pořád spal a hulákání jeho otce jej zatím nevzbudilo. Oči měl pevně zavřené a silné paže a nohy napůl zamotané v příkrývkách. Po dvou měsících Buntokapiho křiku dokázalo dítě prospat i hromobití. Mara si povzdechla. Chlapec byl skutečným synem svého otce, měl silný trup a velkou hlavu, díky které si jeho matka přála při porodu zemřít. Ta námaha vyčerpala Maru tak, jak si to ani nedokázala představit. Přestože ji bylo teprve osmnáct let, cítila se jako stará žena a nemohla se zbavit únavy. A první pohled na jejího syna ji rozesmutnil. Tajně doufala v nějaké štíhlé, hezké dítě, jež by se podobalo jejímu bratru Lanovi v jeho dětských letech. Místo toho jí Buntokapi dal malého tyrana se zarudlou tváří a kulatou hlavou, který připomínal vrásčitého stařečka. Od chvíle, kdy se poprvé nadechl, mohl jeho řev soutěžit s křikem jeho otce; už teď si osvojil otcův úšklebek. Nicméně když Ayaki spal, nedokázala k němu Mara cítit nic jiného než lásku. Je to stejně tak i můj syn, myslela si, a má v žilách krev svého dědečka. Povahové rysy, které zdědil po Anasati, v něm bude potlačovat a ty, jež zdědil z Acoma, bude rozvíjet. Nebude takový jako jeho otec.

"Maro!" Buntokapiho podrážděný pokřik zazněl velice blízko a v dalším okamžiku už se přepážka do chlapcova pokoje odsunula stranou. "Tady jsi, ženo. Hledal jsem tě po celém domě." Buntokapi vešel dovnitř, zachmuřený jako bouřkový mrak.

Mara se klidně uklonila a byla jen ráda, že může své vyšívání odložit stranou. "Byla jsem s naším synem, manželi."

Buntokapiho výraz se uvolnil. Přistoupil ke kolébce, v níž ležel chlapec, halasným příchodem svého otce vyrušený ze spánku. Buntokapi natáhl ruku a Mara se na okamžik vyděsila, že rozcuchá chlapci černé vlásky stejně, jako to dělal svým psům. Ale místo toho jeho silná ruka jemně uhladila příkrývku, která ležela pokrčená mezi nohama jeho syna. Gesto vzbudilo v Maře k Buntokapimu chvilkovou náklonnost, ale okamžitě se za takový sentiment pokárala. I když nosil plášť domu Acoma, pocházel Buntokapi z domu Anasati, který byl hned za domem Minwanabi druhým největším odpůrcem domu Acoma. To Mara dobře věděla. A brzy přijde čas změny.

Přeháněla své šeptání - Ayakiho hned tak něco neprobudilo - když řekla: "Co si přeješ, manželi?"

"Musím odejet do Sulan-Qu... eh, obchodně." Buntokapi se s předstíraným nedostatkem nadšení napřimil nad kolébkou. "Dnes se už nevrátím, a možná ani zítra."

Mara se souhlasně uklonila a neunikl jí spěch v kroku jejího manžela, když procházel přepážkou ven. Nepotřebovala náповědu, aby jí došlo, že její muž nebude v Sulan-Qu dohlížet na žádný obchod. Během posledních dvou měsíců jeho zájem o obchod postupně vyprchával, až se ustálil na naprosté netečnosti.

Když Jican převzal vedení účtů domu Acoma, nezapomínal podrobně informovat svou paní o každém kroku. Buntokapi pořád obracel vzhůru nohama Keyokovo vedení válečníků: nezajímalo ho, kteří z mužů byli určeni ke kterému úkolu. Mara stěží dosáhla toho, že se mohla vměšovat do několika menších záležitostí domu, a s tímto problémem nemohla dělat nic - přinejmenším zatím.

Zahleděla se znechuceně na své vyšívání a byla Buntoka-pimu vděčná za to, že odešel, protože v jeho nepřítomnosti nemusela šití předstírat. Potřebovala víc a více času na to, aby si promyslela své plány do budoucna. Do ruky jí zčásti hrála podezíravá povaha jejího manžela. Svým zvráceným způsobem si uvědomoval, že Marin smysl pro obchod převyšuje jeho, a zajistil si, aby jeho manželka nikdy nezískala kontrolu nad účty domu. Nikdy se nezamýšlel nad tím, jak dokázala před sňatkem tak obratně posílit své vojsko. V důsledku toho jej nikdy nenapadlo přemýšlet o jiných zvláštních věcech na statku, jako například o tom, proč nosí Papewaio černou pásku. A navzdory svému zájmu o válečná umění se Buntokapi nikdy s muži nesblížil. Jejich minulost jej nezajímala; jinak by brzy zjistil, že zeleň domu Acoma nosí i bývalí šedí válečníci. Určitě mu chy.bi fantazie k tomu, aby si dokázal představit takové porušení tradic, pomyslela si Mara, ale okamžitě se na sebe rozhněvala. Ani v myšlenkách si nesmí dovolit takovou lehkomyšlnost. Příliš často dával najevo, že není jen obyčejným válečníkem.

Nicméně ten muž v sobě neměl sebemenší míru jemnosti. Když zaslechl jeho dunivý smích z hlavního dvora, kde shromažďoval vojáky do svého doprovodu, zamyslela se Mara, co asi bylo příčinou jeho neobratného pokusu o výmluvu. Možná ho do Sulan-Qu hnala v poledním horku nuda a on se chtěl koupat s jinými vojáky a vyprávět jim své historky a možná zápasit nebo hrát... nebo spášovat se ženami z Rákosové čtvrti.

Buntokapi se vrátil do Marina lože krátce po porodu, ale nyní už měl dům Acoma dědice a ona neměla důvod k tomu, aby hrála poslušnou ženu. Buntokapiho dusivá, ulepená objetí v ní budila odpor, a tak ležela lhostejně a nesdílěla nic z jeho vášně. První noc se zdálo, že si ničeho nevšiml, ale druhé noci se rozzlobil. Třetí noci si na její nedostatek nadšení hořce stěžoval a čtvrté noci ji zbíl a vyspal se s její služebnou. Od té doby nevěnovala jeho pokusům o sblížení vůbec žádnou pozornost a on ji nakonec začal ignorovat.

Ale teď Buntokapi vyrazil do města potřetí během deseti dnů a Maru zajímal důvod. Zavolala Misu, aby odsunula přepážku, a ve chvíli, kdy nosítka jejího manžela zamířila spolu s malým doprovodem válečníků po cestě k Cisařské silnici, rozkázala svému poslovi, aby přivedl Nacoya.

Stará chůva přišla na její zavolání pomalu, ale v její úkloně nechybělo nic z úcty, kterou jí byla povinována. "Má paní si přeje?"

"Proč náš pán Bunto poslední dobou jezdí tolik do města?" zeptala se Mara. "Co se říká mezi sluhy?"

Nacoya se významně podívala na MÍSU, která čekala u otevřené přepážky na rozkazy své paní. Pohled chůvy upozornil Maru na to, že jde o věci, o kterých bude lepší nemluvit před služebnictvem, a poslala dívku pro oběd. Když Misa odešla, Nacoya si povzdechla. "To, co se dalo čekat. Tvůj manžel si najal ve městě pokoje, aby mohl přijímat ženské návštěvy."

Mara se posadila. "Dobrá. Musíme jej podporovat v tom, aby zůstal ve městě tak dlouho, jak jen bude možné."

Nacoya ožila zvědavostí. "Dcero mého srdce, vím, že se přihodilo mnoho věcí, jež nelze vrátit zpět, ale stále jsem jedinou matkou, kterou znáš. Nechceš mi říct, co máš v úmyslu?"

Mara byla v pokušení. Ale její plán, jímž chtěla převzít vládu nad svým domem, byl založen na tom, že zradí svého pána. Plán byl příliš riskantní na to, aby se s ním komukoli svěřila, i když Nacoya už Marin úmysl zbavit se Buntokapiho vytušila. "To je všechno, mátičko," řekla Mara pevně.

Chůva zaváhala, pak přikývla, uklonila se, odešla a Mara se zadívala na dítě, které se začalo ve své kolébce budit. Ale ani zdaleka nemyslela na Ayakiho pohodlí. To, že měl její pán ve městě ženu, mohla být příležitost, na niž čekala. Doufala, že ji bohové projeví konečně svou přízeň, a začala zvažovat možnosti nového vývoje událostí, když nit jejich myšlenek přetrhlo Ayakiho kňourání. Mara zvedla neklidné dítě k prsu a trhla sebou, když se jí malý chlapec pevně zakousl do bradavky. "Au!" řekla překvapeně. "Ty jsi opravdu syn svého otce." Dítě se uklidnilo, když začlo sát, a Misa se vrátila s tákem. Mara jídlo bez zájmu snědla a myšlenky se jí přitom točily kolem plánu, který byl daleko odvážnější, než by stará chůva dokázala uhadnout. Sázka byla vysoká. Stačilo by jedno šlápnutí vedle a ztratila by všechny možnosti získat opět titul paní domu; ano, pokud selže, může být posvátná čest jejich předků zahanbena bez naděje na odčinění.

Mara nalila šálek chochy a usedla na patách, zatímco se Gijan, syn Detsua, lorda z Kamaiota, zdvořile uklonil. V jeho gestu se tajila netrpělivost, ale ani se svou kritickou povahou nemohl nalézt na pohostinnosti mladé ženy jedinou chybu. Usadila ho na nejměkčích polštářích, přinesla mu občerstvení a okamžitě poslala svému manželovi zprávu o neočekávané návštěvě jeho starého přítele, který čeká, aby ho pozdravil.

Gijan se uvelebil v polštářích a začal si obdivně prohlížet prsteny na svých rukách. Jeho nehty byly až přehnaně vyleštěné a jeho šperky nápadné, ačkoliv oblečen byl střízlivě. "A kde by lord Buntokapi mohl být?"

"Vyřizuje nějaké obchodní záležitosti ve městě, předpokládám." Mara nedala najevo žádné podráždění, jaké by mohla cítit mladá hezká manželka, když je její manžel nepřítomen. Vědoma si toho, že ji Buntokapiho přítel pečlivě sleduje, mávla ledabyle rukou. "Viš, Gijane, já těm věcem nerozumím, ale musím přiznat, že tráví mnoho času mimo domov."

Gijanovy oči se zúžily, zaujetí nad svými šperky nyní očividně předstíral. Mara upila doušek chochy a byla si teď jista, že její host přišel špehovat pro dům Anasati. Nepochybovala, že lord Tecuma si přál získat informace o tom, jak si jeho třetí syn vede jako lord z Acoma. Poslal pohledného zvěda, snad v naději, že jako Buntokapiho opak snáze zláká mladou ženu, aby mluvila otevřeněji. Po nepatrné odmlce mladý šlechtic řekl: "Zanedbává tedy ten darebák své povinnosti?"

"Ale kdepak, Gijane." Mara, která se chtěla vyhnout tomu, aby se lord z Anasati dále zajímal o záležitosti domu Acoma, rychle pokračovala. "Právě naopak, lord Buntokapi je velice důsledný a věnuje hodně pozornosti podrobnostem. Tráví u svého stolu celé hodiny."

Zdvořilý výraz lorda Gijana ustoupil nevěřícnosti. "Bunto?" Uvědomil si, že by mohl vyzradit své mínění o novém lordu z Acoma, zavřel otevřená ústa a dodal: "Samozřejmě. Bunto byl vždycky pracovitý chlapík."

Mara potlačila úsměv. Oba bezostyšně lhali, a oba to věděli; ale host nesměl pochybovat o slovech svého hostitele, aniž by se tím vystavil té nejostřejší kritice své cti.

Když uzavřeli otázku Buntokapiho obchodování, plynulo dopoledne dále při zdvořilé konverzaci. Mara nechala přinést chléb z thyzu a rybu, což zpomalilo Gijanovy snahy o výsledk do té doby, než se vrátil z města její posel. Oblečený pouze do bederní roušky a udýchaný dlouhým během padl před Marou na kolena. "Paní, přináším zprávu od lorda z Acoma."

Mara potěšené řekla: "Co si můj manžel přeje?"

Otrok si stěží stačil umýt nohy od prachu cesty, než před svou paní předstoupil; stále ještě lapal po dechu, když říkal: "Můj pán Buntokapi vzkazuje, že se velice omlouvá za to, že zde nebyl přítomen ve chvíli, kdy jej přijel navštívit jeho drahý přítel Gijan z Kamaiota. Není možné, aby se v současné době vrátil na svůj statek, a zve Gijana, aby se k němu připojil v Sulan-Qu."

Gijan pokynul vyčerpanému otrokovi. "Řekni mému sluhovi, ať mi připraví nosítka." Pak se usmál na Maru. "Pokud má paní nebude mít námítky." Mara opětovala jeho úsměv, jako by vydávat příkazy jejímu poslu bylo jen dalším právem muže v přítomnosti pouhé manželky. Jak odlišné by bylo jeho chování, kdyby byla paní domu. Ale brzy se

všechno opět změnil; to si přísahala, když prikazovala své služebné, aby sklídila ze stolu. Pak, zářící šarmem a půvabem, doprovodila Gijana ke dveřím domu.

V hlavní hale počkala, až se shromáždí doprovod jejího návštěvníka, propustila svého posla a v duchu pocítila úlevu. Měla strach, že by se Buntokapi mohl vrátit. Ačkoliv cesta do města trvala pěšky dvě hodiny, rychlý posel ji dokázal tam a zpátky překonat za polovinu času. V nosítkách dospěje Gijan do Sulan-Qu až před západem slunce. Gijan nepochybně také miloval zábavu a Buntokapi bude po setmění stěží přemlouvat svého přítele z dětství k návratu na usedlost. Kostky, karty a sázky určitě zdrží oba ve městě přes noc, což pro ni bylo malým pozhledáním bohů. Mara si cenila okamžiků Buntokapiho nepřítomnosti, ale byla to svoboda, kterou se neodvažovala milovat příliš ze strachu, aby netrpělivost nebyla příčinou jejího pádu.

Gijan se jí formálně uklonil na rozloučenou. "Pochválím tě u tvého manžela za tvou pohostinnost, až se s ním pozdravím, paní Maro." Usmál se na ni, najednou velmi okouzující, a Mara si uvědomila, že ten mladý muž přemýšlí, jestli ji nemá považovat za další zanedbávanou manželku, která by neměla nic proti milostnému románu.

Formální a odměřená ho rychle doprovodila k východu. Neměla potřebu ztrácet čas odmítáním návrhů mladších synů hledajících povyražení. To, co jí při milování předvedl Bunto, ji utvrdilo v názoru, že od mužů potřebuje jen velmi málo. Pokud by snad někdy zatoužila po společnosti milence, rozhodně to nebude někdo takový, jako je tento hloupý a marnivý šlechtic, který se nyní vydával na cestu, aby spolu s Buntokapim strávil noc naplněnou hraním, pitím vína a zábavou s prostitutkami. Když jí nosítka zmizela z dohledu, zaslechla Mara hlasitý křik z dětského pokoje.

"Muži," zamumlala tiše a spěchala ke svému synovi. Chlapec potřeboval přebalit. Zamyšlená Mara ho předala Nacoyi, která stále ještě neztratila svou zručnost v zacházení s kojenci. Když si stará žena začala hrát s prstíky a patičkami dítěte, ponořila se Mara do úvah nad tím, jaká asi bude Buntokapiho reakce na Gijanovu návštěvu.

Následujícího odpoledne se zdálo, že mu četla myšlenky. V oděvu, který si oblékal při výcviku, a lesknoucí se olejem a potem se Buntokapi škrábal na chlupaté hrudi. "Když mě někdo přijde navštívit a já budu ve městě, neztrácej čas posíláním zpráv, ženo. Prostě ho rovnou pošli do mého městského domu."

Mara, která houpala Ayakiho na kolenou, tázavě zvedla obočí. "Do městského domu?"

Jako by šlo o bezvýznamnou záležitost, odpověděl Buntokapi do radostných výkřiků svého syna: "Přestěhoval jsem se v Sulan-Qu do větších prostor." Neřekl důvod, ale Mara věděla, že si najal pokoje, aby se mohl stýkat se svou milenkou, ženou jménem Teani. Pokud si Mara pamatovala, lord Sezu nikdy necítil potřebu pořídit si dům ve městě. Ačkoli to bylo obvyklé mezi ostatními lordy, jejichž usedlosti ležely v odlehlých místech, lord Sezu se vracel domů, aby spal pod jednou střechou se svou rodinou, bez ohledu na to, jak dlouho ho jeho záležitosti ve městě zdržely. Kdyby Mara Buntokapiho posuzovala shovívavě, připustila by, že to byl vlastně ještě chlapec, pouze o dva roky starší než ona, který neměl nic z její vyrovnané povahy. Zatímco ona seděla po boku svého bratra a naslouchala výkladu svého otce o vládnutí, Bunto byl zanedbaný, osamělý chlapec, který trávil čas zahálkou nebo v drsné společnosti vojáků. Její vlastní chlad ho nerozčiloval, ale podnítil ho k návratu k jeho dřívějšímu zvyku hledat si taková potěšení, kterým rozuměl. Jenže Mara si nevybrala tohoto manžela proto, že by chtěla někoho cílevědomého a rozhodného, jako byl její otec. Teď její plány vyžadovaly, aby podporovala nevázanost a nerudnost v jeho povaze, i když by tento postup dovedený do krajnosti mohl být nebezpečný.

Ayaki ze sebe vydal poslední ohlušující zavřeštění a chňapl po jejím náhrdelníku. Uvolňujíc jeho sevření kolem svého hrdla předstírala Mara lhostejnost k manželovu požitkářství. "Jak si můj pán přeje."

Bunto jí věnoval jeden ze svých vzácných úsměvů a Mara, uhýbající před úderem Ayakiho drobné pěstičky, se krátce zamyslela nad tou milenkou, nad Teani. Jaký druh ženy může najít zalíbení v takovém surovci, jako byl její manžel? Ale Buntokapiho spokojený výraz se vytratil, když se v bezchybném načasování objevil Jican s rukama plnými svítek. "Můj pane, díky bohům, že ses šťastnou náhodou vrátil. Mám tady několik dokumentů týkajících se tvých odlehlých majetků, jejichž schválení nesnese odkladu."

Bunto ztrápeně vykřikl: "Náhodou! Dnes večer se musím vrátit do města." Odešel, aniž by se rozloučil, ale jeho žena si toho, jak se zdálo, nevšimla. Upírala oči na zarůžovělou tvář svého syna, který se celý uslintaný snažil nacpat si do úst její jantarový náhrdelník. "Tvé chutě tě jednou zabijí," řekla tiše; ale jestli byla tato poznámka určena jejímu manželovi, nebo jeho potomku, věděli pouze bohové. Když zachránila svůj šperk, usmála se. Ta milanka, Teani, vpletla další nit do tkaniva plánů sprádaných od okamžiku, kdy šedí válečníci přísahali Maře věrnost. Nadešel čas začít Buntokapiho učít, co vlastně obnáší vedení obchodních záležitostí domu Acoma.

Mara seděla sama v chladném stínu dětského pokoje a četla si na voskové tabulce poznámky, jež si tajně zapisovala během posledního měsíce. Nikdo ji nerušil. Nacoya byla s Ayakim venku a otrokyně, která vyměňovala příkrývky v kolébce, neuměla číst. Mara nepřítomně okusovala konec rydla. Každého dne, kdy Buntokapi navštívil svůj dům ve městě, posílala za ním nejméně jednoho služebníka nebo Jicana s nějakými méně významnými dokumenty k podpisu. Z tuctů jejich zpráv pak trpělivě po kouscích sestavila poznatek, že její manžel vede velice pravidelný život. Když byl v Sulan-Qu, vstával Buntokapi dopoledne, ale nikdy později než tři hodiny po úsvitu. Pak šel na veřejné cvičiště, kde se k výcviku se zbrání scházely stráže obchodníků a válečníci, jejichž pánové právě přebývali ve městě. Buntokapi dával přednost zápasu a lukostřelbě před šermem, ale s pílí, která překvapila i Gijana, se nyní věnoval všem třem druhům boje. Jeho technika boje s mečem se postupně zlepšovala, ale on stále vyhledával společnost obyčejných vojáků raději než setkání s jinými lordy, kteří příležitostně využívali tohoto zařízení. V poledne se vykoupal, převlékl a vydal se na cestu ke svému městskému domu; po dvě následující hodiny byl ochoten přijímat Mariny posly, kteří mu přinášeli dokumenty k podpisu. Jeho milanka Teani se zřídka kdy probouzela dřív než odpoledne a jeho schopnost věnovat pozornost obchodním záležitostem zmizela v okamžiku, kdy vstala. S půvabem, který i ti nejstarší sluhové popisovali s

obdivem, vlákala Buntokapiho do postele, kde zůstali až do okamžiku, kdy jim sotva zbyl čas na to, aby se oblékli k večeri. Pak chodívali do divadla na komedie, do hospod poslouchat minstrely nebo do heren, přestože Teani neměla žádný majetek kromě toho, co dostala darem. Se zvrácenou radostí ale podněcovala svého milence k sázkám, a říkala se, že když prohrával, zářily její oči nejasněji. Mara se zamračila. Mnoho sluhů bylo při sbírání těchto informací potrestáno - poslední posel, který nesl lordu Buntokapimu listiny, byl krutě zbit - ale v této záležitosti na nějakém otroku málo záleželo. Mnohem horší by bylo, kdyby muž, za něhož se provdala, nadále nosil plášť lorda.

V chodbě za přepážkou se ozval zuřivý Ayakiho jakot následovaný konejšivým hlasem Nacoyi. Když se dítě pokálelo, stal se dětský pokoj dějištěm malého povstání. Ayaki bojoval jako mladý harulth, kdykoliv se ho někdo snažil přebalit. S povzdechem, v němž se mísila shovívavost s podrážděním, ukryla Mara voskovou tabulku pod starou mapu a pokračovala ve svém studiu Císařství. Vyznačení hranic a usedlostí na této mapě už poněkud zastaralo, neboť byla nakreslena ještě v době Marina dětství. Ale barvy zůstaly stále jasné a většina držav velkých lordů Císařství byla vyznačena přesně. Buntokapi nenáviděl všechno, co mělo něco společného s papíry a psaním, a tak si vůbec nevšiml zmizení tohoto dokumentu ze své pracovny. Mapu používal pouze k tomu, aby zjistil, na kterých pozemcích se dá lovit.

Ayakiho křik se blížil, když si Mara povšimla jedné věci:

lord ze Zalteca, méně významný soused vlastníci prosperující obchod s hrnčířskými výrobky, užíval pruh půdy mezi jeho vlastními pozemky a Císařskou silnicí, který byl, jak se zdálo, majetkem lorda z Kano žijícího daleko na východě políží města Ontosetu. Maru to zaujalo. Když se jiné rodiny pokoušejí takovým způsobem porušovat cizí majetková práva, mohla by později i ona tuto vědomost nějak využít. Bude se muset na to zeptat Arakasiho, až se vrátí, a tato myšlenka jí připomněla, že do oslavy prvního výročí jejího sňatku s Buntokapim zbývá už pouhý týden. Vrchní špěh by se měl na statku objevit každým dnem.

Obavy svíraly Maru i v okamžiku, kdy Nacoya vstoupila do místnosti s křičícím Ayakim v náručí. "Tvůj syn by mohl být dobrou náhradou za guliho," řekla stará žena narážejíc tak na chlupatá, trollům podobná stvoření z pohádek pro děti, která své oběti k smrti dělala strašlivými výkřiky.

Mara jen přikývla. Nacoya se zamyslela nad tím, jestli její paní snad neohluchla, a pak zavolala na otrokyni u kolébky, aby jí pomohla s dědicem domu Acoma, jehož tvář byla celá rudá od křiku, ze kterého už všechny bolely uši. Mara nepřítomně vstala. Naklonila se nad dítětem a zachřestila svým náhrdelníkem, aby ho zabavila. Když se Ayakiho řev změnil ve smích, pokračovala ve svých myšlenkách.

Musí nějak zařídit, aby Buntokapi nedostal Arakasiho pod svou kontrolu. Ten hlupák její manžel by získané informace jen promarnil nebo, a to by bylo ještě horší, by je poskytl svému otci, čímž by se v nikách lorda z Anasati soustředilo nebezpečně mnoho moci. Mara neměla jinou možnost než jednat riskantně. Musí se bez otálení připravit na Arakasiho příchod tak, aby si jeho věrnost zachovala pouze pro sebe. V duchu si probírala rozpis denních činností svého manžela a přikázala otrokyni, která zápolila s kopajícíma nahýma nožkami jejího syna: "Zavolej Jicana."

Nacoya pozdvihla obočí.

"Do dětského pokoje?" zeptala se překvapeně, ale její paní tuto opovážlivost přehlédla.

"Ta věc nemůže počkat." Bez dalších řečí převzala Mara od otrokyně vlhké hadříky a začala čistit pokálený zadeček svého syna.

Jican přiběhl; pokud cítil nějaký zmatek, dobře ho skrýval. Hluboce se uklonil před svou paní, která právě zavinovala svého syna do čistých plenek. "Máme nějaké dokumenty, které by bylo vhodné poslat mému manželovi k prostudování?"

Jican se při zmínce o lordu z Acoma jen taktak vyhnul projevu znechucení. "Má paní, vždy se najdou nějaké dokumenty, které jsou vhodné k tomu, aby byly poslány pánovi domu k prostudování." Uklonil se, zahanben tím, jak blízko urážce byla jeho slova, naznačující, že Buntokapi zanedbává své povinnosti. Mara, zvedající svého syna do náručí, vycítila hadonrovo znepokojení.

Tónem sladkým jako med červených včel řekla: "Pak tedy myslím, že bude vhodné poslat písaře k mému manželovi tři hodiny po polední."

Jican potlačil zvědavost. "Pokud si myslíš, že je to moudré, paní, stane se tak."

Mara ho propustila a pak si všimla, že i Nacoya ji pozoruje s bystrým zábleskem v očích. "Jsi hluchá, matko mého srdce," řekla měkce paní z Acoma. "A obchodní záležitosti se nikdy neprjednávají v dětském pokoji." Chůva se okamžitě uklonila, něco ze záměrů své paní uhodla; ale úplný rozsah těchto plánů by starou ženu nesmírně vyděsil. Stejně jako jsem vyděšená já, pomyslela si Mara a tiše zadoufala, že bohyně moudrosti vyslyšela modlitby manželky, která vědomě provokovala manžela známého svou prchlívou povahou.

Buntokapi zvedl hlavu z pomačkaných, potem provlhlých polštářů. Posuvné přepážky byly uzavřeny, ale ani malby rudou, hnědou a okrovou barvou, kterými byly ozdobeny, nedokázaly zabránit odpolednímu slunci, aby sem ze zahrady nepronikal jeho svit. Zlatá záře naplňovala komnatu a zanechávala skvrny světla na rozházených pokrývkách a na těle jeho milenky Teani, která spala vedle něho. Lord z Acoma pozoroval její dlouhá pevná stehna a jeho odulé rty se zkřivily v úsměvu. Tohle je žena, pomyslel si. Její nahé tělo ho vzrušovalo tak, jak to hubená Mara nikdy nedokázala. Cítil zpočátku ke své ženě vášeň; ale když poprvé okusil rozkoš, kterou mu poskytla Teani, pochopil, že to, co cítil k Maře, byla jen touha podmanit si dceru z velké rodiny - a snaha doplnit své omezené zkušenosti se ženami z doby, než se stal lordem. Když už měl syna, snažil se plnit své manželské povinnosti, ale Mara ležela jako mrtvola, a co může přitahovat muže na ženu, která mu nedokáže nabídnout žádnou zábavu?

Mariny podivné intelektuální zájmy, její láska k poezii a její okouzlení královnou cho-ja působily Buntokapimu bolení hlavy. Jeho milenka byla něco jiného. S tichým obdivem pozoroval její dlouhé nohy. Boky a záda jí zahalovaly záhyby pokrývky, ale proudy rudozlatých vlasů, v Císařství tak vzácných, se rozprostíraly na jejích ramenech jako na jemném

porcelánu. Teanina tvář byla odvrácená, ale Buntokapi si představil její dokonalost: Plná citlivá ústa, která ho dokázala trápit až k šilenství, rovný nos, vysedlé lícní kosti a oči téměř jantarové barvy, které přitahovaly obdivné pohledy všech mužů, když se vinula k jeho paži. Její přitažlivost dodávala sílu Buntokapiho mužnosti, jemuž stačil pouhý pohled na její pomalu se zvedající a klesající hrud', aby pocítil vzrušení. Žádostivě vklouzl rukou pod pokrývky a hledal její plné oblé ňadro. A právě tento okamžik si někdo vybral k zaklepání na dveře.

Buntokapiho pátrající prsty se sevřely v pěst. "Kdo je to!" Jeho rozzuřený výkřik způsobil, že se Teani v ospalém zmatku napůl otočila a napůl posadila. "Huh?" řekla a zamžourala do světla. Potřásla hlavou a její vlasy jí jako zlatý vodopád splynuly až na hrud'. Buntokapi si olízl rty.

Za přepážkou se ozval sluhův tlumený hlas. "Pane, hadonrův posel ti přinesl dokumenty k podpisu."

Buntokapi na okamžik uvažoval o tom, že vstane, ale Teani se nadzvedla na loktech a její prsní bradavky se mu ocitly přímo před očima. Tlak v jeho slabínách zesílil. Změnil směr svého pohybu a přesunul hlavu mezi ony dva svůdné polštářky, které mu nabídla. Pokrývky odlétly stranou. Prsty sklouzl po jejím odhaleném břiše a ona zasténala. To rozhodlo. Buntokapi, přemožený chťicem, zavolal: "Řekni mu, ať přijde zítra!"

Sluha za přepážkou zaváhal.

Pak nesměle promluvil: "Pane, už třetí den říkáš, že má přijít znovu."

Teani se zavrtěla pod Buntokapiho rukama, něco mu zašeptala do ucha a pak ho kousla do lalůčku. "Řekni mu, ať přijde ráno!" křikl Buntokapi. Pak si vzpomněl, že si na ráno domluvil zápas s velitelem útoku domu Tuscalora. "Ne, řekni mu, ať přijde v poledne, a donese všechny ty dokumenty. A teď zmiz!"

Buntokapi, ztuhlý zlostí, čekal, dokud neuslyšel sluhu pospíchat pryč. S povzdechem nad obrovskou zodpovědností svého postavení usoudil, že má právo na svá potěšení; jinak by ho ta hromada práce úplně vyčerpala. A když ho největší z jeho potěšení začalo kousat do ramene, rozhodl se, že je čas se bavit. Napůl se smíchem, napůl se zachrochtáním přitáhl lord z Acoma svou konkubínu k sobě. Dopoledne následujícího dne kráčel Buntokapi ulicemi Sulan-Qu a překypoval sebevědomím. Lehce porazil velitele útoku domu Tuscalora a vyhrál tím také slušnou sumu peněz, třicet centurií, což byl sice pro něj jako pro pána domu pakatel, ale i tak bylo příjemné slyšet, jak mu cinkají ve váčku. Doprovázen svou stráží, dvěma vojáky domu Acoma, kteří sdíleli jeho vášeň pro zápas, opustil přelidněnou hlavní ulici a zahrnul za roh ke svému domu. V tom okamžiku se jeho nálada prudce zhoršila, neboť na schodech u domu seděl hadonra a dva sluhové, kteří ho doprovázeli, drželi kožené vaky až po okraj naplněné pergameny.

Obláčky prachu se zvedaly za Buntokapiho patami, když se rozběhl ke schodům. "Co to má znamenat, Jicane?"

Malý hadonra se vyškřábal na nohy a uklonil se s úctou, která však vždy nějakým způsobem popuzovala. "Přikázal jsi mému poslu, ať přijde v poledne, můj pane. A protože jsem sám ve městě vyřizoval nějaké záležitosti, myslel jsem, že bych ti ty papíry mohl přinést osobně."

Buntokapi nasál vzduch přes zuby a opožděně si začal vzpomínat na slova, která křičel skrze přepážku v průběhu svých odpoledních radovánek s Teani. Zamračil se na trpělivého hadonru a pak mávl na otroky, kteří nesli zavazadla s dokumenty. "Tak dobře, odneste to dovnitř."

Brzy byl psací stůl, dva jídelní podnosy a téměř každá volná plocha pokryta kupkami papyrů. Buntokapi se jimi propracovával stránku za stránkou, dokud ho z mžourání na husté sloupce čísel a na dlouhé seznamy zásob nezačaly pálit oči. Do nohy dostal křeč, kterou se snažil rozmasírovat prsty. Polštáře se zmačkaly a zvlhly jeho potem a nakonec mu noha zdřevěněla. Podrážděný Buntokapi se zvedl na nohy a všiml si, že slunce už se na obloze posunulo přes celou délku zahrady. Dopoledne téměř uplynulo.

Neúnavný Jican mu předložil další dokument. Buntokapi přinutil své oči zaostřit na papír. "Co to je?"

"To, co je tam napsáno, pane." Jican lehce poklepal prstem na záhlaví dokumentu.

"Odhady produkce needřího hnoje?" Buntokapi zuřivě zamával papírem ve vzduchu. "U všech bohů v nebi, co to je za nesmysl!"

Jicana hněv jeho pána nevyvedl z míry. "To není nesmysl, můj pane. Každou roční dobu musíme odhadovat množství hnoje, abychom zjistili, jestli máme nedostatek hnojiva na thyzová pole a musíme ho nakoupit, nebo naopak přebytek, který můžeme prodat."

Buntokapi se poškrábal na hlavě. V tom okamžiku se odsunula přepážka vedoucí do ložnice. Vyšla z ní Teani, nedostatečně zahalena v rouchu posetém rudými ptáky symbolizujícími vášeň. Hroty jejích ňader prosvítaly látkou a vlasy jí spadaly na smyslně odhalené rameno. "Bunto, jak dlouho ti to ještě bude trvat? Mám se vůbec oblékat do toho divadla?"

Otevřená vyzývavost v jejím úsměvu způsobila, že zkoprnlý Jican zrudl až ke kořínkům vlasů. Teani mu poslala vzdušný polibek, spíše jízlivý než pobavený; a Buntokapiho rozrušení přerostlo do výbuchu žárlivého vzteku. "Už dost!" zařval na svého hadonru. "Vezmi si svůj seznam needřího hnoje, svoje tabulky s výčtem kůží zničených plísni a vlhkostí, odhady nákladů na opravu vodovodu na horních pastvinách a zprávu o škodách způsobených požárem na skladišti v Yankoře a dej to všechno mé ženě. Od nynějška sem přijdeš pouze v případě, že tě zavolám. Je to jasné?"

Jicanovo uzardění se změnilo v sinalou bledost. "Ano, pane, ale -"

"Žádná ale!" Buntokapiho paže roztřásla vzduch. "Tyhle věci můžeš projednat s mou ženou. Když ti to nařídím, předložíš mi souhrn všeho, co jsi udělal. A od tohoto okamžiku vyrazím dveře s každým služebníkem domu Acoma, který sem přijde s dokumenty, aniž bych si je vyžádal. Rozuměl jsi mi?"

Jican se hluboce uklonil s dokumentem o odhadu množství needřího hnoje přitisknutým v obranném gestu k hrudi. "Ano, pane. Všechny záležitosti domu Acoma budou postupovány paní Maře a zprávy ti budou předkládány na tvou žádost. Žádný sluha tě nebude obtěžovat s dokumenty, pokud to sám nepřikážeš."

Buntokapi zamrkal, jako by si nebyl jist, jestli přesně tohle

měl v úmyslu. Teani využila jeho zmatku a vybrala si tento okamžik, aby rozhalila své roucho a vystavila své tělo

chladnému vánku. Pod rouchem neměla už nic. Buntokapi pocítil sladký příliv krve do slabin a ztratil veškerý zájem o upřesňování svých požadavků. Netrpělivým mávnutím ruky propustil Jicana a přebrodlil se šustivými závěsemi pergamentu, aby sešel v náručí svou milenkou.

Jican sesbíral rozházené svitky s takřka zuřivým spěchem. Nicméně když dvojice zmizela ve stínech ložnice, postaral i se o to, aby všechny papíry narovnal a přepravní vaky pevně zavázal, než předal toto břemeno otrokům. Když vycházel z hlavních vrat domu, kde jej čekala rota vojáků domu Acoma, aby mu poskytla doprovod na cestu domů, zaslechl, jak se Buntokapi směje. Unavení sluhové si nebyli ale vůbec jisti tím, kdo je tady šťastnější muž.

S počátkem podzimu vklouzl statek do poklidné rutiny. Služebné si už ráno nemusely potírat olejem modřiny, Keyokovi podřízení ztratili svůj ztrhaný výraz, a Jicanovo hvízdání, když se vracel z pastvin needer, aby se chopil papíru a pera, se znovu stalo spolehlivým ukazatelem času. Mara si uvědomovala, že tento klid je pouhou iluzí, dočasným důsledkem dlouhé nepřítomnosti jejího manžela a bojovala se svým pocitem uspokojení. I když bylo takovéto uspořádání šťastné, nebude kurtizána Teani na zvráceném Buntokapim závislá vždy. Mara bude muset podniknout další kroky, každý z nich nebezpečnější než ten předchozí. Cestou do svých pokojů zaslechl, jak Ayaki hýká dětským smíchem.

Shovívavě se usmála. Ayaki rostl jako z vody, byl silný a často se usmíval, když se pokoušel si sedat. Kopal svými zavalitými nožkami, jako by už netrpělivě čekal na chvíli, kdy začne chodit, a Mara přemýšlela, jestli ho bude ještě stará Nacoya schopna zvládnout, až ta chvíle přijde. V duchu si udělala poznámku, že musí najít chůvě nějakou mladou pomocnici, aby se s nespoutaným dítětem tolik netrápila. S touto myšlenkou Mara vstoupila do dveří svého pokoje a pak s nohou pozvednutou k dalšímu kroku ztuhla. Ve stínu nehybně seděl muž a jeho zaprášená, vybledlá tunika na sobě nesla znamení kněze žebrového řádu Sularminy, Štítu slabých. Ale jak se dokázal vyhnout Keyokovým strážím, přichodům a odchodům sloužících a dostat se do jejich soukromých pokojů, bylo naprosto nepochopitelné. Mara se nadechla, aby zavolala o pomoc.

Kněz ji ale zarazil, když řekl nezaměnitelným hlasem: "Zdravím tě, paní. Neměl jsem v úmyslu rušit tvůj klid. Mám odejít?"

"Arakasi!" Rychlý tlukot Marina srdce zpomalil a ona se usmála. "Zůstaň, prosím, a vítej zpátky. Tvůj příchod mě, jako vždy, překvapil. Požehnali bohové tvým snahám?"

Vrchní špeh se narovnal a dovolil si odvázat šňůru, která přidržovala jeho pokrývku hlavy. Když mu sklouzla do klína, usmál se. "Měl jsem úspěch, paní. Celá síť už byla obnovena a mám spoustu informací, které musím bezodkladně předat tvému manželovi."

Mara zamrkala. Její radost uhasla a prsty začala do stehů. "Mému manželovi?"

Arakasi, který postřehl v jejím postoji známky napětí, opatrně řekl: "Ano. Zprávy o tvém sňatku a o narození tvého syna mě zastihly na cestách. Odpřísáhnou věrnost natami domu Acoma, pokud naše dohoda stále ještě platí. Pak musím vše říct svému pánu, lordu z Acoma." Mara to očekávala. Navzdory tomu, co si ohledně této záležitosti plánovala, v ní Arakasiho věrnost budila jen pocit nejhlubších obav. Všechny její naděje se mohly obrátit v prach. Pokud její manžel nepošlepe jemnosti Hry rady jako býk needry a postará se o to, aby dům Acoma převýšil vychytralé a po moci toužící lordy, jejichž tajemství budou využita, může vypomoci nadáním vrchního špeha svému otci. Pak by se dům Anasati, její nepřítel, stal natolik silným, že jej nebude moci ohrozit jakýkoli jiný rod Impéria. Mara se zoufale pokoušela chovat tak, jako by šlo o malý problém. Nyní, kdy na ni doléhal čas, byly sázky nebetýčně vysoké.

Podívala se rychle na hodiny cho-ja na psacím stole a uvědomila si, že je pořád ještě brzy, že od rána uběhly pouze tři hodiny. V duchu rychle počítala. "Myslím, že by sis měl odpočinout," řekla Arakasimu. "Udělej si čas do poledne na to, aby ses vykoupal a upravil, a po obědě dohlédnu na obřad tvé přísahy věrnosti natami domu Acoma. Pak odejdeš do Sulan-Qu a představíš se mému manželovi, lordu Buntokapimu."

Arakasi si ji bystře prohlížel a jeho prsty si hrály se záhybem látky kněžského roucha.

"Můžeš se najíst se mnou," dodala Mara a usmála se na něj stejně sladce, jak si to pamatoval.

Sňatek tedy nezměnil nic z jejího ducha. Arakasi vstal a uklonil se způsobem, který naprosto neodpovídal jeho oděvu. "Jak si přeješ, paní." A tiše odešel k lázni a kasárnám.

Pak se věci vyvíjely rychle. Arakasi usazený na polštářích v chladivém vánku proudícím od otevřené přepážky upíjel čaj z bylinek a květů ovocných stromů. S pocitem obdivu k Marinu bystrému úsudku hovořil o situaci v Císařství. Thurilská válka, která skončila už před mnoha lety, zapříčinila pokles vlivu Vojevůdce a jeho Strany války. Strana modrých kol a Strana pokroku se spojily a téměř by dosáhly změny politiky Císařství, kdyby nedošlo k objevu cizího světa Midkemie, obydleného barbarů a tak bohatého na kovy, ze to překonávalo i představy největších snů. Zvědové nacházeli kovové předměty, očividně opracované inteligentními bytostmi a pak odhozené, které přitom měly takovou cenu, že by se za ni uživil statek po celý rok. Potom zprávy řídly, neboť Vojevůdcovo tažení proti barbarům zamezilo přísunu informací z těchto končin. Po smrti svého otce a bratra ztratila Mara jakékoli spojení s válečnými událostmi za trhlinou. V poslední době pouze ti, kteří sloužili novému Spojenectví pro válku, věděli, co se děje ve světě barbarů -nebo se dělali o válečnou kořist.

Arakasiho dobře rozmístění agenti získali přístup k těmto tajemstvím. Válka se pro Vojevůdce vyvíjela dobře a i ti nejváhavější členové Strany modrých kol se nyní připojovali k invazi do Midkemie. Živě, jak to u něj v jeho převlecích bylo velmi vzácné, podal Maře celkový obraz situace, ale zdálo se, že se zdráhá hovořit o podrobnostech s kýmkoli jiným kromě lorda z Acoma.

Mara před ním hrála roli poslušné manželky, dokud nebyl čaj vypit až do dna a Arakasiho žízeň utišena. Pak, jako by jen náhodou, pohlédla na hodiny a řekla: "Čas míjí. Přistoupíme k obřadu přísahy věrnosti domu, aby ses mohl vydat k mému manželovi do Sulan-Qu?"

Arakasi se uklonil a vstal, jeho citlivé uši zachytily lehké zachvění Marina hlasu. Zahleděl se jí do očí, uklidněn rozhodností, kterou spatřil v jejích hlubinách. Příhoda s královnami cho-ja mu vstúpila hlubokou úctu k této ženě. Získala si jeho důvěru, a z toho důvodu on nyní zasvětil svou oddanost a čest neznámému lordu.

Obřad byl prostý a krátký, jedinou jeho zvláštností bylo, že Arakasi přísahal i za své agenty. Maře připadlo podivné, že dům Acoma má oddané služebníky, jejichž jména ani nezná, ochotné položit život, za pána a paní, se kterými se nikdy nesetkali. Velikost Arakasiho daru a strach z toho, že jeho oběti a práce mohou vyjít nazmar, téměř vehnaly Maře slzy do očí. Rychle se vrátila k praktickým záležitostem. "Arakasi, když půjdeš k mému manželovi... jdi v převlečení za sluhu. Řekni mu, že jsi přišel, abys s ním projednal zásilku needřích kůží pro výrobce stanů v Jamám. Pak bude vědět, že může mluvit bezpečně. V našem domě ve městě máme několik nových sluhů, a tak můj pán může být podezřívavý. Dá ti příkazy, co máš dělat."

Arakasi se uklonil a odešel. Slunce svými šikmými paprsky zlatilo stezku k Císařské silnici a Mara se kousla do rtu v tiché naději. Pokud načasovala věci správně, Arakasi dorazí právě v okamžiku, kdy Buntokapi bude dávat průchod své vášni v Teanině náručí. Vrchní špeh se s největší pravděpodobností setká s přijetím, jaké rozhodně neočekával - pokud by její manžel zrovna nebyl v naprosto výjimečně snášlivé náladě. Ustaraná, rozrušená a vyděšená Mara poslala pryč básníka, kterého si předtím zavolala, aby jí předčítal. Místo toho strávila odpoledne cvičením v meditaci, neboť jeho krásná slova by při jejím stavu mysli přišla nazmar.

Hodiny mýjely. Needry se vrátily ze svých pastvisek, a šatry vzlétly v předzvěsti příchodu noci. Sotva hlavní pomocník zahradníka zapálil světlo v lampách na dvoře, vrátil se Arakasi, zaprášenější, než byl ráno, a kulhající. Objevil se u Mary, právě když služebné rozkládaly polštáře, aby si odpočinula. I v šeru pokoje byla jasně patrná velká rudá podlitina na jeho tváři. Mara tiše propustila služebné. Poslala pro studené jídlo, umyvadlo a ručník. Pak vrchního špeha vyzvala, aby se posadil.

Klapot sandálů jejího posla utichl na konci chodby. Když osaměl se svou paní, Arakasi se obřadně uklonil. "Má paní, tvůj pán vyslechl mou kódovanou zprávu a pak vybuchl zuřivostí. Uhodil mě a křičel, že všechny obchodní záležitosti máš na starosti ty a Jican." Mara s bezvýraznou tváří odolávala jeho pronikavému pohledu. Zdálo se, že se schoulila a vyčkávala, a po chvíli ticha Arakasi pokračoval. "Byla tam žena a on vypadal... zaneprázdněně. V každém případě je tvůj manžel skvělý - herec. Anebo to nehrál vůbec." Mařin výraz zůstával nevinný. "Můj pán mi předal mnoho z povinností týkajících se vedení domu. Koneckonců jsem byla paní domu, než sem přišel."

Arakasi se nenechal oklamat. "Když Hry rady navštíví dům, moudrý služebník se do nich nevměšuje," zacitoval. "Pro svou čest musím jednat přesně tak, jak mi přikázal můj pán, a budu brát věci takové, jak vypadají, dokud se neprojeví jinak." Jeho pohled ve stínech soumraku potěměl. "Avšak jsem věrný domu Acoma. Mé srdce patří tobě, paní, protože díky tobě opět mohu nosit barvy domu, ale povinnost mi velí poslouchat mého právoplatného pána. Nezradím ho."

"Říkáš jen to, co věrnému služebníkovu velí jeho čest, Arakasi. Nic jiného jsem ani nečekala." Mara se usmála, neočekávaně potěšena upozorněním vrchního špeha. "Máš nějaké pochybnosti o přáních mého manžela?"

Otrokyně přinesla podnos s jídlem. Arakasi si s díky vzal kousek pečené jigy a odpověděl. "Ve skutečnosti bych je mít mohl, kdybych neviděl tu ženu, se kterou... mluvil, když jsem tam dorazil."

"Co tím myslíš?" Mara netrpělivě čekala, až Arakasi dožvýká a spolkně sousto.

"Teani. Znáš ji." Arakasi pokračoval nezměněným tónem. "Je to agentka lorda z Minwanabi."

Mara měla pocit, jako by jejím tělem projela chladná dyka. Promluvila po dlouhé chvíli, natolik klidně, že si Arakasi nepovšiml jejího otřesu. "Nikomu o tom neřekneš."

"Slyším, má paní." Arakasi využíval příležitosti k tomu, aby se najedl dosyta. Díky svým cestám byl vyhublý a od rána už ušel pěkný kus cesty. Mara se cítila provinile, protože na něm byly vidět i známky Buntokapiho hněvu, a tak jej nechala dojít bez toho, že by mu kladla další otázky.

Poté ale na jeho únavu zapomněla. Naslouchala se zářícíma očima Arakasimu, který před ní ve stručnosti a s mnoha vtipy rozvíjel složitost politiky Císařství. Jak se večer prodlužoval a na přepážky dopadlo světlo vycházejícího měsíce, začaly se jí v mysli objevovat obrazy a vzorce. Přerušovala jej vlastními otázkami a zdálo se, že díky rychlosti jejího uvažování Arakasi očividně zapomíná na svou únavu. Přinejmenším měl paní, která si jemnosti jeho práce vážila; napříště bude její nadšení posilovat jeho snahy. S tím, jak budou muži jeho sítě sledovat postup domu Acoma k moci, bude jejich práce obohacena hrdostí, jakou ve službách lorda z Tuscai nikdy nepoznali.

Vešli otroci, aby rozsvítili lampy. Když se světlo rozlilo po rysech tváře vrchního špeha, všimla si Mara změny v Arakasiho chování. Jakým pokladem byl tento muž, jehož nadání a čest nyní sloužily domu Acoma. Mara naslouchala jeho informacím dlouho do noci a vnitřně trpěla bolestí, kterou nerozeznaly ani jeho bystré oči. Teď, po tak dlouhé době, měla v rukou konečně nástroje, které potřebovala ke vstupu do Hry, a našla způsob, jak zajistit svému otci a bratrovi pomstu na domu Minwanabi. Ale nemohla udělat vůbec nic a nemohla využít žádnou z informací, pokud byl na místě vládnoucího lorda domu Buntokapi. Když nakonec Arakasi odešel, seděla Mara s očima zahleděnými bezvýrazně na čistě obrané kosti jig na jídelním podnose. Přemýšlela a usnula až k ránu.

Hosté dorazili následujícího odpoledne. Mara s očima zarudlými nedostatkem spánku sledovala, jak po cestě ke statku míří sedm nosítek. Barvy brnění doprovodu znala a neviděla je nijak ráda. S odevzdaným povzdechem poslala Mara služebnou, ať jí donese patřičný šat, aby mohla hosty uvítat. Vůbec nezáleželo na tom, že to byli vetřelci, kteří zničili krásné dopoledne. Čest a pohostinnost domu Acoma musely být zachovány. Když první z nosítek dorazily k bráně, čekala na osobu uvnitř Mara doprovázená třemi služebníky. Nacoya vyšla z dalších dveří a připojila se ke své paní právě v okamžiku, kdy první host vstal ze svých polštářů.

Mara se obřadně poklonila. "Lorde Čipako, jaká čest."

Scvrklý stařec zamrkal zarudlýma očima a pokusil se zjistit, kdo to mluví. Protože měl také potíže se sluchem, unikla mu stejně tak její slova. Naklonil hlavu k dívce, která stála nejbližší, zamrkal a zahulákal: „Jsem lord Čipaka z Jandewaio. Přišel jsem se svou ženou a matkou a dcerami navštívit tvého pána a paní, děvče.“

Spletl si Maru se služebnou. Paní z Acoma, která jen stěží dokázala skrýt své pobavení, jeho omyl přešla. Řekla přímo do starcova ucha: „Já jsem Mara, žena lorda Buntokapiho,“ pane. Čemu vděčíme za tu čest?“

Ale stařec přesunul svou pozornost ke křehké a staré ženě, vypadající nejméně na sto let, které sluhové pomáhali vystoupit z nejvyzdobenějších nosítek tak opatrně, jako by to bylo vejce posázené drahokamy. Mara vyslala jako gesto úcty své služebné, aby jí také pomohly, protože nosiči byli pokryti prachem cesty. Stará žena jim ani nepoděkovala. Prostě se zavěsila, svraskalá a scvrklá jako pták bez peří, do paží dvou sluhů, kteří ji podpírali. Z následujících nosítek vystoupily další tři ženy, z nichž každá připomínala mladší kopii své babičky, ale v klidu dopoledne stejně nedůtklivé jako ona; libovaly si v té nejsnobtější módě. Shromáždily se kolem stařeny a začaly se okamžitě hádat. Mara potlačila své znechucení, protože už teď se pro ni tento útok na její dům stal zkouškou tolerance.

Stařec se přisouval blíže, usmál se a poplácal ji po zadku. Mara poskočila dopředu a překvapením a odporem jen zamrkala. Ale zdálo se, že si stařec jejího znechucení vůbec nevšiml. „Nemohl jsem přijet na svatbu tvé paní, děvče. Mé statky poblíž Yankoru jsou opravdu daleko a matka byla zrovna nemocná.“ Mávl rukou ke křehké ženě, která nyní zírala do prázdna, zatímco její vnučky neustále proklínaly nemotorné chování sluhů podpírajících věkovitou stařenu. Do této skupiny, jež připomínala hejno jig v posadě, se přisouvala žena z posledních nosítek. Byla oblečena ve vyšívaném rouchu ze šarsaa a za afektovaným pohybem jejího vějíře vykukovala tvář stejně stará jako obličej lorda Čipaky. Mara usoudila, že to nejspíš musí být paní z Jandewaio.

Stařec zatahal paní z Acoma naléhavě za rukáv. „Protože jsme na své cestě do Svatého města náhodou projížděli severně odtud, zakotvili jsme se svou lodí v Sulan-Qu a přišli navštívit tvého pána... ach ano, tak se jmenuje. Víš, jsem starý přítel jeho otce.“ Stařec na Maru významně zamrkal. „Moje žena spí jako špalek, rozuměj. Přijď dneska v noci, děvče.“ Pokusil se poplácat Maru po paži způsobem, který měl připomínat svádivé gesto, ale ruka se mu třásla tak, že minul její zápěstí.

Maře se v očích mihl uličnický výraz. Přestože byl lord nesnesitelně oplzlý a v jeho dechu cítila zápach zkažených zubů, stěží dokázala skrýt své potěšení. „Chtěl ses setkat s lordem z Acoma? Pak se obávám, můj pane, že se musíš vrátit zpátky do města, protože můj pán Buntokapi přebývá ve svém městském domě.“

Starý muž bezvýrazně zamrkal. Mara mu ochotně svou zprávu křikem zopakovala. „Aha. No jistě. Ve svém městském domě.“ Stařec se znovu na Maru zašklebil. Pak rychle otočil hlavu a pokynul svému doprovodu.

Ženy nepřestaly štěbetat a nijak si nevšímalý svých otroků, kteří se shromáždili kolem nosítek. Otroci nesoucí malou starou ženu udělali prostě čelem vzad a zamířili se svou zmateně se rozhlížející paní zpátky k jejím nosítkům. Přes její mumlání a stížnosti stařec zavolal: „Jdeme. Jdeme, matko, musíme se vrátit zpátky do města.“

Dívky a jejich matka, všechny stejně jednoduché a hlasité, hořce protestovaly proti tomu, že se musí vrátit do nosítek. Zdržovaly se a otálely v naději, že se jim od paní z Acoma, dostane pozvání k občerstvení, ale hluchý lord Čipaka si jich nevšiml. Protože se zdálo, že už se nemůže dočkat, až přepadne Buntokapiho, Mara jeho odjezd nijak nezdržovala. Když se matka rodu a její hejno usadily ve svých nosítkách, úslužně jim nabídla posla, který jim ukáže cestu k městskému domu, aby jejich zdvořilostní návštěva lorda nemusela být dále zbytečně odkládána. Lord z Jandewaio roztržitě mávl rukou a odšoural se k nosítkám, o něž se dělil se svou matkou. S jednou rukou na záclonách se zastavil a řekl: „A řekni své paní, že je mi líto, že jsem se s ní nemohl setkat.“

Mara lehce potřásla hlavou a řekla: „Jistě, pane.“

Otroci se sehnuli a svaly se jim zaleskly potem, když pevně uchopili a zvedli tyče nosítek. Jakmile se průvod vydal zpátky po cestě k silnici, Nacoya řekla: „Paní, lord Bunto zešílí vzteky.“

Mara sledovala vzdalující se společnost a rychle počítala. Pokud prastará matka rodu Jandewaio nesnese rychlost vyšší než pomalý krok, dorazí Buntokapiho návštěvníci zhruba hodinu poté, co se vrátí s Teani do postele. Mara vřele zašeptala: „Přesně v to doufám, Nacoyo.“

Vrátila se do svých pokojů, kde ji čekaly mapy a dokumenty, které studovala. Nacoya se za ní udiveně dívala a uvažovala, jaké pohnutky asi ospravedlňují to, že její mladá paní tak riskuje hněv surovce, za něhož se provdala.

O tři dny později vrazil Buntokapi bez ohlášení do Mařiných pokojů bez ohledu na přítomnost Nacoyi a dalších služebných. Při pohledu na jeho zaprášené sandály sebou Mara reflexivně trhla. Ale byl to pár pro běžné nošení, který neměl hroty, jimiž se opatrovaly sandály používané v bitvě nebo na cvičišti. „Nikdy jsi neměla dovolit tomu starému pitomci a jeho hejnu jig, aby šel do mého městského domu,“ pustil lord z Acoma. Při tónu, který zaslechly v jeho hlase, služebné v koutech přikrčily.

Mara sklopila oči, aby skryla pobavení nad tím, že Buntokapi mluví o ženách domu Jandewaio jako o domácí drůbeži, ale hlavně proto, aby dala navenek najevo lítost. „Rozhněvala jsem snad svého pána?“

Buntokapi se s vyčerpaným povzdechem posadil na rohož, která ležela proti její. „Ženo, ten starý pitomec byl přítelem mého dědečka. Je zatraceně pořádně senilní! Polovinu celé doby si myslel, že můj otec je jeho kamarád z dětství a já jsem lord Tecuma z Anasati. A jeho matka je ještě horší - je to už skoro mrtvola, kterou s sebou tahá všude, kam jde. Bohové, ženo, ta už musí být nejméně sto let stará. A všechno, co dělá, je, že jen zírá před sebe, slintá a špiní rohož, na které sedí. A ten lord Čipaka s ní pořád mluví; všichni s ní mluví, jeho žena, děti, sluhové! Nikdy neodpovídá, ale oni si všichni myslí, že ano!“ Jeho hlas stoupal stále výš, když mu vzpomínka na návštěvu znovu bouřila krev. „Teď chci vědět, která služka bez mozku ho za mnou do mého městského domu poslala! Všechno, co si Čipaka pamatoval, bylo to, že měla velká prsa!“

Mara jen stěží potlačila úsměv. Krátkozraký lord Čipaka si nejspíš mohl myslet, že jsou Marina ňadra velká, protože

když s ní mluvil, měl nos hned u její hrudi. Buntokapi, kterého zmátl ruměnec jeho ženy a myslel si, že se mu vysmívá, zaburácel tak, až se rámy přepážek rozechvěly. "A osahával mou... služebnou. Přímou před mýma očima natáhl ruku a... štípl ji!"

Buntokapi, příliš rozlícený na to, aby zůstal sedět, vyskočil na nohy. Zahrozil pěstí do vzduchu a začal se potit. "A zůstali tam dva dny! Na celé dva dny jsem musel přenechat své pokoje tomu idiotovi a jeho manželce. Moje... služebná, Teani, si musela pronajmout pokoj v nedalekém hostinci. Ten starý slintal ji pořád osahával."

Mara se posadila a úmyslně jej provokovala. "Ach, Bunto, měl jsi mu dát to děvče do postele. Je to přece jen služebná, a pokud je ten starý lord po všech těch letech něčeho schopný, přinejmenším by měl co dělat a neobtěžoval by tě."

Buntokapiho rudá tvář ještě více potměla. "V mém městském domě nikdy! Kdybych jen dokázal najít tu pitomou krávu, která za mnou do Sulan-Qu Jandewaia poslala, osobně bych jí stáhl kůži ze zad." Mařina odpověď zněla ve srovnání s řevem jejího manžela pokorně. "Bunto, sám jsi přece říkal, že kdyby kdokoli přišel, máme ho za tebou poslat do tvého městského domu a nenechávat ho čekat tady. Jsem si jista tím, že Jican o tom zpravil všechny sluhy a že by všichni ostatní udělali totéž."

Buntokapi se při svém přecházení zastavil s jednou nohou pozvednutou jako šatra. Ten postoj by mohl být směšný, kdyby se za ním neskrývalo tolik násilí. "No tak jsem udělal chybu. Od této chvíle za mnou do mého městského domu bez mého předchozího svolení nikoho neposílejte!"

Jeho burácející řev vyrušil Ayakiho, který se na svých polštářích zavrtěl. Mara, náhle zaneprázdněná, se obrátila ke svému dítěti. "Nikoho?"

Rušení jeho syna ještě Buntokapiho výbušnou náladu podporovalo. Přeběhl místnost s pěstí hrozící ve vzduchu. "Nikoho! I kdyby sem přišel člen Nejvyšší rady, tak může počkat!"

Dítě začalo kňourat. Mara lehce nakrčila obočí, když řekla: "Ale nemyslíš tím samozřejmě svého otce?"

"Pošli to děcko pryč se služebnou!" zabouřil Buntokapi. Zuřivě zamával na Misu, která přispěchala a vzala kojence z Mařiny náruče. Buntokapi rozzuřeně nakopl polštář a poslal jej otevřenou přepážkou přímo do bazénku s rybami na zahradě. Pak navázal, jako by jej nic nevyrušilo. "Můj otec si myslí, že jsem blbec a že udělám všechno, co mi řekne! Může se jít vysrat do řeky! Domu Acoma nikdy nebude rozkazovat!" Buntokapi se odmlčel a jeho tvář znachověla.

"Ne, nechci, aby mi otrávil ryby. Řekni mu, ať jde dál po proudu za hranice mých pozemků a vysere se tam!"

Mara skryla ruce v látce své tuniky. "Ale je jisté, že kdyby přišel sám Vojevůdce -"

Buntokapi jí skočil do řeči. "I kdyby se tady objevil samotný Vojevůdce, opovaž se ho za mnou posílat do mého městského domu! Je to jasné?!" Mara se na svého manžela zahleděla s ohromným údivem. Ale Buntokapiho vztek se ještě znásobil. Poté, co musel dva dny snášet lorda z Jande-waio, byl jeho hněv děsivý. "I Almecho si může zatraceně klidně počkat na to, až přijdu. Kdyby se mu nechtělo čekat tady, může si - pokud mu to bude vyhovovat víc - sednout do chléva k needrám. A jestli se do večera nevrátím, může - pokud jde o mě - klidně přespat v needřích hovnech, a můžeš mu říct, že mu to vzkazují."

Mara přitiskla čelo k podlaze v pozici skoro otrocké. "Ano, pane."

Tato poslušnost zklidnila jejího manžela, který pokračoval nyní, když jeho hněv našel nějaký cíl, v máchání pažemi. "A ještě jedna věc. Všechny ty zprávy, které mi posíláš. Chci, aby to přestalo. Přicházím domů dost často na to, abych dohlédl na stav svých majetků. Nepotřebuji, aby mě celý den otravovali sluhové. Je to jasné?"

Rychle se sehnul a vytáhl svou ženu za límec nahoru. Odpověděla ztuhle, jak ji dusil svými klouby. "Nepřeješ si být rušen a nemám ti posílat žádné zprávy."

"Ano!" zakřičel jí Bunto do tváře. "Když odpočívám ve městě, nechci být ze žádného důvodu rušen. Pokud ke mně pošleš sluhu, zabiju ho ještě dřív, než mi stačí říct, co mi vzkazuješ. Je to jasné?"

"Ano, pane." Mara se slabě zazmítala, když se její sandály skoro přestaly dotýkat podlahy. "Ale je tu ještě jedna záležitost -"

Buntokapi ji hrubě postrčil dozadu a ona spadla na polštáře. "Dost! Už nechci slyšet ani slovo."

Mara se statečně posadila. "Ale muži -"

Bunto jí kopl a špičkou nohy zachytil za lem jejích šatů. Látka se roztrhla a ona se přikrčila a rukama si chránila tvář. Zařval: "Řekl jsem dost! Už nechci slyšet jediné slovo! Ať se o obchod postará Jican. Vracím se okamžitě do města. Ze žádného důvodu mě neruš!" Naposledy vykopl směrem k Maře, otočil se a vyrazil z jejích pokojů. S tím, jak se zvuk jeho kroků vzdaloval, bylo slyšet, jak Ayaki pláče.

Po nejkratším možném opatrném okamžiku přistoupila Nacoya k boku své paní. Pomohla jí vstát a třásla se strachy, když řekla: "Paní, neřekla jsi svému manželovi nic o dopisu od jeho otce."

Mara se dotkla rudnoucí modřiny na svém stehně. "Viděla jsi to sama, Nacoyo. Můj manžel mi nedal příležitost k tomu, abych jej o ní mohla zpravit."

Nacoya se posadila na paty. Pochmurně přikývla. "Ano, to je pravda, paní. Můj pán Buntokapi ti skutečně nedal nejmenší příležitost o ni promluvit."

Mara si uhladila roztržené šaty a její oči se významně zastavily na ozdobeném svitku, který přišel toho rána a který oznamoval, že se blíží příjezd jejího tchána s tím nejzávažnějším doprovodem, Almechem, Vojevůdcem Tsuranuanni. Pak si připomněla rozkazy svého manžela, zapomněla na své modřiny a usmála se.

Kapitola desátá

VOJEVŮDCE

Sluhové pospíchali.

Nacoya, zneklidněná stejně jako všichni ostatní členové domácnosti, hledala svou paní po všech chodbách kypících spěchem posledních příprav. Umělci dokončili opravy maleb na přepážkách a a nyní si čistili štětky a otroci běhali do kuchyně a z kuchyně s pokrmy a nápoji přivezenými zvlášť pro uspokojení chutí vzácných hostů. Nacoya se proplétala tím zmatkem a sama pro sebe si reptala. Její kosti už byly na takový chvat příliš staré. Uhnula před nosičem s ohromným nákladem polštářů a nakonec svou paní našla v její soukromé zahradě. Mara seděla pod ovocným stromem jo se svým synem spícím vedle ní v košíku a s rukama spočívajícími v klíně na kousku látky na pokrývku pro Ayakiho, na niž vyšívala zvířátka. Podle toho, kolik práce jí ještě zbývalo, usoudila Nacoya, že Mara celé odpoledne na vyšívání ani nepomyslela. Nebylo to poprvé, co se chůva zamyslela nad tím, jaké plány dívka spřádá; a jak se stalo jejím zvykem od doby, kdy se vlády v domě ujal Buntokapi, beze slova otázky se uklonila.

"Přinášíš zprávy o našich hostech?" zeptala se tiše Mara. "Ano, paní." Nacoya se na ni pozorně zadívala, ale nenašla na dívce, opřené v polštářích, žádné známky nervozity. Černé vlasy měla vykartáčovány do vysokého lesku, sčesaný dozadu a sepnuty sponami zdobenými drahokamy. Její šaty byly nákladné, ale nikoli okázalé, a oči nalíčené drceným obsidiánem, které zvedla k Nacoyi, byly nevzpytatelné.

Stará chůva pokračovala: "Družina lorda z Anasati dospěla ke hranicím pozemků domu Acoma. Tvůj posel hlásí čtvery nosítka, dva tucty osobních sluhů a dva oddíly válečníků -jednotka Císařské bílé stráže a druhý pod vlajkou domu Anasati. Šest důstojníků, kteří budou potřebovat zvláštní ubytování."

Mara klidně a pečlivě složila napůl dokončenou pokrývku a odložila ji stranou. "Doufám, že Jican všechno zařídil."

Nacoya přikývla na souhlas. "Je to vynikající hadonra, paní. Miluje svou práci a vyžaduje jen málo dohledu, což je věc, kterou pán určitě ocení, když je tolik zaměstnán záležitostmi ve městě."

Ale Mara na tuto narážku neodpověděla. Namísto toho, aby se s ní podělila o svá trápení, propustila paní z Acoma svou nejbližší důvěrnici a zatleskala na služebnou, aby Ayakiho předala do péče jeho chůvy. Další služka přinesla drahokamy zdobenou plášťenku, oděv přiměřeně důstojný, aby v něm mohla přivítat návštěvu na úrovni Nejvyšší rady, Mara přestála oblékání a upravování plášťenky s tváří jako tajemná maska. Teď, když byla připravována na setkání s Vojevůdcem, lordem Almechem, a Tecumou, lordem z Anasati, vypadala jako holčička v šatech urozené dámy; jen její pohled zůstal tvrdý jako křemen.

Keyoke, Jican a Nacoya už čekali, aby přivítali doprovod. Keyoke měl na sobě obřadní brnění s vroubkovanými spirálovými ozdobami, které se vůbec nehodilo pro boj, ale bylo neuvěřitelně krásné. Jeho slavnostní výstroj doplňovala přilba s chocholem a meč se střapcem, a Papewaio, jeho pobočník, stál vedle něj v brnění, jež bylo stejně nádherné. Uvítání hostů se zúčastnil každý z vojáků, kteří právě neplnili nějaké povinnosti nebo nebyli na hlídce, a jejich zelená brnění se na odpoledním slunci leskla. Stáli zpřímá jako jeden muž, zatímco první muži Císařské stráže pochodovali kolem nově natřeného plotu a čerstvě osázených zahrad, připravených obzvlášť pro tuto příležitost. K domu se přiblížila nosítka uprostřed družiny a k uvítací skupině se připojila Mara. Sledovala příchody státních návštěv k otcovu domu už od doby, kdy byla malá holčička, a průběh celé události dobře znala; ale ještě nikdy předtím se jí dlaně nepotily očekáváním.

Na dvoře za branou se odrážel zvuk pochodujících nohou,

když dovnitř vešla první jednotka; v čele byla Vojevůdcova Císařská bílá stráž, protože byl vyšší postavením. Keyoke pokročil dopředu a uklonil se důstojníkovi s chocholem, který jí velel. Pak na Marin pokyn odvedl důstojníky do jejich pokojů. Na dvoře zůstala ještě vybraná skupina tělesných strážů, aby vyčkala pokynů svého pána. S pocitem sucha v ústech si Mara všimla, že lord Almecho s sebou přivedl šest vojáků, plný stav, na který měl z pozice svého titulu nárok. Vojevůdce jasněji nad všechna slova naznačil, že jeho příjezd není žádnou poctou domu Acoma, ale službou jeho spojenci Tecumovi, lordu z Anasati. Mara lehkým pokynem ruky přikázala Papewaiovi, aby zůstal; jeho postava v obřadním brnění dá najevo, že nehodlá před mocnými muži ukazovat své slabiny; dům Acoma se nedá zahanbit.

"Paní," zamumlala Nacoya tak, aby ji nezaslechl nikdo jiný, "prosím, ve jménu všech bohů, buď opatrná; příměst je pro paní domu v nepřítomnosti lorda nebezpečnou volbou."

"Budu si to pamatovat," zašeptala Mara, i když na její tváři nebylo patrné, že varování vůbec zaslechla.

Pak dorazila další nosítka, lesknoucí se vzácným kovem, s Vojevůdcovi nosiči na sobě měli šerpy zdobené střapci, ztmavlé potem a prachem cesty. Jeho sluhové byli oblečeni v livřejích posíťtých korálky a všichni byli stejní, pokud šlo výšku a barvu pleti. Další nosítka nesla šarlatovou a rudou barvu domu Anasati a za nimi kráčela Tecumova čestná stráž; také jeho sluhové byli oděni v drahých látkách, protože se lord z Anasati stejně jako mnoho tsuranských šlechticů pokoušel oslnit bohatstvím ty, kdo mu byli nadřazení.

Mara se podívala na kovové ozdoby, které zvonily a zářily na palankýnu domu Anasati; s pochmurným úsměvem si pomyslela, že kdyby otroci uklouzli a jejich náklad jim spadl do řeky, stáhla by výzdoba nosítek jejího tchána ke dnu jako kamení. Ale její tvář zůstala bezvýrazná, zatímco hosté vcházeli na dvůr a stín ztlumil jas ozdob z drahého kamení a

rudě a žlutě lakované řezby.

Otroci položili nosítka na zem a ustoupili stranou a tělesní strážci si pospíšili, aby roztáhli záclony a pomohli svým pánům vystoupit. Mara, obklopená svou družinou, zdvořile chvíli vyčkala a dala svým hostům čas na to, aby se postavili na vlastní nohy a upravili svá roucha a důstojnost, než ji pozdraví. Protože byl Vojevůdce zavalitý muž a jeho oděv doplňovala roucha přepásaná širokou šerpou s velkolepými vyznamenáními, měli jeho sluhové nějakou chvíli co dělat. Mara si všimla, jak lord z Anasati zvrátil hlavu a začal se kolem sebe zmateně rozhlížet; Buntokapiho nepřítomnost vyvolala na jeho tváři předtím, než zase kvůli protokolu nabyla nezúčastněného výrazu, podrážděné zamračení. Mara hádala, že za roztaženým vějířem, který skryl na okamžik spodní část jeho obličeje, něco zuřivě zašeptal prvnímu rádci Čumakovi. Pocit prázdnoty v jejích útrokách se ještě více prohloubil.

"Paní, dávej pozor!" zašeptala prudce Nacoya.

Mara odvrátila pohled od bývalého nepřítele svého otce a viděla, že Kaleska, Vojevůdcův první rádce, pokročil kupředu, aby se jí uklonil.

Oplatila mu jeho poklonu. "Vítejte do domu Acoma." Zpoza svého rádce vystoupil Vojevůdce, obklopený svou stráží a sluhy. Mara mechanicky odříkávala tradiční přivítání: "Jste všichni zdraví?" Pokračovala dál a popřála svým hostům radost a pohodlí; ale zatímco přednášela zdvořilostní fráze, cítila zmatek lorda Almecha, který si také všiml nepřítomnosti lorda z Acoma. Mara pokynula sluhům, aby otevřeli dveře velkého domu. Vojevůdce si vyměnil pohled s lordem z Anasati; pak se Čumaka, první rádce domu Anasati, jako by odrážel neklid svého pána, zatahal nervózně za okraj svého pláště.

Mara se znovu uklonila a ustoupila zpátky, aby mohli její hosté vstoupit do pohodlí domu. Když procházeli, stála uctivě stranou kromě okamžiku, kdy lord Tecuma, procházející kolem ní, zašeptal nějakou rychlou otázku ohledně Buntokapiho nepřítomnosti. S pečlivým načasováním zvedla ruku, aby si upravila brož spínající její šaty; zacinkání jadeitových náramků jakýkoli pokus o otázku spolehlivě přehlušilo. A když zazněl Vojevůdcův dunivý hlas dožadující se od čekajícího sluhy chladeného nápoje, nezbyl žádný čas na to, aby se jí Tecuma ptal bez udání důvodu. S rudou tváří následoval svou společností do prostorné haly. Tam Mara dala pokyn hudebníkům, aby začali hrát, zatímco byly pro občerstvení hostů přineseny tácy s kousky ovoce.

Nacoya zatáhla Kaleska a Čumaku do složitého rozhovoru týkajícího se žalostného stavu silnic v Císařství, který byl pobuřující obzvláště proto, že způsoboval problémy obchodu domu Acoma. Mara sehrála výborné divadlo tím, že rozmísťovala sluhy a dlouze se ujišťovala o Vojevůdcově pohodlí, a pak se jí podařilo skvěle zapůsobit na jeho marnivost a on jí začal vysvětlovat původ všech vyznamenání na své šerpě. Protože mnohé z nich získali v bitvách už jeho předkové a ty novější získal z mrtvol barbarského lorda během útoku za trhlinou, zabralo vysvětlování nemalý kus času.

Přepážkami pronikalo dovnitř rudnoucí světlo. Tecuma, který dopil první pohár vína, tiše zuřil. Bylo jasné, že jej nepřítomnost Buntokapiho uvádí do rozpaků, protože účelem jeho návštěvy bylo představení dědice rodu, což byl tradiční rituál určený jen pro lorda domu. Tecuma věděl stejně dobře jako Mara, že Vojevůdcovo vysvětlování je jen zdvořilým způsobem, jak získat čas, odložit o chvíli vysvětlení Buntokapiho nepřítomnosti a možná ušetřit důležitého spojence ostudy způsobené omluvami. Almecho potřeboval pro své Spojenectví pro válku podporu jeho Říšské strany, a cokoli, co by způsobilo roztržku mezi jeho zájmy a zájmy domu Anasati, by mohlo mít politický dopad. Každá minuta, která uběhla, jen zvětšovala u Vojevůdce dluh domu Anasati za takovou laskavost, což si uvědomoval i Čumaka. Skrýval své podráždění za tím, že jedl, a neuvědomoval si, že ovoce bylo máčeno v jemných likérech a sluhové obměňovali táč u jeho lokte třikrát do hodiny.

Vojevůdcovo vysvětlování skončilo chvíli před soumrakem. Mara s úsměvem a lichotkami, které by donutily k ruměnci i kámen, tleskla rukama. Vešli sluhové a odsunuli venkovní přepážky právě včas, aby mohla společnost sledovat večerní let šater. Jejich jasný, protáhlý zpěv na okamžik ztlumil rozhovory, a když skončila tato nádherná podívaná, přišli další sluhové, aby odvedli hosty ke složitě připravené večeři. Nyní už byla jasně Marina pohostinnost zoufalým, provizorním pokusem o úskok.

"Kde je můj syn?" zeptal se se zaťatými zuby Tecuma. Jeho rty se roztáhly v kyselém úsměvu, když se jeho směrem podíval Vojevůdce.

Mara na něj mrkla, jako by jej pokládala za spiklence. "Hlavní jídlo je Buntokapiho nejoblíbenější, ale když bude stát na stole příliš dlouho, zkysne. Kuchaři pracovali pro vaše potěšení celý den a maso jig a needer je kořeněno vzácnými omáčkami. Merali, má nejkrásnější služebná, vás zavede na vaše místa u stolu. Pokud si budete přát umýt ruce, přinese vám umyvadlo."

Lord z Anasati, zpcený a rozrušený tím, co pokládal za dívčí klábosení, dovolil, aby byl odveden k večeři. S přimhouřenými očima si všiml, že na Vojevůdci jsou patrné známky neklidu; v této chvíli ocenil, že si Mara dala tu práci přizvat kněze, aby jídlu požehnal, a že hudebníci hráli velice dobře, i když podle protokolu možná trochu nahlas.

Jídlo, které mu bylo nabídnuto jako oblíbená pochoutka jeho syna, ale sotva ochutnal. Když se ho Čumaka pokradmu otázal, jak dlouho ještě miní ztrácet čas takovými nesmysly, málem se udusil kouskem masa. Mara odložila nůž a kývla na Nacoyu, která pokynula sluhovi u dveří. Hudebníci spustili divokou nerytmickou melodii a mezi stoly vtančily dívky oblečené pouze do náhrdelníků a závoje.

Jejich vystoupení bylo působivé a vyzývavé, neskrylo však skutečnost, že Buntokapi, lord z Acoma, nebyl přítomen, ačkoliv jeho otec spolu s nevýznamnější osobností Nejvyšší rady čekají u jeho stolu.

Lord Tecuma využil okamžiku, kdy tanečnice poslední otočkou zakončily svůj tanec. Málem si přišlápl lem svého šatu, když ve spěchu vstal a vykřikl do závěrečných tónů hudby: "Má paní Maro, kde je můj syn Buntokapi?"

Hudebníci přestali hrát, kromě jednoho opozdilce, který na svou viellu zaskřípal nezamýšlené sólo, než i jeho nástroj utichl. Nastalo ticho a všechny oči se upřely na Maru, která zase hleděla na pochoutky, s nimiž si její kuchaři dali

takovou práci a jichž se téměř ani nedotkla. Neřekla nic; a Vojevůdce s cinknutím odložil lžici.

Mara ve strachu z nezdvořilosti zvedla oči ke svému tchánovi. "Můj pane, odpusť nám oběma. Vysvětlím všechno, ale bude lépe, když předtím sluhové donesou víno."

"Ne!" Almecho položil své těžké ruce na stůl. "Paní, toto už trvá příliš dlouho. Tvá večeře je skvěle připravena a tvé tanečnice jsou nadané, ale z nás, kteří jsme navštívili tento dům, si zde nikdo nebude dělat šašky. Musíš poslat pro svého pána, aby nám sám podal vysvětlení."

Marin výraz se nezměnil, pouze strašlivě zbledla. Nacoya vypadala oťreseně a lord z Anasati ucítil pod límcem pramínek potu. "Nuže, děvče? Pošli pro mého syna, aby mohl být představen můj vnuk."

Mara odpověděla s nejvyšší úctou.

"Otče mého manžela, odpusť mi, ale nemohu udělat, oč žádáš. Dovol, ať sluhové přinesou víno, a můj manžel ti pak sám vše vysvětlí."

Vojevůdce se na Maru zamračil. Nejdříve pokládal oddalování Buntokapiho příchodu za žert, který si dovilil starý spojenec. Ale jak den míjel, čekání a horko vyčerpaly všechnu jeho trpělivost. Teď už Tecuma z Anasati nemohl přijmout dívčinu nabídku, aniž by ztratil tvář, neboť její chování jasně naznačovalo, že se přihodilo něco nedobrého. Smířit se s její omluvou by svědčilo o slabosti, a to by byl vážný pokles před významným členem Císařské rady. Pokud byl Buntokapi opilý, dokonce i do němoty, byla by jeho hanba menší než ta, kterou si před svým otcem a hosty způsobil tím, že se skrývá za svou manželku.

Tecuma řekl smrtelně vážným tónem: "Čekáme."

Navýsost rozrušená, ale stále upřímná Mara odpověděla: "Ano, otče mého manžela, to je pravda."

Ticho, které následovalo, bylo tíživé.

Hudebníci odložili své nástroje a tanečnice opustily místnost. Když začalo být zřejmé, že paní z Acoma nemá v úmyslu předložit žádné vysvětlení, byl lord z Anasati nucen ještě jednou zasáhnout.

Jako kdyby se musel velmi ovládat, aby nekřičel, otázal se: "Co tím myslíš, že je to pravda?"

Marino znepokojení zesílilo. Vyhnula se pohledu svého tchána a řekla: "Můj manžel si přál, abyste na něj čekali."

Vojevůdce odložil kousek cukroví, do kterého se zrovna zakousl, a zatvářil se - následkem vína stejně jako podivného rozhovoru - zmateně. "Buntokapi si přál, abychom na něj čekali? Takže věděl, že se opozdí na naše přivítání?" Almecho si oddechl, jako by z něho spadla velká tíha. "Poslal zprávu, že přijde později, a tvým úkolem bylo nás po tu dobu zabavit, je to tak?"

"Ne tak docela, můj pane," řekla Mara a začervenala se.

Tecuma se naklonil kupředu. "Co tedy přesně můj syn řekl, Maro?" Mara se roztřásla jako gazen zhyponizovaný hadím pohledem. "Chceš tedy vědět, co přesně řekl, otče mého manžela?"

Tecuma uhodil rukama do stolu, až všechny talíře s cinknutím nadskočily. "Přesně!"

Čumaka, opožděně vyburcovaný napětím svého pána, seděl a mrkal jako noční pták překvapený jasným světlem. I v opilosti vycítil, že se děje něco neobvyklého. Jeho instinkty vystoupily do popředí. Předklonil se a pokusil se chytit rukáv svého pána. Tento pohyb ho vyvedl z rovnováhy; taktak že s nedůstojným vyjeknutím neupadl. "Můj pane -"

Tecumovy oči zůstaly upřeny na jeho snachu. S výrazem vyděšené nevinosti Mara řekla: "Můj manžel řekl: 'Když Vojevůdce dorazí, může si zatraceně klidně počkat na to, až přijdu.'"

Čumaka strnul uprostřed pokusu dosáhnout na Tecumův vlající rukáv a zabořil ruku až po zápěstí do vyšívaných polštářů. Bez možnosti zasáhnout sledoval, jak Tecumova tvář pomalu rudne. Čumaka se rozhlédl po místnosti, kde se nikdo ani nepohnul, a skrze proužky kouře stoupající z tuctu vzácných pokrmů pozoroval Almechovu reakci.

Vojevůdce všech Tsuranuanni seděl nehybně, jeho tvář znachověla. Veškerá snaha o shovívavost ho opustila a oči mu zaplanuly těžko ovládanou zuřivostí. Jeho otázka tála jako ostrá hrana uštípnutého kamene. "Co ještě o mně lord z Acoma řekl?" Mara bezmocně rozhodila rukama a zoufale pohlédla na Nacoyu.

"Mí pánové, já... neodvažuji se mluvit. Prosím, abyste počkali na mého manžela a dovolili mu, ať odpovídá sám za sebe." Zdálo se, že se téměř ztrácí v polštářích, na nichž seděla vzpřímená, drobná a dojemně křehká ve svém obřadním šatu. Byla obrazem vzbuzujícím soucit; jenže Hra rady žádný soucit nedovolovala. Když přispěchala služebná s unyvadle, aby jí otřela čelo vlhkým ručníkem, podíval se Vojevůdce na Tecumu z Anasati.

"Zeptej se jí, kde je teď tvůj syn, lorde, neboť pro něj chci okamžitě poslat, aby se sem dostavil. Pokud mě chtěl urazit, ať to učiní v mé přítomnosti."

Mara propustila svoji služebnou. Vzchopila se s obřadností tsuranského válečníka čelícího oznámení rozsudku smrti, ačkoliv ji toto sebeovládání očividně velmi vyčerpávalo. "Můj pane, Buntokapi je ve svém městském domě v Sulan-Qu, ale na jeho výslovný příkaz tam žádný posel nesmí. Přisahal, že příštího služebníka, který ho bude obtěžovat, zabije."

Vojevůdce se namáhavě zvedl na nohy. "Lord z Acoma že je v Sulan-Qu? Zatímco tady na něj čekáme? A řekla bys nám, prosím, co očekává, že budeme dělat, než se dostaví? Mluv, paní, a nic nevynechej!"

Tecuma vstal také a vypadal jako had, který se připravuje k útoku. "Co to je za nesmysl? Určitě by můj syn... ani Bunto přece není tak drzý."

Vojevůdce jej pokynem ruky umlčel. "Nech paní z Acoma, ať mluví za svého manžela."

Mara se uklonila. Její oči vypadaly příliš jasně a jemné stíny jejího líčení působily proti bledosti pokožky příliš ostře. Se ztuhlou obřadností utvořila palci a prsty obou rukou trojúhelník, což bylo starodávné gesto, které znamenalo, že čest musí ustoupit rozkazu silnějšího. Všichni v místnosti věděli, že její slova přinesou hanbu. Kněží, kteří požehnali jídlu, tiše vstali a odešli. Po nich opustili místnost i hudebníci a sluhové, takže nakonec v místnosti zůstali jen hosté, jejich rádcí a Vojevůdcova čestná stráž. Za zády paní z Acoma stál Papewaio, nehybný jako chrámová socha, zatímco Nacoya seděla po jejím boku. Mara tiše řekla: "Můj jazyk nevydává v nebezpečí dům Acoma. Má první rádkyně byla přítomna tomu, když lord Buntokapi vydával svoje rozkazy. Odpoví za něj stejně jako za mě." Ochable pokynula

Nacoyi.

Stará žena vstala a s odevzdanou úctou se uklonila. Pro tuto příležitost jí pomáhaly s oblékáním služebné a Mara si vůbec poprvé všimla, že jehlice, které drží pohromadě její účes, jsou upevněny rovně. Ale odtažené pobavení tohoto postřehu zmizelo s tím, jak stará chůva promluvila. "Mí pánové, svou přísahou a cti dosvědčuji, že to, co řekla paní Mara, je pravda. Lord z Acoma řekl slova přesně tak, jak je opakovala ona."

Vojevůdce Tsuranuanni, kterého už stále odklady - ať už byly sebevíc zdvořilostní - znervózňovaly, zaměřil své podráždění na Nacoyu. "Ptám se znovu: co ještě o mně lord z Acoma řekl?"

Nacoya se před sebe dívala prázdným pohledem a její hlas zůstal tichý a bezvýrazný. "Můj pán Buntokapi řekl: 'Kdyby se mu', čímž měl na mysli tebe, lorde Almecho, 'nechtělo čekat tady, může si sednout - pokud mu to bude vyhovovat víc - do chléva k needrám. A jestli se do večera nevrátím, může - pokud jde o mě - klidně přespat v needřích hovnech.'"

Vojevůdce stál jako vytesaný z kamene a čirá síla jeho vzteku jej zanechala bez hlasu. Uběhla dlouhá, mučivá minuta, než promluvil k Tecumovi. "Tvůj syn si zvolil opravdu rychlý konec." Na Almechově drahokamy posázeném límci se chvělo světlo a v jeho hlase zaduněla hrozba. Když převzal vládu nad jeho rozumem vztek, začal jeho tón stoupat. Jako dravec se šarlatovými letkami, který nejdříve vylétne vysoko na oblohu, než se vrhne k zemi na svou kořist, se prudce otočil, aby se postavil tváří v tvář otci muže, který jej urazil. "Tvůj nadutý syn chce způsobit, že se jeho dědictví obrátí v popel. Odvolám se na klanovou čest. Dům Oaxatucan vyrazí na pochod a zašlepe kosti domu Acoma do země. Pak posypeme půdu jejich předků solí, aby na ní po do několika generací nic nerostlo!"

Tecuma zíral nevěřícně na tácy s chladnouchými pochoutkami. Zdálo se mu, jako by se obraz šatry nakreslený na talířích jeho zoufalství smál, protože Buntokapiho zbrklá slov která donutil svou manželku opakovat, odsunula na okamžik politiku stranou; nyní byly v sázce otázky cti. Nepsaný kód tsurské civilizace byl nyní ze všeho nejnebezpečnější.

Kdyby Almecho povolal dům Oaxatucan, svou rodinu, do bitvy za věc cti, bylo by povinností všech rodin klanu Omechan tento útok podpořit, stejně jako by ostatní domy klanu Hadama byly vázány cti přispěchat s pomocí na zavolání domu Acoma. Tyto přísahy povinného poskytování pomoci byly hlavním důvodem toho, že se domy vyhýbaly otevřenému vyhlášení války; většina konfliktů probíhala a byla vyřizována v jemné pavučině Hry rady. Otevřená válka by vnesla do Císařství chaos tak, jak by to nedokázala žádná jiná věc - a prvotním zájmem Velkých domů byla rovnováha v Císařství. Započetí klanové války přinášelo riziko hněvu Shromáždění mágů. Tecuma zavřel oči. Vůně masa a omáček mu náhle obrátila žaludek naruby; marně si připomínal všechny možné odpovědi, zatímco Čumaka po jeho boku jen bezmocně funěl. Oba dobře věděli, že Tecuma nemá žádné možnosti. Almecho byl jedním z mála lordů Císařství, který měl jak moc, tak netrpělivou povahu na to, aby zahájil otevřenou válku klanů. A podle tradičních závazků by se byl Tecuma a ostatní rodiny klanu Hospodár nucen postavit stranou a nezaújatě sledovat krvavou řež; byl by zničen jeho syn i vnuk a on by tomu nemohl nijak zabránit.

Vinné omáčky na talířích se náhle staly symbolem krveprolití, které mohlo zanedlouho navštívit dům Acoma. Nesmí pro záchranu svého syna a vnuka dopustit, aby k válce došlo. Tecuma ovládl své nutkání rozkřičet se a promluvil klidně. "Můj lorde Almecho, myslí na Spojenectví. Otevřená válka klanů by znamenala konec tvého dobývání barbarského světa." Odmlčel se, aby poskytl myšlence čas usadit se a pak se zaměřil na další záležitost, která mohla omezit hněv Vojevůdce: první zástupce Vojevůdcových útočných sil v barbarském světě byl synovec lorda z Minwanabi, a pokud se před Nejvyšší radou objeví nutnost zvolit nového Vojevůdce, bude se Jingu z Minwanabi snažit jakkoli podpořit následnictví svého příbuzného, neboť invazní armáda už byla v rukou jeho rodiny. "Obzvlášť Minwanabi by byl potěšen, kdyby viděl člena svého domu na bílém a zlatém trůnu," připomněl mu. Almechova tvář byla stále ještě rudá vzteky, ale z jeho očí se ztratilo šilenství. "Minwanabi!" Skoro to jméno vyplivl. "Snesu hodně jen proto, abych udržel toho žrouta psů tam, kde je. Ale tvůj syn bude žebrat o odpuštění, Tecumo. Donutím ho, aby se plazil v needřích hnojí a prosil u mých nohou o milost."

Tecuma zavřel oči, jako by jej bolela hlava. Ať už Bunta k vydání tak zničujících rozkazů vedlo cokoli, způsobila to jeho hloupost a ne přímá touha po tom, aby zničil sebe a svou rodinu. Cítil bolest hanby a napětí, když se otočil k Maře, která se od chvíle, kdy lord Almecho vyřkl své výhrůžky proti jejímu domu, nepohnula. "Maro, nesejde mi na tom, jaké rozkazy Buntokapi zanechal, pokud jde o posly. Pošli pro svá nosítka a nosiče a řekni svému manželovi, že jeho přítomnost vyžaduje samotný jeho otec."

Za přepážkami se snášela noc, ale žádný sluha se neodvážil vejít dovnitř a zažehnout lampy. V pološeru soumraku se Mara pohnula a upřela na svého tchána pohled naplněný prosbou. Pak, jako by ji jen samotné gesto vyčerpávalo, pokynula Nacoyi. Stará žena řekla: "Lorde Tecumo, můj pán Buntokapi se zmínil i o této možnosti."

Tecuma cítil, jak se mu svírá srdce. "A co říkal?" Nacoya bez dramatických odmlk pokračovala. "Lord z Acoma řekl, že kdybys přišel a přál si setkat se s ním, máme ti říct, že se můžeš jít vysrat do řeky, ale mimo pozemky domu Acoma, abys mu neotrávil ryby."

Nastal okamžik naprostého ticha; Tecumovou hubenou tvář proběhl výraz údivu, vzteku a neskrývaného ohromení. Pak ticho prořzl Vojevůdcův dunivý smích. "Abys mu neotrávil ryby! Ha! To se mi líbí!" Almecho se podíval ostře na lorda z Anasati a řekl: "Tecumo, tvůj syn urazil vlastního otce. Myslím, že má touha po zadostiučinění bude naplněna. Pro Buntokapiho existuje jediný trest."

Tecuma ztuhle přikývl a byl vděčný houstnouchému šeru za to, že skrylo jeho zármutek. Veřejnou urážkou svého otce se Buntokapi navěky zřekl cti. Buď bude muset odčinit svou hanbu tím, že si sám vezme život, nebo je Tecuma povinen zpřetrhat všechna pokrevní pouta a dokázat svou věrnost slibu tím, že zavraždí jak svého vyděděného syna, tak i celou jeho rodinu a nájemce. To, co začalo jako politická potyčka mezi Tecumou z Anasati a Sezuem z Acoma a bylo přerušeno Sezuovou smrtí, se může nyní stát obrovskou krevní mstou, srovnatelnou jedině s tou, která už existovala

mezi domy Minwanabi a Acoma. Aby oddělil čest otce od prohřešků syna, bude lord z Anasati povinen zabít nejen Buntokapiho, ale také novorozeného dědice domu Acoma, svého vnuka, kterého ještě ani nezahlédl. Tato myšlenka jej naprosto zbavila řeči.

Almecho, který si byl vědom Tecumova obtížného rozhodování, v houstnoucí temnotě promluvil tiše. "Ať už se rozhodne jakkoli, svého syna ztratíš. Ať si raději vybere cestu cti a zvolí smrt vlastní rukou. Pokud tak učiní, odpustím mu jeho urážky a nebudu proti tvému vnukovi z domu Acoma vést žádnou při. Nemám v úmyslu rozbít naše spojenectví, Tecumo." Nebylo nic, co by bylo možno ještě říci. Vojevůdce se obrátil zády k Maře, Nacoyi a lordu z Anasati a pokynul své čestné stráž. Šest bíle oděných vojáků se postavilo do pozoru, otočilo se a doprovodilo svého pána z jídelny.

Zaražený a zahanbený Tecuma nezareagoval okamžitě. Díval se na napůl sněžené jídlo, ačkoli je ve skutečnosti neviděl. Byl to Čumaka, kdo okamžitě převzal velení a poslal rozkazy do kasáren, aby se válečníci připravili na cestu. Otroci donesli nosítka domu Anasati a lampy na dvoře vrhly na přepážky skvrny světla. Nakonec se Tecuma pohnul. Čelisti měl zaťaté a oči prázdné, když se na paní z Acoma podíval. "Odjedu do Sulan-Qu, ženo mého syna. A nechť pro život mého vnuka, kterého jsem ještě neviděl, obdaří bohové Buntokapiho dávkou odvahy srovnatelnou s jeho hloupostí."

Odešel s takovou hrdostí, až samotný pohled bolel. Když se ztratil ve stínech haly, zmizelo Marino rozjaření pod náporom mrazivého strachu. Nastrojila chytrou past; nyní se její čelisti sevrou tak, jak si budou přát bohové. Mara si představila Bunta, jak se nyní napůl opilý směje při své večerní pouti po hernách s Teani, zachvěla se a zavolala sluhy, aby rozsvítili.

V jasném světle lamp vypadala Nacoyina tvář prastará. "Pouštíš se do Hry rady o vysoké sázky, paní." Tentokrát ji ale neplánila za bláznivé riziko, které podstoupila, protože Buntokapi mezi členy domu Acoma nebyl oblíbený. Chůva byla Tsurankou v dostatečné míře na to, aby si vychutnala ponížení nepřítele i v případě, že by její vlastní postavení nebylo v důsledku nejlepší.

Mara samotná necítila žádné vítězství. Otřesená a unavená po dlouhých měsících manipulace se spolehla na to, že Papewaiova tichá přítomnost uklidní její vnitřní boj.

"Ať sluhové uklidí zbytky," řekla, jako by byly obřadní talíře a jídla připraveny pro obyčejnou večeři.

Pak, jako by ji hnál nějaký prvotní instinkt, skoro utíkala do Ayakiho pokoje, aby se přesvědčila, že chlapec na své rohoži klidně spí. Když pak seděla v šeru u dítěte, spatřila v rysech syna odraz jeho otce, a ačkoli jí dal Buntokapi mnoho důvodů k nenávisti, nemohla se ubránit hlubokému, sklíčovému smutku.

Mara odešla do Buntokapiho pokojů a strávila neklidnou noc v místnosti, která kdysi patřila lordu Sezuovi, ale v níž se nyní odrážel vkus a povaha toho, jenž díky sňatku s jeho dcerou nastoupil na jeho místo. Nyní další pokračování domu Acoma záleželo na cti tohoto muže; pokud totiž Buntokapi zůstane věrný přísaze složené před natami domu Acoma, zvolí si smrt ostřím a ušetří svůj dům odplaty. Ale pokud zůstane v srdci věrný domu Anasati nebo pokud jej zbabělost odvrátí k nectné pomstě, může si vybrat válku a společně se sebou zničit i Maru a jejího syna. Pak padne natami do rukou Almecha a jméno domu Acoma bude v hanbě zničeno.

Mara se převálila neklidně na bok a odhodila pomačkané pokrývky stranou. Přepážkami prosvítalo šedé světlo, a i když pastevec needer ještě nezačali vyhánět zvířata na pastviny, nebylo do východu slunce daleko. Aniž čekala na pomoc svých služebných, Mara vstala a oblékla se. Zvedla Ayakiho z jeho košíku a poté, co jej opět uspala, spěchala chodbou ven.

V šeru se skoro přímo před ní pohnul velký stín. Mara sebou trhla zpátky a její paže pevně objaly dítě; pak poznala odřenou kůži, která pokrývala jilec Papewaiova meče. Musel strávit celou noc tím, že seděl před jejími pokoji.

"Proč nejsi v kasárnách s Keyokem?" zeptala se jej Mara a úleva trochu zostřila tón jejího hlasu.

Papewaio se klidně uklonil. "Keyoke mi navrhl, abych zůstal u tvých dveří, paní. Do kasáren se díky sluhům, kteří zaslechli, o čem se mezi sebou bavili vojáci Vojevůdcovy čestné stráže, donesly různé řeči. Říká se, že hvěv mocných by se neměl brát na lehkou váhu, a já přijal moudrost této rady."

Mara mu na to chtěla odpovědět něco příkrého, ale vzpomněla si na nájemného vraha a utichla. Když se nad tím zamyslela, usoudila, že se ji Keyoke s Papewaielem pokoušeli varovat bez toho, že by překročili svou přísahu. Dříve než ona si uvědomila tu možnost, že by se mohl Buntokapi v noci vrátit vztekly domů. Kdyby se to stalo, mohl by jeho hněv ohrozit ji, což by byl sice hanebný skutek, ale nebylo jej docela dobře možné vyloučit v případě muže, který byl vztekly, mladý a zvyklý na denní zápasení a práci se zbraní. Pokud by se něco takového stalo a válečník se opovážil postavit mezi svou paní a lorda, kterému přísahal věrnost, propadl by Papewaio okamžitě hrdlem a veškerá jeho čest by byla zničena. Pape nicméně vládl mečem rychle a jeho vzpomínky na to, co se dělo ve svatebním stanu nevypřchaly; lord Buntokapi by při sebemenším nepřátelském pohybu vůči Maře okamžitě zemřel. A žádná hanba, která by služebníka za takový čin postihla, by už mrtvého nedokázala vyprostit ze sevření Rudého boha.

Mara se přes svou starost usmála. "Černou pásku už sis vysloužil, Pape. Ale pokud na sebe chceš uvalit hněv bohů ještě jednou, budu celý den v posvátném háji. Pošli tam mého pána, pokud se vrátí domů a nezačne zbrojit vojsko domu Acoma pro válku."

Papewaio se uklonil, v duchu potěšen tím, jak klidně paní přijala jeho stráž. Přesunul se ke klenutému vchodu do svatého háje a zůstal tam, zatímco po jitra přicházel úsvit a nad bohatými državami domu Acoma vzešlo nové ráno.

Stejně jako vždy přišel polední žár s dusným klidem. Ve svatém jezírku lemovaném kameny se odrážela bezmračná obloha a listoví kolem rostoucích křovin. Ayaki spal ve svém košíku pod stromem vedle rodinné natami a neměl ani tušení o nebezpečí, které ohrožovalo jeho mladý život. Mara nebyla schopna napodobit jeho nevědomý klid, a tak

chvillemi meditovala a chvillemi neklidně přecházela sem a tam. Ani její kázeň, již se naučila v chrámu, jí nedokázala zabránit v myšlenkách na Buntokapiho, v jehož nikách nyní ležel osud domu Acoma. Narodil se jako Anasati, ale přísahal, že bude chránit čest předků, kteří byli nepřáteli jeho otce, takže bylo těžké určit, komu skutečně náleží jeho věrnost. Za přispění Mařiných vlastních intrik věnoval celou svou přízeň své konkubíně Teani; a Keyoke, Nacoya a Jican ho za jeho výstřelky nenáviděli. Usedlost byla jeho vlastnictvím a bydlištěm, ale jeho domovem byl dům v Sulan-Qu. Mara zůstala stát před natami, kde před necelými dvěma lety přísahala, že nastoupí na místo svého otce. Pak připravila složitou nástrahu, jež se vážala k přísaze a k tsuranskému pojetí cti. Toto byly křehké základy, na nichž vystavěla svou naději; přes všechny své nedostatky nebyl Buntokapi hlupák.

Stíny se prodloužily a ptáci li začali zpívat v chladnoucím odpoledním vzduchu. Mara seděla u svatého jezírka a mezi prsty mnula květ, utržený z nedalekého keře. Okvětní lístky byly blede a na dotek velice jemné; stejně jako ona mohly být utrženy a rozdrceny jediným pohybem ruky. Sluhové možná věřili tomu, že se uchýlila do svatého háje, aby se modlila za odpuštění hanby, kterou na rodinu uvrhl její manžel. Ve skutečnosti tam odešla proto, aby se vyhnula úzkosti v jejich očích, protože pokud lord z Acoma zvolí válku, ocitnou se v ohrožení i jejich životy. Někteří mohli zahynout v bojích, a to by byli ti šťastnější. Jiní by mohli ztratit čest tím, že by byli oběšeni, a mnozí by se určitě stali otroky; několik by jich mohlo utéct do kopců jako šedí válečníci a psanci. Pokud by byla natami ukradena, poznali by všichni nepřízeň bohů.

Stíny se prodloužily a květina v Marině ruce uvadla, zničená sláným potem její nervózní dlaně. Ayaki se ve svém košíku probudil. Nejdřív zvědavě chňapal buclatým ručičkama po hmyzu, který poletoval kolem a usedal na květech nad jeho hlavou, ale později začal být neklidný. Už dávno minula doba jeho oběda. Mara odhodila zvadlý květ stranou a vstala. Utrhla zralý plod z jednoho z ozdobných jomachových stromů a oloupala jej svému synovi. Když se chlapec zakousl do šťavnaté dužiny, uklidnil se. Záhy nato Mara zaslechla, jak se k ní ze zadu přibližují kroky.

Neotočila se. Když stál u vchodu do háje Papewaio, nemohlo jít o nájemného vraha. Čočokanovi kněží by nevešli bez vyzvání; zahradníci by nešli pracovat do háje, pokud v něm přebýval pán nebo paní; a nikdo jiný sem pod hrozbou trestu smrti nesměl. Jediný člověk, který mohl beztestně v tuto dobu kráčet po těchto stezkách, byl lord z Acoma. Skutečnost, že se vrátil ze svého městského domu v Sulan-Qu bez fanfár, mohla znamenat jen jednu věc: setkal se se svým otcem a dozvěděl se, že v očích Vojevůdce upadl v nemilost a že přivedl do hanby svůj rodný dům.

Mara vložila do hladových úst svého syna poslední kousek jomachu. V obavě, že se jí budou třást ruce, předstírala v okamžiku, kdy Buntokapi došel ke vzdálenějšímu konci jezírka, že si otírá prsty potřísněné lepkavou šťávou.

Buntokapi se zastavil, sprška prachu od jeho sandálů spadla do jezírka. Klidná hladina se rozčeřila tisícem drobných vlnek a ptáci li ve větvích umkli. "Ženo, jsi jako zmije pusk z džungle, jejíž zbarvení je tak krásné, že když odpočívá, lze ji zaměnit za květ. Ale její útok je rychlý a její uštknutí se může stát osudným."

Mara pomalu vstala. Váhavě se otočila s prsty rudými od jomachové šťávy a vzhledla k tváři svého manžela.

Přišel z města ve spěchu, ani nepoužil svá nosítka, neboť jeho hrubé rysy byly pokryty tenkou vrstvou prachu cesty. Měl oblečen prostý denní oděv, pravděpodobně tentýž, který měl na sobě, když ho příchod otce vyhnal z postele; i ten byl tak zaprášen, že výšivku na lemu téměř nebylo vidět. Marin pohled sklouzl k zauzlované šňůře na jeho pásu, pak k opotřebované kožené pochvě jeho meče a ke svalnaté hrudi, kterou odhaloval rozevřený límec. Všimla si známek Teaniny vášně, stále patrných na jeho hrdle, i pevně sevřených rtů. Nakonec se mu podívala do očí, v nichž spatřila směs hněvu, zmatku a touhy.

Neuvědomovala si, že v očích svého manžela je krásná a svým způsobem nedotknutelná. Uklonila se. Cítila, že všechna slova, která ji napadala, jsou v této chvíli nevhodná.

Buntokapi na ni hleděl s naléhavostí, která jí působila bolest. "A stejně jako jed zmije pusk i tvůj jed zastaví srdce. Hraješ Hru rady s mistrovskou dokonalostí. Jak můžeš vědět, či tvář přijmu, jestli domu Anasati, z jehož krve pocházím, nebo domu Acoma, jehož čest jsem se přísahou zavázal hájit?" Mara se silou vůle přinutila uvolnit své napjaté svaly. Ale její hlas se lehce chvěl, když odpovíděla: "Dům Acoma je po dlouhé věky znám svou ctí. Žádný lord toho jména nikdy nežil v hanbě."

Buntokapi prudce vykročil kupředu, jeho nohy lehce překonaly šířku obřadního jezírka. Vztyčil se nad drobnou postavou své manželky a uchopil ji za zápěstí. "Mohu to změnit, pyšná ženo. V jediném okamžiku mohu proměnit čest tvých předků v prach ve větru."

Mara, přinucena pohlédnout do jeho hněvivých očí a poznat sílu muže, jehož nešetřila, potřebovala všechnu svou sílu, aby zůstala pevně stát. Minula chvíle naplněná hrozbou. Pak rej hmyzu hledajícího obživu v květech vyvolal u Ayakiho výbuch smíchu. Buntokapi se podíval dolů a všiml si rudých skvrn, které jeho sevření zanechalo na její kůži. Rozpačitě zamrkal, pustil ji a jí se zdálo, jako by z něho vyrchala část života. Pak se napřímil a po jeho tváři přeběhl výraz, který dosud neznala.

"Možná jsem se mýlil v den naší svatby," řekl Buntokapi. "Možná jsem opravdu tak hloupý, jak si ty, můj otec a mí bratři myslíte. Ale pro blaho svého syna zemřu statečně jako Acoma."

Mara sklonila hlavu. Najednou musela bojovat se slzami, které se jí hrnuly do očí. Na krátký okamžik viděla muže, jakým se její manžel mohl stát, kdyby se mu dostalo stejné lásky a péče jako jeho starším bratrům. Lord z Anasati mohl něco udělat, aby rozvinul vlohy svého třetího syna; ale ona hrála nad Buntokapiho možnosti a dosáhla cíle, po němž toužila. Mara pocítila vnitřní bolest; místo aby se radovala z triumfu, cítila žal. V tomto jediném okamžiku viděla, že Buntokapiho předpoklady pro dosažení velikosti, které teď zazářily jako sluneční paprsek pronikající mraky, budou brzy promarněny jeho smrtí.

Ale palčivost tohoto okamžiku trvala jen vteřinu. Buntokapi ji uchopil za paži a drsně jako válečník ji přitáhl k sobě. "Pojď, ženo. Vezmi našeho syna z košíku. Než dnes zapadne slunce, uvidíte oba, co to znamená zemřít jako lord z Acoma." Mara bez uvážení namítla: "Ne, dítě ne! Můj pane, je ještě příliš mladý, aby pochopil."

"Ticho!" Buntokapi ji prudce odstrčil a Ayaki vyplašený jeho křikem začal plakat. Do vzlyků dítěte lord z Acoma řekl: "Zemřu pro čest svého syna. Je správné, aby si to zapamatoval. A ty také." Odmlčel se, jeho rty se zkrivily ve zlém úsměšku. "Budeš svědkyní toho, co jsi způsobila. Pokud vstoupíš do Hry rady, musíš si uvědomit, že kameny, kterými pohybuješ, jsou z masa a krve. Bude dobré, budeš-li si to napříště pamatovat."

Mara zvedla Ayakiho ve snaze ukrýt svůj otřes za starost o dítě. Když Buntokapi vyšel z háje, zastavila se a potlačila nutkání začít vzlykat. Myslela si, že chápe svou situaci, když truchlila po smrti svého otce a bratra. Ale teď jí Buntokapi ukázal, jak velký je rozsah její nevědomosti. S pocitem ponížení a nevysvětlitelného pošpinění sevřela Ayakiho v náručí. Příkazy jejího manžela musí být splněny. Musí nějak najít sílu vydržet až do konce, sklídit hořké plody svého vítězství. Kdyby to nedokázala, projevila by slabost a Minwanabi už čeká s plány na to, jak ji zničit stejně nemilosrdně, jako ona způsobila pád Buntokapiho, aby se zabezpečila před ohrožením ze strany domu Anasati.

Vojáci domu Acoma stáli nastoupeni ve čtverci. Chocholy na důstojnických přilbách se chvěly v lehkém větříku, který někdy vanul před západem slunce. Uvnitř útvaru čekali Keyoke, Papewaio a další válečník vyslaný lordem z Anasati jako svědek; a mezi nimi Buntokapi zahalený v obřadním rudém rouchu přepásaném šerpou zelené barvy domu Acoma zvedal meč, také rudý a nabroušený nejostřeji, jak tsuranští zbrojníci dokázali.

Za čtvercem, ale na místě, které díky malému vyvýšení dovovalo dobrý výhled, stála Mara s Ayakim v náručí. Přála si, aby vše skončilo co nejdříve. Ayaki byl v hravé náladě, tahal ji za vlasy a šaty a vesele vykřikoval nad hlavami válečníků v lesklých barevných zbrojích. Jako všechny věci u Tsuranů i smrt v sobě měla prvek obřadnosti. Buntokapi stál nehybný jako socha uprostřed čtverce, v nikách držel čepel, jež měla ukončit jeho život, zatímco Keyoke četl seznam hrdinských činů, které vykonal jako lord z Acoma. Výčet byl velmi krátký: jedna bitva a tucet zápasnických utkání. Mara křečovitě polkla; dosud nikdy si neuvědomila, jak mladý byl vlastně její manžel. Tváře Tsuranů stárnou pomalu, a tak bylo snadné zapomenout, že Buntokapimu bylo sotva dvacet, jen o dva roky více než jí.

Vzpřímený, klidný, navzdory svým křivým nohám každým coulem válečník, nejevil Buntokapi žádné známky slabosti, ale v jeho očích se odráželo zoufalé odhodlání potřebné k překonání tohoto okamžiku. Mara opět polkla a jemně uvolnila Ayakiho prsty zaťaté do jejího ušního lalůčku. Vyjekl smíchem v očekávání další hry.

"Pšt," okřikla ho Mara.

Keyoke dokončil svou řeč. Hluboce se uklonil a řekl: "Odejdi se ctí, lorde z Acoma. Ať všichni vzpomínají tvé jméno bez hanby." Když se narovnal, všichni vojáci najednou sňali své přilby. Vánek odhrnul vlhké prameny vlasů ze zpocených tváří; nehybné oči se upíraly na meč, který Buntokapi zvedl nad hlavu.

Mara znovu polkla, v očích ji pálily slané slzy. Snažila se myslet na Lana, jak leží zkrvavený pod kopyty barbarských koní; ale obraz Buntokapiho stojícího ve světle zapadajícího slunce s mečem pozdviženým v počtě bohům života byl příliš skutečný, než aby ho mohla zaplašit. Navzdory jeho surovosti v posteli a jeho výbušné povaze to nebyl zlý manžel - kdyby Mara využila svých schopností, aby ho převychovala, namísto aby ho zničila... Ne, přikázala si, nesmí cítit žádnou lítost. Povolala na pomoc všechnu kázeň, již se naučila v chrámu Lašimy, a vypudila tyto myšlenky z mysli. S bezvýraznou tváří sledovala, jak Buntokapi obrací meč hrotem proti svému břichu.

Neproněsl žádná poslední slova. Ale jeho oči, když pohlédl na Maru, byly plné ironie a jistého obdivu smíšeného s trudem, neboť věděl, že ona bude muset žít s tímto okamžikem až do své smrti.

"Než dnes zapadne slunce, uvidíte oba, co to znamená zemřít jako lord z Acoma," řekl jí v háji. Mariny ruce se mimoděk zaťaly do záhybů Ayakiho košilky, když Buntokapi sklonil hlavu. Velké ruce, nemotorné na těle ženy; ale obratné v zápase a boji, se sevřely na rudé čepeli meče. Světlo zapadajícího slunce pozlatilo pot na jeho zápěstích. Pak jeho stisk zesílil. Udělal rychlý krok, jako by se chtěl rozběhnout, a přepadl kupředu. Jílec meče se zaryl do země. Ostří projelo jeho trupem. Upadl s tělem napjatým v agonii.

Nevykřikl. Ze rtů mu splynul pouhý vzdech, zatímco mu jeho život vyprchával ústy a prsty. Když se křečovitě stahy jeho svalů zpomalily a téměř zastavily, otočil hlavu. Zkrvavená ústa utvořila slovo, které už nikdo nemohl slyšet, a mrtvé oči utkvěly na postavě ženy s dítětem stojící na nedalekém návrší.

Ayaki začal plakat. Mara uvolnila ruce, které příliš pevně svíraly jeho tělo, a tlak v hrudi ji upozornil na to, že přestala dýchat. Bolestně se nadechla. Teď už konečně mohla zavřít oči. Ale jako by byl výjev posledního okamžiku jejího manžela zobrazen na vnitřní straně jejích víček. Neslyšela Keyokovo prohlášení, že lord Acoma zemřel se vsí ctí; místo toho si znovu vybavila slova, která jí Buntokapi řekl v háji. "Pokud vstoupíš do Hry rady, musíš si uvědomit, že kameny, kterými pohybuješ, jsou z masa a krve. Bude dobré, budeš-li si to napříště pamatovat."

Mara, pohroužená do úvah, si nevšimla vojáků, kteří si nasadili přilby, uklonili se a odcházeli. Zdálo se jí, že se čas s Buntokapiho smrtí zastavil, dokud ji Nacoya nevzala za loket a neodvedla do domu. Stará chůva mlčela, což Mara přijala s povděkem, ačkoli se zdálo, že Ayaki pláče velmi dlouho.

Když se Mara převlékla do smutečního šatu, šla si odpočinout, avšak nikoli do své ložnice, jak by uvítala Nacoya, nýbrž do západního pokoje, který dříve býval pracovnou jejího otce. Tam pozorovala šatry kroužící oblohou, ozářenou západem slunce. Ale karmínová barva jí připomínala Buntokapiho oděv a zkrvavený meč, který ukončil jeho život. Když padl soumrak, sluhové rozzáli lampy a zavřeli přepážky, aby dovnitř nepronikla vlhkost. Mara se rozhlédla po komnatě, kterou jako dítě považovala za srdce finančního impéria svého otce; už to nebyla tatáž svatyně jako dřív. Stůl byl pokryt dokumenty týkajícími se Buntokapiho her a sázek: většina z nich byly dluhy, jak se Mara dověděla z ustaraného Jicanova chování během několika posledních týdnů. Na přepážkách byly nové malby. Poslední lord dával před loveckými scénami, které nechal namalovat její pradědeček, přednost výjevům z bitev a obrazům zápasníků. Malba poblíž jeho stolu znázorňovala rusovlasou ženu.

Mara se s odporem kousla do rtu. Nejdříve si myslela, že obnoví výzdobu tak, aby vypadala jako v dobách, kdy její otec a Lano ještě žili. Nyní - s prachem kasárenského dvora stále ještě na nohou a Buntokapiho sebevraždou hluboko

vrytou do mysli - se rozhodla jinak. Dětství měla za sebou. Pokud má jméno domu Acoma přežít, musí nyní přijmout změny sama v sobě, protože Hra rady odměňovala silné, zatímco slabí mizeli nebo upadali do potupného zapomnění.

Ozvalo se opatrné zaklepání na přepážku. Mara sebou trhla, otočila se a řekla: "Vstupte."

Otevřenou přepážkou vkročil do místnosti Jican. Poprvé po několika týdnech nenesl v rukou dokumenty ani tabulky o chovu needer; ruce měl prázdné, rozrušeně se uklonil a dotkl se čelem podlahy u nohou paní z Acoma. Mara, kterou to polekalo, řekla: "Haddonro, prosím, vstaň. V žádném případě se na tebe nemohu hněvat za to, jak jsi za vlády mého manžela zvládal své povinnosti." Ale Jican se jen roztřásl a uklonil se ještě níže, obraz nejhlubšího neštěstí, choulící se na hladkých parketách podlahy. "Paní, prosím tě o odpuštění."

"Za co?" Zmatená Mara ustoupila zpátky, a aby svého služebníka uklidnila, posadila se na polštáře, na kterých s hadonrou vedla v minulosti dlouhé diskuse týkající se finančních otázek vedení statku. "Jicane, vstaň, prosím, a mluv jasně."

Haddonra zvedl hlavu, ale zůstal na kolenou. Pokusil se projevit správnou tsuranskou zdrženlivost, ale podařilo se mu jen to, že vypadal zkroušeně. "Paní, přivola jsem na dům Acoma hanbu. Snažil jsem se co nejlépe, ale nedokázal jsem -" Odmlčel se a ztěžka polkl. "Paní, sud mě milosrdně, protože nemohu cítit patřičný zármutek nad smrtí vznešeného lorda. Odešel se ctí a statečně a zasloužil by si, abych pro něj truchlil. Přesto při vši účtě nedokážu cítit nic jiného než úlevu."

Mara sklopila oči, zahanbená hadonrovou úzkostí. Zvedla střepec, který se utrhl z rohu jednoho polštáře, a střízlivě si přiznala, že ani ona nedokáže pro Buntokapiho cítit skutečný zármutek. Ale otřes z důsledků skutečností, které zmanipulovala, ji vyvedl z rovnováhy a zmátl. Sice si mohla připouštět výčitky svědomí, ale nevnímala nic z mučivého pocitu nenaplněné věrnosti, který se projevoval na muži před ní. Zkoumavě se zamyslela nad tím, jestli to nějak umenšuje jejího ducha.

Haddonra se na ni nervózně podíval a Mara si uvědomila, že musí nějak zareagovat, i kdyby to měla být nějaká útěšná slova, kterým by sama nevěřila., Jicane, všichni víme, že jsi pod velením mého mrtvého manžela trpěl velkou úzkostí. Nevážil si tvých schopností a nevěřil si moudrosti tvých rad. Dokud byl Buntokapi naživu, sloužil jsi mu s dokonalou věrností. Nyní už není více tvým pánem a já říkám: navlékni si na zápěstí rudé pásky zármutku. Jednej patřičným způsobem, protože tradici musí být učiněno zadost, ale zůstaň věrný svému srdci. Pokud nedokážeš truchlit, pak alespoň ucti Buntokapiho památku." Jican se jí hluboce uklonil a zdálo se, že se mu v jeho nervozitě trochu ulevilo. Uvědomil si, že přísnější paní by klidně mohla žádat jeho život. Ale časem si začal cenit toho, že Mara - když přišlo na záležitosti výkladu morálky - viděla dál než jiní vládci. A i její největší nepřátelé museli obdivovat přímost, s jakou se vyrovnala s nebezpečím hrožícím ze strany domu Anasati.

Když hadonra odešel, seděla Mara dlouhé hodiny sama. Zvládnout pocity svého srdce pro ni bylo daleko těžší, než když to radila svému služebníkov. Sledovala, jak plameny lamp slábnou, přemýšlela a občas i dřímala. Zdály se jí sny o Lanokotovi v červeném oděvu a o otci, roztrhaném barbarskými zbraněmi. Někdy se jeho tělo měnilo a patřilo Buntokapimu a někdy ležel Lano v prachu a Keyoke prohlašoval, že zemřel se vši ctí. Jindy její mysl rušil zvuk Ayakiho pláče, který jako by pokračoval stále dál a dál bez konce. Krátce před svítáním se probudila, zpocená a prochladlá. Svíce už dávno dohořely a přepážkami prosvítal měsíc, který vrhal na podlahu stříbrošedé vzory. Mara zůstala ležet klidně a ve víru svých pocitů zkoumala jedinou věc, na niž záleželo. Buntokapiho sice litovala, ale svá rozhodnutí pokládala za správná. Služba v chrámu Lašimy jí sice zachovala mírnost a čistotu ducha, kterou znala od dětství; když už ale jednou poznala moc a vzrušení Hry rady, věděla, že se jí nedokáže nikdy vzdát.

Větve keřů akasi rozhoupal vánek, který vnesl jemnou vůni květin do místnosti, prosáklé pachem inkoustu a svítek. Mara ležela s napůl zavřenýma očima na polštářích. O samotě přiznala svému manželovi jediný dar na rozloučenou, kterému věřila: toho odpoledne v háji ji ukázal okamžik velikosti. Jeho vlastní otec tento potenciál podcenil a ona podporovala Buntokapiho chyby pro svůj vlastní prospěch. Tyto věci už se nedají změnit. Ale budoucnost leží před ní jako nepopsaný pergamen. Mara se může postarat o to, že Ayaki bude vychováván jinak, aby odvaha a síla jeho otce nikdy nebyla znehodnocena zatvřelostí. Kdysi přísahala, že v Ayakim potlačí vše, co zdědil po Buntovi, a bude v něm podporovat vlastnosti rodiny Acoma. Teď věděla, že Ayaki dostal od Buntokapiho dar, který by bylo pošetilé promarnit. Tím, že ho bude milovat a pečovat o něj, a dovolí mu rozvinout jeho vlohy, vychová syna domu Acoma, který bude zároveň pýchou domu Anasati; a toto si nyní odpřísáhla.

Kapitola jedenáctá

OBNOVA

Mara naslouchala vodě.

Tenký pramínek, vytékající z jezírka v posvátném háji domu Acoma, tiše zurčel, když překonával kameny na své cestě. Poryvy větru zmítaly větvemi stromů s přaskavým zvukem, který se hodil k Ayakiho podrážděné náladě. Chlapec bez úsměvu hleděl na matku držící urnu s pozůstatky jeho otce. Smuteční obřad přesahoval jeho chápání; věděl jen, že ho vítr studí a že mu matka nedovolí si hrát.

Mara necítila ani lítost, ani žal, když sypala Buntokapiho popel do otvoru pod natami rodiny Acoma. Její manžel byl mrtvý a lord z Anasati truchlil pro syna, dokonce i když to byl málo milovaný třetí syn. Tecumova hořkost mohla být dvojnásobná, neboť ten, kdo zapříčinil Buntokapiho konec, byl mimo jeho dosah; jako matka jediného Tecumova vnuka se Mara nemohla stát předmětem jeho odplaty. Ale Mara sama neměla pocit vítězství. Prudký závan větru rozevlál její roucho. Mara se zachvěla. Nikdy si nesmí dovolit lítost. Co se stalo, bylo minulostí, a bylo to nutné; myslet jinak by bylo horší než rozhněvaný stín jejího manžela. Kdyby připustila, aby v ní rostly pochyby, nebo dokonce nejistota, riskovala by, že by v budoucnu mohla být ochromena její schopnost činit rozhodnutí. To by mohlo vystavit dům Acoma zkáze z rukou jeho nepřátel, neboť Hra rady stále pokračuje. Musí zapudit lítost navzdory svému nynějšímu smutku a její váhavost už nikdy nesmí překročit vymezené hranice.

Podruhé za necelé dva roky vykonávala Mara obřad truchlení. Jenže dnes místo bolesti uzamčené hluboko v nitru cítila jen smutek. Sezu ji učil, že smrt je součástí politiky, ale teď pochopila, že tyto principy byly jednoduše podkladem pro ospravedlnění vraždy. Toto prozření ji zneklidnilo.

Mara hledala pokoj v tiché modlitbě určené stínu jejího manžela. Buntokapi, říkala v duchu, pokud to přinese mír tvému duchu, věz, že jsi zemřel důstojně. Na okamžik, a nezáleželo na tom, jak byl krátký, jsi byl hoden titulu lorda z Acoma. Za to ti vzdávám čest. Ať ti tvá cesta kolem Kola přinese lepší osud ve tvém novém životě.

Teď si Mara roztrhla šat, řízla se do paže a pomazala si hruď popelem. Ayaki se vrtěl po jejím boku; náhrdelník, který mu půjčila Nacoya, aby se zabavil, odhodil do trávy. Mara roztrhla jeho košilku a rozetřela popel na jeho drobném hrudníku. Podíval se dolů a zamračil se. Tvrdý jako jeho otec nezačal plakat, když ho Mara štípla; namísto toho vysunul dolní ret a zatvářil se bojovně. Obřadní dýkou Mara řízla chlapce do předloktí, aby dokončila rituál. Podržela Ayakiho paži nad jezírkem, v jehož vodě se synova krev smísila s její.

Pak jí vytryskly slzy. Sama a osvobozená od přítomnosti rádců a služebníků, kteří ji neustále sledovali, připustila si Mara svůj vnitřní strach; strach, že nebude stačit na další kolo Hry rady. Ponížení a bolest, jež zakusila v Buntokapiho nikách, pochybnosti a úzkost, když připravovala jeho pád, a každé nebezpečí, jemuž musela čelit, aby přežila vraždu svého otce a bratra - to všechno se mohlo změnit v nic rozváté větry náhody a politické štěstěny. Dům Minwanabi nikdy nepoleví ve své nenávisti vůči domu Acoma. Někdy se Mara cítila beznadějně bezmocná.

Snažila se nalézt uklidnění v nějaké činnosti, a tak oblékla Ayakiho do připravených obřadních šatiček. Pak si sama oblékla bílé roucho a větrným odpolednem odnesla svého syna k východu z háje.

Hluk ji upozornil na to, že dorazili návštěvníci. Na nádvoří rachotila zbroj a skrze ševlení listů k ní pronikaly vzrušené hlasy sluhů. Mara k sobě pevně přitiskla Ayakiho, který se hned snažil vykroutit z jejího sevření. S napětím a obavami obešla živý plot a téměř narazila do ozbrojeného Keyoka. Starý velitel vojsk stál přímo před brankou a podle nezapnutých přezek na jeho obřadní zbroji Mara usoudila, že si ji oblékal ve velkém spěchu. Takže hosté musejí být velmi důležití.

"Anasati?" otázala se tiše.

Keyoke krátce přikývl. "Papewaio a Nacoya tě očekávají, paní. A Lujan dohlíží v kasárnách na vyzbrojení dvou jednotek."

Mara se zamračila.

Keyoke by se sotva zmínil o těchto opatřeních, kdyby Tecuma přišel s mírumilovnými úmysly; její obavy se potvrdily, když velitel vojsk úmyslně zvedl ruku a poškrábal se palcem na bradě.

Mara se zhluboka nadechla a vyhnula se Ayakiho hravé pěsti. "Lašima se ti odmění za tvou prozíravost, Keyoku," zamumlala. A tep se jí zrychlil, když vyšla zpoza živého plotu a spatřila to na vlastní oči.

Dvůr byl plný shromážděných sluhů, válečníků a otroků, po dlouhé cestě pokrytých prachem a v brnění, která byla určena pro boj a byla na rozdíl od těch, jež byla nošena na návštěvy, prostá a nelakovaná. Lord z Anasati stál ve středu svých barev v brnění svého domu s chocholem truchlení a se svým rádcem Čumakou po pravici. Když se Mara přiblížila, rozhostilo se ticho a Nacoya s Papewaiem si stoupli o krok za ní. Když se paní z Acoma uklonila tak lehce, jak jen mohla, aniž by urazila někoho Tecumova postavení, zaujali vojáci domu Anasati formální postavení.

"Vítej, otče mého manžela."

"Zdravím tě, dcero," řekl horce. "Vidím ve tvém náručí syna svého syna. Mohu se na něj podívat?"

Mara ucítila chvilkové bodnutí viny. Představení vnuka byla obvykle příležitost k oslavám. Nicméně byl Ayaki v okamžiku nevyřčeného nepřátelství předán do vztažených paží svého děda. Dítě, zahalené v navoněné látce ozdobené drahokamy s ostrými hranami, se zavrtělo, ale neplakalo. Tecuma se podíval na jeho netečnou tvář a řekl: "Vypadá jako Bunto."

Mara souhlasně přikývla.

Po dlouhé chvíli, kdy se s dítětem mazlil, jej Tecuma v chladném tichu vrátil. Mara jej okamžitě předala do péče Nacoyi, která jej začala chlácholit stejně jako před léty jeho matku po obřadu truchlení.

"Odnes mého syna do jeho pokoje," řekla paní z Acoma. Když stará chůva odešla, pohlédla Mara do nepřátelské tváře svého tchána. "Nabízím ti pohostinnost svého domu."

"Ne, dcero." Tecuma to slovo skoro vyplívl, protože všechna něha odešla s Ayakim. "Nevstoupím do domu vražedkyně svého syna."

Mara sebou skoro trhla. S velkým úsilím odpověděla chladně. "Pane, tvůj syn si vzal život sám, aby dostál požadavkům cti."

Tecuma jen úsečně kývl hlavou na znamení úcty. "To vím,

Maro. Ale také jsem znal svého syna. I při své neschopnosti vládnout by ani on nikdy nedokázal vymyslet takovou urážku Vojevůdce a svého otce. Něco takového jsi mohla napláňovat jen ty." Na kratičký okamžik problesklo v jeho chování něco vzdáleně podobného úctě. "Skláním se před tvou obratností ve Hře rady. Maro z Acoma," - a jeho hlas byl náhle tvrdý jako křemen - "ale za toto krvavé vítězství zaplatíš."

Mara si Tecumu změřila a uvědomila si, že jej hněv a zármutek nutí, aby říkal více, než by vyřkl za obvyklých okolností. V duchu samu sebe varovala. "Pane, pouze jsem poslouchala svého manžela a pána a opakovala ti příkazy, které mi předal před svědky."

Tecuma nad touto námitkou mávl rukou. "Dost. Na tom už nezáleží. Můj vnuk zdědil plášť domu Acoma a bude to on, kdo zajistí věrné pouto mezi domem mým a svým." Nato vystoupil zpoza doprovodu domu Anasati muž, hubený, dravci typ s vychytralýma očima a opaskem z lakované kůže cara. Lord řekl: "Toto je Nalgara, který bude jednat mým jménem do té doby, než Ayaki dosáhne dospělosti."

Maru to nijak nepřekvapilo. "To ne, pane."

Tecumovy oči se přimhouřily. "To, co jsi právě řekla, jsem neslyšel."

Mara nedala nijak najevo slabost tím, že by poskytla vysvětlení. "Při odjezdu si tohoto muže s sebou odvedeš."

Vřadách-vojáků domu Anasati zarachotila brnění, když sáhli po zbraních, a Tecumova ruka se zachvěla, připravená předat rozkaz k útoku. "Ženo, ty se opovažuješ?"

Mara ale trvala na svém a doufala jen, že Lujan měl dost času na to, aby vyzbrojil svou rotu. "Ne, pane. Já to žádám."

Tecuma odhodil svou předstíranou zdvořilost. "Budu to já, kdo bude rozhodovat o Ayakiho dědictví. Jsem lord z Anasati."

"Ale toto jsou pozemky domu Acoma," přerušila jej Mara a v hlase jí zazněl hněv. "Zdá se, že můj lord z Anasati zapomíná na to, že jeho syn byl lordem z Acoma. A dům Acoma nikdy nebyl, není a také nikdy nebude vazalem domu Anasati. Tvůj vnuk je nyní dědicem titulu lorda. Já budu jako jeho matka vládnoucí paní domu Acoma až do dne, kdy dosáhne věku dospělosti."

Tecumova tvář se zkrivila potlačovaným vztekem. "Ženo, nechť mě rozhněvat!"

"Připadá mi, že můj lord už rozhněvaný je, takže ať řeknu cokoli, na věci se tím nic nezmění." Mara bojovala o čas a hledala záblesk zeleně mezi ozbrojenými řadami vojáků domu Anasati. Ale doprovod stál příliš semknutě na to, aby skrze něj mohla prohlédnout a spatřit Lujanovy muže. Neměla jinou možnost než pokračovat. "Tecumo, jak jistě sám víš, když Bunto přijal vládu nad domem Acoma, odmítl jakékoli závazky vůči tobě kromě těch, které si svobodně zvolí, protože tvůj syn nemohl přísahat věrnost natami domu Acoma, dokud ses nezřekl jeho věrnosti. Ukaž mi listinu, jakoukoli listinu, která tě určuje Ayakimu za ochránce v případě Buntovy smrti a zároveň mi odpírá právo na dědictví. Pak ti ustoupím. Ale bez právně podložených důkazů nejsi vládcem domu Acoma."

Tecumovými rty cukl ten nejjemnější záblesk zklamání, které se neopovažoval dát najevo.

Mara si pospíšila, aby dosáhla svého dříve, než se setkání vyhrotí a dojde na násilí. "Nepatříme ke stejnému klanu, takže nemůžeš vůči domu Acoma vznášet jakékoli požadavky. Ani se nemůžeš dovolávat naší politické věrnosti. Bunto nikdy naše spojenectví nehodlal měnit, takže je dům Acoma stále členem Strany jadeitového oka, ne Říšské strany. Nemáš tady žádnou autoritu, Tecumo." S důvěrou pak pokynula rukou a k její obrovské úlevě vystoupil dopředu Lujan a tři tucty vojáků domu Acoma, aby bránili svou paní. Za zády Tecumova doprovodu se nato vynořilo dalších padesát válečníků ve válečných brněních, připravených zakročit, kdyby nastala nutnost. Mara s ironickým úsměvem dodala:

"Znovu budu vládnout domu Acoma, dokud nebude Ayakimu dvacet pět let."

Lord domu Anasati chtěl něco říct, ale jeho rádce Čumaka jej přerušil "Pane, má pravdu. Tak zní zákon."

Tecuma dlouhou chvíli zklamaně mlčel s očima zahleděnými zamyšleně do dálky. "Co pak bude s chlapcem, pokud zemřeš?"

Vyrovnaným hlasem Mara řekla: "Pak bude Ayaki vládcem domu Acoma, stejně jako jsem se jím stala já dříve, než jsem dovršila věk dvaceti pěti let, ať už bude připraven nebo ne."

Tecuma udělal jemné gesto, kterým naznačil, že se Mara znovu stala osamělou ženou stojící proti všem nepřátelům. "Chlapec jistě zemře."

Ale hrozba mladou paní domu, která stála zpřímá, nepohnula. "Možná z ruky lorda z Minwanabi nebo někoho jiného, kdo by chtěl vystoupit přes dům Acoma výše."

Tecuma uznal porážku. "Dobrá tedy, dcero. Dosáhla jsi svého. Budu se tě snažit udržet naživu přinejmenším do té doby, než bude Ayaki dostatečně dospělý na to, aby se chopil moci. Ale pokud učiníš nějaký tah, který bych mohl považovat za hrozbu domu Anasati -"

"Nepokoušej se mi vyhrožovat v mém vlastním domě, otče mého manžela," varovala jej Mara. "Mohla bych to ukončit tady a teď." Ukázala na Lujana a vojáky, kteří čekali připraveni na povel" své paní. Tecuma stál proti obrovské přesile a proti možnému útoku dvou rot jej chránilo jen několik jeho vojáků. Kdyby nejednal rozumně, mohl by velice rychle zemřít. Mara si prohlédla ztuhlé rysy svého tchána. "Nepřeji si, aby mezi námi byly rozepře, Tecumo. Spory mezi mým otcem a tebou byly vždy čistě politické." S povzdechem, výmluvnějším než jakákoli slova, potřásla Mara hlavou. "Oba víme, že to, co jsem udělala, bylo také záležitostí politiky."

Kdybys tady zemřel... neměl by Jingu z Minwanabi ve Hře žádného skutečného protivníka. Ne, nechci, abys byl mým spojencem. Jen bych si přála, abys nebyl mým nepřítelem."

Pěst, kterou Tecuma zvedl, aby dal signál svým vojákům, se uvolnila a klesla. Vychytrale si Maru prohlédl.

"Minwanabi... ano. Už teď si myslí, že má tolik moci, aby mohl vytáhnout proti mně." Lord z Anasati si povzdechl a nakonec si uvědomil tichou sílu Marina postoje. "Možná přineseš do Hry rady nějaké změny." Potřásl hlavou.

"Podcenil jsem tě. Snad Jingu udělá totéž." Po tiché minutě se uklonil a chystal se odejít. "Nuže dobrá. Maro. Máš na

to tedy mé slovo; dokud bude Ayaki žít, nebudu ti stát v cestě, pokud budeš chtít pokořit Minwanabiho. Ale nemohu tě o tom ujistit v případě, že se to bude týkat zájmů domu Anasati. Pořád nás mnoho věcí rozděluje. Ale jakmile můj vnuk zdědí plášť lorda z Acoma, zjistíš, že je má paměť dlouhá. Pokud se mu do té doby něco přihodí, budeš moci svůj život měřit jen na minuty."

Tecuma úsečně pokynul svému doprovodu, aby se připravil na cestu zpátky do Sulan-Qu. Vitr pohyboval chocholy důstojníků a pročešával Mariny vlasy, když sledovala, jak se lord domu Anasati a jeho společnost seřazují a vycházejí ze dvora. První část jejího plánu skončila úspěšně. Na nějakou dobu omezila činnost druhého největšího nepřítele svého otce; a co více, udělala si z něj proti jeho vůli spojence. V celém Císařství nebylo mnoho takových, kteří by si mohli dovolit pokoušet Tecumův hněv tím, že by vztáhli ruku proti jeho vnukovi; jen lordi z Keda, Xacatecas a Minwanabi a možná ještě jeden nebo dva další. Většina by se tomu vyhnula, i kdyby jen proto, aby nedovolila lordu z Minwanabi věčně násobit moc. Mara měla jako Jinguův nepřítel velkou cenu, i kdyby jen zaměstnávala jeho pozornost. A navzdory ochraně, kterou si právě vymohla na Tecumovi, Mara věděla, že krevní msta bude pokračovat. Jen přinutila největšího nepřítele své rodiny, aby se pohyboval opatrně. Už nebudou žádní zahalení nájemní vrazi, tím si byla jista. Útok přijde, ale vůbec poprvé od chvíle, kdy ji Keyoke odvedl z chrámu, cítila paní z Acoma, že získala trochu času. Musí velice pečlivě rozvážit, jak jej využije. Mara se zamyslela nad úkolem, který před ní ležel nyní, a propustila Lujana a jeho válečníky. S Keyokem a Papewaiem po boku se vrátila do stínu a pohodlí svých pokojů. První na jejím seznamu činností pro zítřejší den byla cesta do Sulan-Qu, protože pokud byly Arakasiho informace spolehlivé, přebýval v městském domě domu Acoma špeh domu Minwanabi. S Teani, Buntokapiho milenkou, se musí vypořádat co nejdříve.

Bývalý lord z Acoma se při výběru svého městského domu vyhnul módním čtvrtím. Boční ulice, v níž dům stál, byla čistá a tichá, vzdálená hlučným obchodním tepnám, ale jen pár kroků od veřejných zápasnických arén. Mara vystoupila z nosítek a pod sandály jí zašustilo listí ze stromů ulo, které v suchých měsících opadávaly. V doprovodu malé družiny, v níž byli také Papewai a Arakasi, přišla k širokým dveřím, jejichž rám byl ozdoben řezbami ve tvaru bojujících válečníků. Přepážku odsunul neznámý sluha. Hluboce se uklonil. "Buď vítána, paní z Acoma." Mara vzala pozdrav na vědomí s nepatrným pohybem ruky a vstoupila přes práh do šarlatového přití, způsobeného slunečním světlem prodírajícím se přes rudé závěsy. Vzduch naplňovalo aroma sladkého koření, smíšené s pachem oleje na nábytek a vůní ženského parfému. Domácí služebnictvo v počtu čtyř osob pokleklo a čekalo na rozkazy Mary, která si mezitím prohlížela jemně tkané koberce, stojany na zbraně vykládané perletí a lakované skříňky zdobené rudými kameny. Městský dům jejího manžela byl velmi útulným hnízdečkem, pomyslela si. Ale styl a výzdoba tohoto místa byly ovlivněny někým jiným než jejím mrtvým manželem. Buntokapi by nikdy neumístil u dveří mramorové sochy nymf a malby na přepážkách zobrazovaly půvabné květiny a ptáky, a nikoli výjevy z bitev, kterým by dal přednost.

Mara čekala, až Papewai a Arakasi dospějí až k ní. Meč, který nesl první z nich, nebyl na okrasu, a ten druhý měl důstojnický chochol, aby zamaskoval své skutečné poslání; ale Mara nakonec služby svého vrchního špeha nepotřebovala, neboť sama poznala ženu, která získala Buntokapiho srdce, aby mohla špehovat pro dům Minwanabi. Ačkoliv se Teani uklonila stejně pokorně jako ostatní sluhové, nemohla být považována za nikoho jiného než Buntokapiho milenkou.

Mara si prohlédla její profil a pochopila posedlost svého manžela. Konkubína byla skutečně krásná žena s dokonalou pleť a zlatorudými vlasy - ačkoliv Mara měla podezření, že tento odstín byl spíše umělého než přirozeného původu. I když klečela, lehké hedvábí jejího šatu zdůrazňovalo zralé, měkké tělo s velkými, avšak pevnými a dobře tvarovanými nadry, útlým pasem a oblými boky. V porovnání s ním připadalo Maře její vlastní tělo příliš chlapecké, a to ji roztrpčilo, i když k tomu neměla žádný rozumný důvod. Za každou minutu, kterou Buntokapi trávil mimo statek, děkovala jeho manželce bohům; a nyní omračující krása ženy, již dal přednost, Maru dráždila. Hlas, jež si pamatovala z chrámu, ji upozornil: "Varuj se marnivosti a falešné pýchy." Mara se téměř rozesmála. Ano, cítila zraněnou marnivost a uraženou pýchu. A přitom k ní byl osud zvláštním a neočekávaným způsobem milostivý.

Jingu z Minwanabi vyslal tuto ženu, aby provedla jeho plán na zničení domu Acoma. Ale místo toho dokázala Teani pouze přivábit Buntokapiho a uvolnit tak ruce Maře, která mohla rychleji uskutečnit své záměry. A konečným výsledkem bude posílení domu Acoma... a zkáza domu Minwanabi. Mara tiše vychutnávala ironii této situace. Teani se musí vrátit ke svému pánu, aniž se dozví, že její skutečná tvář byla odhalena. Ať si Jingu myslí, že tato žena byla vyhnána žárlivou manželkou.

Mara obezřetně pokynula dvěma vojákům stojícím u dveří, aby k ní přistoupili. Pak vykročila před své strážce, ale dávala si pozor, aby stála mimo dosah nože, kdyby na ni chtěla klečící konkubína zaútočit. Pak na ni promluvila: "Jak se jmenuješ?"

"Teani, paní."

Ženiny oči byly upřeny k zemi.

Mara jejímu podřízenému chování nedůvěřovala. "Podívej se na mě."

Teani zvedla hlavu a Mara vycítila mezi přihlížejícími válečníky lehký neklid. Konkubína měla tvář srdcovitého tvaru se zlatavou pleť a nádhernými, téměř jantarovými očima. Její rysy byly dokonalé a sladké jako med v úlech červených včel. Ale za celou tou krásou spatřila Mara něco, co ji zarazilo. Tato žena byla nebezpečná stejně jako kterýkoli hráč Velké hry. Paní z Acoma však nevyslovila ani náznak svých domněnek. "Jaké jsou tvé povinnosti?"

Teani stále na kolenou odpovéděla: "Sloužila jsem tvému manželovi jako komorná, paní."

Paní z Acoma se té bezostyšně lži téměř zasmála. Nazývat se komornou a sedět přitom na patách v šatech dražších, než byly ty, které měla Mara schovány na nejslavnostnější příležitosti, bylo urážkou lidské inteligence. Mara přikře řekla: "Nemyslím."

Tkaniny oči se zúžily, ale neřekla nic. Pak Mara pochopila:

na kratičkový okamžik si konkubína nebyla jista, jestli nebyla odhalena jako špiónka; Aby rozptýlila její podezření, obrátila se Mara k ostatním sluhům, Jaké jsou vaše povinnosti?"

Ukázalo se, že ke služebnictvu náleží kuchař, zahradník a skutečná komorná, což už Mara věděla ze zpráv od Jicana. Poslala ty tři na statek a přikázala jim, ať se hlásí u hadonry o novou práci. Rychle odešli, rádi, že se vyhnuli nadcházejícímu střetu mezi manželkou jejich bývalého pána a jeho milenkou.

Když v místnosti zůstala pouze Mara, Teani a vojáci. Mara

řekla: "Myslím, že na své usedlosti nebudu tvé služby potřebovat."

Teanina rovnováha zůstala pozoruhodně nenarušena. "Znelíbila jsem se své paní?"

Mara potlačila nutkání usmát se. "Ne, naopak, během posledních několika měsíců jsi mi ušetřila hodně bolesti, obtíží a rozrušení. Jenže nejsem ve svých choutkách tak odvážná jako některé paní velkých domů; neprojevují náklonnost k osobám stejného pohlaví." Pohlédla na blednoucí modřinu na Teanině hrdle. "Zdá se, že sdílíš zálibu mého manžela v... drsné zábavě. Tvé nadání by na mých statcích přišlo nazmar - pokud bys neměla nic proti tomu poskytovat potěšení mým vojákům."

Teani téměř neznatelně trhl hlavou; dokázala vydechnout bez vztekklého zasyčení a Mara byla nucena obdivovat její sebeovládání. Urážka byla těžká; jako konkubína nebo milénka měla Teani v tsuranské společnosti jisté postavení. V dávných dobách byl v tsuranské kultuře jen malý rozdíl mezi lordovou konkubínou a manželkou. Kdyby Mara zemřela dříve než její manžel, nějaká skutečná Buntokapiho kurtizána by se mohla natrvalo usadit v domě Acoma. A kdyby Teani přežila jak manželku, tak pána, měla by jako milénka žijící v domě vládnoucího lorda určitá práva a výsady týkající se nároku na dědictví. Ženy z Rákosové čtvrti byly považovány za řemeslnice, nebo dokonce umělkyně v oblasti poskytování rozkoší. Ale prostitutky, které táhly za vojáky, patřily ke společenské spodině. Všude kromě vojenského tábora ženami doprovázejícími armády Impéria opovrhovali a stranili se jich. A neměly žádnou čest. Teani byla nazvána kurvou, a když ženy byly válečnický, bojovala by nyní Mara o svůj život.

Konkubína se na Maru jen zamračila. Bojovala se svým sebeovládáním dostatečně na to, aby vypadala přesvědčivě, a pak přitiskla čelo na podlahu, takže se její rudozlaté vlasy skoro dotýkaly podrážek Mařiných sandálů. "Paní, myslím, že mě nesprávně posuzuješ. Jsem školená hudebnice a jsem zkušená v uměních masáží a konverzace. Znáám sedm způsobů, jak zbavit tělo bolesti a křeče: tlakem, úderem, mnutím, bylinami, kouřem, jehlami a uvolněním kloubů. Dokážu recitovat z paměti úryvky ság a umím tančit."

Nebylo pochyb o tom, že žena ovládala všechny jmenované věci, i když se Buntokapi neoddával žádné z nich kromě trochy masáže nebo písni předtím, než si užil sexu. Ale Teani byla zároveň agentka a s velkou pravděpodobností i zkušená vražedkyně. Teď, když byl Buntokapi mrtvý, potřebovala jedinou příležitost k tomu, aby zbavila svého pána, lorda z Minwanabi, jak Mary, tak Ayakiho a zlikvidovala dům Acoma nadobro.

Rozhořčení nad Jinguovým plánem způsobilo, že Mara odpověděla ostře. Nedovolila Teani vstát a řekla: "Nebudeš mít potíže najít si nějaké jiné místo. Služebná obdařená takovým nadáním jako ty se jistě zalíbí nějakému velkému lordu, takovému, který dokáže ocenit, že tě bude mít po svém boku. Do hodiny sem přijde můj správce a uzavře dům, aby ho i se zařízením připravil k prodeji. Vezmi si všechny dary, které jsi dostala, a odejdi, neboť zde nezůstane nic, co by připomínalo dům Acoma." Odmlčela se a zamyšleně pozorovala Teaniny svůdné křivky. "A samozřejmě zde nový majitel nesmí najít žádné smetí."

Mara se otočila a odešla, jako by jí konkubína už nestála za pozornost. Pouze Arakasi svým pátravým pohledem postřehl, jak Team uvolnila železné sebeovládání, kterého využila, aby oklamala svou paní. Na její mladé tváři se rozprostřel výraz čiré nenávisti; její krása se proměnila v temnou masku vražedné krutosti. A v tomto okamžiku Arakasi pochopil, že si zapamatovala všechny urážky, aby se mohla pomstít za každou z nich zvlášť.

Vrchní špeh využil pravomoci, kterou mu propůjčoval důstojnický chochol, a rozkázal dvěma vojákům, aby zůstali na místě a dohlíželi na plnění příkazů jejich paní. Pak, dříve než Teani zkontrolovala svou zuřivost natolik, že by ho mohla poznat, vyklouzl ze dveří.

Venku přispěchal ke své paní, která se ho zeptala: "Je to ona?"

Arakasi si začal pod bradou odepínat řemínek přílby, takže nikdo nemohl porozumět jeho slovům. "Ano, má paní. Teani je špiónka. Než přišla do města, byla milenkou lorda z Minwanabi a sdílela s ním jeho lože podle běžných zásad. Proč byla vybrána, aby špehovala lorda Buntokapiho, není jasné, ale musela nějak přesvědčit svého pána, že poslouží jeho zájmům." Přicházeli k nosítkám a suché listy šustící pod jejich nohama každému znemožňovalo vyslechnout jejich rozhovor. Ani v nejtíší části ulice se Arakasi nevzdával své obvyklé obezřetnosti. Když pomáhal Maře usadit se do polštářů, zašeptal: "Co dělala Teani předtím, než vstoupila do služeb domu Minwanabi, naši agenti neodhalili." Podíval se významně na dům. "Budu spát klidněji, když mi lidé budou mít možnost zjistit o ní co nejvíce, neboť se domnívám, že sis udělala nepřítele, paní. Viděl jsem její oči, když jsi odešla. Byla v nich vražda."

Mara se opřela a napůl přivřela oči. Ať už to bylo moudré, nebo ne, pustila tuto záležitost z hlavy, neboť další plán, který hodlala uskutečnit, vyžadoval všechnu její pozornost. Jestli má zabít na příkaz, nebo z osobních důvodů, nebezpečí je stejné."

Napjala své štíhlé tělo, aby vyrovnala pohyb otroků, když zvedali nosítka. Arakasi vykročil po jedné jejich straně, Papewaio po druhé. Do dupotu pochodujících nohou Arakasi zamumlal: "Tady se mylíš, má paní. Když se jedná pouze o vraždu na příkaz, mohou někteří zaváhat. Ale v případě osobní pomsty se nezastaví ani před možností vlastní smrti, pokud jejich nepřítel zemře spolu s nimi."

Mara rozzlobeně otevřela oči. "Chceš říct, že jsem jednala jako hlupák?"

Arakasi před jejím pohledem neuhnul. "Domnívám se, že by má paní měla v budoucnu lépe vážit svá slova."

Mara vzdychla. "Vezmu si tvou radu k srdci. Kdyby byl se mnou Keyoke, asi by si palcem rozškrábal bradu."

"Ale to je Papewaiův zvyk," řekl Arakasi zmateně.

Jeho paní se usmála. "Tvůj postřeh je dokonalý. Jednoho dne ti budu muset toto výstražné znamení vysvětlit. A led pojďme domů, starší důstojníku, protože je čím dál větší horko a zbývá ještě hodně věcí, na které musím dohlédnout."

Arakasi rázně zasalutoval. Drze pokračoval ve své roli velitele útoku domu Acoma, přestože všichni přítomní věděli, že neumí vládnout mečem, a nařídil strážím, aby při návratu na usedlost obstoupily nosítka paní z Acoma.

Když odpolední světlo nakreslilo na dláždění purpurové stíny, byla severní branou vynesena po Císařské silnici další nosítka a jejich nosiči, označení odznakem Cechu postů, se vydali ke Svatému městu. Udržovali volný krok, jako by si jejich zákaznice za záclonami koupila jejich služby pro vyhlídkovou cestu a výlet za čistým vzduchem venkova. Když jim po dvou hodinách dala příkaz k zastavení, shromáždili se nosiči u studny, ležící o něco dále u cesty. Všichni byli svobodní muži, členové Obchodního cechu nosičů, kteří se nechávali najmout kýmkoli, kdo potřeboval cestovat bez doprovodu a pomoci otroků. Podle smlouvy měli právo na hodinu odpočinku, a tak žvýkali lehkou stravu, kterou nosili v kapsách na stehnech, a obdivně si šeptali o ženě, jež si je na tuto cestu najala. Nejenže byla neuvěřitelně krásná, ale zaplatila jim drahocenným kovem za to, co se zatím zdálo být jednoduchou a nekomplikovanou prací.

Z hlavního proudu lidí vystoupil hrnčír se zbožím, uvázaným na řemíčkách připevněných na dlouhou tyč, kterou nesl přehozenou přes rameno. Zastavil se vedle nosítek - očividně proto, aby popadl dech. Jeho drsná tvář byla zarudlá námahou a oči měl živé a lesklé. Žena za záclonami, kterou zaujalo cinkání jeho zboží, jej k sobě přivolala blíže. Předstírala, že si prohlíží jeden z hrnců, a řekla: "Jsem ráda, že jsi ještě nedorazil do Sulan-Qu. Věci by to jen zkomplikovalo."

Obchodník si otřel čelo jemným hedvábným šátkem. "Co se stalo?"

Žena našpulila své plné rty a pustila hrnec, který s ostrým cinknutím narazil do druhého. "To, čeho jsem se obávala. Ta čubka z Acoma mi nedovolila vstoupit do služeb domu. Jingu byl hlupák, když si myslel, že by to mohlo projít."

Prodávač hrnců, který nebyl obchodníkem, podrážděně vykřikl a prohlížel hrnec, jestli není naprasklý. Když žádné poškození neobjevil, trochu se uvolnil. "Lord z Minwanabi se řídí v první řadě vlastním rozumem."

Zena přejela pečlivě pěstěným nehtem po jemném laku pokrývajícím povrch džbánu určeného k nalévání vody do umyvadla. "Vrátím se k Jinguovi. Těhle překážky v jeho snaze dostat agenta do domu Acoma bude sice litovat, ale chyběla bych mu." Na rtech se jí objevil zasněný úsměv. "Vím, že jsou věci, kvůli kterým mu chybím. Žádná z jeho ostatních dívek nemá mé... schopnosti."

Hrnčír suše řekl: "Nebo jim prostě chybějí tvé sklony k týrání, Teani."

"Dost." Konkubína pohodila zlatohnědými vlasy a živůtek jejích šatů se pootevřel. Záblesk toho, co pod ním bylo ukryto, vyvolal na hrnčířově tváři úsměv způsobený protikladem neuvěřitelné krásy a nečekané krutosti této ženy. Teani si vyložila jeho úsměv jako projev mužského chtíče, který ji pobavil, a promluvila, aby si znovu získala mužovu pozornost. "Buntokapi by Jinguovi nebyl k ničemu. Ve skutečnosti byla u kormidla Mara, i když byla natolik chytrá, aby to nedala lordovi najevo, dokud nebylo příliš pozdě. Předej našemu skutečnému pánovi zprávu o tom, že se znovu vracím do domu Minwanabi a budu mu posílat tolik informací, kolik jen bude možné."

Obchodník přikývl a přejel prsty bez mozulů po dřevu tyče s hrnci. "To je dobře. Táhnou se s tímhle zatraceným nákladem hrnců od chvíle, kdy jsem vystoupil z říčního člunu našeho pána, a jsem rád, že tahle šaráda skončí."

Teani se na něj zahleděla, jako by ji jeho únava pobavila. "Dej mi ten džbán," zamumlala. "Nosiči musí věřit tomu, že jsem měla důvod, abych s tebou mluvila."

Muž sňal předmět z tyče. Lak se na slunci jiskřivě zaleskl, když jej podal ženě s pohledem naplněným neskrývanou ironií. "Alespoň o jeden méně."

"Proč jsi přišel sám?"

Obchodník se zašklebil, protože jej tyč nemilosrdně tlačila do ramenou a on nemohl natáhnout ruku a poškrábat se. "Nikomu jsem nevěřil natolik, abych ti po něm tu zprávu mohl poslat. Když člun mého pána opustil včera v noci město, odpulili jsme několik mil proti proudu a zakotvili. Předpokládal, že budeš pořád ještě v městském domě; proto tenhle převlek. Nikdo z nás nečekal, že bude paní Mara jednat tak rychle, aby se zbavila Buntova majetku ve městě. Teprve včera navštívila háj rozjímání."

Teani se podívala ke studni, kde seděli a klábosili nosiči. Kývla hlavou jejich směrem. "Myslím, že bys je měl raději nechat všechny zabít. Některý z nich by se mohl o tomhle setkání zmínit."

Obchodník se ohlédl na osm mužů, sedících u studny. "Bude to špinavá práce, ale horší by bylo riskovat prozrazení. Kromě toho, kdyby na tebe zaútočili na silnici lupiči, jak by tě mohl Obchodní cech nosičů vinit z jejich smrti? Připravíme to na chvíli, kdy dorazíš ke statkům domu Minwanabi, takže budeš moci prchnout do bezpečí Jinguovy náruče. A teď příkazy našeho pána: navzdory tomu, co se stalo, nesmí být paní Maře ublíženo."

Teani překvapeně odfrkla. "Po tom, co zavraždila Buntokapiho?"

"Nařídil to náš pán. Už nesmíme déle mluvit." S nepředstíraným znechuceným úšklebkem obchodník přesunul své řinčivé zboží na druhé rameno.

Když odešel, seděla Teani mlčky a její profesionální otažítost byla tatam. Mara z Acoma probudila její osobní hněv a nenávist prudčeji než kdokoli, s kým se utkala dříve. Konkubína dokázala lehce určit důvod. Narodila se ženě z Rákosové čtvrti a ve věku šesti let byla vyhozena na ulici, kde přežila jen díky své bystrosti. Její neobvyklá krása ji rychle přivedla do centra zájmu mužů a několikrát jen o vlasek unikla otrokářům, i když nespáchala žádný zločin, který by jejich pronásledování ospravedlňoval; ve špinavějších uličkách Císařství mohly být čas od času jemnosti zákona odsunuty stranou pro dostatečnou sumu peněz. Teani záhy zjistila, že pro některé muže je čest zbožím. Poznala ponížení dříve než lásku a ve dvanácti letech se poprvé prodala muži, v jehož domě žila následující dva roky. Měl zvrácenou duši, kterou uspokojovalo, když ponižoval krásu bolestí. Teani s ním zprvu bojovala, ale pak ji utrpení

naučilo přehlížet vlastní ponížení. Nakonec svého učitele zabila, ale vzpomínka na bolest ji neopustila a stala se známou věcí, které rozuměla. Poté s pomocí své krásy a přirozené bystrosti šplhala po společenském žebříčku nahoru a využívala jednoho dobrodince - další byl vždy bohatší a mocnější než předchozí - za druhým. Po sedm let už sloužila svému současnému zaměstnavateli, i když s ním nikdy nešla do postele tak jako s předchozími pány. Tenhle lord spatřil pod její jemnou krásou a krutými vášněmi kamennou nenávist, která Team poháněla; použil tyto vlastnosti proti svému nepříteli, lordu z Minwanabi, a pokud šlo o něj, nikdy neučinil jediný pokus proměnit jejich vztah z obchodního v osobní. Z tohoto důvodu dodržovala Teani svou věrnost, protože tento pán byl mezi těmi, se kterými se na cestě svého života setkala, zvláštností. Ale jako osoby se jí dotkl jen Buntokapi. Před ním se Teani jen málo zajímala o muže, s nimiž spala nebo jež vraždila. Ačkoliv byl lord z Acoma podobný kanci poriny v bahništi - a dokonce tak i někdy páchl - rozuměl jí, když se na ni vrhal s tělem stále ještě pokrytým potem ze zápasu. Buntokapi jí dával bolest, kterou potřebovala k přežití, a lásku, kterou za celých dvacet osm let svého života ještě nikdy nepoznala. Teani se lehce zachvěla při vzpomínce na jeho ruce, jež zatínal do její měkké kůže při vyvrcholení své vášně; zarývala mu nehty do zad, a dokonce jej naučila, jak si bolest vychutnat. Ale Mara z Acoma to ukončila.

Teani přitiskla prsty na jemný lak džbánu a v srdci jí vzrůstal vztek. Buntokapi byl dohnán k smrti trikem, který využil jeho přirozeného sklonu klást čest nad vlastní život. Teani nevěděla nic o cti... ale rivalita, to byla věc, kterou znala velice dobře. Ta jeho čubčí manželka - neviňoučká jako dítě, pomyslela si Teani znechuceně. Jak lehce by mohla rozbít tu chladnou masku paní domu! Jakou radost by konkubína nalezla v tom, kdyby Maru mučila dlouhé hodiny, možná dny, než by ji odevzdala Turakamuovi. Teani si olízla rty a v horku se lehce zapotila. Potěšení z ponížení paní z Acoma slibovalo více, než si dokázala představit v sexu s jakýmkoli mužem, kterého znala. Ale sprostý způsob, jakým ji Mara vyhnala z městského domu, jí odřízl všechny rychlé cesty k pomstě. Nyní neměla Teani jinou možnost než znovu přijmout místo šepa v Jinguově domě. Cítila k obéznímu lordovi z Minwanabi odpor a bude mít potíže s tím, aby vůbec, jeho lichocení přežila; ale jeho dům a dům Acoma byli zapřísažnými nepřáteli. Skrze něj může Teani připravit svou pomstu. Mara zemře, pomalu a bolestivě, nebo, pokud nebude jiná možnost, alespoň hanebně. To, že si její současný pán přeje něco jiného, na věci nic nezmění. Teani už v minulosti změnila zaměstnavatele mnohokrát.

S touto myšlenkou odhodila lhostejně džbán na polštáře a pokynula svým nosičům. Když přecházeli cestu, padlo jí oko na silné, dobře rostlé tělo toho, který šel vpředu. Měl pevné svaly a kráčel jako býk. Teani, kterou vzrušovala vyhlídka na násilí a krutost, se rozhodla, že příští zastávka bude následovat nějakém odlehlém háji po cestě. Trochu si užije; muž a jeho společníci měli stejně zemřít a nevyužít ho pro zábavu by bylo jen promarnění dobrého těla. Kromě toho přesvědčí Jingu několik ran a modřin na její tváři a těle o tom, že ji skutečně přepadli bandité, a ani ho nenapadne, aby ji podezřívá. Při té myšlence se Teani zachvěla očekáváním, když nosiči zvedli její nosítka a pokračovali na své cestě do Svatého města.

O něco dál po cestě do Sulan-Qu se hrnčír zastavil, jako by přepočítával mince, kterými mu zaplatila krásná dáma. Zpod široké krempy klobouku sledoval, jak nosítka mizí, zatímco mlčky uvažoval o tom, proč žena tak otálela, než zavolala své nosiče. Nebylo příjemné uvažovat o snění, které mohlo probíhat hlavou ženy, jako byla Teani. Se znechuceným zamručením si nadhodil hrnce na ramenou. Byl to právě on, kdo přesvědčil jejich pána o tom, že její nadání daleko přesahuje pouhou ložnici, a nenněně tucetkrát ho její práce přesvědčila o správnosti tohoto úsudku. Ale poslední dobou na ní začaly být patrné známky nezávistlosti, sklon k tomu, aby si vykládala rozkazy podle svého. Falešný obchodník na zaprášené cestě plně hluku a lidí přemýšlel o tom, jestli tato vlastnost nesvědčí o narůstající nevyrovnanosti. Nejistotu zaplašil svým obvyklým ekonomickým způsobem: ať už tak nebo onak, Teani přinese domu Minwanabi těžkosti. Pokud se rozhodla změnit věrnost, získá Jingu přinejlepším služebnici, na niž se bude moci spolehnout jen omezeně. Kromě toho se jí, pokud bude dělat problémy, bude moci klidně zbavit.

Podrážděný vahou tyče, která se mu zarývala do ramene, se Čumaka, první rádce lorda z Anasati, obrátil k Sulan-Qu. Z toho, že odeslal Teani zpátky na usedlost Minwanabi, mohou plynout jen výhody; i když je všechny překvapila tím, jak se nečekaně objevila v Buntokapiho městském domě, měl Čumaka za to, že se věci dávají do pohybu správným směrem. Jeho pán s tím nebude souhlasit, ale jeho pán právě ztratil syna. Čumaka tomu nepřikládal žádný význam. Nikdy mu na Buntovi nijak zvlášť nezáleželo, a i když byla ta holka Mara daleko nadanější, než čekal, skutečnou hrozbu představoval dům Minwanabi. V Nejvyšší radě probíhaly změny a s pokračováním Vojevůdcova tažení na Midkemii dostávala Hra čím dál větší spád. Nekonečná hra intrik vždycky zrychlovala Čumakův tep. Bohové, jak já tu politiku miluji, pomyslel si, když kráčel po cestě. Cítil se skoro radostně a začal si do rachocení svého zboží pohvizdovat.

Záhy po svém návratu ze Sulan-Qu svolala Mara poradu. Její nejbližší rádci se shromáždili v jejím pokoji, zatímco venku padal na pastviny a thyzová pole chladný soumrak. Po její pravici seděla Nacoya s rudou páskou ve vlasech na znamení úcty k bohu Turakamuovi, do jehož říše se odebral její zemřelý pán. U každých dveří na statku byly umístěny koše z červeného rákosu, aby Rudý bůh poznal dům žalu a odvrátil zrak od truchlících.

Mara měla oblečeno tradiční roucho téže barvy, ale v jejím chování nebylo po smutku ani stopy. Seděla hrdě a vzpřímeně, když se jí Jican, Keyoke, Papewao a Lujan klaněli a usazovali se na polštáře rozložené na podlaze do kruhu.

Paní z Acoma počkala, až usedne poslední z nich, a pak pohlédla postupně každému do očí. "Víme, co se přihodilo. Nikdo už o tom nemusí mluvit. Ale dříve, než uložíme vzpomínku na Buntokapiho k věčnému odpočinku, chci vám říci toto. Zodpovědnost za to, co se stalo, i za to, co přijde jako následek toho, co se stalo, padá plně na moji hlavu. Nikdo, kdo slouží domu Acoma, se nemusí obávat toho, že by snad jediný okamžik jednal beze cti. Kdyby si kdokoli v Císařství úkradkem šeptal o nečestnosti, veškerou hanbu ponesu jen já sama." Těmito slovy uzavřela Mara úcty se svým mrtvým manželem. Nikdo už nebude znovu uvažovat o tom, jestli nezradil svého právoplatného pána.

Mara se ihned začala věnovat jiným záležitostem. Se zamračeným čelem se obrátila ke Keyokovi. "Musíme urychlit verbování vojáků. Minwanabiho plány jsme dočasně zmařili a musíme teď využít všechny čas, který nám zbývá,

abychom posílili naše postavení."

Velitel vojsk přikývl svým obvyklým úsporným způsobem.

"Je to možné, pokud povoláme každého mladého syna a pokud všichni naši nabídku přijmou. Někteří mohou odpovědět na výzvy jiných domů. Lordi z Minwanabi a Kehotara se stále snaží nahradit oněch tři sta mužů, které na nás vyslali před několika měsíci. Myslím, že během dvou měsíců můžeme bezpečně doplnit stav o dvě stě vojáků - jenže všichni to budou nezkušení chlapci. Další tři sta, která požaduješ, dáme dohromady asi během jednoho roku."

Mara se s tímto musela spokojit; Buntokapi po sobě zanechal značné dluhy a Jican připomněl, že bude zapotřebí času, aby se obnovil původní majetek domu. V době, kdy bude verbování ukončeno, by měly být v pořádku i finanční záležitosti, takže bude dost peněz na výcvik nových válečníků. A s váhavým spojenectvím domu Anasati by se jen málokdo odvážil zaútočit, a nikdo otevřeně.

Jako vždy se vmísila Nacoya s varováním. "Paní, když dům Acoma získá spojení a posílí vojenskou posádku, musíš si dát obzvlášť pozor na nepřímé útoky."

Arakasi souhlasil. "Paní, toho dne, kdy oficiálně skončí tvůj zármutek, ti začnou dohazovači přinášet návrhy různých nápadníků. Když pak některý z těchto synů vznešených rodin přijde na námluvy, je téměř jisté, že v jeho družině bude Minwanabiho agent."

Mara se zachmuřeným výrazem přemýšlela. "Pak musíme zařídit, aby tito agenti nezjistili nic, co by mohli předat svému pánovi."

Porada pokračovala a Mara se pomalu vracela do své dřívější úlohy paní z Acoma. Když temnota zhoustla a sluhové tiše zapálili lampy, byly probrány všechny zprávy a učiněna rozhodnutí; během doby mezi soumrakem a půlnocí tohoto dne se projednalo více věcí než během celého období, kdy byl Buntokapi lordem z Acoma. Na konci Jican vstal s povzdechem očividného uspokojení. Pokud měli ostatní nějaké pocity viny nebo úlevy z Buntokapiho smrti, dobře je skrývali, když vstávali k odchodu. Měli před sebou příliš mnoho nových úkolů. Nacoya, která byla nejpomalejší, se začala zvedat ze svých polštářů jako poslední, ale Mara ji pokynula, aby zůstala. Ostatní byli už téměř u dveří, ale poté, co je požádala ještě o jednu věc, se uctivě zastavili.

Mara se šibalským světlým v očích pozorovala vyčkávané tváře svých nevěrnějších služebníků. "Co byste řekli tomu, kdybych natrvalo jmenovala Nacoyu první řádky ní domu Acoma?" Stará chůva hlasitě zalapala po dechu a Keyokovi se na tváři rozhostil jeden z jeho vzácných úsměvů.

"Toto místo nebylo obsazeno od Jajoranovy smrti," řekla Mara. Její veselá nálada se prohloubila, když viděla Nacoyu, které nikdy slova nechyběla, jak tiše jako ryba otvírá a zavírá ústa.

Arakasi odpověděl první s dvornou úklonou směrem ke staré ženě. "Tato čest a povýšení sluší tvým letům, maticko."

Lujan prohodil šibalskou poznámku, ale Papewaio znal Nacoyu už jako malý chlapec a hluboko v něm tkvěly vzpomínky na její laskavost. V naprostém rozporu s etiketou zvedl starou ženu do vzduchu a roztočil se s ní dokola.

"Běž a oslavuj," zavolala Mara do potěšeného výkřiku své bývalé chůvy. "Protože ještě žádný služebník domu Acoma si nezasloužil povýšení tak jako ty."

"To bych se toho musela nejdříve dožít," řekla bez dechu Nacoya. Papewaio ji opatrně postavil na zem, jako by byla ze skla vyrobeného cho-ja; když Keyoke, Jican a smějící se Lujan obklopili Nacoyu, aby ji objali, uvědomila si Mara, že od smrti svého otce neviděla v tomto domě takovou radost. Lašimo, dej mi moudrost, ať to přetrvá, modlila se; protože ohrožení ze strany domu Minwanabi neskončilo, bylo jen potlačeno nestabilním spojenectvím.

Skončilo tradiční období truchlení a přišli Turakamuovi kněží, aby spálili červené snílky rákosu, které byly umístěny po dobu tří po sobě jdoucích týdnů v koších u dveří. Nad poli domu Acoma se stále ještě vznášel kouř, když dorazil první z dohazovačů, a během dne ležely na stole v pracovně tři ozdobně psané svitky s voskovými pečeti. Mara, která se už s radostí oblékla do jiné barvy než do červené, zavolala k poradě Nacoyu a Arakasiho a vzala do ruky první listinu. Na tváři se jí objevil zamyšlený výraz. "Zdá se, že náš přítel, oblíbený patolízal lorda z Minwanabi, má syna na ženění. Co o něm víš?"

Arakasi, sedící vedle ní, si vzal dokument, který mu podávala. Papír byl napařfémovaný a jeho vůně soupeřila s tou, která sem pronikala otevřenými přepážkami ze záhonu kvetoucích akasi. "Bruli z Kehotara. Jeho otec Mekasi se jej pokoušel oženit už dvakrát, ale oba pokusy selhaly. Nyní chlapec slouží jako velitel hlídky v armádě svého otce, ale nejspíš to není žádný vynikající taktik. Od chvíle, kdy se ujal velení, opouští jeho rota kasárna jen kvůli hlídkám kolem usedlosti." Vrchní špeh poklepal na svitek s lehkým úsměvem na tváři. "Nepokládal bych jej ale za hlupáka. Můžeme očekávat, že bude ve svém doprovodu skrývat dalšího agenta domu Minwanabi nebo vraha."

Mara si od Arakasiho vzala svitek zpátky a kousla se do rtu. Kdyby odmítla uvažovat o nabídce Bruliho z Kehotara, bylo by to veřejné přiznání slabosti. "Buď mě chtějí zstudit, nebo zavraždit," řekla, ale strach, který jí sevřel srdce, v jejím hlase nezazněl. "Navrhují, abychom na návnadu skočili a nechali ji trochu zkysnout."

Nacoya, která byla svou rolí první rádkyně pořád ještě trochu zaskočená, se k tomu nijak nevyjádřila; ale Arakasi vypadal naprosto překvapeně. "To by mohlo být nebezpečné, paní. Mekasi, Bruliho otec, je náruživý hráč, a ne zrovna nejlepší. Už prohrál tolik, že jsou jeho statky z větší části zadlužené. Jeho syn je marnivý kluk, který trvá na tom, aby všechno, co na sebe obleče, pocházelo jen z té nejvyhlášenější dílny, a jeho dvě starší sestry a bratr jsou z úplně stejného těsta. Jejich utrácení na dluh už otce málem zničilo. Dům Minwanabi sice účty vyrovnal, ale vůbec ne z dobročinnosti. To, co činí Mekasiho z domu Kehotara opravdu nebezpečným, je, že odpřisáhl svou věrnost podle starodávného kodexu Tan-jin-qu."

Marina ruka se sevřela na svitku, protože o této podrobnosti nevěděla. Kodexem Tan-jin-qu - výraz ve staré tsuranštině znamenal "doživotní" nebo "až do smrti" - Mekasi připoutal dům Kehotara k domu Minwanabi starobylým druhem vazalství, který byl skoro zapomenut jako historická zvláštnost. Podle tohoto kodexu bylo nemožné závazek, o

něž se v přísaze jednalo, nijak odvolat, měnit nebo upravovat. Pokud Mekasi z Kehotara odpřisáhl tímto způsobem věrnost lordu z Minwanabi, bez zaváhání by na Jinguův rozkaz zabil i své vlastní děti. Přestože byly průvodním jevem Hry rady porušená spojenectví, byl dům Kehotara díky Tan-jin-qu připoután k domu Minwanabi tak, jako by byl součástí jeho držav, daleko pevněji než rodiny jednoho klanu. Jen v případě, že by Mekasi zemřel a plášť lorda domu by přijal jeho nejstarší syn, mohla by rodina jednat o novém začátku. Do té doby není možno dům Kehotara žádným způsobem přinutit ke zradě domu Minwanabi, ať už výhrůžkami, násilím, zastrašováním nebo úplatky.

"Dobrá tedy," řekla Mara a odhodlaně narovnála ramena, "musíme se postarat o to, aby se Bruli pobavil tak, jak je zvyklý." Arakasi se na svou paní vychytrale podíval.

Nacoya, která se pokoušela tvářit neutrálně, protože Mařina slova nebyla myšlena jako žert, řekla: "Soudím, že ses rozhodla poskytnout tomuto návrhu slyšení?"

"Samozřejmě." Mara vypadala zasněně. "Nesmíme tuto předehtu odbýt ve spěchu. Copak bychom si mohli dovolit urazit tak vznešenou osobu, jako je lord z Kehotara?"

"Takže máš plán," usmál se Arakasi pomalu.

Mara mu odpověděla bez jakékoli stopy po veselí. "Ne. Ale ve chvíli, kdy sem přijde ten Jinguův miláček osobně, už ho mít budu - samozřejmě jen v případě, že mi tví agenti dokáží shromáždit o Brulim a jeho rodině tolik informací, kolik budou moci."

Arakasi, který musel její odvahu obdivovat, se naklonil dopředu.

"Bude to drahé. Budeš muset zaplatit účet za ty nejrychlejší muže z Cechu posluš a ti musí být vzati do přísahy a zavázání mlčením, aby z nich nikdo obsah zpráv nedostal úplatky nebo mučení."

"Samozřejmě," odpověděla Mara, i když Jican bude křičet bolestí. Muži, ochotní zemřít za to, že nevyzradí zprávy, které nesou, jim neposkytnou své služby za nic jiného než za chladivý kov. "Postarej se o to okamžitě, Arakasi."

Vrchní špeh rychle vstal a jeho kroky urychlovalo vzrušení. Pro někoho takového svou síť budoval! Pro neohroženého hráče Hry, který se nebojí využít výhody; a navíc byl Mařiným cílem spojenec domu Minwanabi. Náhle mu den připadal nádherný.

Temnota se proměnila ve světlo, když byly odsunuty přepážky a do velkého sálu domu Acoma vstoupil žadatel o manželství. Bruli z rodu Kehotara byl téměř krásný ve své černé zdobené rudé zbroji; a Mara sedící v bohatém obřadním rouchu na stupínku v čele sálu viděla, že zprávy Arakasiho agentů byly přesné. Ten muž byl marnivý jako pták kalei. Měl k tomu dobrý důvod; byl štíhlý a přitom svalnatý, a přestože měla většina mužů ze tří hlavních národů Císařství sklony k zavalitosti, pohyboval se s puvabem tanečníka. Jeho modré oči byly vzácností a tvořily zářející protiklad k jeho černým vlasům a hřejivému úsměvu. To, že by ženu sedící na stupínku, k němuž se blížil, s radostí zabil ve chvíli, kdy by se s ní oženil, nescházelo Maře z myslí, když na kratičký okamžik smutně pomyslela na to, jak se Bruli liší od Bunta.

Nacoya se naklonila dopředu, jako by jí četla myšlenky, a zašeptala: "Tráví víc času tím, že se dívá na sebe do zrcadla než na tebe, dcero."

Mara potlačila úsměv. Její výraz ale zůstal navenek formální, když vítala druhého syna z Kehotara na svém statku.

Po stranách Bruliho nosítek pochodovali dva nehezci vojáci, zatímco dalších šest odešlo do kasáren s vojáky domu Acoma. Mara si byla jista tím, že čestná stráž byla vybrána pro svou nepřitažlivost tak, aby zvýšili kontrast s krásnými rysy svého pána, když kráčeli do blízkosti paní z Acoma.

Jeden z vojáků vystoupil dopředu a jednal jako Bruliho první rádce. "Paní Maro, mám tu čest představit ti Bruliho z Kehotara."

Nacoya stejně obřadně odpověděla. "Paní Mara vítá v našem domě tak ctihodného hosta, jakým je Bruli z Kehotara."

V tom okamžiku se z postranního vchodu vynořila malá postava otrockého posla. Nesl hůl s bílými pruhy, která znamenala důležitou zprávu. Mara předstírala lítost, aby skryla úlevu. "Bruli," řekla rychle. Jsi vítán v našem domě. Můžeš od mých sluhů požadovat cokoli. Postarají se o to, aby ses cítil pohodlně. Teď, když mě omluvíš, nemohu jako paní z Acoma déle odkládat své obchodní povinnosti. Brzy se zase uvidíme - možná zítra?"

Vstala a odhalila svou štíhlost, dosud ukrytou pod obřadními rouchy. Její úklona byla rozhodná a po ní prošla rychle postranní přepážkou a nechala Bruliho z Kehotara s naučenými slovy chvály zamrzlými na rtech a s nechápavým výrazem v obličeji.

Nacoya přesně podle plánu hladce převzala vedení. Věděla, že marnivost je nejslabší stránkou tohoto mladého šlechtice, a tak přistoupila k jeho nosítkám a poplácala jej mateřsky po paži.

Bruliho pohled ztuhl a stále ještě se upíral k přepážce, kterou Mara opustila místnost. "Matko moudrosti, chování tvé paní hraničí s urážkou. Jaká obchodní záležitost může být důležitější než má slova chvály?" Bruli se odmlčel a přihladil si vlasy, jak se ujišťoval, jestli si je nerozcuchal, když si sňal přilbu. "Něco určitě muselo způsobit, že mě paní Mara odbyla takovým způsobem. Řekni mi, co je špatně?"

Nacoya se ubránila úsměvu a odvedla hezkého mladíka do bočního pokoje, kde byly připraveny stoly s vínem a ovocem. "Mladý pane, pojď a občerstvi se. Pak ti řeknu, o čem jsem se ještě nikomu nezmínila, protože si myslím, že jsi velmi hezký a máš skvělé způsoby. Paní Mara je mladá dívka, a přesto už je vdova. Její otec, bratr a manžel byli všichni válečníci, vynikající válečníci, ale také jediní muži, s nimiž se stýkala. Už je unavená muži ve zbroji. Pokud si přeješ získat její přízeň, vrať se do Sulan-Qu a vyhledej ty nejlepší krejčí. Ať ti ušijí krásné šaty z jemných tkanin v jasných barvách. Jsem přesvědčena, že když se zde zítra objevíš v oděvu učence nebo básníka, ale ne válečníka, změníš tím více než čímkoli jiným její chladné přijetí."

Bruli v zamyšlení svraštil čelo. Stát se válečníkem bylo nejvyšším cílem každého tsuranského muže, ale ženy měly vždycky podivné rozmary. Jeho modré oči se rozzářily. "Děkuji ti, matičko. Tvá rada je moudrá." Lítostivě si povzdechl,

když od Nacoyi přijímal víno. "Kdybych měl rozum, mohl bych to předpokládat. Samozřejmě, teď je mi to jasné. Vrátním se zítra a Mara uvidí, že dokážu být dvorný, vytrpělivý a jemný a že nepotřebuji brnění a zbraň, abych předvedl svou mužnost. Děkuji ti."

Nacoya poklepalá Bruliho po paži se lživě nakrčeným obočím. "A hudba, myslím. Na mou paní udělá dojem každý muž, který projeví zájem o umění." Bruli přikývl a podal prázdný pohár sluhovi. "Máš mě díky, matičko. A nyní pochopíš, že nemohu otálet. Když si mám nechat ušít do zítřka nové šaty, musím dorazit do Sulan-Qu během hodiny."

"Jsi snaživý nápadník, hodný pozornosti mé paní." Nacoya zatleskala na sluhy, aby připravili Bruliho nosítka a svolali jeho stráž. Následovala komická scénka, při níž Bruli seřazoval svou čestnou stráž podle velikosti, aby vojáci při pochodu působili harmonickým dojmem lahodícím oku. Když opustil statek, Nacoya se poprvé ve svém životě nedokázala ovládnout. Sehnutá potlačovaným smíchem přešla sál ke vchodu do Mařiných pokojů. Pak už ji smích přemohl. S rukou přitisknutou k ústům pospíchala ke své paní. Kdo jiný než paní domu by využil Bruliho marnivosti a zapracoval ji do svého plánu? Lordové Jingu z Minwanabi a Mekasi z Kehotara brzy zjistí, že záležitosti cti se neřeší jen se zbraní v ruce.

Stále rozveselená Nacoya vstoupila do Marina pokoje, kde už se s paní z Acoma radili Jican a Arakasi. Mara zvedla oči od svítky a všimla si, že si její první rádkyně pevně tiskne ruce na ústa. "Zdá se, že tě něco pobavilo."

Nacoya si pomalu sedla; jehlice, nedbale zasunuté ve vlasech, jí sklouzly na stranu. "Pokud lze nepřítele porazit bez krveprolití, proč by mělo být na škodu užít si při tom trochu zábavy?"

Marina pozornost vzrostla. "Takže náš plán je účinný, matko mého srdce?"

Nacoya živě přikývla. "Myslím, že dokážu Bruliho zaměstnat asi týden a ušetřit tě tak nutnosti urazit dům Kehotara. Ten nápad, o kterém jsme mluvili, vypadá slibně."

Mara kývla na souhlas a vrátila se k přerušnému rozhovoru s Jicanem. "Říkal jsi, že Hokanu ze Sinzawai žádá o dovolení navštívit dům Acoma?"

Hadonra nahlédl do pergamentu, který držel v ruce a který byl psán krásným rukopisem, ale nebyla to ozdobná nabídka k sňatku. "Lord ze Sinzawai píše, že jeho syn tudy bude projíždět cestou ze svého městského domu v Jamaru na hlavní usedlost na severu. Prosí, abys Hokanuovi dovolila navštívit tě."

Mara si Hokanua pamatovala ze své svatby, byl to okouzující hezký muž asi v jejím věku. Nepotřebovala Nacoyinu náповědu, aby si připomněla, že patřil do okruhu mužů, z nichž si vybírala svého budoucího chotě, než se rozhodla pro Buntokapiho.

Znepokojena napjatým Arakasiho výrazem, zeptala se Mara na názor svého vrchního špeha.

"Mohlo by být moudré podporovat Hokanuův zájem. Dům Sinzawai patří k nejstarším a nejvlivnějším rodinám v Nejvyšší radě; dědeček byl válečným náčelníkem klanu Kanazawai, než odešel na odpočinek, pak se jím stal Kamatsu. Dva váleční náčelníci po sobě z jedné rodiny, to je ukázka vzácné obratnosti v klanové politice. Nejsou to žádní záludní hráči. Hry rady, vysoké postavení získali svými schopnostmi a inteligencí a na své cestě se vyhnuli dluhům i krevním mstám. A jsou kromě domu Xacatecas jedinou velkou rodinou, která není ve spojení s Vojevůdcem a domy Minwanabi a Anasati. Ale jsou zapleteni do nějakých intrik Strany modrých kol."

I Arakasi se domníval, že spojení prostřednictvím manželství by domu Acoma prospělo. Ale Mariny zájmy byly čistě politické. "Jakých intrik?"

"Nevím." Arakasi zklamaně rozhodl rukama. "Nemám agenty na takových místech, aby mohli získat důvěrné informace z Modrých kol. Domnívám se, že dělali nějaké kroky k oslabení Vojevůdcova vlivu, protože jsou přesvědčeni, že Almecho má v rukou příliš mnoho moci. Ale od Almechova tažení do barbarského světa tyto snahy téměř ustaly. Dokonce i dům Sinzawai podporuje tažení. Kamatsuův nejstarší syn, Kasumi, je velitelem vojska klanu Kanazawai v Midkemii" - vrchní špeh se zamračil, když vyslovoval cizí jméno - "bojuje proti armádám Crydee v nejzápadnější provincii, kterou barbaři nazývají Ostrovní království."

Mara vždy žasla nad množstvím informací, které si Arakasi dokázal zapamatovat, včetně zdánlivě zbytečných maličkostí. Nikdy si nedělal poznámky ani u sebe neměl žádné seznamy; nikdy nedovolil svým agentům, aby své zprávy psali - kromě vzkazů šifrovaných jako běžné obchodní listiny. A jeho intuice byla neomylná.

"Myslíš si, že Strana modrých kol změnila spojence?" otázala se Mara.

"Ne." Arakasi si byl jist.

"Ve světě Midkemie je příliš mnoho bohatství pro jednoho člověka a Kamatsu je obratný hráč. Předpokládám, že Modrá kola v kritickém okamžiku odvolají svou podporu Spojenectví pro válku a zanechají Vojevůdce s nebezpečně široce roztaženými silami. Kdyby se to stalo, další vývoj by mohl být zajímavý."

Mara ve světle těchto informací znovu posoudila dopis lorda ze Sinzawai a zdráhavě se rozhodla odpovědět záporně. Její plány s Brulim a zmatený stav finančních záležitostí domu Acoma by jí nedovolily věnovat Hokanuovi tolik pohostinnosti, kolik by si zasloužil. Snad později mu pošle pozvání k návštěvě, aby odčinila nynější odmítnutí. "Jicane, řekni písafům, ať napíší odpověď, v níž vyjadřují politování, že nemohu mladšímu synu lorda ze Sinzawai poskytnout v tuto dobu pohostinství svého domu... Po smrti mého pána zůstaly záležitosti na statku ve zmatku, a proto pokorně prosím o pochopení. Dopis podepíšu osobně, neboť právě Hokanua si v žádném případě nepřeji urazit."

Jican si udělal poznámku na tabulce. Pak se zamračil s více než obvyklou odevzdaností. "Je tady záležitost hráčských dluhů lorda Buntokapiho, paní."

Mara unavená sezením vstala a přešla pokoj k otevřené přepážce vedoucí na zahradu. Zahleděla se na květiny a řekla: "Kolik prohrál?"

Hadonra odpověděl bez zaváhání, jako by mu čísla už několik nocí zaháněla spánek. "Sedm tisíc centurií v kovu, dvacet sedm dimi a šedesát pět cinti... a čtyři tenthly."

Mara se otočila tváří k němu. "Můžeme to zaplatit?"

"Jistě, i když se tím omezí naše výdaje na tuto sezónu, až dokud neprodáme obilí z příští sklizně." A s obzvlášť bolestným výrazem dodal: "Budeme muset nakupovat na půjčku."

Ale řemeslníci cho-ja začali vyrábět předměty z nefritu, na trhu velice žádané; půjčky budou moci být splaceny ve velmi krátkém čase. Mara řekla: "Zaplat' hned."

Jican ještě poznamenal: "Je tady ještě záležitost dluhu lorda z Tuscalora."

"Jakého dluhu?" Pozemky domu Tuscalora sousedily s územím domu Acoma na jihu, a pokud Mara věděla, neobchodovaly spolu oba domy už po několik generací.

Jican vzdychl. "Tvůj manžel byl špatný hráč, ale skvělý zápasník. Čtyřikrát porazil Tuscalorova šampióna a lord Jidu pokadě hodně prohrál. Poprvé to bylo třicet centurií a zaplatil v klenotech. Podruhé vsadil pět set centurií a zaznamenal to ve smlouvě, kterou se rozhodl nezaplatit, protože následující dvě sázky zněly na dvojnásobek nebo nic. Jeho zápasník byl poražen; mluvilo se o tom v Sulan-Qu ještě týden. V současnosti nám lord Tuscalora dluží celkem dva tisíce centurií."

"Dva tisíce! To by značně zmenšilo naše finanční problémy."

Jican pokrčil rameny. "Pokud bude mít z čeho zaplatit - už jsem poslal dvě zdvořilé upomínky a nedostal jsem vůbec žádnou odpověď, asi proto, že lord sám si vzal půjčku, než prodá letošní sklizeň."

"Pošli ostře formulovanou žádost s mou osobní pečeti." Mara na okamžik zamyšleně pohlédla stranou a dodala:

"Můžeme hodně ztratit, kdyby chtěl někdo využívat toho, že domu Acoma opět vládne žena. Vzkaz lordu z Tuscalora, že požadují okamžitou odpověď."

Jican přikývl. Mara mu dovolila odejít, a když osaměla, začala přemýšlet o tísnivém pocitu, který v ní vyvolala zpráva o dluhu lorda z Tuscalora. Její jižní soused pro ni nebyl důležitý, nebyl to ani spojenec, ani nepřítel. Ale jeho armáda byla dost velká, aby mohla ohrozit bezpečnost domu Acoma, kdyby spor o dluh přerostl v ozbrojenou srážku. Avšak kdyby nepožadovala, co jí právem patřilo, začalo by se na všech tržištích v Říši šepat o slabosti domu Acoma. Mara si povzddechla. Lord z Tuscalora byl znám svou nedůtklivou a vznětlivou povahou. Neraď ustupoval, a proto ho také Buntokapi přivedl do takových dluhů. Mara doufala, že tentokrát se Jidu z Tuscalora projeví jako rozumný soused.

Mara četla pergamen a hrdlo se jí sevřelo zároveň zlostí i strachem. Arakasi, Keyoke, Papewaio a Nacoya tiše čekali, až dočte odpověď lorda z Tuscalora. Zůstala tiše sedět a poklepávala si svítkem na prsty. Po dlouhé chvíli řekla:

"Tohle nemůžeme nevzít na vědomí. Keyoku, co by můj otec udělal s poselstvím, jako je toto?"

Velitel vojsk řekl: "Muži už by si oblékali brnění." Zahleděl se na Sezuovu dceru a dodal: "Stačí jedno tvé slovo a okamžitě vyrazím, paní."

Mara vzdychla, ani se nesnažila ukrýt úzkost před svými čtyřmi nejbližšími rádci. "Nemohu přijmout tuto provokaci a urážku jako vyhlášení války, Keyoku. Zaplést se teď do spory s domem Tuscalora by znamenalo naši zkázu."

Keyoke ji nevzrušeně pozoroval. "Můžeme vyzkoušet, co je zač."

Mařiny hnědé oči neuhnuly, když se střetly s pohledem velitele vojsk. "Za jakou cenu? Síly domu Tuscalora nejsou tak slabé, abychom tam mohli vtrhnout a neutrpět ztráty." Potřásla hlavou. "Ocitneme se znovu tam, kde jsme byli po smrti otce a Lana? Tentokrát naši nepřátelé nebudou s útokem otálet." V jejím hlase se stále silněji ozývalo zoufalství. "Všechno, co jsem vybudovala, všechno, co jsem protrpěla, přijde nazmar."

Nacoya promluvila s důrazem. "Tak nedělej nic, paní. Ta suma není tak velká, abys pro ni vystavovala sebe a Ayakiho nebezpečí. Vyrovněj se s tím urážlivým mrňousem až tehdy, když budeš mít vítězství jisté."

Mara byla najednou velmi klidná. "Ne, něco udělat musím. Kdybychom ignorovali odmítnutí naší žádosti, oznámili bychom tím všem domům v Císařství, že nejsme schopni reagovat na urážku naší cti." Upustila svítek na stůl, jako by byl otrávený. "Na tohle musíme odpovědět."

Keyoku, ať je celá posádka připravena za svítání vyrazit. Chci, aby se shromáždili co nejbližší hranic domu Tuscalora, ale nesmějí vyplašit jeho hlídky."

Keyoke naklonil hlavu. "Krajina tam není vhodná na boj. A potřebovali bychom dvacet minut, abychom se dostali na statek, kdyby nastaly nějaké potíže."

Mara zachmuřeně pozorovala záhony květin za přepážkou. "Vyšlo by pro mě nastejno, kdyby útok trval pět minut nebo pět hodin. Než byste dorazili, byla bych mrtvá. Ne. Musíme získat výhodu jinak než pouhou vojenskou silou."

Následoval rozhovor o taktice, který se protáhl dlouho do noci. Sluhové přinášeli pokrmy a odnášeli je většinou nedotčené; dokonce i Arakasiho chuť k jídlu se nějak vytratila. Když nakonec Keyoke a Papewaio vyčerpali své znalosti válečného řemesla, navrhla Mara další plán, nebezpečný, ale skýtající naději.

Nacoya utichla s bledou tváří. Papewaio seděl a škrábal si palcem bradu, zatímco Keyoke pouze vypadal ponuře. Ale jen Arakasi skutečně pochopil Marinu hořkost, když propouštěla své rádce se slovy: "Zítří se půjdu setkat s lordem Jiduem. A pokud božové nebudou nakloněni domu Acoma, pak příčinou naší zkázy nebudou intriky domu Anasati nebo zrada domu Minwanabi, ale muž beze cti, který nechtěl splatit své dluhy."

RIZIKA

Mara se zamračila.

Skryla své starosti za vějířem z vyztužené krajky a vydala příkaz k zastavení. Papewaio dal pokyn druhému důstojníkovi a padesáti vojákům doprovodu a její otroci položili nosítka na štěrkovaný dvůr usedlosti Tuscalora.

Mara odtáhla záclony stranou, aby si lépe prohlédla svého nedobrovolného hostitele. Jidu, lord z Tuscalora, byl otlý muž s tváří kulatou jako měsíček a jeho oči lemovaly dlouhé řasy, které jako by patřily ženě. Obě obtloustlá zápěstí měl obeprnuta jadeitovými náramky a vyboulená látka jeho oděvu byla pošita kulatými mušlemi. Když se pohyboval, cinkal jako prodavač hrnců a silná vůně parfémů se kolem něj vznášela v takřka viditelném oblaku.

Od Jicana se Mara dozvěděla, že veškeré Jiduvy zisky pocházejí jen z plodiny keře chocha-la. Vzácná odrůda semen chochy mu zajišťovala jednu z nejdražších a nejvíce ceněných plodin celého Císařství a díky bohatému obsahu minerálů v půdě bylo domu Tuscalora požehnáno těmi nejlepšími plantážemi. Kdyby měl Jidu dostatek rozumu, aby s nimi nakládal organizovaně, byl by bohatý. Místo toho byl jen blahobytný.

Ale mizerné vedení statku nebylo v žádném případě důvodem k tomu, aby bylo možné pokládat vládce domu Tuscalora za neschopného. Hádavá povaha lorda Jidua vedla už několikrát v minulosti ke krveprolití s jeho jižními sousedy. Jen síla domu Acoma za života lorda Sezua držela mužovu agresivní povahu na uzdě. Mara už od první chvíle očekávala problémy a doufala, že se vyhne srážce. I v okamžiku, kdy lorda Jidua zdravila, se celá posádka jejich kasáren kromě několika stráží, pohybujících se po vnějším obvodu jejich pozemků, přesouvala na místo ležící nedaleko hranic domu Tuscalora. Pokud by došlo k boji, vedli by Tasido a Lujan kombinovaný útok na Tuscaloru, zatímco Keyoke měl pod svým velením jednotky, jejichž úkolem bylo chránit domáčí půdu. Kdyby Mařin záložní plán selhal - pokud by se bitva vyvíjela v její neprospěch a dům Acoma by musel ustoupit, aby snížil pokud možno počet obětí - zůstal by dostatek vojáků k tomu, aby bránil Ayakiho do chvíle, než by jej mohl zachránit jeho děd, lord z Anasati. Mara takové myšlenky zavrhlá. Za takových okolností by byla mrtvá a všechno by bylo v rukou bohů - nebo Tecumy z Anasati.

Lord Jidu, kterého uvědomila o jeho návštěvníkovi stráž na hranicích pozemků, se uklonil, aniž by vystoupil ze stínu své verandy. Vůbec jej nevyvedlo z klidu, že Mařina čestná stráž přišla ozbrojená jako do bitvy, když se opřel ledabyle o dveřní rám a řekl: "Paní Maro, tvůj příjezd je neočekávaným potěšením. Čemu vděčím za tu čest?" Jeho tvář se změnila v bezvýraznou masku, když jeho návštěvnice přikázala svým válečníkům, aby se rozestavili kolem jejich nosítek. Pani měla jasně v úmyslu zůstat, přestože nedodržel zdvořilost tím, že ji nepozval do svého domu k občerstvení.

Mara se pod jeho vypočítavým pohledem donutila k tomu, aby promluvila. "Lorde Jidu, mám listinu, kterou jsi podepsal a v níž jsi uznal vůči mému bývalému manželovi sumu dvou tisíc centurií. Můj hadonra se ohledně této záležitosti spojil několikrát během posledních týdnů s tvým hadonrou. Když jsem ti zaslala další dopis, tentokrát psaný mnou osobně, ujal ses věci sám a odpověděl jsi mi urážkou. Přišla jsem si o tom pohovořit."

"Nejsem si tak docela jist tím, že chápu dobře, o čem mluvíš," řekl lord z Tuscalora. Teatrálně odhodil slupku ovoce, které jedl, a zároveň krátce kývl hlavou ke sluhovi, jenž ihned odběhl do domu. V příštím okamžiku vyběhl z jeho postranních dveří posel a zamířil ke skupině staveb, které nemohly být ničím jiným než kasárenami.

"Myslím to," řekla Mara se vši rozhodností, již dokázala dát najevo, "že když jsi mi napsal, že se necítíš být povinován odpovídat na mé další dopisy a že by tě velice potěšilo, kdybych, tě 'přestala otravovat', urazil jsi mou čest, lorde Jidu." Namířila na něj obviňující ukazováček a připomínala v té chvíli svého otce víc, než by si dokázala představit. "Jak se opovažuješ se mnou mluvit jako s nějakou rybářkou od řeky! Já jsem paní z Acoma! Nebudu takové jednání snášet od žádného muže! Dožadují se cti, která mi přísluší."

Lord odstoupil ode dveří a jeho chování už nebylo malátné. Jako by mluvil k dítěti, řekl: "Paní Maro, splácení dluhů se obvykle nevyžaduje tak přímo. Tvůj bývalý manžel to věděl."

Mara sklapnutím zavřela vějíř, protože jí došlo, že ji ten muž zdržuje. V okamžiku, kdy jeho kasárna dostala rozkaz k obraně, se jeho předstírané otcovské chování změnilo. Polkla, s hořkostí se rozhodla a odpověděla s hrdostí hodnou jejich předků. "Můj zemřelý manžel už nevládne, ale ujišťuji tě, že kdyby lord Buntokapi obdržel takovou nezdvořilou žádost o to, aby 'přestal otravovat', prohnal by ti břichem hrot svého meče. Nemysli si, že udělám něco jiného, pokud se mi okamžitě neomluvíš a nevyrovnáš dluh."

Lord Jidu se poplácal po obtloustlém břiše jako člověk, který právě vstal od hostiny. Vychytrale se na Maru podíval a jeho sebedůvěra Maru varovala ještě dříve, než zaslechla rachocení brnění a zbraní vojáků domu Tuscalora spěchajících na dvůr. Papewaio po jejím boku ztuhl. Tohle nebyli žádní líní strážníci, zvyklí jen na hlídky kolem domu, ale vojáci dobře vycvičení dlouhým pobytem na hranicích. Postavili se po obou stranách dveří ve výhodné pozici: v případě útoku by museli lučištníci domu Acoma střílet směrem nahoru a proti slunci.

Lord Jidu se vytáhl do celé výšky své nijak oslnivé postavy a přestal se plácet po břiše. "Pokud si budu myslet, že mě mají tvé požadavky o zaplacení urazit, co pak, paní Maro? Jestliže mě neustále obtěžuješ vymáháním dlužné částky, znamená to, že nevěříš, že jsem schopen svůj dluh zaplatit. Myslím, že jsi nejspíš urazila čest domu Tuscalora."

Toto obvinění způsobilo, že vojáci u dveří položili ruce na jílce svých mečů. Jejich disciplína byla bezchybná; a jejich připravenost k boji visela ve vzduchu jako hmatatelné napětí. Papewaio dal pokyn doprovodu domu Acoma a stejně hladce jako se stráž v zelených brněních semkla kolem nosítek své paní, nyní vystrčila na obranu štíty ven. Mara, obklopená muži, kteří se potili nervozitou a odhodláním, odolala nutkání otřít si své zvlhlé dlaně. Cítil její otec stejný

strach, když útočil v barbarském světě a věděl, že jej očekává smrt? Mara bojovala o to, aby udržela vnější klidný vzhled. Vyhlédla mezi okraji štítů své stráže a podívala se pevně na lorda z Tuscalora. "Pak se shodujeme v tom, že něco musíme vyřešit."

Na Jiduově horním rtu se zaleskl pot, přestože jeho oči neztratily bojovný výraz. Luskal prsty a okamžitě se řada jeho vojáků přikrčila k útoku. Papewaio skoro neslyšně zamumlal ke svým mužům rozkaz k udržení pozic. Ale zapřel se patami do země a za nosítky zaslechla Mara pohyb. Mimo dohled od domu se tam krčil lučištník a čekal na znamení. Potichu napnul svou tětivu a Mara cítila, jak ji čepel strachu bodla do srdce. Papewaio se připravoval k boji a jeho instinkty ve věcech války byly neomylné.

Odpověď lorda Jidua ji ale jen znervóznila. "Mluvíš odvážně na toho, kdo sedí hluboko v srdci pozemků domu Tuscalora." Mara se ve svých nosítkách vztyčila a zůstala nehybně stát ve sinečném svitu. "Pokud nebude učiněno zadost cti domu Acoma, musí odpovědět krev." Oba vládci se navzájem měřili pohledem; pak lord Jidu pohledem přejel jejich padesát vojáků. Jeho vlastní jednotka byla třikrát početnější a nyní už jsou určité připraveny i záložní jednotky a čekají na rozkazy svých velitelů útoku, aby vyrazily k hranicím pozemků, odkud byl hlášen pohyb jednotek oděných v zeleni domu Acoma, Lord z Tuscalora nakrčil obočí s gestem, které přinutilo všechny jeho sluhy, aby se schovali v bezpečí domu. "Prolitá krev bude krví domu Acoma, paní!" A, mužovy tlusté ruce se zvedly a pokynuly k útoku.

Z pochev vylétly meče a lučištníci domu Tuscalora vypustili salvu šípů v okamžiku, kdy se první řada vrhla do útoku. Mara zaslechla, jak z hrdel jejich vojáků zazněl válečný pokřik; pak ji Papewaio postrčil dolů a stranou mimo bojovou linii. Ale jeho snaha přišla příliš pozdě. Mara na svém nadloktí ucítila náraz, který ji napůl otočil. Padla dozadu skrze záclony svých nosítek a na polštáře a z paže jí trčel šíp s modrými péry domu Tuscalora. Zatočila se jí hlava, ale nevykřikla.

Zdálo se, že se nad ní roztočila obloha, když se jí udělalo nevolno a kousek od ní její vojáci srazili štíty k sobě jen okamžik předtím, než na ně zaútočili nepřátelé.

Zbraně se srazily a štíty zazvonily. Pod napjatým nohama zarachotil štěr. Skrze mlhu závratě se Mara soustředila na to, že lučištník domu Acoma ještě nevypustil svůj šíp. "Pape, signál," řekla se zaťatými zuby. Vlastní hlas jí připadal slabý.

Její silný velitel útoku ale neodpověděl. Mara zamrkala a vytřela si pot z očí, pak přivřela oči a dívala se proti záři slunce a víření zbraní, dokud nezahledla jeho přílbu s chocholem. Ale Papewaio k ní nemohl přijít, protože byl obklíčen nepřáteli. Zatímco se na něj Mara dívala, odpravil jednoho tím, že mu probodl hrdlo a hned nato přeskočili svého umírajícího druhu dva další vojáci v modři domu Tuscalora. Bylo jasné, že Jidu svým vojákům vydal rozkaz, aby se zbavili jediného důstojníka v naději, že by jeho smrt mohla Mařinu stráž uvrhnout ve zmatek.

I při své bolesti musela Mara obdivovat chytrost takové taktiky. Mnohem mužů domu Acoma bojovalo kvůli obrovskému nárůstu počtu vojáků a nedostatku zkušenosti na bitevním poli se svými druhy poprvé. A pod soustředěným a rozhodným útokem Jiduových nejlepších válečníků byl i Papewaio zle tísněn. Mara zaťala zuby. Jen minuty zbývaly do okamžiku, kdy nepřátelé její stráž přemohou, a plán, kterým se chtěla vyhnout masakru, musel být uveden do chodu.

Stiskla postranici nosítek, ale i tento malý pohyb způsobil, že se šíp v její paži otřel o kost. Celým tělem jí projela vlna bolesti; skrze zaťaté zuby zasténala a celou svou vůli se vzepřela mdlobám.

Jako by přímo nad její hlavou zaskřípěly čepele mečů. Pak se voják stráže domu Acoma zapotácel a padl dozadu a dírou v jeho brnění stříkala na zem krev. Jeho rty se pohnuly v modlitbě na cestu k Čočokanovi a ruka na jílci meče ochabla. Mara cítila, jak ji v očích páli slzy. Takhle musel zemřít její otec a Lano; myšlenka na malého Ayakiho, nabodnutého na nepřátelské kopí, změnila její nevolnost v zuřivost.

Natáhla se a vzala do ruky propocený jilec meče padlého vojáka. Použila čepel jako oporu a vztyčila se na kolena. Slunce ji páliло a oči ji bolely. Vlnami slabosti spatřila, že nešťastný šíp zasáhl jejího jediného lučištníka. Ležel a sténal s rukama zaťatými do břicha. A signální šíp, který měl zavolat na pomoc Tasida a Lujana, ležel nepotřebný u jeho nohou.

Mara zasténala. V uších jí zněly výkřiky a zvuk ostří narážejícího na jiné ostří jí připomínal zvuk bubnů v Turakamuově chrámu. Papewaio vykřikl rozkaz a vojáci domu Acoma, kteří byli schopni udržet řady, z nutnosti ustoupili přes stále ještě teplá těla svých druhů. Mara se pomodlila k Lašimě o sílu a sáhla nejistými rukama po luku padlého vojáka.

Luk z rohoviny byl těžký a neohrabaný a šíp jí ve zpocených rukou klouzal. Mara jej s neobratnou rozhodností nasadila. Ruka se jí na tětívě zachvěla a šíp se začal posunovat. Dokázala jej znovu vrátit do středu, ale nával krve do hlavy jí na chvíli zatemnil zrak.

Donutila se pokračovat podle hmatu. Po troškách se jí zrak vracel; na její nosítka dopadl další muž a jeho prýstící krev zbarvila záclony do ruda. Mara pozvedla luk a snažila se jej přes svou slabost a bolest napnout.

Její snaha ale nebyla úspěšná. Ramenem jí projela trhavá bolest a rty se jí stáhly při výkřiku, který nedokázala potlačit. Zavřela oči naplněné slzami hanby a zkusila to znovu. Luk jí připadal tvrdý jako vyschlý kořen. Tělem jí projela mučivá křeč a vědomí jí zakryla slabost jako temný mrak. Za křiku mužů a řinčení zbraní se snažila napnout luk, který by byl nad její síly, i kdyby nebyla zraněna.

Náhle jí pomohly něčí paže. Kolem jejích ramenou se natáhly silné ruce a sevřely se pevně na prstech, jimiž svírala luk a tětivu. A jako zázrakem se mužova síla spojila s její a tětiva se natáhla, zastavila a uvolnila.

S jekem, slyšitelným i přes zvuky bitvy, vzlétl signální šíp k obloze; a paní z Acoma se v mdlobách zhroutila do klína muže s poraněnou nohou, který by, pokud by nebylo její chytrosti a úsilí, zemřel v lesích jako zločinec. Položil stíhlé tělo své paní na prachem pokryté polštáře nosítek. Pruh látky, jímž si chtěl původně obvázat nohu, nyní přitiskl na krvavou skvrnu, vytékající z rány po šípů na Mařině rameni, zatímco kolem nich postupovali vojáci domu Tuscalora vstříc vítězství.

Lord Jidu si nevšímal chlazeného ovoce vedle sebe a dychtivě se ve svých polštářích naklonil kupředu. Pokynul otrokovi, aby ho ovíval vějířem, a sledoval závěr bitvy probíhající na jeho dvoře. Vzrušením se mu orosilo čelo v očekávání blížícího se vítězství - ačkoli se mu zdálo, že nepřichází tak brzy, jak očekával. Mnoho jeho nejlepších válečníků krvácelo na štěrkovaných cestičkách a nemálo z nich padlo mečem černovlasého důstojníka domu Acoma, který bojoval s rukama zbarvenými do ruda až po zápěstí. Vypadalo to, že je neudolatelný, jeho meč se zvedal a klesal se smrtící pravidelností. Ale vítězství připadne domu Tuscalora bez ohledu na důstojníkovu mistrovství v zabíjení. Muži po jeho boku jeden po druhém padali přemoženi značnou přesilou. Na malou chvíli Jidu zvažoval, jestli by ho neměl nechat zajmout, neboť jeho hodnota v aréně by vyrovnala náklady na tuto bitvu. Pak ale lord z Tuscalora tuto myšlenku zavrhl. Bude nejlepší ukončit to rychle. Byl tady stále ještě problém s dalšími vojáky domu Acoma, kteří teď bezpochyby útočí přes hranice jeho pozemků na povel toho signální šípů. Alespoň že jeden z jeho lučištníků zasáhl jejich paní. Možná, že už vykrvácela.

Lord Jidu si vzal z podnosu pohár s nápojem. Dlouze se napil a potěšené si povzdechl. Otázka dluhu, který si přivodil sázkami s lordem Buntokapim, spěje k lepšímu závěru, než v jaký mohl doufat. Možná získá i natami domu Acoma a uloží ho vrchní stranou dolů vedle kostí svých předků. Pak lord Jidu pomyslel na Tecumu z domu Anasati, který o této bitvě vůbec nevěděl. Smích roztřásl jeho tučné hrdlo. Zajmout toho spratka z domu Acoma a přinutit Tecumu, aby splnil jeho podmínky. Chlapce výměnou za to, že dům Anasati stáhne svou podporu Spojenectví pro válku. Jidu se při této myšlence usmál. Velká hra uděluje rány silným stejně jako slabým; a každé spojenectví s Vojevůdcem je třeba překazit, protože válka odvádí peníze z obchodu s chochou a cpe je do kapes výrobců zbraní a brnění.

Ale všechny tyto úvahy závisejí na vítězství a vojáci domu Acoma projevovali znepokojivou neochotu zemřít. Možná, pomyslel si Jidu, že odvelil příliš mnoho mužů k odrazení útoku na hranici. Obě strany utrpěly ztráty, ale poměr sil teď byl o něco více než dva ku jedné ve prospěch domu Tuscalora. Zelený chochol důstojníka domu Acoma znovu couvl a první velitel útoku domu Tuscalora vydal svým mužům povel k obklíčení. Zůstala už jen hrstka vojáků, kteří obklopili Marina nosítka a mávali meči ve znavených rukách. Jejich konec byl neodvratný.

Pak přiběhl ke statku muž sotva popadající dech. Padl na tvář u nohou svého pána. "Lorde, jednotky domu Acoma pronikly na plantáže a pálí keře chocha-la."

Jidu zuřivě vykřikl na svého hadonru; ale následovala ještě horší zvěst. Posel zalapal po dechu a dokončil svou zprávu. "Dva velitelé útoku domu Acoma stojí se třemi sty válečníky mezi hořící úrodou a řekou. Nikdo z našich lidí se přes ně nemůže dostat, aby bojoval s ohněm."

Lord z Tuscalora vyskočil na nohy. Teď byla situace kritická; keře chocha-la rostly nesmírně pomalu a trvalo by celý jeho život, než by nové pole začalo dávat dostatečnou úrodu. Kdyby keře shořely, nemohl by svou úrodou zaplatit půjčku. Zkáza by navštívila Jiduův dům a bohatství domu Tuscalora by se obrátilo v prach.

Lord z Tuscalora mávl na vyčerpaného posla, aby mu uhnul z cesty, a vykřikl na svého sluhu: "Zavolej z kasáren záložní jednotky! Pošli je k řece, ať dělníkům proklestí cestu!"

Chlapec odběhl; a najednou skutečnost, že Mařin doprovod byl blízko porážce, ztratila říz. Ranní obloha zlověstně zčernala kouřem a sazemi. Požár byl založen zkušeně. Lord Jidu se téměř srazil s druhým poslem, který přiběhl s další zprávou, že zakrátko už budou škody nenapravitelné - pokud vojáci domu Acoma neuvolní přístup k vodě.

Jidu zaváhal a pak dal znamení trubači. "Zatrub k ústupu!" přikázal mu hořce. Mara ho přinutila, aby se těžce a trpce rozhodl mezi dvěma možnostmi: buď se vzdát cti a připustit hanebnou porážku, nebo Maru zničit za cenu zkázy celého svého domu.

Herold zatroubil řadu tónů a velitel útoku domu Tuscalora se otočil v naprostém úžasu. Konečné vítězství bylo na dosah a jeho pán dává rozkaz k ústupu. Tsuranský smysl pro poslušnost ho však přiměl okamžitě couvnout od obklíčených stráží domu Acoma.

Z padesáti vojáků, kteří přišli na statek Tuscalora, jich teď méně než dvacet stálo před zakrvavenými nosítky své paní. Jidu vykřikl: "Žádám o příměří."

"Přednes paní z Acoma formální omluvu," zavolal důstojník se zeleným chocholem, který stál s mečem připraveným k pokračování boje. "Učiň její cti zadost, lorde Jidu, a válečníci domu Acoma odloží zbraně a pomohou tvým lidem zachránit úrodu."

Lord z Tuscalora přešlapoval z nohy na nohu rozrušený zjištěním, že byl přelstěn. Ta dívka v nosítkách měla tohle všechno od začátku naplánováno; jaký teď nastal zlomyslný zvrat situace. Kdyby Jidu rozvažoval, kdyby ztrácel čas tím, že pošle sluhu zjistit rozsah škod, aby rozhodl, jestli má nějakou naději na průlom, mohl by ztratit všechno.

"Uznávám čest domu Acoma," vykřikl lord Jidu, i když mu pocit pokoření křivil tvář, jako by polykal nezralé hrozny. Jeho první velitel útoku dal s nechutí rozkaz svým válečníkům, aby sklonili zbraně.

Vojáci domu Acoma spustili štíty, kterými tvořili nepropustnou zeď kolem nosítek; byli zesláblí, ale hrdí. Papewaiovy oči vítězně zářily, ale když se otočil, aby se o své vítězství podělil se svou paní, jeho potem zbrocená tvář ztuhla. Rychle se sehnul se zkrvaveným mečem zapomenutým v ruce; a na poslední zoufalý okamžik si lord z Tuscalora přál, aby mu bylo štěstí nakloněno. Protože pokud by pani Mara zemřela, byl by dům Tuscalora zničen.

Mara se nadzvedla, bolela ji hlava a paži měla jako v ohni. Voják domu Acoma ji obvazoval kusem záclony z nosítek. "Co..." začala slabě.

Najednou se nad ní objevila Papewaiova hlava. "Má paní?"

"Co se stalo?" zeptala se chabým hlasem.

"Jak jsi doufala, Jidu odvolal své vojáky, když byly ohroženy jeho plantáže." Ohlédl se přes rameno na svou zdecimovanou a zesláblou jednotku a řekl: "Jsme stále v nebezpečí, ale myslím si, že v tomto okamžiku jsi ve výhodnější pozici. Musíš si promluvit s Jiduem, než se situace obrátí k horšímu."

Mara potřásla hlavou a dovolila Papewaiovi, aby ji zvedl z nosítek. Nohy ji zradily. Zůstala viset na paži svého velitele útoku a pomalu se belhala přes zkrvavený dvůr k místu, kde stáli vyrovnaní její zbývající vojáci. Viděla rozmazaně. Několikrát zamrkala, aby se jí vyjasnil zrak, a pak si všimla štiplavého zápachu. Kouř z hořících plantáží se zvedal nad statkem jako mrak.

"Maro!" Jiduův výkřik byl zoufalý. "Navrhuji příměří. Naříd' svým mužům, ať ustoupí od mých polí, a já přiznám, že jsem chybil, když jsem odmítl uznat svůj závazek."

Mara pozorovala otylého nervózního muže a chladnokrevně obracela situaci ve svůj prospěch. "Zaútočil jsi na mě bez důvodu. Myslíš, že když uznáš svou chybu, odpustím ti pobití mých dobrých mužů za to, že mi zaplatíš, co mi dlužíš?"

"Naše spory můžeme urovnat později," vykřikl Jidu se zrudlou tváří. "Moje pole hoří."

Mara přikývla.

Papewaio dal znamení mečem a jeden z vojáků vypustil další signální šíp. Mara se pokusila promluvit, ale slabost ji přemohla. Zaseptala něco Papewaiovi, který zvolal: "Má paní říká, že naši lidé uhasí ohně. Ale stále budou připraveni se zapálenými pochodněmi. Když se tady stane něco špatného, z polí chocha-la zůstane jen popel."

Jiduovy oči divoce tékaly, když se zoufale snažil vymyslet způsob, kterým by ještě mohl získat nějakou výhodu. Na dvůr přiběhl otrhaný, od sazí umazaný posel. "Pane, vojáci domu Acoma odrazili naše muže. Záložní jednotky nedokázaly získat přístup k řece."

Lord domu Tuscalora ztratil odhodlání. Bolestně vzdychl, klesl do svých polštářů a začal si třít ruce o buclatá kolena. "Dobře, Maro. Přijímám nevyhnutelné. Vyhovím tvým přáním." Svému prvnímu veliteli útoku řekl: "Složte zbraně."

Lord domu Tuscalora znepokojeně vzhlédl, když Mara změnila polohu, aby ulehčila zraněné paži. Paní z Acoma odmítla Jiduovu nabídku nechat se ošetřit jeho ranhojičem; raději si dala přiložit prozatímní obvaz, který vyrobil Papewaio. Vojáci domu Acoma zůstávali na plantážích chocha-la a velitel vojsk domu Tuscalora potvrdil to nejhorší. Kdyby byli donuceni k ústupu, opět by pole zapálili. Jidu se zpotil a zoufale se snažil vysvětlit celou záležitost jako nedorozumění. "Byla to dohoda mezi dvěma muži, paní. Uzavřel jsem s tvým zemřelým manželem hodně sázek. Někdy vyhrál on a jindy zase já. Nechávali jsme sumy nahromadit, a když jsem vyhrál sázku já, dluh se snížil. Kdybych někdy později vyhrál více, měl by u mě tvůj manžel dluh za stejných podmínek. Byla to prostě taková... dohoda mezi muži."

"Nu, já nehraji, lorde Jidu." Mara se zamračila a upřela hněvivé oči na svého nedobrovolného hostitele. "Myslím, že bychom měli prostě okamžitě vyrovnat dluh... společně s vyrovnáním za škodu, kterou utrpěla moje čest. Dnes umírali vojáci domu Acoma."

"Žádáš po mně nemožné!" Lord domu Tuscalora rozhodil baculatýma rukama v naprosto netsuranském gestu zoufalství.

Mara zvedla obočí. "Pořád ještě bys raději nevyrovnal dluh?" Výmluvně se podívala na vojáky domu Acoma, kteří se shromáždili nedaleko nich a v jejich středu stál lučištník se signálním šípem na těživě, připravený vystřelit. Jidu se zahleděl na ozdoby z mušlí, které měl našít na sandálech. "Uh, paní... je mi moc líto, že jsem ti způsobil nepříjemnosti. Ale výhrůžky nemohou změnit skutečnost, že nejsem schopen v této chvíli vyrovnat dluh. Samozřejmě, uspokojím tvé požadavky v okamžiku, kdy mi to okolnosti dovolí. Na to máš mé nezvratné slovo."

Mara seděla velmi klidně. V hlase se jí ozval tvrdý a hořký tón. "Nejsem v tomto okamžiku příliš nakloněna trpělivosti, lorde Jidu. Jak brzy mohu očekávat tvé vyrovnání?"

Jidu vypadal rozpačitě, když připouštěl: "V poslední době jsem musel čelit mnoha problémům, paní Maro. Ale mohu ti bezpečně slíbit náhradu v okamžiku, kdy bude letošní úroda dodána na trh."

Pokud bude vůbec dodána na trh, pomyslela si Mara jedovatě. Zůstala sedět. "Ke sklizni chocha-la nedojde v nejbližších třech měsících, lorde Jidu. Očekáváš, že budu do té doby čekat na své dva tisíce centurií v kovu - a na mé odškodnění?"

"Ale to přece musíš," vykřikl zahanbeně lord z Tuscalora. Nervózně pokynul malému, vyhublému muži, který seděl po jeho boku. Sijana, hadonra domu Tuscalora, zašustil svítky s hrubým přehledem financí statku. Zaseptal něco zuřivě do ucha svému pánovi a vyčkává ve se odmlčel. Lord Jidu se s obnovenou sebedůvěrou poplácal po břiše. "Ve skutečnosti bych mohl, paní, zaplatit dva tisíce centurií hned - společně s dalšími pěti sty za škodu, kterou jsi utrpěla. Ale jednorázová platba takové částky by mě naprosto zbavila možnosti nákupu semen pro sazbu na příští rok. Lord Buntokapi tohle všechno chápal a slíbil mi výhodný platební kalendář; měl jsem platit pět set centurií ročně po dobu následujících čtyř let - dohromady pět let, aby se pokryly úroky." Hadonrovo spokojené pokývání hlavou se změnilo v úlek; Jiduovi začal od límce do tváře stoupat temný ruměnc, když si uvědomil, is právě protiřečil svému původnímu tvrzení, že měl být dluh splacen z výher v budoucích sázkách. Aby se Mara nechopila této malé, ale ostudné lži, dodal rychle: "Zaplatím úroky, samozřejmě."

Rozhostilo se tiživé ticho, které rušil jen Jiduův sípavý dech a skoro neslyšné zaskřípání Papewaiova brnění, když přesunul váhu z jedné nohy na druhou. Mara zdravou rukou rozevřela vějíř a její chování bylo jedovatě milé.

"Dohaduješ se jako lichvář, zatímco před tvými dvěma leží mrtví vojáci domu Acoma? Pokud ti můj zemřelý manžel nabídl, abys splácel dluh postupně, budiž. Ukaž mi smlouvu a budeme se držet termínů."

Jidu zamrkal. "Ale naše dohoda byla ústní, paní Maro, byl to slib jednoho šlechtice druhému."

Vějíř se ve vzduchu zachvěl, když Mara potlačila hněv. "Nemáš žádný důkaz? A přitom se chceš handrkovat?"

Jidu se při pomýšlení na pole, která jsou držena jako rukojmí, rozhodl nehovořit znovu o záležitostech cti. "Máš mé slovo, paní."

Mara sebou trhla. Lord z Tuscalora vytvořil situaci, kdy jej mohla nazvat jedině krivopřísežníkem, což byla pro kteréhokoli vládce nepřijatelná věc. Etiketa vyžadovala, aby paní z Acoma uznala dohodu a tím nezískala v následujících třech měsících nic a i pak jen jednu pětinu dluhu, nebo aby pokračovala v nesmyslném boji.

Vějíř v její ruce se zastavil. "Ale tvůj dluh už byl dávno splatný, lorde Jidu," řekla. "Vinou tvého hadonry, který tě opomněl včas zpravit o tvém závazku, jsme se teď ocitli ve slepé uličce. Ale já už nebudu trpět další průtahy nebo tvá pole lehnou popelem."

"Co navrhuješ?" zeptal se slabě.

Mara si opřela svůj krásný vějíř o koleno. Ačkoliv ji zranění trápilo, usoudila, že přišel nejvhodnější okamžik k předložení jejích požadavků, dříve než se Jidu vzpomene. "Můj pane, máš ve svém vlastnictví malý pruh země mezi mými severními a jižními pastvinami, který protíná vyschlé koryto potoka."

Jidu přikývl. "Znám ten pozemek." Jednou už nabídl toto území k prodeji Mařinu otcí; Sezu tehdy odmítl, neboť pozemek považoval za bezcenný. Břehy vyschlého potoka byly kamenité a podemleté, a příliš strmé, než aby se daly zúrodnit. Na tváři pána domu Tuscalora se objevil prohnáný výraz. "Hodila by se ti ta půda, má paní?"

Mara zamyšleně poklepávala vějířem. "Nedávno jsme dali svou horní pastvinu k užívání úlu cho-ja. Takže by se Jica-novi mohlo nějak hodit, kdyby byly obě pastviny spojeny, možná dřevěným mostem, po němž by mohla přecházet telata needer, aniž by si poranila nohy." Připomněla si kratičkou poznámku, kterou načmáral lord Sezu na okraj jedné z nejpotrhanějších map, a potlačila úsměv. Jako by poskytovala nějaký ústupek. Mara dodala: "Lorde Jidu, smažu tvůj dluh výměnou za tento pás země a veškerá práva s ním spojená. Také odpřísáhneš, že se po zbytek svého života nikdy nepostavíš proti domu Acoma."

Svrasklý hadonra ztuhl ve špatně skrývaném zděšení; něco zašeptal svému pánovi do ucha. Lord z Tuscalora jej vyslechl a pak se na Maru falešně usmál. "Souhlasím, pokud bude vozům domu Tuscalora povolen přístup k Císařské silnici."

Paní domu Acoma odpověděla s graciózním mávnutím svého vějíře. "Ale samozřejmě. Tví dělníci mohou s tvými vozy projíždět údolím, kdykoli si budou přát, lorde Jidu."

"Dojednáno!" Tváře lorda Jidua se roztáhly v úsměvu. "Dávám ti na to své slovo! A rád." Pak se jí hluboce uklonil v pokusu o uvolnění napětí. "Také tleskám tvé odvaze a moudrosti, paní, díky nimž bylo mezi našimi dvěma domy uzavřeno pevnější pouto."

Mara pokynula Papewaiovi, který jí pomohl vstát. "Odpřísáhneš to, Jidu. Nech přinést rodinný meč."

Na okamžik byl vzduch opět naplněn napětím, protože Mara veřejně požadovala místo prostého ujištění tu nejsvětější přísahu. Lord Jidu se ale ve chvíli, kdy byly pozemky domu Tuscalora plné vojáků v zelených brněních, neodvážil protestovat. Poslal sluhu, aby donesl starodávny meč jeho předků, starý jako Císařství samo, vyrobený ze vzácné oceli a chráněný obyčejnou pochvou ze třtinového dřeva. Zatímco Mara a její důstojník přihlíželi, položil lord z Tuscalora ruku na jílce a pronesl přísahu, kterou jménem svých předků potvrdil svůj slib.

Mara, konečně uspokojená, pokynula svým vojákům. Ti jí pomohli nastoupit do nosítek potřísněných krví. Když se usadila na polštářích, vypadala její tvář velice bledě. Její doprovod ji opatrně zvedl na ramena. Když se chystali odnést svou zraněnou paní domů, pokynula Mara lordu z Tuscalora. "Dluh byl spravedlivě vyrovnán, Jidu. S radostí řeknu každému, kdo o to požádá, že lord z Tuscalora je čestný muž, který svým závazkům dostojí." A významně dodala: "A plní své sliby. Všichni víme, že na tvé slovo se lze spolehnout."

Lord z Tuscalora se osten její kousavé poznámky nedotkl. Podcenil ji a následkem této chyby ztratil velkou část své vážnosti. Ale přinejmenším se o šrámu na jeho cti nikdo nedozví, a za toto malé milosrdenství poděkoval nebesům.

Když se její družina dostala bezpečně z domu Tuscalora, zavřela Mara oči a skryla tvář v dlaních. Znepokojený Papewaio přistoupil blíže k nosítkům. "Vzala jsi na sebe veliké riziko, má paní, a zvítězila jsi."

Marina odpověď byla zdušena jejími dlaněmi. "Mnoho statečných mužů zahynulo."

Papewaio přikývl. "Ale zemřeli jako válečníci, paní. Ti, kteří získali čest splněním tvých příkazů, tě budou velebit před tvářemi bohů." Pak umkl, protože se mu zdálo, že se nosítka zachvěla. "Má paní?"

Papewaio nahlédl do nosítek, aby zjistil, co trápí jeho paní. Mara s tváří v dlaních vzlykala hněvem. Papewaio jí poskytl čas, aby se vyplakala, a pak řekl: "Když zaplavíme koryto potoka, bude mít lord Tuscalora problémy při dopravě zboží i na trh." Mara spustila ruce. Navzdory zarudlým očím a bleďé tváři triumfálně zazářila. "Pokud Jidu bude muset obcházet celou rokli, aby se dostal na Císařskou silnici, jeho chocha-la zplesniví dřív, než ji doveze do Sulan-Qu. To způsobí mému lordu z Tuscalora nemalé potíže, protože pochybuji, že bude mít dost peněz na to, aby zaplatil mýtné, které budu za použití svého mostu požadovat." Když na ni Papewaio zvědavě pohlédl, dodala: "Slyšel jsi, jak Jidu odpřísáhl, že se nikdy nepostaví proti domu Acoma? Tak tohle je začátek. Ten tlustý pes se stane mým prvním vazalem. Ještě letos, Pape, ještě letos."

Velitel útoku domu Acoma pochodoval vedle nosítek a uvažoval o tom, co všechno dokázala tato mladá žena vykonat od doby, kdy doprovázel Keyoka do chrámu, aby ji přivedli domů. V duchu přikývl. Ano, Jidu z Tuscalora bude muset před Marou pokleknout, nebo přijde o svou úrodu. Taková byla hra a Mara získala vítězství. O tom nemůže být pochyb.

Jasně pomalovaná nosítka stojící na dvoře statku potvrzovala, že Bruli z Kehotara očekává paní z Acoma. Mara ovládla své podráždění. Právě se vrátila z návštěvy královny cho-ja, která jí darovala vynikající hojivou mast na její zraněnou paži. Mara propustila nosiče a stráž. Musí konečně osobně pozdravit Bruliho a omluvit svou nepřítomnost, jinak by riskovala urážku domu Kehotara. Což by podle Mary mohl být jeden z důvodů, proč lord z Minwanabi vyslal mladšího syna svého vazala na usedlost domu Acoma.

Misa, nejhezčí z jejích komorných, už na ni čekala s hřebenem a kartáčem. Přes předloktí měla přehozenou bohatě vyšívanou pláštěnku, jejíž barvy dokonale ladily s tmavými očima její paní. Mara rozpoznala Nacoyinu ruku, která ustanovila tento uvítací výbor, a bez protestu se podřídila. Jen s lehounce nakrčeným obočím si nechala upravit vlasy

do bohatého účesu ozdobeného sponami vykládanými drahokamy. Pod pláštěnkou skryla bílý obvaz, který chránil ránu na její paži. Mara pokynula Mise, že může odejít, a vydala se do velkého sálu, kde Nacoya během její nepřítomnosti bavila jejího hosta.

Když vstoupila, syn lorda z Kehotara vstal a formálně se jí uklonil. Měl oblečené drahocenné roucho posité safíry s vysokými rozparky na lemu a rukávech, které vystavovaly na odív jeho nohy a paže.

"Bruli, jak mě těší, že tě opět vidím." Mara usedla na polštáře naproti mladému muži, ohromená změnou jeho vzhledu. Byl to skutečně přitažlivý muž. V duchu usoudila, že většina mladých paní by byla polichocena, ba dokonce nadšena, kdyby se stala terčem pozornosti tohoto mladíka. Měl zářivý úsměv a nepopiratelné kouzlo. Svým způsobem byla škoda, že se narodil ve vznešené rodině, protože by se mohl snadno uplatnit jako profesionál v Rákosové čtvrti a získat značné bohatství prodejem svých půvabů zámožným zákaznicím.

"Má paní, jsem šťasten, že se s tebou mohu opět setkat." Bruli se usadil a spořádaně si zasunul sandály pod lýtka. "Doufám, že ta obchodní záležitost s tvým sousedem dopadla dobře."

Mara nepřítomně přikývla. "Byl to jen malý dluh lorda Jidua mému zemřelému pánu Buntokapimu, který bylo třeba vyřídit. Ta věc už se vyřešila."

V očích mladého muže se navzdory jeho unylému výrazu objevila jiskra zájmu. Mara neztrácela ze zřetele, že sám Bruli může být agentem domu Minwanabi, a snažila se odvést jeho pozornost od svého sporu s lordem Jiduem. "Můj ranní výlet mě unavil a rozehlál. Pokud se budeš chtít ke mně připojit, dám přinést víno a zákusky do zahrady." Aby poskytl své taktice čas zapůsobit, využila tu nejjednodušší výmluvu. "Sejdeme se hned, jak se převléknou do pohodlnějších šatů."

Nacoya téměř nepostřehnutelně přikývla, a dala tak Maře najevo, že její zdržovací taktika je příhodná. Mladý nápadník se uklonil. Když ho sluha odváděl, první rádkyně domu Acoma si pospíšila ke své paní; její obvyklou mrzutost nahradilo znepokojení. "Ulehčila královna cho-ja tvé bolesti?"

"Ano." Mara si svlékla pláštěnku. "A teď, matko mého srdce, můžeš mi říct, co má tahle hloupá paráda společného s našimi plány ohledně Bruliho?" Nacoyiny oči zazářily zlomyslným světlem. "Ach, Mara-anni, musíš se toho o mužích ještě hodně naučit!" Vzala svoji svěřenyni za ruku a odváděla ji do jejích pokojů. "Dnešního odpoledne musíš vypadat velmi svůdně, má paní. Vybrala jsem ti vhodný oděv, který si oblékneš po koupeli."

Když Nacoya překročila práh, spiklenecky zamrkala. Za zástěnou bylo slyšet, jak služebné nalévají vodu do lázně, a na rohožích leželo pohozeno několik součástí oblečení. Mara s pochybovačným výrazem posoudila Nacoyin výběr. "Zdá se, že několik kusů chybí."

Nacoya se usmála. Sebrala krátkou tuniku z průsvitného materiálu, jakou vznešené paní obvykle nosily v soukromí svých pokojů. Nahota jako taková nebyla považována za neslušnou. Dospělí i děti obou pohlaví se koupali společně a malá bederní rouška při této příležitosti nebyla povinná. Ale jako všechno, co mělo něco společného s namlouváním, vyzývavost byla záležitostí stavu mysli. Lehký oděv oblečený v zahradě v přítomnosti cizince by mohl působit mnohem dráždivěji, než kdyby Mara pozvala Bruliho, aby si spolu šli nazí zaplavat.

Nacoya, náhle zvažnělá, přejížděla svými starými prsty po jemné látce. "Aby můj malý plán vyšel, musí chtít Bruli víc než jen vyhovět přání svého otce. Když po tobě začne toužit, bude dělat věci, které by ho jinak ani nenapadly. Musíš se chovat tak koketně, jak jen dokážeš."

Mara sebou téměř trhla. "Mám se na něj culit?" Otočila se a podala svůj krajkový vějíř služebné, která přišla odnést její cestovní oděv.

"Nebude to bolet." Nacoya přistoupila k truhle a vylovila z ní malou lahvičku. Pak si začala tiše broukat do šplouchání vody v lázni; notovala si starou milostnou píseň, kterou si pamatovala z mládí. Mara se vynořila zpoza přepážky zahalena v měkké osušce. Stará žena odehnala služebné a nakapala jí exotickou voňavku na ramena, zápěstí a mezi ňadra. Pak z ní stáhla osušku a kriticky zhodnotila její nahé tvary. "Máš pěkné, zdravé tělo, Mara-anni. Kdyby ses naučila trochu ladněji pohybovat, přivedla bys mu krev do varu během minuty."

Ne zcela přesvědčená Mara se otočila k zrcadlu, vzácnému daru, který dostala od vůdce klanu v den své svatby. Na pozadí temné patiny jí její zamlžená podoba vracela upřený pohled. Porod na ní zanechal jen velmi málo známek; byl to důsledek neustálého natírání těla v těhotenství zvláštními oleji. Její ňadra byla jen o málo větší než před porodem, ale břicho měla ploché jako vždy. Poté, co přivedla svého syna na svět, začala provozovat tan-če, druh starodávného tance, který posiloval tělo a udržoval ho pružné. Ale Mara na své stíhlosti shledávala málo přitažlivosti, zejména když před nedávným viděla Teaniny křivky.

"Budu si připadat jako úplný hlupák," řekla svému obrazu v zrcadle. Přesto dovolila služebným, "by ji oblékly do krátkých šatů a přidaly několik kousků blyštivých klenotů a náramek nad pravý kotník. Nařasený rukáv zakrýval obvaz na její paži. Nacoya, která si teď už broukala nahlas, přistoupila ke své paní zezadu a vyčesala jí vlasy nahoru. Sepnula je bělostnými a jadeitovými sponami a nakonec nechala několik pramenů spadat Maře kolem obličeje. "Tak; muži mají rádi trochu rozčuchané ženy. Začnou pak uvažovat o tom, jak asi vypadají po ránu."

"S podlitými očima a s napuchlými tvářemi?" Mara se skoro zasmála.

"Pche!" Smrtelně vážně jí Nacoya pohrozila prstem. "Mara-anni, musíš se naučit o mužích to, co znají jiné ženy díky instinktu. Krása spočívá v postoji stejně jako ve tváři nebo postavě. Pokud vejdeš na zahradu jako císařovna, pomalu, jako by každý muž, který se na tebe podívá, byl tvým otrokem, nevšimne si Bruli tuctu nádherných tančících dívek jen proto, že bude chtít dostat do postele tebe. Tohle umění je pro vládnoucí paní domu stejně důležité jako schopnost vést své statky. Pamatuj si tohle: pohybu se pomalu. Když si budeš sedat nebo budeš pít víno, buď stejně elegantní jako žena z Rákosové čtvrti, když se nabízí ze svého balkonu nad ulicí. Usmívej se a naslouchej Brulimu, jako by všechno, co říká, bylo omračující svou bystrostí, a když bude žertovat, tak se pro bohy směj, i kdyby byl ten vtip mizerný. A pokud se tvé šaty posunou a trochu rozevřou, nech ho, ať se trochu podívá, než se zase zahališ. Chci, aby

nad tebou tenhle syn domu Kehotara slintal jako býk needry v říji."

"Doufám, že se ten tvůj plán ukáže jako užitečný," řekla Mara znechuceně. Dotkla se prsty vrstev náhrdelníků, které zacinkaly. "Připadám si jako obchodníková figurína. Ale pokud nám to přinese užitek, budu se snažit chovat jako ta Buntova děvka Teani." Pak se jí v hlase ozval ostrý tón. "Ale pochop jednu věc, matko mého srdce. Tenhle mladý kalei se mnou nikdy nepůjde do postele."

Nacoya se usmála při zmínce o ptáku s nádherným peřím, kterého si pro jeho krásu chovalo mnoho šlechticů. "Paní, opravdu je to kalei a můj plán vyžaduje, aby ukázal své nejnádhernější peří."

Mara obrátila oči k nebesům a pak přikývla. Vyrázila k přepážce svým obvyklým ostrým tempem, ale vzpomínala se a vyšla ven ve své nejlepší imitaci žen Rákosové čtvrti. Mara se začervenala hanbou, když se pomalým krokem blížila ke svému nápadníkovi. Pokladla svůj vstup za přehnaný až na úroveň směšnosti, ale Bruli se na svých polštářích napřímil. Široce se usmál, vyskočil na nohy a uctivě se paní z Acoma uklonil; po celou tu dobu se vpíjel očima do její krásy.

Když se Mara usadila na polštářích, nalil by jí dokonce sám mladý muž víno, ale sluha, kterým byl ve skutečnosti Arakasi, tuto práci vykonával dříve. V jeho způsobech se nijak neprojevovala nedůvěra, ale Mara věděla, že by nikdy nepřipustil, aby se jeho paní dotkla poháru, který by jí podal vazal domu Minwanabi. Když si náhle uvědomila, že Bruli přestal mluvit, věnovala mu Mara zářivý úsměv. Pak skoro stydlivě sklopila oči a předstírala zájem. Zdálo se, že mluví o samých nesmyslech, které se týkaly lidí a událostí zdánlivě nedůležitých. Ale poslouchala klepy o dvore a městech, jako by ji to okouzlovalo, a při Bruliho pokusech o humor se smála. Arakasi řídil otroky, kteří přicházeli a přinášeli tácy s ovocem naloženým ve víně. Když bylo v Bruliho dechu cítit čím dál více alkoholu, jazyk se mu rozvázal a jeho smích se dunivě rozléhal zahradou. Jednou nebo dvakrát jeho prsty spočinuly na Marině zápěstí, a i když nebyla ani trochu opilá, jako by jeho něžnost vyslala do jejího těla chvějivé vlny. Líně si pomyslela, jestli Nacoya náhodou neměla pravdu a jestli na lásce mezi mužem a ženou nebylo něco víc než to, co jí předvedl při svých drsných výbuších vášně Buntokapi.

Ale její vnitřní bariéry ani zdaleka nepadly. I když Maře celá záležitost připadala směšná a v goli svůdkyně se cítila nanejvýš neohrabaná, odtažitý pozorovatel v jejím nitru poznamenal, že Bruli vypadá, jako by byl v transu. Jeho oči ji ani na okamžik neopustily. Jednou, když pokynula Arakasimu, aby jim nalil další víno, se živůtek jejích šatů mírně rozevřel. Jak jí radila Nacoya, chvilku zaváhala, než mezeru znovu uzavřela. Bruliho řasy se zachvěly a jeho oči jako by byly přibité k úzkému proužku pokožky nad nader, který mu byl odhalen. Je zvláštní, pomyslela si, že tak hezkého muže může zaujmout taková věc. Musel už mít hodně žen; proč ho žádná další nenudí? Ale Nacoyina moudrost byla věkovitá. Mara jednala podle pokynů své rádkyně a o chvilku později dovolila lemu svých šatů, aby se o něco vyhrnul.

Bruli se zakoktal. Usmál se, upil vína, aby zakryl svou neohrabanost, ale nedokázal se ovládnout natolik, aby nezíral na pomalu se zvětšující část jejího odhaleného stehna.

Nacoya měla pravdu; Mara se rozhodla zkoušet dál a řekla: "Bruli, musím tě poprosit, abys mě nyní omluvil. Ale doufám, že se sem budeš moci vrátit asi za" - našpulila rty, jako by pro ni bylo přemýšlení obtížné, a pak se usmála - "řekněme dva dny." S veškerou svou grácií vstala a dovolila svým šatům, aby se rozevřely o něco více než předtím. Bruliho tvář ještě o odstín potemněla. K Marině spokojenosti ji procitěně ujistil o tom, že se vrátí, až se jí to bude hodit. Pak si povzdychl, jako by mu dva dny připadaly jako příliš dlouhá doba.

Mara odešla ze zahrady a celou cestu ke stinnému domu si byla vědoma toho, že sleduje každý její pohyb. U prvních dveří ji čekala Nacoya, která přihlížela celému hodinovému rozhovoru z domu.

"Copak mají všichni muži rozum mezi nohama?" zeptala se jí Mara.

Zamračeně porovnávala Bruliho chování s přísnými způsoby svého otce a bratrovým rozpustilým kouzlem.

Nacoya odstrčila rychle svou paní od přepážky. "Díky bohům, většina ano." Na okamžik se zastavila přede dveřmi do pokojů své vládkyně a dodala: "Paní, ženy mají jen málo příležitostí vládnout svému životu. Máš vzácné štěstí, že jsi paní domu. My ostatní jen žijeme vrtochy svých pánů nebo manželů nebo otců, a to, co jsi právě dělala, je tou nejmocnější zbraní, kterou vládne. Boj se muže, který netouží po ženě, protože tě bude pokládat jen za nástroj nebo za nepřítele." Pak skoro radostně poplácala Maru po rameni. "Ale myslím, že náš mladý kalei je zamilovaný stejně silně jako odhodlaný pracovat pro svého otce. Teď si ale musím pospíšet na přední dvůr, než odjede. Chtěla bych mu předložit pár návrhů ohledně toho, jak tě má získat."

Mara sledovala, jak stará žena energicky spěchá pryč a jehlice jí stahují vlasy na, levou stranu. Potřásla hlavou nad bláznovstvím života a zauvažovala o tom, co asi může Nacoya poradit tomu mladému poblázněnému nápadníkovi z domu Kehotara. Pak se rozhodla, že o tom bude uvažovat v horké lázni. Po tom, co předváděla ženské kouzlo jen proto, aby popletla Brulimu hlavu, se cítila trochu pošpiněná.

POKUŠENÍ

Chlapec vytřeštil oči.

Posel, sedící na své rohoži před vnější přepážkou, se s užaslou tváří obrátil ke své paní. Chlapec nezastával své místo dlouho a Mara předpokládala, že jeho výraz odráží velkolepý příjezd na dvůr. Propustila dva nové válečníky, naverbované dnes ráno, ti se uklonili, a když odešli se sluhou, který je měl odvést do jejich ubikací, zeptala se Mara svého posla: "Je to Bruli z Kehotara?"

Otrocký chlapec, mladý a stále ještě udivený, jen rychle přikývl. Mara se krátce protáhla a vstala od stolu, na němž ležely pergameny a účty. Pak zůstala také udiveně stát. Bruli se přibližoval ke statku ve zdobených, očividně nových nosítkách s pásy ozdob z perel a muší, které se leskly v záři dopoledního slunce. Na sobě měl oblečena hedvábná roucha, lemovaná složitými výšivkami a na hlavě měl konstrukci, posázenou malými safíry, které měly zvýraznit barvu jeho očí. Kehotarova marnivost tím ale nekončila. Mara si připadala, jako by sledovala průvod z dětských pohádek, když si všimla, že nosiči jeho nosítek jsou naprosto stejní, pokud jde o výšku a dokonalost postavy; títo otroci vypadali jako mladí bozi, byli mladí, svalnatí, jejich těla byla naolejována jako těla atletů a žádný z nich neměl v očích len ztrhaný, udřený pohled těžce pracujících mužů. Kehotarovu čestnou stráž doplňoval tucet hudebníků. Doprovázeli Bruliho vstup hlasitou a příjemnou hrou na trubky a vielly.

Mara pobaveně pokynula služebné, aby uklidila svitky, zatímco jí Misa pomáhala při líčení. Nacoya měla práci někde jinde. Při jeho posledních třech návštěvách rádkyně domu Acoma chlapce poučovala a varovala ho, že její paní nebude mít trpělivost s nápadníkem, který nedá najevo bohatství jako znak žár svých citů. Dvakrát Bruli večerel v zahradě a Mara si přitom připadala jako kus masa v žezníkově výložce. Ale pokaždé, když se zasmála jeho hloupému vtipu nebo předstírala překvapení nad nějakým odhalením toho či onoho lorda v Nejvyšší radě, byl Bruli očividně potěšen. Při posledním setkání mu Mara dovolila, aby vyjádřil svou vášeň krátkým polibkem na rozloučenou, a obrátě se mu vyvinula z paží, kterými objal její ramena. Volal za ní naléhavé prosby, ale ona vběhla do chodby a nechala jej stát vzrušeného a zmateného v měsíčním světle na zahradě. Nacoya jej potom vyprovodila k jeho nosítkům a pak se vrátila ujištěna o tom, že mladíkovo zklamání jen rozdmýchává jeho touhu.

Mara, navoněná a s malými zvonečky uvázanými k zápěstí, vklouzla do nestoudně krátkých šatů - odkud je jen Nacoya bere, pomyslela si. Misa přičísala vlasy své paní a účes upevnila sponkami ze smaragdu a jadeitu. Pak Mara, upravena nejlépe, jak to jen bylo možné, odešla drobnými krůčky uvítat svého nápadníka.

Když se nakonec objevila, rozzářily se Bruliho oči spalujícím obdivem. Vystoupil trochu neohrabaně ze svých nosítek se ztuhlými zády a s vahou soustředěnou pečlivě dopředu. Mara musela potlačit smích; jeho drahý oděv a čelenka byly očividně těžké a nepohodlné. Spony na rukávech vypadaly, že jej musí hrozně tlačit a široký pás s barevnými výšivkami musel omezovat jeho dýchání a Bruli se pod ním nejspíš silně potil. Přesto Bruli vypadal, jako by se po všech stránkách dobře bavil.

Zářivě se na Maru usmál a dovolil, aby jej odvedla chladného stínu usedlosti.

Usadili se v místnosti, odkud byl krásný výhled na zahradu s fontánami, a Mara poručila přinést víno, ovoce a sladké pečivo. Jako vždycky ji Bruliho hovor nudil; ale Arakasi z něj na svém obvyklém místě u tácu s vínem skládal kousek po kousku drahocenné informace. Vrchní špeh si spojil několik Bruliho poznámek s tím, co už věděl od svých spolupracovníků. Maru nikdy nepřestávalo udivovat, jak je vrchní špeh schopen vydolovat cenné informace z něčeho, co jí připadalo jako naprosto hloupý rozhovor. Při soukromých setkáních, které vždy následovaly po Bruliho návštěvách, jí Arakasi předestřel několik zajímavých teorií o aktivitách Nejvyšší rady. Pokud byly jeho spekulace správné, stáhne velice brzy Strana modrých kol veškerou svou podporu válce v barbarském světě. Vojevůdcovo monumentální tažení pak bude vážně ohroženo. Pokud k tomu dojde, budou domy Anasati, Minwanabi a další Almechovi spojenci tísnění požadavky ohledně další pomoci. Mara se zamyslela nad tím, jestli Jingu vystupňuje své pokusy o její zavraždění dřív, než bude dům Minwanabi nucen napřít veškeré síly jiným směrem.

Bruliho klábosení utichlo a Mara si uvědomila, že v jeho dvoření nastala mezera. Vyplnila ji zářivým úsměvem a neuvědomila si, že je díky tomuto výrazu skutečně nádherná. V odpověď ji pohládily Bruliho oči. Jeho cit byl naprosto upřímný a na okamžik Maru napadlo, jak by se asi cítila jeho náručí ve srovnání s nepříjemnými pocity, které zažila u Buntokapiho. Pak se Arakasi naklonil, aby zaplácl nějaký hmyz, a lemem oděvu shodil na zem prázdný tác na víno. Nečekaný pohyb způsobil, že sebou Bruli trhl, a ruka mu zabloudila k dýce, kterou měl ukrytou v širokém pásu. V jediném okamžiku se rozdychtělý nápadník změnil v tsuranského válečníka složeného z napjatých svalů a chladných očí. Mařin okamžik sentimentu pominul. Tento muž byl možná civilizovanější ve svém chování, daleko více okouzující v řeči a daleko krásnější, pokud šlo o tělo nebo tvář, než surovec, za kterého se kdysi provdala, ale ve svém srdci byl stejně strohý a krutý. Stejně jako Buntokapi by dokázal v jediném okamžiku bez rozmyšlení zabít nebo způsobit bolest.

Toto poznání Maru rozhněvalo, jako by snad na jediný okamžik od tohoto muže něco očekávala; od kteréhokoli muže. To, že se toto očekávání ukázalo být prázdnou nadějí, v ní vzbudilo obranný instinkt. Předstírala, jak je jí horko nepříjemné, ovívala se vějířem a pak si rozevřela živůtek a nabídla Bruliho očím pohled na větší část svých nader. Mladíkovy válečné instinkty ustoupily jako sarkatovy drápy zatahující se do měkkých polštářků. Projela jím jiná vlna napětí a přesunul se k ní o něco blíže.

Mara se na něj s nemilosrdným výrazem v očích usmála. Malé zvonečky na jejích zápěstích zazněly v dokonalém souzvuku, když se dotkla ve zdánlivě náhodném pohybu mladíkovy paže. "Opravdu nevím, co se to se mnou děje, Bruli, ale jsem tím horkem celá rozpálená. Co kdybychom se vykoupli?"

Mladík málem natrhl jemnou látku svého oděvu, když kvapně vstával. Natáhl k Maře ruku a ona, aniž si upravila šaty,

mu dovolila, aby ji zvedl z polštářů. Její oděv se rozevřel ještě více a Bruli zachytil očima pohyb malých, ale krásně tvarovaných ňader a kousek plochého břicha. Mara se usmála, když si všimla směru jeho pohledu. Pomalými, provokativními pohyby si upravovala pás, zatímco se na Bruliho čele pod čelenkou zaleskly malé kapičky potu.

"Vypadáš hrozně rozpáleně," poznamenala.

Mladík si ji s neskryvaným obdivem prohlédl. "Vždyť planu vášní k tobě, má paní."

Tentokrát Mara jeho přímost podporovala. "Počkej tady na mě chvíli," řekla a s nepokrytě vyzývavým úsměvem vyšla ven, aby vyhledala Nacoyu.

Stará žena seděla hned za přepážkou s vyšíváním v klíně. Mara si bezděky všimla, jak jsou jednotlivé stehy vyšity křivě. Byla ráda, že její první rádce nepotřebuje nijak osvětlovat to, k čemu došlo v místnosti u zahrady, a rychle jí předala příkazy.

"Myslím, že náš mladý kohoutek jiggy je už připraven zakokrhát. Nech připravit koupel. Až propustím služebné, dej nám patnáct minut o samotě. Pak ke mně pusť posla se zprávou o neodkladné záležitosti a připrav Misu." Mara se odmlčela a na tváři jí probleskl výraz nejistoty. "Říkala jsi, že se jí líbí?"

Nacoya jí odpověděla s litostivým potřesením hlavy. "Ach, dcero, o Misu starosti neměj. Té se muži líbí."

Mara přikývla a otočila se k odchodu za svým nápadníkem. Ale Nacoya se dotkla jejího zápěstí a její vrasčitá ruka ztlumila zacinkání malého zvonečku. "Pani, buď opatrná. Strážce domu na tvé bezpečí dohlédnou, ale hraješ nebezpečnou hru. Musíš dávat velký pozor na to, jak daleko chceš s Brulim zajít. Může se příliš rozpálit, než aby se ještě dokázal zastavit, a pokud jej bude muset Pape zabít za pokus o znásilnění, velice to domu Acoma v této chvíli uškodí."

Mara uvážila své skrovné zkušenosti v jednání s muži a rozhodla se pro jistotu. "Pošli za mnou posla deset minut poté, co tam vejdem."

"Běž." Nacoya s lehkým poplácáním ruky svou paní pustila. Stará chůva se pak ve stínech usmála. Díky bohům byla ušetřena lži; Misa byla Marina nejkrásnější služka a její záliba v pohledných mužích byla mezi služebnictvem zdrojem nekonečných kletet. Ujme se své role s nepředstíranou radostí.

Služebné nalily do vany poslední konvici studené vody, uklonily se a při odchodu za sebou zavřely přepážku. Mara pustila Bruliho ruku. Zvonečky na jejich zápěstích tiše zacinkaly, když s tanečnými pohyby rozvázala svůj pás a nechala si šaty spadnout z ramen. Šňůry korálků skrývaly obvaz na její zraněné paži a hedvábná tkanina se šustěním klouzala po její bělostné pokožce, po útlem pasu a křivce stehů. Když jí klesla ke kotníkům na podlahu, zvedla Mara jednu bosou nohu a pak druhou a vystoupila ze záhybů látky ven. Pomalu došla k okraji dřevěné vany a celou cestu si připomínala, že musí mít zatažené břicho a zvednutou bradu. Koutkem oka pozorovala, jak ze sebe Bruli zuřivě strhává drahé oblečení; její hra s oděvem málem přivedla mladého šlechtice do situace, kdy mohl ztratit dobré vychování. Když si strhl i bederní roušku, spatřila důkaz vlivu, který na něj měla. Maru nepřemohl záchvat smíchu jen díky její silné vůli. Jak směšně muži vypadají, když jsou vzrušení.

Bruli se napřimil. Naplněn sebedůvěrou, že je jeho tělo hodno obdivu, došel k vaně a ponořil se do ní se spokojeným zvukem, jako by jediné, co právě chtěl, byla koupel. Mara ale znala pravdu. Bruli byl přesvědčen, že právě teď nadešel okamžik, po kterém celý týden tak horoucně toužil. Rozpřáhl náruč ve výzvě, aby se k němu Mara připojila. Ta se však místo toho usmála a vzala do ruky lahvičku a kousek voňavého mýdla. Drahocenné kovové zvonečky na jejich zápěstích jemným cinkáním doprovázely její pohyby, když do vody nalévala vzácné oleje. Na hladině se kolem Bruliho atletického těla vytvořily duhové obrazce. Spokojeně zavřel oči, zatímco zvonečky se přemístily za jeho hlavu a drobné ruce mu začaly mydlit záda.

"Je to velmi příjemné," zamumlal Bruli.

Její ruce se rozplynuly jako duchové. Zvonečky zazpívaly poslední kaskádu zvuků a utichly a voda slabě zašplouchala. Bruli otevřel oči a zjistil, že Mara sedí ve vaně naproti němu a se smyslným klidem si mydlí své štíhlé tělo. Kousl se do rtu a ani si nevšiml vypočítavosti v jejích hezkých očích. Podle sladkobolného úsměvu, který se objevu na jeho tváři, Mara usoudila, že svou roli svůdnice hraje přesvědčivě.

Bruli začal dýchat stejně těžce jako kdysi Buntokapi. Maru nepřekvapilo, když vzal další kousek mýdla a natáhl se k ní, aby jí pomohl. Půvabně se otočila a ponořila se až po šíji do vody. Její tělo obklopily mydliny a duhové skvrny oleje. Bruli k ní vztáhl své silné paže, ale Mara mu s úsměvem uhnula. "Ne, nech mě." Koupelové oleje vyšplíchly přes okraj vany, když se přesunula na jeho stranu a laškovně ponořila jeho hlavu pod vodu. Mladík se vynořil se smíchem a prskáním a hmátl po ní. Ale Mara proklouzla za něj. Pomalu mu začala mýt vlasy. Bruli se zachvěl rozkoší, když si představil dotek jejích rukou na jiných částech svého těla. Mara teď jemně masírovala jeho šíji a ramena. Bruli se narovnal a ucítil, jak se k jeho zádlům tisknou hroty jejích ňader. Sáhl za sebe, ale Mariny nepolapitelné ruce se přesunuly dopředu a začaly hladit jeho hrdlo a hrud. Mara, znepokojená vzrušením chvěním jeho těla, doufala, že se posel objeví co nejdříve. Docházely jí nápady na prodlužování této hry, a navíc neočekávaně pocítila svírání ve svém lůně. Mýdlo naplňovalo vzduch květinovou vůní a světlo pronikající malovanými přepážkami vytvářelo z koupelny klidné, příjemné místo pro milence. Ale Mara věděla, že to stejně tak může být místo vhodné pro vraždu, a proto čekal Pape s mečem v ruce skryt mimo dohled za přepážkou. Tento muž je vazal domu Minwanabi, a tedy nepřítel, a ona se nesmí přestat ovládat.

Mazlivě přesunula dlaň na Bruliho břicho. Zachvěl se a usmál se na ni právě v okamžiku, kdy se odsunula přepážka a dovnitř vpadl udýchaný posel.

"Pani, prosím o odpuštění, ale tvůj hadonra má pro tebe zprávu nejvyšší důležitosti."

Mara se s předstíraným zklamáním zvedla z vany. Příběhly služebné a Bruli trýzněný chťičem tupě hleděl, jak poslední kousek jejího lesknoucího se nahého těla mizí, zahalován osuškami. Mara vyslechla smyšlenou zprávu a obrátila se k

němu s otevřenou lítostí. "Bruli, nesmírně se ti omlouvám, ale musím jít vyřešit jednu neodkladnou záležitost."

Kousla se do rtu a připravila si výmluvu, kdyby se zeptal, Co se stalo, ale on byl tak ponořen do svého zklamání, že jen řekl: "Nemůže to počkat?"

"Ne." Mara bezmocně rozhodila rukama. "Obávám se, že ne." Voda zašplouchala, když Bruli vstal, aby protestoval. Mara starostlivě přispěchala k němu a posadila ho zpět do vany. "Není třeba, aby sis zkazil potěšení." Usmála se, každým coulem dokonalá hostitelka, a zavolala na jednu ze svých služebných. "Miso, Bruli ještě nedokončil svou koupel. Myslím, že bys tady měla zůstat a postarat se o něj."

Hezčí z dívek, které držely osušky, vystoupila dopředu a bez zaváhání si svlékla šaty a prádlo. Měla měkké, nádherné tělo, ale Bruli si jí nevšímal a měl oči jen pro Maru, která si oblékla čisté šaty a odešla z místnosti. Přepážka se za ní potichu zavřela. Syn lorda z Kehotara udeřil pěsti do vody a ta vystříkla ven z vany. Pak se podíval na služebnou. Zklamání z jeho tváře zmizelo a vystřídal je hladový úsměv.

Proplul mezi mydlinami a roztrhanými skvrnami oleje a popadl ji za ramena. Mara, která to sledovala zpoza přepážky, nečekala na finále a potichu zavřela úzkou mezeru. Nacoya a Papewaio s ní vykročili krátkou chodbou. "Měla jsi pravdu, Nacoyo. Chovala jsem se jako císařovna a on si Misy stěží všiml, dokud jsem byla v místnosti." Z koupelny se ozvalo hlasité šplouchnutí, které přehlušilo dívčí zachichotání.

"Zdá se, že už si jí všiml," poznamenal Papewaio.

Nacoya nad tím mávla rukou, jako by to, byla nedůležitá věc. "Misa jeho vášeň ještě zvětší. Nyní bude jen hořet, aby tě dostal, dcero. Myslím, že ses o mužích naučila víc, než jsem tušila. Nicméně je dobře, že Bruli zůstal ve tvé přítomnosti klidný. Kdyby ho musel Pape zabít..." Nechala myšlenku nedokončenou.

"Nu, nemusel." Mara, podrážděná a podivně znechucená, tu záležitost zavrhl. "Teď půjdu a zavřu se v pracovně. Dejte mi vědět, až Bruli s Misou skončí a odjede." Pokynem ruky propustila svou rádkyni a prvního velitele útoku. Zůstal u ní jen posel, který natahoval své chlapecké nohy, jak napodoboval válečníkův dlouhý krok. Projednou ji jeho dovádění nepobavilo. "Pošli do pracovny Jicana," přikázala mu Mara ostře. "Mám plány týkající se země, kterou jsme získali od lorda z Tuscalora."

Mara pospíchala, ale její podráždění zmizelo, když zaslechla výkřik dětského smíchu. Ayaki se probudil ze svého poledního spánku. Usmála se a vykročila k jeho pokoji. Intriky a velká Hra rady mohou počkat až poté, co navštíví svého syna.

Když Bruli z Kehotara přijel navštívit Maru přistě, doprovázel jej tucet tanečníků, zkušených ve svém umění, kteří skákali a točili se s udivující atletickou grácií při hře velké skupiny hudebníků. Nosítka, jež tento průvod následovala, byla jiná než poslední, pokrytá kovem a drobnými drahokamy. Mara přimhouřila oči proti záři odraženého světla a usoudila, že pompa jejího nápadníka může soutěžit s nabubřelostí lorda z Anasati.

Zašeptala k Nacoyi: "Proč mi každý jeho příjezd připomíná čím dál víc cirkus?"

Stará žena si zamula ruce. "Řekla jsem tvému mladému nápadníkovi, že si ceníš mužů, kteří dávají své bohatství světu hrdě na odiv, i když jsem nemyslela, že se podle toho zařídí zrovna takhle."

Mara se na ni skepticky podívala. "Jak jsi věděla, že tě poslechne?"

Nacoya nadšeně zamávala mladíkovi, který se s nadějí vyklonil z nosítek, aby zahlédl paní, jíž se přišel dvořit. "Dcero, copak ses ještě nic nenaučila? Láska dokáže udělat hlupáky i z těch nejchytřejších mužů."

Mara přikývla a konečně pochopila, proč její bývalá chůva trvala na tom, aby se chovala nemravně. Bruli by se nikdy nepřinutil utrácet tolik peněz, kdyby jednal jen z otcova příkazu. Dnes ráno dostal Arakasi zprávu, že chlapec skoro přivedl k bankrotu už tak vratké finance domu Kehotara. Jeho otec Mekasi se bude muset před Jinguem hluboko sehnout, aby se dovolal jeho laskavosti a přiměl jej zachránit čest rodiny.

"Ten chlapec by utratil poslední cinti svého otce, jen aby se ti dostal mezi nohy." Nacoya potřásla hlavou a řekla: "Ve skutečnosti bychom ho měli trochu litovat. To, že tě Misa zastoupila, způsobilo, co sis přála: jeho vášeň k tobě se jen zvýšila. Ten hlupák je zamilovaný až po uši."

Poznámka první rádkyně domu Acoma byla skoro přehlušena fanfárou trubek. Hráči na vielly do ní vpadli závěrečným akordem, zatímco Bruliho společnost vystoupala po schodech k domu a vešla do zahrady. Tanečníci se všichni najednou zatočili a poklonili se Maře, zatímco Bruli vcházel. Dnes měl černé vlasy nakadešené do prstýnků a na pažích měl těžké tepané náramky pokryté lakem. Když došel k Maře, jeho krok zakolísal. Místo skrovných šatů, které očekával, byla oblečena ve formálním bílém rouchu s dlouhými rukávy a lemem sahajícím až pod kolena.

I když cítil obtíže, půvabně se před ní uklonil. "Paní?" řekl a lehkým gestem odeslal svůj doprovod stranou.

I Mara pokynula svým sluhům, aby odstoupili. Trochu se zamračila, jako by bojovala se zklamáním, které bylo příliš velké, než aby zůstalo skryto, a řekla: "Bruli, něco jsem pochopila." Sklopila oči. "Byla jsem tak osamělá... a ty jsi velice přitažlivý muž. Já... jednala jsem špatně." Zbytek dokončila rychle. "Nechala jsem touhu, aby ovládla můj úsudek, a nyní jsem zjistila, že mě pokládáš za další hloupou ženu, kterou si chceš připsat na svůj seznam zlomených srdcí."

"Ale to ne!" přerušil ji Bruli, náhle ustaraný. "Pokládám tě za poklad mezi ženami. Maro." Jeho hlas zjemněl skoro, k uctivosti. "Více než to, miluji tě. Maro. Nikdy bych nedokázal uvažovat o něčem takovém ve spojitosti se ženou, kterou si chceš vzít za manželku."

Jeho upřímnost zarazila Maru pouze na okamžik. Navzdory své kráse byl Bruli jen dalším marnivým válečníkem s nevelkým darem rozumu a moudrosti.

Mara ustoupila, když k ní vztáhl ruce. "Opravdu ráda bych ti věřila, Bruli, ale tvé činy popírají tvá krásná slova. Před dvěma dny jsi považoval mou služebnou za přiměřenou náhradu za..." Jak snadno mě ta lež napadla, pomyslela si. "Byla jsem připravena se ti odevzdat, milý Bruli. Ale zjistila jsem, že jsi prostě jen další dobrodruh srdce a já jen ubohá obvyčejná vdova."

Bruli poklekl na jedno koleno v poddanském gestu překvapivém svou upřímností. Začal jí vroucně vyznávat lásku, ale Mara se prudce odvrátila. "Nemohu to poslouchat. Láme mi to srdce." Předstírajíc, že jí ublížil více, než mohla snést, odešla ze zahrady.

Když klapot jejích sandálů utichl v chodbách domu, Bruli se pomalu zvedl. Zjistil, že Nacoya stojí u jeho lokte, a v rozpačitém zmatku rozhodil rukama. "Matičko, když mě nevyslechne, jak ji přesvědčím o své lásce?"

Nacoya s pochopením poklepala mladíka po rameni a odvedla ho k jeho oslnivě zdobeným nosítkům. "Dívky jsou slabá stvoření, Bruli. Musíš být vytrvalý a trpělivý. Myslím, že malý dárek poslaný spolu s dopisem, nebo ještě lépe s básní, by mohl obměkčit její srdce. Možná jeden dárek denně, dokud tě nezavolá zpátky." Nacoya se s obdivem dotkla třásní na nosítkách a řekla: "Už byla tvoje. Kdyby ses natolik ovládl a nechal tu služebnou být, stala by se určitě tvou ženou."

To už bylo na Bruliho příliš. "Ale já jsem si myslel, že chce, abych si tu dívku vzal!" Jeho náramky zachřestily, když podrážděně zvedl ruce k nebesům. "Ta služebná se ve vaně chovala naprosto jednoznačně a... nebylo to poprvé, co jsem dostal od svého hostitele služebnou k pobavení."

Nacoya hrála svou roli babičky tak, že už by lepší ani nemohla být. "Ach, ubohý chlapče. Víš toho o srdci ženy tak málo. Vsadím se, že tím, kdo ti posílal do postele služebné, nebyla nikdy žena, které ses dvořil." Zamávala mu prstem před nose. "Byl to další muž, kdo to udělal, že?"

Bruli se díval na drobný štěrtek cestičky a musel přiznat, že měla pravdu. Nacoya rychle přikývla. "Víš, byla to z její strany svým způsobem zkouška." Když se jeho oči začaly zužovat, dodala: "Ne úmyslná, o tom tě ujišťuji; prostě to tak vyšlo, a kdyby ses oblékl a okamžitě odešel, byla by má paní tvou na pouhé zavolání. Ale takhle..."

Bruli si uhladil rozčuchané kučery a zasténal. "Co mám dělat?"

"Jak jsem řekla, zkus to s dary." Pak Nacoya nasadila káravý tón. "A podle mě bys měl dokázat, že tvá vášeň může být naplněna jen skutečnou láskou. Pošli pryč ty dívky, které si vydržuješ ve městě."

Bruli náhlým podezřením strnul. "Tys mě špehovala! Jak jinak bys mohla vědět, že ve svých pokojích mám dvě ženy z Rákosové čtvrti?"

I když jí tuto skutečnost sdělili Arakasiho agenti, Nacoya jen s věkovitou moudrostí přikývla. "Vidíš, takže jsem hádala správně! A pokud ti může odhalit stará a prostá žena, jako jsem já, pak to muselo dojít i mé paní." I když byla v porovnání s hrdým válečníkem malá a svraskalá, vystrkala jej lehce do jeho nosítek. "Musíš už jít, mladý pane Bruli; Pokud chce tvé srdce získat sladkou odměnu, nesmíš být spatřen, jak se mnou příliš dlouho mluvíš! Má paní by mě mohla podezřívát z toho, že ti radím, a to by ji vůbec nepotěšilo. Běž rychle a buď ve svých důkazech oddanosti velkorysý."

Mekasiho syn se váhavě usadil na polštářích. Otroci zvedli na ramena tyče jeho zdobených nosítek a hudebníci začali jako hračky na hodinách vyhrávat skladbu určenou na odchodnou. Tanečníci se roztočili v radostných piruetách, ale i ostrý příkaz jejich pána záhy představení ukončil. Vielly zaskřípaly a utichly a poslední tón trubáče vzbudil na nedaleké pastvině býky needer, kteří zabučeli v odpověď. Jak případné bylo, že se s ním rozloučila právě tato zvířata, pomyslela si Nacoya, zatímco jeho družina mířila v tichosti k městu. Horké odpolední slunce vysušilo věnečky květů na hlavách tanečníků a otroků a první rádkyni domu Acoma bylo mladíka skoro líto. Skoro.

Dary začaly přicházet hned následujícího dne. Nejdřív dorazil vzácný pták, který zpíval nádherné písně, s ukázkou dost mizerné poezie. Nacoya si báseň přečetla poté, co ji Mara odložila stranou, a poznamenala: "Písmo je opravdu dobře vyvedené. Musel utratit pěkných pár dimi, aby zaplatil básníkovi za něco takového."

"Pak zbytečně mrhá svým bohatstvím. Je to otřesné." Mara pokynula služebné, aby uklidila papír, který zakrýval ptákovu kličku. Ptáček poskakoval z jednoho třtinového bidélka na druhé a z celého srdce vyzpěvoval.

Právě v té chvíli se objevil u vchodu do pracovny Arakasi. "Paní, právě jsem zjistil totožnost Kehotarova agenta."

Jako by ji to právě napadlo, přikázala Mara služebné, aby odnesla klec s ptákem do jiné místnosti. Když její kroky v chodbě ztichly, řekla: "Koho?"

Arakasi poslechl její pozvání ke vstupu. "Jeden z Bruliho sluhů spěchal poslat zprávu, myslím, že to bylo upozornění pro jeho otce na Bruliho kousky. Ale zvláštní věc je, že městský dům svého pána opustil ještě další sluha, aby se setkal se zelinářem. Jejich rozhovor se netýkal zboží a zdá se mi zřejmé, že šlo o Minwanabiho agenta."

Mara natáhla mezi prsty kousek stužky. "Stalo se pak něco?"

Arakasi jí dokonale porozuměl. "Toho prvního muže potkala dost nešťastná nehoda. Jeho zpráva pak padla do rukou jinému zelináři, který shodou okolností Jingua nenávidí." Vrchní špeh vytáhl listinu ze svého pláště a podal ji s vážným výrazem Maře.

"Pořád ještě páchneš jako pytel hlíz šeši," obvinila jej paní domu Acoma jemně a pak se pustila do čtení zprávy.

"Ano, tohle potvrzuje tvá podezření. Také se zdá, že si Bruli není vědom toho, že má ve svém domě druhého agenta."

Arakasi se zamračil jako ostatně vždycky, když četl text vzhůru nohama. "Pokud je tato číslice přesná, pak má Bruli velice blízko k tomu, aby dostal svého otce do finanční krize." Vrchní špeh se odmlčel a poškrábal se na bradě. "S Jicanovou pomocí jsem přesvědčil většinu obchodníků a řemeslníků, aby pozdrželi své účty do doby, než si budeme přát, aby je odeslali. Tady dům Acoma těží z tvého prosazování rychlých plateb."

Mara přikývla. "Jak zdvořile se dívají na Kehotaru?"

"Málo. Jak dlouho si může jakýkoli řemeslník dovolit Bruliho podporovat v jeho zálibách? Brzy se spojí ohledně plateb s hadonrou domu Kehotara. Moc rád bych byl broukem ve zdi jejich usedlosti, abych se na něj mohl dívat, až dostane ten balík účtů."

Mara se na svého vrchního špeha s úsměvem podívala. "Určitě mi chceš říct ještě něco."

Arakasi zvedl překvapeně obočí. "Zdá se, že mě znáš čím dál lépe." Ale v jeho tónu se skrývala otázka.

Mara mlčky ukázala na jeho nohu, kterou jemně klepal na koberci. "Když skončíš, vždycky přestaneš."

Vrchní špeh se napůl usmál. "Čarodějnice," řekl obdivně; pak jeho hlas zvažněl. "Strana modrých kol nařídila všem svým velitelům vojsk, aby se bez odkladu stáhli z Midkemie, jak jsme podezřívali."

Mara přimhouřila oči. "Pak nám už nezbyvá mnoho času na to, abychom se vypořádali s tím marnivým a hloupým mladíkem. Během několika dní pro něj jeho otec pošle, i kdyby nezjistil, v jak hroživém finančním stavu se nachází." Nepřítomně poklepala prstem na svitek, zatímco uvažovala o dalším tahu. "Arakasi, sleduj veškeré pokusy o doručení zprávy Brulimu, než ho Nacoya přesvědčí, aby mi dal darem svoje nosítka. A matičko, v okamžiku, kdy to udělá, mu pošli pozvání k návštěvě." Marin pohled spočinul na jejich dvou rádcích. "A doufejme, že se s ním dokážeme vypořádat dřív, než mu jeho otec nařídí, aby mě zabil."

Bruli posílal každý následující den jiný dar. Sluhové je snášeli do rohu Mariny pracovny, dokud Nacoya kysele nepoznámala, že místnost začíná připomínat tržiště. Dary byly velkolepé - drahé oděvy z nejjemnějšího hedvábí; exotická vína a ovoce, dovezená za vysoké ceny z centrálních oblastí Císařství; klenoty s drahokamy, a dokonce i z kovu. Nakonec pátého dne po odpoledni, kdy poslala mladíka pryč, dorazila krásná nosítka. Mara nařídila Arakasimu, aby odeslal Brulimu druhou zprávu, kterou zachytili zhruba den předtím. Lord z Kehotara konečně dostal oznámení o chování svého syna a ostře nařizoval chlapci okamžitý návrat domů. Ve svých pokynech starý patriarcha do podrobností rozvedl, co si myslí o nezodpovědnosti svého syna.

Maru by to pobavilo, kdyby nebylo Arakasiho rozrušení nad tím, jak se tato zpráva dostala k lordu z Kehotara, aniž se o tom dozvěděli jeho agenti. Pokud šlo o jeho profesionální hrdost, byl vrchní špeh velmi nedůtklivý a každé, byť sebemenší opomenutí, považoval za osobní urážku své cti. A také ho znepokojilo odhalení Minwanabiho agenta v Bruliho doprovodu. Když dva agenti, proč ne tři?

Ale události se vyvíjely příliš rychle, takže na vyšetření této věci už nezbyl čas. Bruli z Kehotara se vrátil na usedlost Acoma a Mara se znovu převlékla do lehkých šatů a nechala se vyzývavě nalíčit, aby dále pletla hlavu vytrvalému nápadníkovi, který se jí ukláněl. Ale zmizeli hudebníci, drahocenný oděv, klenoty i pečlivý účes. S rudou tváří a očividně nesvůj odbyl mladík v rychlosti formality při uvítání. Bez omluvy za svou neomalenost Bruli vyhrkl: "Díky bohům, paní Maro, že jsi mě přijala."

Mara ho přerušila, jako by si neuvědomovala, že důvodem jeho chvatu už není vášeň. "Myslím, že jsem tě posuzovala špatně, drahý." Stydlivě sklopila oči k podlaze. "Asi jsi byl upřímný..." Pak zářící půvabem dodala: "Kdybys zůstal na večeri, mohli bychom si spolu znovu promluvit."

Bruli odpověděl pohledem plným úlevy. Měl před sebou těžký rozhovor, který by byl mnohem snazší, kdyby si opět získal Marinu přízeň. A kdyby se mu podařilo odejít se slibem sňatku, hněv jeho otce by se zmenšil. Dům Acoma byl na tom po majetkové stránce poměrně dobře a těch několik dluhů by se dalo splatit bez větších potíží. Bruli, přesvědčený, že vše dopadne dobře, čekal, až Mara předá Jicanovi pokyny ohledně ubytování jeho družiny. Když byl syn lorda z Kehotara odveden do pokojů pro hosty, vrátila se Mara do své pracovny, kde na ni čekal Arakasi opět v převleku za prodáváče zeleniny.

Mara se ujistila, že jsou sami, a zeptala se: "Kdy máš v úmyslu odejít?"

Arakasi se zastavil uprostřed pohybu, stín na pozadí stínu v rohu místnosti, kde byly nahromaděny Bruliho dary. Do jeho slov zněl neskutečně krásnými tóny ptačí zpěv. "Dnes večer, paní."

Mara přehodila přes klec šátek a omezila tak ptačí melodii na několik ospalých pípnutí. "Mohl bys počkat ještě den nebo dva?"

Potřásl hlavou. "Nanejvýš do zítřejšího úsvitu. Pokud se do poledne neobjevím v určité hospodě v Sulan-Qu, a pak ještě během týdne na několika dalších místech, nastoupil by na mé místo náhradník. Nebylo by příliš vhodné, kdyby to nakonec dopadlo tak, že bys měla dva vrchní špehy." Usmál se. "A ztratil bych služby muže, kterého bych nahrazoval velmi obtížně. Ale pokud je situace tak vážná, mohu mu určit jiné úkoly a zůstat."

Mara vzdychla. "Ne. Do té doby bychom měli mít ten nesmysl se synem lorda Mekasiho za sebou. Chci, abys ukázal Keyokovi agenta domu Minwanabi, který je v jeho družině. A řekni mu, že budu dnes spát v Nacoyiných pokojích." Když domluvila, utichlo i ptačí pípání. "Co bys řekl tomu, kdyby dnes v mé ložnici spali Pape a Lujan?"

Arakasi se zarazil. "Myslíš, že tě Bruli bude chtít navštívit ve tvém loži?"

"Spíše by to mohl zkusit vrah z jeho doprovodu." Mara pokrčila rameny. "Mám Bruliho tam, kde jsem chtěla, ale trochu nepřijemností z jeho strany by nám mohlo dobře posloužit. Myslím, že bychom mu měli zpřístupnit cestu k mým pokojům."

"Jako vždy mě přivádíš v úžas, paní." Arakasi se uklonil s ironií i obdivem. "Postarám se, aby tvé pokyny dospěly ke Keyokovi."

Jediným lehkým pohybem se Arakasi rozplynul ve stínech. Zmizel beze zvuku; prošel chodbou a nespatřila ho ani služebná, která přišla své paní oznámit, že její šaty a koupel jsou připraveny, pokud se bude chtít před večerí osvěžit. Ale ještě jedna věc zůstala. Mara poslala pro Nacoyu a oznámila jí, ať Brulimu předají zpožděné zprávy od jeho otce. V houstnoucím šeru soumraku dodala: "Ale ať mu určitě řeknou, že právě přišly."

V Nacoyiných očích zazářila zlomyslná světylka. "Mohu mu je donést sama, paní? Chtěla bych vidět jeho obličej, až je bude číst."

Mara se zasmála. "Ty stará čarodějnice! Dej mu ty zprávy s mým požehnáním. A nelži příliš přehnaně. Řekni mu, že ty dopisy přinesli z města, což je víceméně pravda." Odmlčela se a pak skryla za smíchem záchvěv strachu. "Myslíš, že mi to ušetří culení během večere?"

Ale Nacoya už odešla za svým úkolem a jedinou odpovědí, kterou Mara dostala, byl ptáčkovo ospalé zapípání. Náhle se zachvěla a zatoužila po vaně horké vody, než se bude muset pustit do posledního kola boje s lordem z Kehotara.

Olejové lampy svítily klidným plamenem a ozařovaly prostřený stůl měkkým jasem. Kolem kytice květů v jeho středu se kouřilo z pečlivě připravených jídel a na podkladu z čerstvého ovoce a zeleniny se leskla vychlazená ryba. Bylo jasné, že se kuchaři domu Acoma snažili ze všech sil, aby připravili hostinu pro milence, a přesto seděl Bruli na svých polštářích se ztrápeným výrazem ve tváři. Postrkoval vynikající jídlo sem a tam po svém talíři a myšlenkami byl očividně někde jinde. Jeho náladu nedokázal pozvednout ani hluboký výstřih Mařiných šatů.

Nakonec paní z Acoma odložila s předstíranou, starostí ubrousek stranou. "Ale Bruli, vypadáš hrozně utrápeně. Něco není v pořádku?"

"Má paní?" Mladík vzhledl, jeho modré oči byly zamřeny úzkostí. "Zdráhám se... obtěžovat tě svými vlastními problémy, ale..." Zrudl a rozpačitě sklopil zrak. "Stručně řečeno, v touze získat tě jsem zatížil svůj dům příliš velkými dluhy." Po bolestné odmítnutí pokračoval: "Nepochybně o mně budeš mít horší mínění a riskuji, že v tvých očích hodně ztratím, ale má poslušnost vůči otci vyžaduje, abych tě požádal o laskavost."

Mara najednou zjistila, že ji Brulio trápení nepůsobí žádné potěšení, a odpověděla příkřeji, než měla v úmyslu. "Jakou laskavost?" Zmínila vyznění své otázky tím, že odložila vidličku a snažila se vypadat účastně. "Samozřejmě že ti pomohu, pokud budu moci."

Bruli vzdychl, v jeho neštěstí se mu vůbec neulevilo. "Kdybys našla ve svém srdci tolik dobroty, potřeboval bych některé z těch darů... z těch, které jsem ti poslal... bylo by pro tebe možné je vrátit?" Hlas mu uvízl v hrdle. Polkl. "Ne všechny, ale snad ty dražší."

Mara měla oči plné pochopení, když řekla: "Myslím, že najdu ve svém srdci tolik dobroty, abych pomohla svému příteli, Bruli. Ale noc je ještě mladá a kuchaři si dali takovou práci, aby nás potěšili svým uměním. Proč bychom teď nemohli zapomenout na únavné starosti a vychutnat si večeři? U prvního zítřejšího jídla vyřešíme tvoje problémy." Ačkoliv doufal v jinou odpověď, sebral Bruli zbytky své poničené hrdosti a vydržel až do konce večere. Hovořil sice bez nadšení a dobrá, nálada mu také chyběla, ale Mara předstírala, že si toho nevšimla. Zavolala básníka, aby jim předčítal, zatímco služebné přinášely mísy sladkostí a likéry; nakonec nápoje zapůsobily a nešťastný syn rodu Kehotara se odebral na lůžko. Odešel bez romantických návrhů, patrně s úmyslem bezbolestně prospat celou noc.

Mlha převalující se na pastvinách needer vypadala v měsíčním světle jako cáry hedvábí. Do hlasů nočních ptáků se tu a tam ozvaly kroky vojáků na hlídce; ale ticho v Maríně ložnici rušil jiný zvuk. Papewaio šťouchl nohou Lujana do žeber.

"Co?" přišla ospalá odpověď.

"Naše paní nechrápe," zašeptal Papewaio.

Lujan zívá a s uraženou důstojností řekl: "Já nechrápu."

"V tom případě chrápání dokonale napodobuješ." První velitel útoku se opřel o své kopí, tmavá silueta proti měsícem osvětlené přepážce. Ukryl své pobavení, měl bývalého šedého válečníka rád. Cenil si Lujana za to, že se z něho stal skvělý důstojník, lepší, než doufal, a líbila se mu jeho povaha, tak odlišná od Papewaiovy vlastní zasmušilosti.

Najednou Papewaio ztuhl, vyplašen tichým zašoupaním v chodbě. Lujan to také slyšel, a proto nechal zbytek svých protestů nevyřčen. Dva důstojníci domu Acoma si vyměnili několik tichých znamení rukama a okamžitě dospěli ke stejnému názoru. Někdo, kdo si nepřál, aby ho bylo slyšet, se blížil hlavní chodbou. Cizinec teď byl vzdálen šest kroků od přepážky; Papewaio nechal položit na každém křížení chodeb před Mařinými pokoji nové rohože a kroky každého, kdo se chtěl přiblížit, šelestily na neprošlapané tkanině.

Ten zvuk byl jejich výstražným znamením. Lujan beze slova vytasil meč a zaujal postavení u přepážky. Papewaio opřel své kopí o rám přepážky vedoucí do zahrady a připravil si meč i dýku. Měsíční světlo ozařilo jejich čepele, když si lehal do Marina lůžka s oběma zbraněmi ukrytými pod přikrývkou.

Dlouhé minuty mýjely. Pak se přepážka z chodby neslyšně odsunula. Vetřelec nezaváhal a vklouzl do místnosti s dýkou připravenou k bodnutí. Rychle přiskočil k místu, kde si myslel, že leží spící paní z Acoma.

Papewaio se přetočil na pravý bok, vztyčil se a zkríženým mečem a dýkou zachytil vrahovu ránu. Čepel zazvonila o čepel. Lujan se k útočníkovi přiblížil zezadu s úmyslem zabránit mu v útěku.

Zradilo ho měsíční světlo, které vrhlo jeho stín před něj na podlahu. Vrah dýkou roztrhl polštáře a peři z jig naplnilo místnost. Překulil se na bok a zjistil, že je v pasti. Ačkoliv měl na sobě oděv nosiče, odpověděl s profesionální rychlostí a namířil dýku na Papewaia. Velitel útoku uhnul stranou. Vetřelec se vrhl zpět a otočil se, aby se vyhnul meči, který mu sklouzl po zádech. Prorazil papírovou přepážku a dopadl na pěšinku, po níž se dal na útěk.

Lujan vykřikl: "Je v zahradě!"

Strážce domu Acoma pospíchaly chodbami. Na všech stranách se otvíraly přepážky a do všeobecného zmatku vpadl Keyoke vykřikující rozkazy, které byly okamžitě vyplňovány. Válečníci vyběhli od zahrady a kopími prohledávali křoví. Papewaio vyskočil, aby se připojil k pátrání, ale Keyoke se lehce dotkl jeho ramene. "Utekl?"

První velitel útoku zamumlal kletbu a odpověděl na otázku, o níž z dlouholeté zkušenosti věděl, že bude následovat. "Skrývá se někde tady, ale na jeho popis se zeptej Lujana. Musel ho vidět v měsíčním světle, já jsem ze své strany viděl jenom stín." Odmlčel se a Keyoke mezitím poslal pro bývalého psance. Po chvíli Papewaio zamyšleně dodal: "Je průměrně vysoký a levák. A jeho dech byl silně cítit po nakládání jomachu."

Lujan doplnil jeho popis. "Měl tuniku a pás nosiče a sandály z měkké kůže, ne z tvrzené needří." Keyoke pokynul dvěma nejbližším vojákům a vydal úsečné rozkazy. "Prohledejte ubikace vyhrazené pro Kehotarovy nosiče. Zjistěte, který chybí. To je náš člověk."

O minutu později dorazili jiní dva válečníci vlekoucí mezi sebou bezvládně visící tělo. Papewaio i Lujan potvrdili, že to je onen vrah, a oba projevíli lítost nad tím, že získal čas potřebný k tomu, aby si další malou dýku, kterou měl u sebe,

vrazil do srdce.

Keyoke plivl na mrtvolu. "Škoda, že zemřel čestně ostřím. Nepochybně k tomu získal souhlas svého pána, než se vydal splnit svůj úkol." Velitel vojsk vyslal muže, aby odvolal pátrání, a dodal: "Přinejmenším bude ten pes Minwanabi muset připustit možnost porážky."

Mara musí i bez prodlení dostat zprávu o této události. Keyoke ukázal na mrtvolu. "Odklid'te tu mršinu, ale schovejte tu část, podle které může být poznán." Nakonec kývl na oba své velitele útoku. "Dobrá práce. Využijte zbytek noci ke spánku."

Když nejvyšší velitel ozbrojených sil domu Acoma zmizel ve stínech noci, vyměnili si oba muži pohledy. Keyoke byl na slova chvály velmi skoupý. Pak se Lujan ušklíbl a Paperwaio přikývl. V naprostém a tichém vzájemném porozumění se otočili a vydali se směrem ke kasárnám, aby se spolu před zaslouženým odpočinkem napili.

Bruli z Kehotara přišel k snídani ve velmi zbědovaném stavu. Hezkou tvář měl napuchlou a oči zarudlé, jako by ho ve spánku pronásledovaly noční můry. Téměř jistě ho však trápil problém vrácení darů, a ne vědomí toho, že v jeho družině pronikl do domu Acoma vrah; po jeho ztrátě sebeovládání u večeře Mara pochybovala, že by byl schopen předstírat, že o útoku na její život nic neví.

Usmála se, napůl provinile.

"Můj příteli, nevypadáš dnes dobře. Neměl jsi snad této noci dostatek pohodlí?"

Bruli vykroužil svůj nejzářivější úsměv. "Ne, má paní. Pokoje, které jsi mi přidělila, jsou skvělé, ale..." Povzdechl si a jeho úsměv pohasl. "Jsem prostě pod velkým tlakem. Kdybychom se vrátili k té záležitosti, o které jsem se zmínil včera, mohl bych tě požádat o shovívavost a pochopení... kdybys byla tak laskavá a vyjádřila se..."

Marina srdečnost se vytratila. "Nemyslím, že by to bylo prozíravé, Bruli."

Vzduch zavoněl thyzovým chlebem. Bruli si ve svém ustrnutí sotva povšiml, že snídaně stydne na stole, když upřel oči na svou hostitelku. Tváře mu velmi netsuransky zrudly. "Má paní," promluvil, "zdá se, že si neuvědomuješ, jaké neštěstí svým odmítnutím způsobíš."

Mara neřekla nic, ale dala znamení někomu, kdo čekal za přepážkou. Zarachotila zbroj a vstoupil Keyoke držící zkrvavenou hlavu vraha. Bez okolků položil svou trofej na talíř před mladého nápadníka.

"Ty toho člověka znáš, Bruli." Tato slova nebyla vyřčena jako otázka.

Bruli, ořesen ani ne tak krutostí toho, co viděl na talíři, jako tónem hlasu, který u paní z Acoma ještě neslyšel, zbledl. "Byl jedním z mých nosičů, -paní. Co se přihodilo?"

Dopadl na něj důstojníkův stín a v místnosti prozářené sluncem se náhle ochladilo. Mařin hlas byl tvrdý jako kov. "Byl to vrah, ne nosič, Bruli."

Mladík zamrkal a jeho tvář úplně zbělela. Pak svěsil hlavu a do očí mu spadl pramen černých vlasů. Zdráhavě pronesl přiznání. "Pán mého otce," řekl a myslel tím Jingu z Minwanabi.

Mara mu poskytla chvíli na vzpomínání a pokynula svému veliteli vojsk, aby usedl po jejím boku. Když se Bruli sebral natolik, že byl schopen pohlédnout ji do očí, pokýval hlavou.

"Ten člověk byl nepochybně agentem domu Minwanabi. Stejně jako ty jsi agentem svého otce."

Bruli věděl, že jeho protesty by byly marné, a neodporoval. Z jeho očí zmizelo zoufalství a řekl: "Žádám smrt válečníka. Maro."

Mara položila zaťaté pěsti na stůl. "Smrt válečníka, Bruli?" Zasmála se s hněvivou hořkostí. "Můj otec a bratr byli válečníci, Bruli. Keyoke je válečník. Já sama jsem stála tváří v tvář smrti a jsem válečníkem více než ty."

Mladík v ní vycítil něco, co u žádné ženy ještě nepoznal, a vyskočil na nohy. Šálky na stole zacinkaly. Příšerná hlava nosiče se s přiznáním spoluúčasti domu Minwanabi stala dvojnásobně výmluvnou. Bruli vytrhl ze své tuniky dýku. "Nenechám se pověsit jako zločinec, paní." Keyokova ruka vyrazila k jílcí meče, aby bránil svou paní, ale když Bruli obrátil dýku proti sobě a namířil ji na vlastní hrud', pochopil velitel vojsk, že syn domu Kehotara nemá v úmyslu zaútočit.

Mara vstala a její hlas zazněl jako bič. "Polož tu dýku, Bruli." Zaváhal, ale ona řekla: "Nikdo tě tady nebude věšet. Jsi hlupák a ne vrah. Necháme tě odjet domů, abys mohl vysvětlit otci, jak spojenectví s Jinguem uvedlo jeho dům do nebezpečí."

Pod silou úderu jejího prohlášení hezký nápadník tiše a zostuzeně ustoupil zpátky. Pomalu si opakoval jednotlivé souvislosti a následky, dokud nedospěl k nevyhnutelnému závěru: byl skrze své nejvniternější city nemilosrdně využit. Smrtelně vážný a bez jakékoli stopy po dřívějších citech se uklonil. "Obdivuji se ti, paní. Přinutila jsi mě k tomu, abych zradil svého otce."

Pokud by se měla jeho impulzivní povaha ubírat tímto směrem, nejspíš by se rozhodl získat svou pošramocenou čest zpět tím, že by nalezl na meč v okamžiku, kdy by překročil hranice pozemků domu Acoma. Mara rychle přemýšlela; musí ho zadržet, protože jeho sebevražda by lorda z Kehotara jen přiměla k ještě větší podpoře snahy lorda z Minwanabi vyhladit všechno, co mělo nějakou souvislost se jménem Acoma. Sice měla určité plány, ale ty se netýkaly chlapcovy smrti. "Bruli?"

"Paní?" Odkládal svůj odchod více z odevzdanosti než z nějaké naděje.

Mara mu pokynula, aby si sedl, a on to strnule udělal. Vůně jídla mu trochu obracela žaludek a na ramenou cítil hanbu jako jařmo.

Mara mu nedokázala nijak osladit hořkou příchut' porážky; Buntokapi ji naučil, aby se neradovala, když jí Hra přinese vítězství. Jemně řekla: "Bruli, nijak nelituji toho, co jsem udělala pro to, abych ochránila, co mi patří. Ale nepřejí si působit ti problémy, které si nezasloužíš. To, že tvůj otec slouží mému největšímu nepříteli, je jen náhoda, způsobená tím, kde jsme se narodili. O tom se nebudeme hádat. Vráťm ti tvé nejexotičtější dary výměnou za dva sliby."

Zdalo se, že se Bruli ve svých těžkostech našel. "Nezradím čest domu Kehotara."

"To od tebe ani nepožaduji." Mara se napjatě naklonila dopředu. "Pokud nastoupíš po svém otci a bratrovi do čela domu Kehotara, budu po tobě požadovat, abys neobnovil tradici Tan-jin-qu. Budeš se mnou souhlasit a ochrániš svůj dům před vazalstvím vůči domu Minwanabi?"

Bruli sklesle mávl rukou. "Taková možnost je jen velice malá, paní Maro." Dědicem byl jeho starší bratr a jeho otec se těšil pevnému zdraví.

Mara ukázala na sebe, jako by na jeho poznámku odpovídala; kdo ze smrtelníků může vědět, co osud přinese?

Bruli, zahanbený nadějí, která mu zrychlovala dech, se zeptal: "A ten druhý slib?"

"To, že mi budeš dlužit jednu laskavost, až se staneš pánem svého domu." Mara pokračovala s pečlivostí diplomata, "Kdybych zemřela nebo už v té době nenosila plášť paní domu, nepřejde tvůj slib na mého nástupce. Pokud ale budu žít a ty usedneš na místě lorda z Kehotara, jednou, pouze jedinkrát, budeš muset vyplnit mé přání. Mohu tě požádat o podporu nějakého svého plánu, ať už se bude týkat obchodu, vojenských zájmů nebo Hry rady. Pokud mi to nyní slíbíš, budeš zproštěn veškerých závazků v budoucnu."

Bruli se díval nepřítomně na ubrus, ale napětí v držení jeho těla prozrazovalo skutečnost, že zvažuje podmínky. Mara nehybně čekala v záři, kterou přes přepážky dovnitř vrhal dopolední sluneční svit. Druhou podmínku přidala impulzivně, čistě proto, aby odvrátila Bruliho od myšlenek na sebevraždu; ale když seděla a chvíli o tom přemýšlela, začalo to vypadat stále důležitěji; a zjistila, že se před ní otvírá další široká cesta vedoucí k možnosti zisku ve Hře rady.

Když měl zvolit buď smrt a finanční zhroucení své rodiny, ; nebo ukončení svého bláznovství a složení slibu, který možná nebude muset nikdy vyplnit, rozhodoval se Bruli rychle. "Paní, promluvil jsem prchlivě. Tvá dohoda je těžká, ale vyberu si život. Pokud mi bohové přinesou plášť lorda z Kehotara, vyplním tvé přání." Pomalu vstal a do výrazu tváře se mu vkradlo pohrdání. "Ale protože je možnost toho, že zdědím postavení svého bratra, velice nepravděpodobná, jednala jsi jako hlupák."

Mara, která tuto chvíli pro její krutost nenáviděla, tiše pokynula sluhovi čekajícímu za přepážkou. Uklonil se a podal jí svítek s rozlomenou pečeti. "Tohle nám přišlo, Bruli. Bylo to určeno tobě, ale protože sis ve svém doprovodu přivedl nájemné vrahy, rozhodl se můj hadonra, že si to přečte."

Papír byl převázán stuhami zbarvenými červeně, barvou Turakamua. Bruli náhle ucítil chlad, o němž netušil, že jej vůbec v životě pozná, a natáhl po svítku ruku. Papír se zdál příliš lehký na to, že nesl zprávu, kterou na něm četl, napsanou hlavním písařem svého otce. Zraněný do hloubi srdce novým žalem zmačkal Bruli roztrženými rukama papír do koule. Nějak dokázal zmobilizovat své sebeovládání. "Ženo, jsi stejně smrtící a malá jako škorpion keti, který se skrývá pod okvětními lístky." Když s ním jednala, věděla už, i Mekasiho nejstarší syn zahynul při Vojevůdcově tažení v barbarském světě. Nastražila na Bruliho svou past s vědomím, že na něj přešlo postavení dědice. Nová čest mu zakazovala vzít zpět svůj slib.

Bruli, chvějící se vztekem, pohlédl na ženu, do níž byl kdysi zamilovaný jako blázen. "Můj otec je zdravý muž, kterého čeká mnoho dlouhých let, ty čubko! Dal jsem ti svůj slib, ale nebudeš žít tak dlouho, aby ses dočkala jeho splnění."

Keyoke ztuhl, připravený sáhnout po meči, ale Mara odpověděla jen s unavenou lítostí. "Nepochybuji, že budu žít dost dlouho, abych se dovolala toho, co jsi mi slíbil. Přemýšlej o tom, zatímco si budeš odvážet své dary. Nech mi jen toho ptáčka, aby mi připomínal mladíka, který mě miloval příliš mnoho na to, aby jednal moudře."

Její upřímnost vyvolala vzpomínky, jež byly nyní trpké a bolestné. Bruli, s tvářemi rozpálenými svářeními se pocity svého srdce, řekl: "Odcházím. Až se potkáme příště, doufám, že uvidím díky Rudému bohu jen tvé vychladlé tělo."

Otočil se s vědomím, že každý voják domu Acoma na doslech jen čeká na to, aby odpověděl na jeho urážku. Ale Mara položila uklidňující ruku na Keyokovu paži a mlčky sledovala, jak mladík odchází. Zanedlouho jeho doprovod opustil dvůr. Nacoya vešla, tvářila se pobouřeně a rty měla sevřené do úzké uražené čáry. "Jak nezdvořilý mladý muž," zamumlala a s pohledem na Marin klid se změnila v další okamžik v učitelku. "Další lekce, dítě: muži jsou v záležitostech srdce velice snadno zranitelní. A takovým ranám trvá obvykle dlouho, než se zhojí. Možná jsi vyhrála toto kolo Hry, ale také sis udělala nepřítele na život a na smrt. Není nic nebezpečnějšího než ti, jejichž láska se změnila v nenávist."

Mara významně ukázala na hlavu mrtvého nosiče. "Někdo musí zaplatit cenu za Mirmwanabiho uskoky. Ať už si bude Bruli myslet to nebo ono, vyhráli jsme. Bruli vyčerpá z bohatství svého otce dost na to, aby uvedl dům Kehotara do zranitelného postavení. Budou muset přesvědčit Jinguu, aby jim poskytl finanční pomoc, a cokoli, co té jaguně ublíží, nám pomáhá."

"Dcero mého srdce, osud jen zřídka pracuje tak jednoduše." Nacoya přistoupila blíže a Mara poprvé vzhledla a spatřila v jejích starých rukou svítek. Pásky a pečeť byly oranžové a černé, barvy, o kterých by nikdy netušila, že je zahlédne pod střešou svého domu. "Právě to přišlo," řekla její řádkyně. S nádechem strnulého odporu předala svítek do rukou své paní.

Mara roztrhla pásky a pečeť a ruce se jí při tom neovladatelně chvěly. Svítek se rozvinul se zapraskáním, které hlasitě zaznělo celou místností. Mara četla a její tvář byla bezvýrazná jako z vosku.

Nacoya zadržela dech; Keyoke zůstal nehybně stát jako socha válečníka; a nakonec Mara zvedla oči.

Vstala a náhle vypadala ve slunečním svitu křehká. ; "Uhodli byste to sami," řekla svým dvěma nejvěrnějším dvořanům. "Lord z Minwanabi mě zve na formální oslavu při příležitosti narozenin našeho nejvznešenějšího Vojevůdce."

Z Nacoyiny svraskalé tváře se pomalu vytratila barva. "Musíš odmítnout," řekla nakonec. Od nepaměti žádný příslušník rodiny Acoma nevstoupil na pozemky domu Minwanabi, pokud jej neprovázeli vojáci vyzbrojení do války. Pro Maru byla cesta přímo do Jinguova domu a společenský styk s jeho spojenci jistou pozvánkou na vlastní pohřeb. Nacoya chabě dodala: "Tví předkové ti tu hanbu odpustí."

"Ne!" Paní domu Acoma se kousla do rtu tak silně, že zbělel. "Kdybych odmítla, riskovala bych tím, že Almecha těžce urazím, a poté, co ho odmítla podporovat Strana modrých kol, bude jeho vyhlášená popudlivost ještě zranitelnější." Její hlas pozbyl síly, ale nebylo jisté, jestli to bylo způsobeno lítostí nad tím, že se s Jinguem setká dříve, než bude připravena, nebo strachem o vlastní bezpečnost. Tlak se projevil tím, že se její tvář proměnila v nehybnou masku. "Dům Acoma nesmí před hrozbami utíkat. Půjdu do pevnosti našeho největšího nepřítele, který si přeje mou smrt."

Nacoya se pokusila zaprotестovat, ale pak se odvrátila. Maru pohled na svěšená ramena její rádkyně trápil, a tak se jí pokusila nabídnout útěchu. "Matko mého srdce, buď odvážná. Pamatuj si, že pokud po mé duši vztáhne ruku Turakamu, nebude moci lord z Minwanabi slavit vítězství dříve, než zavraždí také Ayakiho. Myslíš, že by se opovážil soustředěného útoku na domy Acoma a Anasati, aby vzal život mému synovi?"

Na to neměla Nacoya odpověď; nakonec potřásla hlavou. Ale v srdci věděla, že by toho byl Jingu schopen, aby zajistil porážku svých dávných nepřátel. V dějinách Hry rady se už staly horší věci - a z mnohem malichernějších důvodů.

Kapitola čtrnáctá

PŘIJETÍ

Posel odběhl.

Mara přitiskla sevřené ruce k okraji psacího stolu a zoufale si přála zavolat ho zpět. Jak snadno by mohlo poselství, které odnesl Cechu nosičů, přivodit její smrt a konečnou zkázu domu Acoma. Ale jedinou další možností by bylo žít v hanbě, zostudit předky a poskvřnit starodávný kodex cti svého domu. Mara se nepatrně protáhla, aby uvolnila napětí ve svých zádech, a poslala pro Nacoyu, aby staré ženě oznámila, že odeslala formální přijetí Minwanabiho pozvání.

Nacoya vstoupila s pochmurným výrazem, neklamnou známkou toho, že viděla posla, jak opouští usedlost. Věk neotupil její bystrost; už uhodla, že dřevěná schránka, kterou nesl, neobsahovala Jicanovy pokyny pro správce.

"Musí se vykonat mnoho příprav, má paní." Bývalá chuva se chovala přesně tak, jak se čekalo od první rádkyně; ale dlouhá léta důvěrného vztahu se nedala vymazat změnou postavení. Mara vypožadovala v hlase staré ženy zatrpklou věděla, že se za ní skrývá strach: strach o její paní a o všechny na statcích domu Acoma, jejichž životy byly přísahou spojeny s natami rodu. Vstoupit do domu Minwanabi znamenalo vyzývat na souboj netvora a stát přitom mezi jeho rozevřenými čelistmi. Pouze ten nejmocnější mohl přežít, a postavení domu Acoma v Radě se od smrti lorda Sezua a jeho dědice zlepšilo jen málo.

Ale Mara nedala své první rádkyni příležitost k malomyslnosti. Už to nebyla nezkušená dívka, která opustila chrám Lašimy, a nedala se ochromit ohrožením ze strany domu Minwanabi. Její panika by Jinguovi přinesla snadné vítězství; a díky jeho vznětlivé povaze by dům Acoma mohl získat nějakou nepředvídanou výhodu. "Dohlédni na nezbytnosti potřebné na cestu, Nacoyo, a naříd' mým komorným, ať mi připraví šaty. Papewaiovi je třeba vyřídít, aby vybral vojáky do čestné stráže, důvěryhodné a zkušené, ale takové, které Keyoke nebude postrádat na klíčových místech při obraně usedlosti během mé nepřítomnosti." Na okamžik zastavila své kroky před políčkou se svítky a počítala dny.

"Vrátil se už Arakasi?"

Uběhl týden od doby, kdy Bruli a Arakasi opustili statek Acoma, jeden, aby čelil hněvu svého otce, a druhý, aby udržel v hladkém chodu síť agentů své paní. Nacoya si upravila jehlici, klouzající jí z vlasů. "Vrátil se před necelou hodinou, paní."

Mara se otočila se soustředěným pohledem. "Promluvím si s ním, až se vykoupe a nají. Mezitím pošli pro Jicana. Ještě musíme vyřídít spoustu záležitostí, než se vydáme na oslavu Vojevůdcových narozenin."

Nacoya se s odmítavým výrazem uklonila. "Ty se vydáš, paní." Tiše vstala a odešla; a v pokoji, prázdném až na několik sluhů čekajících na příkazy, zůstala Mara zamyšleně hledět na přepážky, jimiž dovnitř pronikala záře odpoledního slunce. Umělec na ně s mistrovským citem namaloval lovecké scény; zobrazovaly dravce útočící na menší ptáky. Mara se zachvěla. Necítila se o mnoho silnější než ti ptáčci a přemýšlela, jestli bude mít ještě příležitost objednat si další podobnou malbu.

Jican přispěchal s rukama plnými svítků a tabulek a s dlouhým seznamem věcí, které bude třeba zařídit ještě před Mařiným odjezdem. Mara potlačila své znepokojení a soustředila se na obchodní záležitosti. Obzvlášť nepříjemná byla poznámka pečlivě vyvedená Jicanovým úhledným písmem, obsahující námitku proti jejímu záměru koupit midkemianské otroky na vyčištění nových pastvin pro need-ry jako náhradu za ty, které zabrali cho-ja pro svůj úl. Mara vzdychla a zahrnala chmury ze svého čela.

Byla pod příliš velkým tlakem, než aby trvala na svém rozhodnutí, a tak odložila otázku nákupu otroků na dobu po Vojevůdcových narozeninách. Pokud přežije slavnost v domě Minwanabi, bude mít dostatek času na překonání

Jicanova odporu. Ale když Jingu z Minwanabi uskuteční své záměry, stane se tento spor čistě akademickým. Ayaki by dostal poručníka z domu Anasati, nebo by byl zabit a dům Acoma by byl pohlcen či vyhlazen. Rozrušená Mara se natáhla po další listině. Pocítila úlevu, když byla se vším hotova a Jican odešel.

Jican se rozloučil se svou paní až pozdě odpoledne. Vyčerpaná Mara si dala přinést chlazené ovoce a nápoje. Pak poslala pro Arakasiho a pro sluhu, který přišel s jeho poslední zprávou podrobně pojednávající o domácnosti Minwanabi - počtem pomocnic v kuchyni počínaje a jmény a životopisy Jinguových konkubin konče.

Arakasi vstoupil a Mara se zeptala: "Je všechno v pořádku?"

"Paní, tví agenti si vedou dobře. Nemám nic důležitého, co bych mohl dodat ke své zprávě, neboť jsem ji doplnil už předtím, než jsem šel do lázně."

Lehce naklonil hlavu a čekal na pochvalu své paní. Mara všimla, že po útrapách cest je vyčerpaný a vyhladovělý, a pokynula mu, aby si sedl na polštáře před podnos s ovocem.

Když se Arakasi usadil, řekla mu o oslavách Vojevůdcových narozenin na statku Minwanabi. "Nebudeme si moci dovolit udělat chybu," poznamenala, zatímco Arakasi věnoval pozornost hroznu bobulí ša.

Tiší než obvykle otrhával Arakasi bobule z hroznu jednu po druhé. Pak vzdychl. "Urči mi místo ve své čestné stráži, paní."

Mara se prudce nadechla. "To je nebezpečné." Ostře pozorovala vrchního špeha s vědomím, že jeho touha po pomstě je podobná té její. Pokud ho neopustí jeho obezřetnost, dokáže najít způsob, jak vyváznout z této léčky a ještě zvítězit.

"Skutečně tam bude nebezpečí, paní. A bude tam smrt." Arakasi rozmáčkl jednu bobuli mezi prsty, šťáva z ní mu stekla po dlani. "Přesto, nech mě jít."

Pomalou důkladně vypudila Mara nejistotu ze svého srdce. Pokynula hlavou na souhlas, ačkoliv zůstala nevyčtená skutečnost, že Arakasi mohl zahynout stejně dobře jako zachránit život své paní. Vrchní špeh se mohl ukrýt v převleku za válečníka, ale jeho schopnosti, pokud šlo o zacházení se zbraněmi, byly velmi chabé. To, že Maře nabídl svůj doprovod, svědčilo o tom, jakou podlost a zradu může očekávat od lorda z Minwanabi. Neuniklo jí, že pokud by prohrála, přál by si Arakasi využít poslední příležitost naplnit svou touhu po pomstě, dokud bude mít Jingu na dosah. Za cho-ja a za to, čím přispěl k zajištění obrany domu Acoma, mu aspoň tohle dlužila.

"Měla jsem v plánu vzít s sebou Lujana..., ale může ho být potřeba tady." Keyoke by s tím svým zdráhavým způsobem souhlasil, přes své uličnické chování byl Lujan schopným důstojníkem. A pokud bude Keyoke nucen bránit Ayakiho... Mara odvrátila myšlenky od tohoto tématu a řekla: "Běž za Papem. Když ti bude důvěřovat a svěří ti důstojnický chochol, můžeš mu pomoci vybrat můj doprovod." Mara se zmohla na krátký úsměv, než ji opět zamrazil strach. Arakasi se uklonil. V okamžiku, kdy odešel, zatleskala na služebnou, aby ihned odnesla tác s rozmačkanou bobulí.

V slábnoucím světle se Mara ještě naposledy zahleděla na přepážku. Čekání konečně skončilo a dravec se chystal útočit na svou oběť. Ačkoliv byl Minwanabi pyšný, sebejistý a silný, ona musí najít způsob, jak ho porazit na jeho vlastním území.

Na konci léta byly silnice vyschlé, zahalené prachem zvířeným povozy a špatně se po nich cestovalo. Po krátkém pochodu do Sulan-Qu pokračovala Mara se svou družinou padesáti mužů čestné stráže ve své cestě na usedlost Minwanabi lodí. Ruch města a přístavu už Maru nepřitahoval; sotva si všimla nahoty otroků pohroužena do úvah nad intrikami svého nepřítele. Když se s Nacoyou usadila na polštářích pod baldachýnem, uvědomila si, že už jí nepřipadá zvláštní, že vládne domu svého otce. Roky, které ji dělily od pobytu v chrámu Lašimy, přinesly mnoho změn a mnoho zkušeností; a s nimi přišlo i odhodlání, díky němuž dokázala skrýt svou úzkost. Keyoke nechal nastoupit své muže na palubu s vědomím stejné hrdosti. Pak začal lodní mistr zpívat svou píseň a otroci odvázáni lana a chopili se bidel. Od malované přídě se rozeběhly vlny a loď domu Acoma odrazila od důvěrně známého břehu.

Plavba proti proudu trvala šest dní. Mara trávila většinu času přemítáním, když otroci vedli loď kolem bahnitých mělčin a kysele páchnoucích ploch odvodněných thyzových polí. Nacoya odpoledne spala; večer opouštěla úkryt za lehkými záclonami a udílela mateřské rady vojákům, kteří mezitím zabíjeli bodavý hmyz, v mračech přilétající z břehů. Mara poslouchala a okusovala ovoce koupené od lodního prodáváče; věděla, že stará žena je přesvědčena, že se domů živá nevrátí. Každý západ slunce byl nádherný, mraky propouštěly sluneční paprsky, které se odrážely na klidné hladině řeky, a obloha pomalu tmavla až do noční tmy.

Usedlost Minwanabi ležela u malého přítoku hlavní řeky. Otroci, v ranním žaru pokrytí potem, propluli shlukem pomalých obchodních lodí. Pod vedením zkušeného lodního mistra se proplekli mezi kolovými domy, v nichž bydlely rodiny sběračů škeblí; pak se řeka narovnávala, mělčiny a zátočiny ustoupily hlubší vodě. Mara si prohlížela nízké kopce a břehy lemované jednotně zastřiženými stromy. Pak loď její rodiny vplula do míst, která mohli navštívit snad jen nejvzdálenější předkové domu Acoma, protože spor krve s Jinguovým domem se táhl tak daleko do minulosti, že si už nikdo nepamatoval, kdy vlastně vznikl. Koryto řeky se tady zúžilo a voda plynula rychleji. Otroci museli ze všech sil bojovat s proudem a loď zpomalila tak, že téměř stála na místě. Mara se snažila udržet si na tváři masku klidu, když se loď přibližovala k mohutné modlitební bráně spojující břehy řeky. Tady začínalo území domu Minwanabi.

U Mařiných polštářů se objevil voják, uklonil se a ukázal na konstrukci ukrytou v oblouku brány. "Všimla sis? Pod těmi malbami a ozdobami, to je most."

Mara sebou lehce trhla, protože jí ten hlas připadal známý. Podívala se na onoho muže pozorněji a pak se usmála chytrostí svého vrchního špeha. Arakasi tak dokonale splynul s vojáky její čestné stráže, že úplně zapoměla na jeho přítomnost na palubě.

Arakasi znovu obrátil její pozornost k modlitební bráně. "Říká se, že v dobách nepokojů stávali nahoře lučištníci se

zápalnými šípy a olejem, kteří zapálili každou loď, jež se snažila proplout. Dokonalá obrana."

"Při tom, jak pomalu plujeme, si nemyslím, že by se někomu podařilo dostat se tudy až k jezeru a přežít." Mara pohlédla na proud pění se za zádi. "Ale určitě by se odsud dalo rychle utéct."

Arakasi potřásl hlavou. "Podívejte se dolů, paní." Mara se naklonila přes okraj člunu a všimla si, že mezi pilíři brány je natažen silný opletený provaz, který podklouzl jen několik centimetrů pod nízkým kýlem plavidla. Kdyby bylo zapotřebí, mohl by jej mechanismus ukrytý v bráně zvednout a utvořit bariéru proti jakémukoli člunu, jenž by chtěl odplout. Arakasi řekl: "Tato obrana je pro prchající člun stejně smrtelná jako útočící flotila lodí."

"A já mám být dost moudrá a pamatovat na to?" Mara vyplekla zpoceně prsty ze záhybů svého šatu. Pokoušela se udržet svou nervozitu v rozumných mezích a udělala jemné odmítavé gesto. "Tvé varování je míněno dobře, Arakasi. Ale neříkej o tom nic Nacoyi, nebo zaječí tak, že vyruší bohy z jejich klidu!"

Vrchní špeh s pobaveným zamručením vstal. "Té nemusím říkat ani slovo. Matička hledá každý večer pod svou rohoží nože." Ztišil hlas. "Viděl jsem, jak prohledává polštáře a přikrývky šestkrát i poté, co její lože zkontroloval Papewaio."

Mara jej propustila, neschopna sdílet jeho pobavení. Nacoya nebyla jediná, koho pronásledovaly noční můry. Když člun pokračoval v cestě a jí se dotkl stín "modlitební brány", projelo Marinou kůží zamrazení jako Turakamuův dech.

Zvuk jejich pohybu se odrazil od kamenných základů stavby. Pak se znovu objevilo sluneční světlo, po temnotě oslepující a hřejivé. Mara vyhlédla ze svého stanu a naskytl se jí pohled, který nečekala.

Výjev svou krásou bral dech. Usedlost, umístěná na konci širokého údolí a v čele rozlehlého jezera, se nad vodou tyčila jako kouzlo z dětských pohádek, s každou budovou dokonalou, pokud šlo o tvar nebo barvu. Ústřední dům byl kamenný, neuvěřitelně starodávný palác, vystavěný vysoko na kopci, odkud přehlížel celé jezero. Po úpatí kopce se vinuly mezi terasovitými zahradami a menšími budovami, mnohdy dvou nebo třípatrovými, nízké hradby. Sídlo domu Minwanabi bylo opravdu samo o sobě vesnicí, v níž žili sluhové a vojáci věrní Jinguovi. Ale je to nádherné místo, pomyslela si Mara. A na okamžik ucítila bodnutí žárlivosti, že tak nenáviděný nepřítel žije v takovém bohatství. Vánek od jezera chladil dům i v těch nejparnějších měsících a malá flotila oranžových a černých bárek mezi sebou táhla sítě, takže si lord z Minwanabi může nechat kdykoli předložit na stůl čerstvé koa. Když otroci měnili bidla za vesla, aby dopravili člun přes jezero, napadla Maru daleko střízlivější myšlenka: údolí bylo jako hrdlo láhve, bylo je možné lehce ubránit a ještě jednodušeji uzavřít. Jako otrávený obsah láhve, který svou vůní láká hmyz, poloha tohoto údolí zabraňovala jakémukoli pokusu o rychlý a nepozorovaný únik.

Všiml si toho i Papewaio a přikázal svým vojákům, aby si připravili zbraně, když se k nim přiblížila jiná loď. Rychle k nim připlula, velký člun, v němž stál tucet lučištníků domu Minwanabi s velitelem hlídky v čele. Zasalutoval a pokynul jim, aby vyzvedli z vody vesla. "Kdo přichází na území domu Minwanabi?" zavolal, když se k sobě lodi blížily.

Papewaio zavolal v odpověď: "Paní z Acoma."

Důstojník domu Minwanabi znovu zasalutoval. "Projdi, paní z Acoma." Pokynul svým veslařům a hlídkový člun pokračoval ve své objíždce.

Arakasi ukázal na tři podobná plavidla. "Po celém jezeře mají hlídky lučištníků."

Bylo jasné, že z pozemků domu Minwanabi není možné uniknout. Bylo možné jen zvítězit, nebo zemřít. Mara, která cítila, jak jí potem vlhnou ruce, odolala nutkání utřít si je do šatů. "Pospěšme si raději do domu, Pape."

Papewaio pokynul kapitánovi člunu a otroci se opět chopili vesel.

Člun zamířil k přístavišti a ukázalo se, že usedlost Minwanabi je zblízka ještě hezčí než při pohledu z dálky. Každá budova byla omalována jemnými pastelovými barvami, které překrývaly obvyklou bělobu. Ze střešních trámů visely veselé zbarvené vlajky a pestře natřené lampy, pohupující se ve větru. Vzduch naplňoval cinkot zvonečků, které rozeznával vítr. Štěrkované stezky spojující budovy byly obklopeny přístřiženými keři a kvetoucími záhony. Mara očekávala, že zahrada uvnitř domu bude ještě okázalejší než ty, které dosud viděla.

Ledníci zvedli svá vesla do člunu a jeden z nich hodil lano dělníkovi u doku, kde je očekávala uvítací skupina dvořanů. Mezi nimi stál i Desio, Minwanabiho nejstarší syn, s oranžově a černě zbarvenou čelenkou, odznakem svého postavení dědice.

Pomocníci zachytili další lana, když člun lehce narazil do kúlů přístavu. Domácí stráž domu Minwanabi se postavila do pozoru a Desio pokročil dopředu, aby se setkal s Marou, sedící v nosítkách, která otroci vynášeli na břeh.

Dědic pláště lorda z Minwanabi strnule pokývl hlavou v předstírané úkloně, která hraničila s urážkou. "Jméno svého otce tě vítám na oslavě ke cti Vojevůdce, paní z Acoma."

Mara se neobtěžovala zvednout záclony u nosítek. Prohlédla si Desiovu odulou tvář a šedé oči, v nichž našla velice málo inteligence, a vrátila mu jeho úklonu stejným způsobem. Po nějakou chvíli nikdo z nich nic neříkal a pak byl Desio nucen uznat Mařino nadřazené postavení. "Jsi zdráva, paní Maro?"

Mara lehce pokývla hlavou. "Jsem zdráva, Desio. Dům Acoma rád uctí lorda Almecha. Řekni svému otci, že mu děkuji za uvítání."

Desio, jenž nerad připouštěl své nižší postavení, zvedl bradu. Byl příliš hrdý na to, aby přijal odpověď dívky, která se při pohledu přes záclonu zdála být s těžší něčím víc než odrostlým dítětem, a řekl: "Shromáždění před uvítací hostinou se koná hodinu po poledni. Sluhové tě odvedou do tvých pokojů."

"Sluhové vyjadřují čest domu Minwanabi?" Mara se sladce usmála. "To je věc, na niž budu muset pamatovat, až budu zdravit tvého otce."

Desio zrudl. Velitel hlídky domu Minwanabi vystoupil kupředu, aby zakryl urážku, která právě zazněla. "Paní, pokud dovoluji, odvedu tvé vojáky na místo, jež jim bylo určeno."

"To tedy nedovolím!" Mara se obrátila k Desiovi. "Podle tradice mám právo na čestnou stráž padesáti vojáků, jejímž úkolem je zajistit mou bezpečnost. Pokud si tvůj otec přeje něco jiného, okamžitě odjedu a nechám ho, aby to vysvětlil

Vojevůdci. Za takových okolností si myslím, že dům Acoma nebude jediný, kdo zvolí návrat domů."

"Almechovy narozeniny přijelo oslavit příliš mnoho lidí." Desio se odmlčel a na jeho tváři se usadil zlomyslný úsměv.

"Musíš pochopit, že pokud bychom chtěli ubytovat čestnou stráž každého hosta v domě, vypadala by usedlost jako válečný tábor. Almecho má rád klid. Abychom mu prokázali poctu, budou všichni vojáci ubytováni nahoře v údolí, kde jsou naše hlavní kasárna." Desio pak s předstíranou lítostí pokrčil rameny. "Nikdo není výjimkou. Se všemi bude zacházeno stejně."

Nacoya bez zaváhání řekla: "Tvůj otec tedy nabízí svou čest jako záruku za naši bezpečnost?"

Desio sklonil hlavu. "Samozřejmě." Hostitel, který chtěl od svých hostů požadovat takovou důvěru, musel v situaci, jako byla tato, nabídnout svou osobní čest jako důkaz bezpečnosti. Kdyby se za takového uspořádání věcí nějakému návštěvníkovi stala křivda, lord Jingu z Minwanabi by nemohl svou hanbu smýt ničím jiným než vlastním životem. Dědic pláště lorda z Minwanabi řekl sluhovi: "Zaved' paní, její první rádkyni, dvě služebné a tělesnou stráž do pokojů připravených pro členy domu Acoma."

Luskal prsty na důstojníka s oranžovým chocholem. "Velitel útoku Šimizu a uvítací skupina válečníků se postará o pohodlné ubytování tvých vojáků v hlavních kasárnách domu Minwanabi."

Mara, podrážděná, otřesená, ale v žádném případě nijak překvapená tím, že se ji Minwanabi rozhodl oddělit od jejích vojáků, se podívala na Arakasiho. Neporuší pohostinnost; tím, že by způsobila hádku, zvláště ne proto, že na pažích mnohých přítomných služebníků byly patrné známky dávných válečných tažení. Ne, dům Acoma zde nezvítězí silou, ale pouze rozumem, pokud je vůbec možné zvítězit. Se smířeným výrazem si Mara vybrala za osobní stráž Papewaia. Pak ona, Nacoya a nejschopnější z jejích válečníků následovali sluhu do pokojů určených domu Acoma.

Velká usedlost Minwanabi byla starobylá a její umístění v údolí ji uchránilo ohně a loupení dávných nájezdů a zpola zapomenutých válek. Čtvercový dvůr se zahradou, stejný jako u většiny tsuranských domů, byl v minulosti mnohokrát zvětšován, přestavován, měněn a dělen. Srdce domu Minwanabi stoupalo díky novým přístavbám výše do kopce a během staletí se změnilo v bludiště chodeb, uzavřených zahrad a členitých budov, v jejichž rozmístění panoval malý řád. Zatímco jí Papewaio pomáhal vystoupit z nosítek, uvědomila si Mara s hrůzou, že bude potřebovat služebné, aby jí pomáhaly najít její pokoje, protože v tak složité stavbě se nebylo možno vyznat při jedné návštěvě.

Chodby se kroutily a točily a každý dvůr jí připadal úplně stejný jako předchozí. Mara slyšela napůl otevřenými přepážkami mumlání hlasů, z nichž některé patřily proslulým šlechticům Impéria, ale daleko více jich slyšela vůbec poprvé. Pak se zdálo, jako by hlasy zmizely vzadu, a v dlouhé chodbě se rozhostilo ticho, podobné tomu, které předchází útoku šelmy v džungli. Ve chvíli, kdy sluha otevíral přepážku vedoucí do pokojů, jež jí byly určeny, si byla Mara naprosto jista, že ji chce Jingu zavraždit. Proč by jí jinak přiděloval pokoje ve vzdáleném rohu své usedlosti, kde byla skoro naprosto osamocená?

Sluha se uklonil, usmál se a poznamenal, že pokud budou paní domu Acoma nebo její rádkyně chtít, čekají na jejich zavolání služebné, které jim pomohou s koupáním a oblékáním.

"Vystačím se svými vlastními služebnými," řekla Mara ostře. Ze všech možných míst si právě tady nepřála ve své blízkosti žádné cizí osoby. V okamžiku, kdy sluhové vnesli do místnosti její poslední zavazadlo, se cvaknutím zavřela přepážka. Papewaio nepotřeboval pobízení k tomu, aby začal s rychlou a důkladnou prohlídkou jejích pokojů; Nacoya nicméně vypadala naprosto otřeseně. Pak si to Mara uvědomila. Kromě jedné krátké cesty, kdy předkládala Marinu žádost o sňatek se synem domu Anasati, Nacoya nejspíš nikdy ve svém dlouhém životě neopustila usedlost Acoma.

Mara si vzpomněla na Lana a to jí poskytlo čas k tomu, aby se soustředila. V okamžiku, kdy Papewaio prohlásil, že pokoje jsou bezpečné, jej postavila na stráž k vnější přepážce. Nacoya se na svou paní podívala se stopou úlevy v očích. "Myslím, že když se Jingu za bezpečnost svých hostů zaručil, můžeme očekávat, že nebude riskovat své postavení."

Mara potřásla hlavou. "Já myslím, že ti přání zamlžilo ostrý zrak, matičko. Jingu nabídl svůj život jako zástavu za útok ze strany jeho lidí nebo jiných hostů, to je všechno. Nezaručil se za různé 'nehody'." Pak, dříve než ji mohl strach opanovat docela, nařídila Nacoyi, aby připravila koupel a pomohla jí s přípravou na hostinu a první osobní setkání s lordem z Minwanabi.

Na rozdíl od velké síně domu Anasati, která byla tmavá a dusná a prosáklá zatuchlým pachem starého vosku, byl společenský sál domu Minwanabi prostorný a světlý. Mara se zastavila v klenutém vchodu, aby si jej mohla prohlédnout, než se připojí k hostům, kteří se shromažďovali jako hejno nádherně opeřených ptáků pod ní. Sál byl vybudován na samém vrcholu kopce, měl na obou protějších koncích vchody a stupínky a byl ohromný. Ve vysokém stropě, podpíraném trámy, byly nad podlahou, ležící hluboko dole, umístěny otevřené přepážky. Kolem okrajů síně vybíhalo několik balkonů, umožňujících pohled dolů a na druhou stranu otevřenými dveřmi ven do krajiny. Kamenné pilíře podpíraly strom uprostřed a mezi kvetoucími stromky, mozaikami a malým jezírkem pod stupínkem se kroutil potůček se dnem pokrytým drobnými kamínky. Dům Minwanabi kdysi dávno podporoval stavitele a umělce nadaného neobvykle geniálním duchem. Dřívějším generacím lordů z Minwanabi museli sloužit ti nejlepší z krejčích, protože mezi všemi šlechtici byl nejkrásněji oblečen právě pán domu se svou manželkou, stojící na stupínku. Mara sebou trhla, když na ni stejně jako na ostatní Tsurany zapůsobily zelené a oranžové šaty, které na sobě měla lordova manželka. Mara se skoro rozplakala, "když si pomyslela, že všechna ta krása kolem je vyplýtvána; na nepříteli, jako je Jingu.

"Bohové požehnali tomuto domu nebývalým bohatstvím," zamumlala Nacoya. "Ale řekla bych, že tu nechali málo prostoru pro obyčejný rozum. Jen si pomysli, kolik hmyzu se těmi branami do nebe dostane dovnitř, nemluvě o prachu, špině a dešti."

Mara se na svou starou chůvu shovívavě usmála. "Ty bys chtěla mateřsky pečovat i o hadí hnízdo. Kromě toho jsem si jista, že za špatného počasí tu střechu pečlivě zakrývají. Paní z Minwanabi má na tváři příliš mnoho líčidla, než aby si

mohla dovolit neočekávaně zmoknout."

Nacoya ustoupila s poznámkou, že jí oči už neslouží tak dobře jako za jejího mládí. Mara ji chláholivě poklepala po paži. Pak, oslňující ve svém rouchu posítem perlami a s vlasy ozdobenými zelenými stuhami, začala sestupovat do hlavní síně. Papewaio ve zbroji ji následoval; ačkoliv doprovázel svou paní a její první rádkyni při společenské události, pohyboval se s ostražitostí obvyklou spíše na bitevním poli. Nakonec, oficiální tsuranská shromáždění byla mnohem nebezpečnější. Pod vznešeným chováním a klenoty se skrývala ctižádost; jak se pod vlivem Hry rady měnila spojení, aždý z přítomných lordů se mohl stát nepřítelem. Jen málo z nich by váhalo s poškozením domu Acoma, pokud by tím sami získali. A na území domu Minwanabi by se i ti, kteří nebyli ve sporu s Mařiným domem, mohli postavit na stranu vlivnějších politických sil.

Mara měla střídmý vkus, a proto nebyla ohromena ani uchválena ukázkami obrovského bohatství, které viděla kolem sebe. Její prosté šaty utvrzovaly lordy a paní, shromážděné v sále kolem ní, v již dříve utvořeném názoru. Považovali ji za slabou, nezkušenou dívku, která se snažila ochránit svůj dům sňatkem se synem mocnějšího domu Anasati. Ted', když byl Buntokapi mrtvý, stala se opět snadnou kořistí. Mara neměla v úmyslu vyvracet jim tento chybný úsudek; zvyšovalo to její naději na zachycení útržků informací, poznámek nebo postřehů, které by se mohly ukázat jako užitečné. Když došla až k úpatí schodů a vydala se směrem ke stupínku, aby pozdravila lorda z Minwanabi, pozorovala výrazy šlechticů stojících poblíž a všimla si, kdo s kým klevetí. Sebeovládání, kterému se naučila v chrámu, ji dobře posloužilo. Zdvořile odpovídala na pozdravy, ale sladké úsměvy a vlídná slova ji neošálily.

Jingu z Minwanabi vzal její příchod na vědomí se zájmem hladové jaguny. Mara viděla, že v okamžiku, kdy se přiblížila, ukončil hovor se svým prvním rádcem, aby ji přivítal. Poprvé měla příležitost pohlédnout do tváře nejstaršího nepřítele své rodiny. Lord z Minwanabi byl korpulentní muž. Očividně na sobě neměl brnění od doby svého mládí, ale v očích mu stále probleskovala zákeřnost a vychytralost. Zápěstí mu zakrývaly perlové náramky a límec měl posítý mušlemi, lesklými potem, který mu stékal po krku. Jeho úklona na uvítanou byla o něco menší, než jaká by jí jako vládnoucí paní domu náležela. "Má paní z Acoma," řekl hlasem stejně mohutným a slizkým, jako byl jeho zjev, "máme opravdu radost, že ses rozhodla připojit se k nám a uctít Vojevůdce."

Mara si byla vědoma toho, že jsou na ni upřeny oči všech šlechticů v místnosti, kteří chtěli vědět, jak si s touto situací poradí, a odpověděla mu ve stejném duchu. Její úklona byla stejně mělká a krátká. "Děkujeme lordu z Minwanabi za jeho milé přivítání."

Jingua Mařina reakce podráždila a zavolal na někoho, aby přišel ke stupínku. "Je tu jedna osoba, kterou určitě znáš." Pak se jeho rty zkrivily v hladovém vyčkávavém úsměvu.

Paní z Acoma nedala při pohledu na ženu, jež se objevila na jeho zavalání, najevo žádnou reakci. Arakasi ji před přítomností Teani na usedlosti Minwanabi varoval: už dávno Maru informoval o tom, že bývalá konkubína jejího manžela je Minwanabiho agentkou. Ale skutečnost, že se Buntokapi-ho bývalá milenka usadila přímo v Jinguově nejbližším okolí, ji zarazila. Ta žena byla možná chytřejší, než si kdokoli myslel. Byla očividně jeho favoritkou, protože byla zahalena v jemném hedvábí a klenotech včetně řetězu ze vzácného kovu na štíhlém krku. Ale ozdoby a půvab nemohly skrýt ošklivost její povahy. V krásných očích jí plála nenávist k Maře, zmrazující svou silou.

Přiznat známost se ženou její pověsti by byla nezvyklá zdvořilost a mohla by být lehce vykládána jako slabost. Mara obrátila svou pozornost a svá slova výhradně na lorda z Minwanabi, který seděl po Teanině levici. "Má rádkyně a já jsme právě dorazily po dlouhé a únavné cestě. Mohl by nám náš lord ukázat místa, abychom se mohli trochu občerstvit, než hostina a oslavy začnou?"

Jingu jediným pohybem tlustého prstu urovnal třásně na svém oděvu. Pak si nechal donést chlazený nápoj; zatímco čekal, až sluhové vyplní jeho rozkaz, jeho ruka nepřítomně hladila Teaninu paži gestem, kterému jeho manželka nevěnovala pozornost. Když už nikdo nemohl pochybovat o tom, že záměrně přehlíží přání svého hosta z domu Acoma, dokud nebudou vyplněna jeho vlastní přání, mile kývl na sluhu. "Odved' paní Maru a její služebné ke třetímu stolu od konce, k tomu, který stojí nejbližší ke kuchyni, aby její společnost mohla být rychleji obsloužena." Jeho tlusté hrdlo se zatřásl, když se otevřeně zasmál vynalézavosti své urážky.

Urozená paní Marina postavení by mohla v takové věci vidět ponížení; ale pro Teani bylo takové gesto málo. Vztekla tím, že ji Mara ignorovala, se vložila do hovoru. "Měl bys tuhle ženu posadit mezi otroky, můj pane. Všichni přece víme, že velikost domu Acoma je založena jen na dobré vůli domu Anasati a že i ochrana lorda Tecumy je po smrti jeho syna čím dál menší."

Taková urážka byla příliš velká na to, aby byla přehlédnuta. Mara, která stále ještě odmítala vzít Teani na vědomí, sáhla po lákadle, jež jí lord z Minwanabi nabízel. Zabodla do jeho tučné, rozesmáté tváře pohled tvrdý jako kus křemene. "Můj lorde z Minwanabi, všichni známe tvou... velkorysost, ale určitě ani ty nemůžeš nacházet příliš velké potěšení ve službách zbytků zanechaných jinými muži."

Jingu objal paži Teani kolem ramen a přitáhl si její štíhlé tělo k sobě. "Ale to se strašně pleteš, paní Maro. Tuto ženu žádný muž nezahnal - je to pouze žena, která přežila svého posledního pána. Nebudu to říkat vícekrát. Teani je užitečná a hodnotná členka mé domácnosti."

"Samozřejmě." Mara mu vysekla nepřesvědčivou omluvnou poklonu. "Vzhledem ke tvým proslulým choutkám si myslím, že ti může posloužit dobře, Jingu. Můj bývalý manžel si také nijak nestěžoval" - Mara se na Teani podívala stěží koutkem oka - "ale na druhou stranu byly Buntovy chutě poněkud obhroublé."

Teani zajiskřilo v očích. Skutečnost, že se Mara neobtěžovala přímo odpovědět na její urážku, konkubínu přiváděla k zuřivosti. Ani lord z Minwanabi nebyl nijak pobaven; ta malá polopanna z chrámu Lašimy neprojevila sebemenší známku toho, že by ji přijetí, jakého se ji dostalo, zastránilo. Ve skutečnosti měla od prvního slova navrch. A protože u jejího lokte už stál sluha, aby odvedl příslušníky domu Acoma na určené místo, nenalezl Jingu jiné společensky přijatelné východisko než ji propustit.

Slavnost Maře ubíhala pomalu. Jídlo, hudebníci a tanečnice byli prvotřídní, ale u stolu blízko kuchyně bylo horko, hlučno a rušno, neboť kolem stále procházeli sluhové. Z horka a pachů linoucích se z kuchyně se Nacoyi udělal nevolno a Papewaio vypadal vyčerpaně ještě dřív, než se začal podávat první chod. Neustálý pohyb cizinců běžících z kuchyně a do kuchyně ho udržoval v krajním napětí, zvláště když se na každém podnosu nacházely předměty, které by se ve zkušených rukou mohly proměnit ve smrtící zbraně. Vyslechl Marinu poznámku k Nacoyi o 'nehodách'. A i když se zdálo nepravděpodobné, že by se lord z Minwanabi dopustil vražedného útoku na tomto veřejném shromáždění, Teani nespouštěla z Mary svůj pohled plný jedu. Velitel útoku domu Acoma nepolevoval ve své bdělosti. Když byla se stolu odklizená vzácná zmrzlina, podávaná jako dezert, dotkl se Papewaio zlehka ramene své paní. "Paní, navrhuji, aby ses vrátila do svých pokojů před setměním. Neznáme to tady, a kdybys čekala na laskavost lorda z Minwanabi, mohlo by se stát, že sluhové, které ti určí jako doprovod, budou mít zcela jiné příkazy."

Mara se probrala z dlouhého a hlubokého zamyšlení. Její vlasy byly stále dokonale upraveny a chování bezchybné, ale pod očima měla tmavé kruhy z vyčerpání. "Musíme najít nějaký způsob, jak poslat vzkaz do kasáren, aby se Arakasi dozvěděl, ve kterém pokoji má nechat zprávu, kdyby to bylo nutné."

Papewaio zachmuřeně odpověděl: "Nemůžeme udělat nic, aniž bychom riskovali prozrazení, paní. Důvěřuj Arakasimu. Jeho agenti se k němu mohou bezpečně dostat a v případě potřeby si tě najde sám."

Mara by musela překřikovat rachocení stolů, jež sluhové sklízeli před vystoupením žonglérů, a tak pouze přikývla. Poklepala Nacoyu po rameni a vstala, aby se omluvila lordu Minwanabi. Bolest hlavy, která ji trápila, byla skutečná, poněvadž Jovjevůdce se měl objevit až nazítří, její odchod nebude moci být považován za přestupek. Naopak, přála si vyvolat dojem mladé, nezkušené dívky, neznalé jemností společenského chování. Brzká únava by mohla ostatní hosty v tomto dojmu jen utvrdit a ona tak získá čas na promyšlení způsobů obrany. Minwanabi by mohl mít problémy s dovedením svých intrik do konce, když na něj budou upřeny pátravé zraky všech jeho politických rivalů.

Mara poslala sluhu, který sklízel nádoby, aby informoval lorda o jejím odchodu. V době, kdy zpráva dospěla ke stupínku a hluboký samolibý úsměv nakrabilalaloky v masité Jinguově tváři, byla už místa, kde večeřela společnost z domu Acoma, prázdná. Jingu, uspokojený svým malým triumfem, si nevšiml, že Teani zmizela také. Unavena přemlouváním svého pána, aby jí dal příležitost mučit paní z Acoma před její smrtí, odešla, aby našla vlastní prostředky k uskutečnění svého cíle; věděla, že pití a další zábava dostatečně uspokojí chuť jejího pána.

Modrá hedvábná šála, kterou měla Teani propleteny vlasy, za ní vlála, když spěchala zadní chodbou statku Minwanabi. Neobtěžovala se s tím, že by si ji sňala, ani se nezastavila, aby si sepjala prameny zlatohnědých vlasů, které se jí rozlévaly po ramenou. Pokoje velitele útoku Šimizua ležely na dalším dvoře a vůbec nebylo nutné, aby se skrývala; jediný, kdo by se tu mohl v tuto pozdní hodinu objevit, byli sluhové pečující o lampy. Teani proklouzla poslední přepážkou se skrývaným úsměvem. Dnes v noci budou mít sluhové plné ruce práce s tím, aby uspokojili přání všech Jinguových hostů. Ta stará jaguna dokázala pěkně skrblit, pokud šlo o potřeby vlastního služebnictva. V myšlenkách velkého lorda stáli na prvním místě politici, což byla záležitost, kterou jeho velící důstojníci začínali nenávidět.

V měsíční záři, zalévající dvůr, vypadala Teani jako odlitá ze zlata, když si sňala límec svých šatů. Rozhalila si jejich látku ve výstřihu tak, aby dostatečně odkryla provokativní křivky svých řader, a zuby se jí zaleskly v úsměvu. Pokud se jí dnes v noci bude dařit, ta malá kostnatá Čubka z Acoma zemře. Bude krásné poslouchat její křik. Na druhé straně dvora byla přepážka, vedoucí do pokoje prvního velitele útoku, odsunuta stranou. Uvnitř svítilo světlo, které ozařovalo postavu muže sedícího zhrouceně na polštářích s lahví v ruce. Už zase pije, pomyslela si Teani znechuceně, a to jen proto, že se příliš zdržela ve velké síni a neúspěšně se snažila přesvědčit Jingu, aby změnil osobu určenou k provedení Mařiny popravy. Konkubína si přála vykonat tu práci sama. Když se její pán rozhodl, že jí tu radost neudělá, neměla Teani jinou možnost než ho přechytračit.

Konkubína si rozhodla vlasy po nyní již skoro nahých ramenou a pokračovala v chůzi k pootevřené přepážce. Vstoupila dovnitř tak tiše, že si jí tmavovlasý muž nějakou chvíli nevšiml. Teani ten okamžik využila k tomu, aby si jej znovu prohlédla.

Šimizua, prvního velitele útoku domu Minwanabi, znali jeho spolubojovníci jako muže naprosto věrného, vedeného neochvějnou vírou a otevřenou povahou. Rychlé reflexy a skoro naprostá neomylnost úsudku na bitevním poli mu vynesly rychlý postup; na to, v jak vysokém byl postavení, měl mladou tvář bez vrásek, kromě jizev, které získal v průběhu služby. Jeho jedinou chybou byla nedůtklivost, kvůli níž občas bez varování -vybuchoval. Oči měl zastřené, a pokud zrovna nepil, bylo jeho náladu těžké odhadnout. Podle netrpělivého našpulení spodního rtu poznala Teani, že se cítí ukřivděn - tím zlostným, výbušným způsobem, který prožívají všichni muži zklamaní svou milenkou. Teani si za dobře provedenou práci poblahopřála. Pokládala tohoto muže za hlupáka, užírajícího se touhou po jejím těle, jenž je natolik citově nevyzrálý, že zaměňuje touhu za lásku. A podle potu, kterým se leskla jeho svalnatá hrud', Teani poznala, že se Šimizuem může nakládat podle své vůle - jako s nástrojem .dokonale připraveným plnit jakékoli její přání; jako už mnozí před ním, ať už to byli muži nebo ženy.

Kromě Mary. Paní z Acoma ji unikla. Proto Teani nasadila svůj nejvyzývavější úsměv a zvedla ruku, aby se zezadu dotkla zpoceně kůže Šimizuova ramene.

Prudce se otočil a jeho ruka hmatla po meči, který měl vždy u kolene. Ostří zasvištělo, jak vytasil meč z pochvy a obrátil se s vražedným pohledem v očích, i když poznal svou milenkou. Čepel se dotkla záhybů hedvábí a zastavila se jen o vlásek od krveprolití.

"Ženo!" Šimizuova tvář zbledla a pak zrudla hněvem nad Teaniným pozdním příchodem i nad tím, že vstoupila nepozorovaně. Když znovu nabyl rovnováhy, všiml si šibalského třpytu v jejích očích. Její rty se lehce pootevřely, jako by byl meč milencem, kterého se chystala obejmout. Hroty jejích řader ztuhly a dech se zrychlil vzrušením z

doteku ostré čepele na její pokožce. Poznání jejich zvrácených vášní lehce zakalilo jeho přivítání; se znechuceným výrazem odložil meč. "Jsi šílená, ženo, duševně chorá. Málem jsem tě probodl."

Ale zlost a znechucení netrvaly dlouho. Když Teani zvedla hlavu a přitiskla svá ňadra pevně k jeho hrudi, Šimizu se k ní hladově sklonil a vychutnal si polibek, který ho rozpaloval lehkým dotekem smrti. Rozluštila ho jako hádanku. Každý její dotek ho rozechvíval až do morku kosti. Neschopný odolat své propukající vášni začal Šimizu rozvazovat tkanice jejích šatů. "Můžeš zůstat, má lásko? Řekni, že je Jingu zaneprázdněn svými hosty a že se nebudeš muset dnes v noci vrátit do jeho lože."

Teani se lehce dotkla jazykem jeho ucha a odpověděla; její horký dech mu ovanul Šiji. "Jingu mě už dnes v noci ve svých pokojích nečeká," zalhala. Počkala, až jeho prsty vklouznou hlouběji pod její šaty, a pak ho odstrčila. "Ale nemohu tady zůstat."

Šimizu se zamračil, jeho oči ve slabém svitu jedné olejové lampy ztvrdly. "Proč ne? Nalezla jsi zalíbení v někom jiném?"

Teani se zasmála a potrápila ho na okamžik nejistotou, nechala roucho sklouznout z ramenou a odhalila svá nádherná ňadra. Šimizu se snažil zůstat pevný, ale jeho pozornost byla zcela zaujata. "Nemiluji nikoho jiného, můj skvělý válečníku." Zbarvila tón svého hlasu přesně takovou dávkou sarkasmu, aby v něm zůstala trocha pochybností. "Je to pracovní záležitost, co mi znemožní zůstat tuto noc po tvém boku. A co teď, promarníš čas, který nám zbývá, nebo..." A zasténala, když umlčel její slova svými rty.

Tentokrát promyšleně nespíchala, aby nenarušila sled jeho myšlenek.

Sevřel ruce na její nahé hedvábné pokožce a v jeho hlase zazněl panovačný tón. "Proč ti tedy trvalo tak dlouho, než jsi za mnou přišla?"

Teani uraženě pohodila prameny svých medových vlasů. Jak jsi nedůvěřivý. Bojíš se, že tvůj meč nedokáže uspokojit ženu?" Odtáhla se, aby ho potrápila, ale také aby mu poskytla důkladnější pohled na své napůl odhalené tělo.

Šimizu se zamračil a chytil ji za ramena. Ale Teani v jeho , rukách najednou změkla jako máslo. Prsty zkušeně vklouzla pod jeho tuniku. Napjal se v očekávání rozkoše, když začala jemně přejíždět nehty po vnitřní straně jeho stehna.

"A tak mocný meč," zamumlala s přivřenými očima a roztočeným úsměvem. "Můj pán Minwanabi mě zdržel svými otravnými pokyny. Zdá se, že chce, aby ta číibka z Acoma .zemřela, a mě vybral na vykonání té špinavé práce."

I když její ruce našly svůj cíl a laskaly ho způsobem, který měl nejraději, Šimizu se odtáhl. Teani pochopila, že zašla trochu daleko; nebo možná chybila ve způsobu, jakým mu tu záležitost podala. Sklonila se, rozprostřela své vlasy na jeho stehnech a začala ho dráždit jazykem.

Šimizu na okamžik zaváhal; pak sevřel rukama její záda a nad ní se ozval jeho zastřený hlas. "To je velmi zvláštní, má lásko, že ti dal můj pán takové pokyny." Teani zbystřila pozornost. Narovнала se a začala rozvazovat řemínky na jeho sandálech.

"Bohové, copak musíš vždycky chodit do domu v okovaných podrážkách?"

Šimizu se netrpělivě nadzvedl, ale konkubína se stále potýkala s řelhínky. Tvrdým hrotem svého ňadra se přitom otírala o jeho koleno, a to ho tak vzrušovalo, že na její další lině položenou otázku odpověděl bez přemýšlení.

"Proč? Můj pán mi včera řekl, že to děvče musí zemřít, ale nejdříve má v úmyslu ji zlomit. Vyděsit ji tím, že nejdřív budou zabiti všichni její sluhové a doprovod, aby zůstala úplně sama, až udeří na ni." Tady se Šimizu zarazil, jestli neřekl příliš mnoho. Pak sevřel ruku v zlatorudých vlasech a přitáhl si Teani k sobě od nerozvázaného sandálu. "Myslím, že lžeš, ženo. Nejdeš zabít Maru, ale milovat se s někým jiným."

Teainy oči zablyskly, částečně vzrušením, protože násilí jí vždy rozbušilo srdce; ale také proto, že muži byli tak zábavně předvídatelní. Nepopřela jeho obvinění, ale ještě ho vyprovokovala otázkou. "Proč si myslíš, že lžu?"

Šimizu ji chytil za zápěstí a strhl její tělo k sobě. "Říkám, že lžeš, protože mé příkazy na zítřejší noc jsou takové, že mám nastražit falešné loupežné přepadení a nechat Papewaia, velitele útoku domu Acoma, ležet mrtvého u dveří Mařiných pokojů. Proč by pak, aniž by odvolal tyto příkazy, můj pán Minwanabi tobě nařizoval předat tu dívku dnes v noci Turakamuovi?"

Rozpálena jeho chováním a uvolněna až směšnou lehkostí s jakou ho podnítila k vyzrazení důvěrných zpráv, zvedla Teani vyzývavě bradu. "Jak bych mohla znát způsob myšlení vznešených mužů?" Podívala se mu do očí, aby se ujistila, že jeho vášeň stále plane. "Má lásko, tvá žárlivost přesahuje hranice zdravého rozumu. Co kdybychom uzavřeli smlouvu, abychom uklidnili tvé city. Já zůstanu dnes a Minwanabimu řeknu, že jsem se se svým nožem nedostala k Maře z Acoma. Ale na oplátku musíš obnovit mou čest tím, že zítra spolu s Papewaiem zabiješ i tu holku."

Šimizu nepromluvil, ale přitáhl si Teani blíž k sobě. Jeho prsty netrpělivě trhaly šaty z jejího těla. Neměla pod nimi nic a z horečnatého způsobu, jakým se zbavoval vlastního oděvu, poznala, že ho dostala. Jeho zaujetí bylo výmluvnou odpovědí. Vykoná zítra její vůli, aby se ujistil, že patří jemu, a pouze jemu, a to za tuto jedinou noc. Šimizu si zmýlil její radostné zachvění s vášní. Když ji objal, myslel pouze na lásku, ale krásná kurtizána odpovídala jen chladnokrevnou zručností s úmyslem zajistit si, že zítra bude Mara, paní z Acoma, ležet mrtvá s dýkou v srdci.

Mara se probudila neosvěžena po dlouhé a nepokojné noci. Služebné vycítily její napjatou náladu. Mléčky jí připravily šaty a zapletly hedvábné stuhy do vlasů, zatímco Nacoya . bručela tak, jak to dělávala každé ráno. Mara byla příliš rozrušena, než aby klidně vyčkávala, až bude pozvána k rannímu jídlu, a tak popohnala Papewaia, aby si pospíšil se svým každodenním obřadem broušení meče, a navrhla procházku kolem jezera. To způsobilo, že její rádce utichla.

Ale Mara chtěla poznat rozsah svého ohrožení. Pokud nebude mít příležitost setkat se s jinými hosty, pozorovat, která spojení jsou silná a která slábnou, nebude mít ani naději zjistit, jak mocný lord z Minwanabi ve skutečnosti je.

Mara se hluboce nadechla, snažila se těšit čistým vzduchem a odlesky slunce na hladině jezera. Větrík zvedal v zátočinách drobné vlnky a rybářské loďky se pohupovaly na lanech a čekaly na ruce, které se chopí jejich vesel. Ale přesto tento pokojný obraz nepřinášel klid. Mara si všimla, že Nacoyiny kroky vážnou, a nakonec navrhla, aby se vrátili

domu.

"To je moudré, paní," řekla Nacoya tónem naznačujícím, že vznešená paní by neměla chodit tam, kde písek a bláto mohou ušpinit hedvábné stuhý na jejích sandálech. Ale pokárání staré ženy chyběl duch. Její oči byly smutné a v srdci cítila prázdnotu z toho, že je tak daleko od statků Acoma. Když se otočila k paláci lorda z Minwanabi s jeho zahradami, praporci a smrtícím shromážděním hostů, vzal ji Papewaio bez žádosti o dovolení za paži a podepřel ji.

Slavnost na uvítání Vojevůdce Almecha začala dopoledne, ačkoliv příchod oslavence, na jehož počest se konala, se očekával až odpoledne. Když Mara dorazila do sálu, většina nastrojených, nazdobených a ctižádostivých šlechticů Impéria už tam byla shromážděna. Hra rady zasahovala do všech součástí tsuranského života, ale do žádné tolik jako do politiky. Hosté se mohli procházet pod baldachýny, jíst vybrané pokrmy, vyměňovat si klevety a příběhy o ctnostech svých předků nebo příležitostně uzavírat sázky či obchody. Ale každý lord ostrým zrakem sledoval, kdo se uchází o či přízeň, a obzvláště kdo stojí stranou, nebo dokonce není vůbec přítomen. Mara pozorovala tváře a barvy domů stejně jako ostatní, vědoma si toho, že i ona je pozorována. Lord z Tečtalt a jeho syn ji sotva pokynuli na pozdrav, což znamenalo, že mnoho šlechticů má v úmyslu se jí vyhýbat, dokud se postavení domu Acoma neupevní.

Mara obratně učinila ze svého vstupu všední záležitost tím, že odvedla Nacoyu ke stolu a poslala sluhý pro občerstvení. Dávala si pozor, aby žádala jen ty pokrmy, které viděla na talířích ostatních hostů, a když bylo jídlo přineseno, pustila se do něj ona i její první řádky ně s chutí, aby všichni viděli, že nemají žádné starosti, které by narušily jejich chuť k jídlu. Papewaio to viděl a byl by se usmál, kdyby mu to dovoľoval protokol. Mara si opět šikovně poradila, protože jedině tím, že vynechala snídani, mohla donutit mrzutou Nacoyu, aby se nyní dobře najedla. Na hosty, kteří je sledovali, udělalo toto představení dojem. Několik jich uznale pokývalo a jiní si šeptem vyměňovali poznámky. Další byli k záležitosti domu Acoma neteční, neboť byli zaujati vlastními intrikami.

Mara zaslechla, jak se lord z Xacatecas hrdelně zasmál; řekl něco, co způsobilo, že se třetí syn rodiny Ling zachvěl a zbledl. Potomci a bratranci domu Xosai se zdáli být všude; kam se člověk podíval, a severská manželka lorda z Kasčatecas bezostyšně flirtovala s prvním rádcem domu Čilapaningo. Ten vypadal tuhý jako vysušená kůže needry; pravděpodobně se ho její pozornost dotýkala, ale mluvila příliš rychle a tahala ho za rukáv příliš silně, než aby se mohl vykroutit.

Mara si prohlížela celý dav a všímala si široké škály střihů šatů a barev domů. Dětila hosty do dvou skupin: na ty, kdo byli jejími spojenci nebo byli tak slabí, že ji nemohli ohrozit, a na ty, kdo byli jejími nepřáteli nebo si mohli přát nějak ji poškodit. Protože dům Minwanabi patřil mezi pět Velkých rodin Tsuranuanni, každý mocnější dům sem vyslal své zástupce. Mara zaznamenala lordy z Keda, Tonmargu a Oaxatucan, každého i okruhem jeho pochlebovačů. Menší lordi se drželi stranou nebo se snažili získat si přízeň lichocením. Purpurová členka lorda z Ekamči se nakláněla k jeho prvnímu rádcu a rudé roucho lorda z Inrodaka se odráželo od oděvu dvou sluhů, jejichž stejnokroj Mara nerozpoznala. Když si prohlížela přítomné hosty, pocítila najednou zamrazení. Nikde neviděla tuniku v šarlatové a žluté.

Nacoya, která jako by vycítila její nepokoj, odsunula stranou zbylé kosti z jigý. "Nevidím lorda z Anasati," řekla významně. "Pokud ho nezdrželi bohové, má dcero, jsi ty a tvůj malý syn ve smrtelném nebezpečí."

Nacoya si neuvědomila zřejmou skutečnost: nepřítomnost významné rodiny byla politicky závažná, přinejmenším z toho důvodu, že Tecumova přísaha ochrany domu Acoma kvůli Ayakimu nebude znamenat naprosto nic, pokud nebude přítomen on sám nebo jeho nejstarší syn. Bez pomoci domu Anasati má Mara pouze padesát válečníků, kteří byli ubytováni v kasárnách mimo její dosah. Ted získal chlad Tečtaltova pozdravu nový význam; bylo možné, že Buntokapiho urážka Vojevůdce poškodila jméno domu Anasati víc, než Mara předpokládala. Tím by nebezpečí, v němž se nacházela, ještě vzrostlo. Lord z Minwanabi si mohl myslet, že je dost silný, aby sám vyhledal dům Acoma a pak zvítězil v boji s Tecumovými jednotkami vyslanými na obranu Ayakiho práv.

"Nikdy jsi neměla přijímat jeho pozvání," zašeptala Nacoya.

Mara udělala odmítavé gesto. Ani to, že se nyní ocitly v nebezpečí dva domy, nemohlo změnit její rozhodnutí. Přežije a obrátí porážku ve vítězství, pokud jí příležitost vloží do rukou vhodnou zbraň. Ale nepřítomnost spojence, na něhož by se mohla spolehnout, ji znepokojila natolik, že si nevšimla pozdního příchodu Teani a tajemného samolibého úsměvu, který se objevil na její tváři vždy, když pohlédla na Maru. Paní z Acoma ani nestačila vstát od stolu tak rychle, aby se vyhnula lordu z Ekamči, který se vynořil u jejího lokte.

"Dobrý den, paní z Acoma. Jaké překvapení vidět, že sis nepřivedla žádné válečníky cho-ja, aby střežili tvé zdraví."

Mara se strnule uklonila, v hlase zavalitého muže zaslechla neobvyklou drzost. "Na mé zdraví září slunce, lorde z Ekamči. A nepostrádám ochránce, s Papewaiem po mém boku."

Lord z Ekamči se usklíbl, měl ještě v dobré paměti odvahu a chabrost prvního velitele útoku domu Acoma. Ale stále byl z nějakého důvodu neodbytný, jako by dával Maře najevo, že ví o změnách spojení, o nichž se Mara ještě nedozvěděla. Nevědomky napodobila svého otce, když se rozhodla postupovat přímočaře a získat tyto informace dřív, než se vynoří za mnohem nepříznivějších podmínek. "Mluvil jsi snad v poslední době s Tecumou z Anasati?"

"Ha!" Lord z Ekamči byl zaskočen. Ale když získal ztracenou rovnováhu, zaleskly se mu vítězoslavně oči. "S lítostí ti musím oznámit, že náš hostitel, lord z Minwanabi, nepozval Tecumu z Anasati na tuto slavnost. Nepřál si připomínat Vojevůdci tu nedávnou nepříjemnost, vlastně urážku, již l se tomuto skvělému muži dostalo od syna, který se přiznal do domu Acoma."

"Buntokapi zemřel se ctí," řekla Mara chladně. "Ponižuješ" sám sebe, když mluvíš špatně o mrtvém." Její slova byla varováním a výzvou Ekamčiho cti, pokud bude ve své řeči pokračovat.

Lord, který ji urazil, nahodil další udičku. "I tak vím, že by Tecuma nemohl přijet, i kdyby to okolnosti dovoľovaly. Je zaneprázdněn jinde, slyšel jsem, že banda zlodějů přepadla jeho nejbohatší obchodní karavanu a celý její ozbrojený doprovod byl pobit. Přišel o všechno své zboží a ještě k tomu o dvě stě válečníků."

Lord z Ekamči se usmál, neboť věděl, stejně jako Mara, že psanci by nemohli způsobit taková jatka. Nějaký velký dům

učinil troufalý tah proti domu Anasati; a ze všech pouze jeden přísahal krevní mstu domu Acoma, se kterým Tecuma uzavřel nežádoucí spojení.

"Modli se k bohům o zdraví svého syna," ušklíbl se lord z Ekamči.

Odešel a Mara zmeškala příležitost k odpovědi. Skutečnost, že tak malý lord si dovolil ji urazit, jí otřásla, ale také jí připomněla, že i ti nejbezvýznamnější nepřátelé už považují její smrt za jistou.

Kapitola patnáctá

PŘÍJEZD

Objevil se Vojevůdce.

Vešel s fanfárou fléten v bílém šatu, jehož zlaté lemování se lesklo v záři slunce. V ostrém protikladu kráčely po obou jeho bocích dvě černě oděné postavy. Při jejich příchodu všichni hosté okamžitě zmlkli. I lord z Minwanabi zaváhal předtím, než uvítal muže, který stál v celém Impériu na druhém místě hned za císařem. Když Jingu pokročil kupředu, aby se uklonil, choval se podřízeně a uctivě, a ani zdaleka ne tak nabubřele jako jindy. Přítomnost černě oblečených Ctihodných měla na lidi takový účinek skoro vždycky. Myšlenky mágů byly nepředvídatelné a o jejich způsobech nikdo nediskutoval. Žili mimo zákon a jejich jedinou povinností bylo sloužit Císařství. To, že si Almecho s sebou na oslavu svých narozenin přivedl dva z nich, udělalo na všechny přítomné hosty dojem; žádná lest nebyla spolehlivá a na žádné spojení nebylo možno v přítomnosti magie spoléhat. Někteří šeptali, že Almecho získal několik mágů pro řešení svých problémů; jiní říkali, že se o Vojevůdcově politice rozhoduje ve Městě mágů.

Mara sledovala procedury formálního uvítání ze svého odlehklého místa v rohu. Trochu se jí při pohledu na dva Ctihodné po Almechově boku ulevilo, protože bude nyní pozornost hostů upřena i na něco jiného kromě její osoby...alespoň na chvíli. Už ji unavovalo poslouchat jízlivé poznámky ostatních hostů a zvedal se jí žaludek, když musela snášet řeči lorda z Ekamči, který neustále zdůrazňoval nepřítomnost lorda Tecumy. Ctihodní vrhnou stín na hru intrik; dokáží rozehrát svá magická umění a vynést rychle a bez možnosti odvolání své rozsudky - jejich slova byla zákonem. Kdyby cítili ohrožení Císařství, mohli by Jingu zničit v jeho vlastním domě a Desio by se směl jen uklonit a pronést rituální větu: "Jak si přeješ. Ctihodný."

A přitom podle tradice Ctihodní zůstávali stranou od Hry rady; tyto dva mágy sem přivedl jiný gambit. Mara se v duchu usmála. Ať už byl důvod jejich příjezdu jakýkoli, byl výsledek dvojsečný: její nepřátelé budou mít jiné starosti, ale Minwanabi bude mít volnější ruce k tomu, aby ji zabil, zatímco bude pozornost hostů upřena jím.

Mara ještě zvažovala důsledky a ostatní hosté už se začínali shromažďovat, každá rodina podle svého postavení, aby vyjádřili Vojevůdci svou úctu. Mara bude muset s Nacoyou brzy opustit svůj odlehklý roh, protože dům Acoma byl nejstarším v celém Císařství a následoval jako první po pěti Velkých rodinách. Paní ale pořád otálela, zatímco se kolem ní shromažďovali členové rodin Keda a Tonmargu. Pak, když vykročil kupředu lord z Xacatecas, začala se proplétat davem.

"Jdi pomalu," radila jí Nacoya. Ostatní rodiny se pohybovaly ve shluku synů, dcer, zeťů, snach a bratranců a každému příbuznému po krvi byla povolena osobní stráž, ale její vlastní průvod zahrnoval jen prvního poradce a Papewaia. Jiní lordi a jejich rádcí si často nevšimli její přítomnosti, dokud kolem nich neprošla, protože velikost a moc se často pohybují v skrytu. Často mohla Mara vyslechnout velkou část jejich rozhovorů a poznat jejich starosti, než si uvědomili její blízkost. Více než jeden hlouček poznal ve dvou Ctihodných ty, kteří zajistili Almechovu tažení v barbarském světě podporu ve Shromáždění mágů. Ve Vojevůdcově přítomnosti bylo spatřeno ještě několik dalších mágů, kteří si tím vysloužili hanlivou přezdívku "Vojevůdcovi mazlíček". Tváře obou mágů stínily kápě a bylo těžké poznat, kteří z nich to jsou. Ale pokud to byl Ergoran se svým bratrem Elgaharem, byly lsti mnoha lordů odsouzeny k nezdaru.

Členové domu Xacatecas se začali uklánět a Mara vyhověla Nacoyinu mateřskému naléhání a vykročila pomalu ke stupínku. Když začala vystupovat po schodech nahoru, zařadil se za ní Kamatsu ze Sinzawai se svým synem; a pak se Xacatecasové obrátili k odchodu a ona zjistila, že stojí tváří v tvář Almechovi a jeho hostiteli Jinguovi z Minwanabi.

Ctihodní zůstali stát stranou, protože jim jejich nezvyklé společenské zařazení nepřisuzovalo žádnou roli v uvítacím obřadu. Ale když se ukláněla, podívala se Mara jejich směrem a spatřila pod jednou černou kápí Ergoranův zahnutý nos a úzké rty. Když vstávala, vzal ji Vojevůdce za ruku a přes rty mu přeběhl malý sarkastický úsměv. Nejspíš ještě nezapomněl na jejich poslední setkání, kdy Mara svědomitě opakovala Buntokapiho slova o stájcích needer. Etiketa mu zakazovala další probírání této záležitosti, protože rituální sebevražda zanechávala na cti domu Acoma stín. Nezabránilo mu to ale v zahájení rozhovoru, který uvedl Maru do společensky nepříjemné situace.

"Pani Maro, jaké neočekávané potěšení. Jsem rád, že mi tolik osobní statečnosti, jako měl tvůj otec - když ses vydala

do tohoto hnízda relliu." S její dlaní stále ve své se s otcovsky starostlivým výrazem otočil k Jinguovi z Minwanabi. Jeho hostitel se snažil potlačit zlost, otřesen jeho poslední poznámkou stejně jako Mara. "Jingu, nemáš v úmyslu pokazit oslavu mých narozenin krveprolitím, že ne?"

Tvář lorda z Minwanabi potemněla, když to začal horlivě popírat, ale Almecho ho umlčel. Ještě se obrátil k Maře. "Postarej se o to, aby stráž u tvých dveří spala lehce, paní. Jingu ví, že pokud při tvém zabití nedodrží odpovídající formu, velmi mě rozzlobí." Pohlédl na svého hostitele. "A to se nezmiňuji o tom, že se zaručil hostům za jejich bezpečnost a nebylo by výhodné tě zlikvidovat, pokud by si pak sám musel vzít život, že ano?"

Vojevůdce se zasmál. V tomto okamžiku si Mara uvědomila, že pro tohoto muže je Velká hra prostě hrou. Jestliže se Jinguovi podaří zabít paní z Acoma tak, že se bude moci veřejně vyhnout zodpovědnosti. Vojevůdce nejenže nebude pohoršen, ale tiše ocení Jinguovu chytrost. Dokonce i kdyby se to Jinguovi nepodařilo, pro Almecha by celá tato záležitost byla jen zábavným rozptýlením. Maru na zádech zastudil pot. Zachvěla se přes svou snahu o sebeovládání. Téměř u jejího lokte zašeptal druhý syn domu Šinzawai něco svému otci. Almecho přimhouřil oči; Mara musela zpopelavět, neboť jí Vojevůdce stiskl ruku.

"Netrap se, ptáčátko, Jingu nás může překvapit a nezapomenout na dobré chování." Se širokým úsměvem Almecho dodal: "Sázky stojí v této chvíli tak, že máš možná malou šanci na to, že na konci oslav odejdeš živa."

Stále ještě neměl v úmyslu pustit její ruku, ale než se mohl začít znovu bavit jejími rozpaky, ozval se zdvořilý hlas.

"Můj lorde Almecho..." Kamatsu ze Šinzawai se vložil do jejich rozhovoru. Bývalý válečný náčelník klanu Kanazawai byl natolik zkušený svým dlouhým životem stráveným s dvorními intrikami, že změnil téma hovoru tak lehce jako nikdo jiný. "Jen před několika minutami mi paní Mara připomněla, že jsem ti na její svatbě neměl příležitost představit svého mladšího syna."

Almechova pozornost byla zaujata natolik, že Mara mohla osvobodit své prsty. Napůl ukročila nalevo a Kamatsu udělal totéž, aniž porušil rytmus. Almecho, pokud chtěl být zdvořilý, neměl jinou možnost než vzít na vědomí lorda ze Šinzawai, který stál přímo před ním. Ke svému otci se přidal mladý hezký muž. Kamatsu se usmál a řekl: "Mohu ti představit svého mladšího syna Hokanua?"

Vojevůdce se zamračil, na okamžik vyvedený z rovnováhy. Obrátil hlavu k Hokanuovi, ale než se mohla jeho proslulá výbušnost projevit nějakou nezdvořilou poznámkou, Kamatsu pokračoval. "S jeho starším bratrem Kasumim už ses setkal. Určitě se na něj pamatuješ, Almecho - je velitelem vojsk druhé armády klanu Kanazawai na tvém tažení." A znovu klidná poznámka nedovolila Vojevůdci víc než zdvořilé zamumlání.

Oba členové domu Šinzawai vystoupili na stupínek a další šlechtici, kteří stáli za nimi, se posunuli k Vojevůdci. Když se Almecho naposledy na Maru podíval, řekl Kamatsu: "Nebudeme tě více zdržovat, pane, protože mnoho lidí čeká, aby tě přivítalo. Nechť se bohové na oslavu tvých narozenin usmívají."

Vojevůdce neměl jinou možnost než pozdravit další hosty. V té chvíli už Mara získala zpět něco ze své vyrovnanosti. V duchu poděkovala bohům za důvtip a s tichou vděčností sklonila hlavu k lordu ze Šinzawai. Kamatsu už od uvítací řady odcházel, ale jemné pokývnutí jí vrátil. V jeho způsobech se odráželo něco, na co Mara od chvíle, kdy překročila hranice panství Minwanabi, ještě nenarazila: sympatie. Lord ze Šinzawai sice nebyl její spojenec, ale rozhodně se nechoval jako nepřítel. Tím, že se rozhodl přerušit Almechovu zábavu, riskoval mnoho, a přesto jednal přímo. Zatímco otec odcházel, syn ještě chvíli otálel a jeho tmavé oči Maru sledovaly. Jemně se na mladíka usmála, ale neodvažovala se svůj dík vyjádřit slovy, protože by si lord z Minwanabi mohl myslet, že se proti němu Acoma a Šinzawai spojili. Nacoya ji naléhavě zatahala za rukáv a namířila její kroky k relativní odlehlosti rohu.

"Musíš toto místo opustit, Mara-anni," naléhala na ni stará rádkyně hned, jakmile se octly samy. Zatímco se Papewaio postavil mezi svou paní a dav hostů, pokračovala. "Nejsou tu žádní tví spojenci a Vojevůdce žertuje na účet domu Acoma. Pokud zůstaneš, přijdeš o život a Keyoke bude muset vést válku, aby ochránil Ayakiho. Raději snést ostudu útěku než ztrátu natami."

Mara seděla na vyšívaném polštáři a bojovala se slabostí, která zachvátila její ramena a záda. "Teď nemůžeme odejít."

"Děvče, musíme!" Stará žena, která měla blízko k tomu, aby dala na veřejnosti najevo strach, klesla k zemi vedle jejího kolena. "Samotná budoucnost domu Acoma je v ohrožení."

Mara jemně pohládila svou rádkyni po ruce. "Matko mého srdce, z tohoto boje nemůžeme utéct. Nejenže by naše hodnota ve Hře upadla natolik, že bychom si zasloužili být terčem Almechova humoru, ale pochybuji, že bychom vůbec unikli. Pokud by se nám nějak podařilo překročit hranice statků Minwanabi, byli bychom snadným cílem pro nějaký útok 'banditů', za který by nemohl být Jingu odpovědný. Tady máme, s jeho ujištěním, šanci na to, že přežijeme."

"S tím nepočítej, paní," řekla Nacoya kysele. "Jingu z Minwanabi by sem nikdy nepozval Sezuovu dceru, pokud by chtěl, aby odešla živá. Pro tebe je tohle místo jako hnízdo otrávených trnů, plné stovek smrtících pastí. Ani s pomocí bohů se nemůžeš vyhnout všem."

Mara se napřímila s jiskrou hněvu v očích. "Pořád mě ještě máš za malé děvče, matičko. To je chyba. Ani Jinguovy hrozby, ani Vojevůdcovo žertování mě nepřinutí k tomu, abych zahanbila své předky. Nějak, ať už vychytralostí nebo politikou, z této pasti unikneme a zvítězíme."

I když byla v duchu stejně vyděšená jako Nacoya, dokázala Mara tato slova říct se sebedůvěrou. Stará žena ji vyslechla a uklidnila se, zatímco na druhé straně místnosti Hokanu ze Šinzawai pozoroval Mařin hrdý postoj. Na někoho tak mladého měla obdivuhodnou dávku odvahy. Pokud si ji Minwanabi přeje mrtvou, bude jeho plán muset být ďábelsky promyšlený, protože tato dívka byla skutečnou dcerou svého otce.

Pak už se odpoledne nudně vleklo. Jingu z Minwanabi uspořádal vystoupení hudebníků, akrobatů a divadelní frašku ve stylu Segumi. Ale ani v přítomnosti Vojevůdcových Ctihodných nedokázala láska Tsuranu k umění úplně zastínit lákadlo politiky.

Několik lordů doufalo, že využijí skutečnost, že Almecho příliš rozvinul své pozice ve válkách v barbarském světě. Teď, když dva z mágů, kteří kontrolovali všechny průchody mezi Kelewanem a Midkemií, seděli jako půlnoční stíny v jejich středu, ani nejsmělejší lordové se neodvážili hledat podporu pro své intriky. Mara vyslechla mnoho podrážděných názorů týkajících se toho, že by se Almecho neměl tolik vychloubat svými pouty se Ctihodnými při příležitosti, která měla být oslavou na jeho počest.

Když po posledních úklonech herců spadla opona, vystoupil na dřevěné pódium, připravené pro tuto podívanou, Desio z Minwanabi. Jeho kroky zvukně duněly na prknech, když zamířil ke středu pódia s rukama zdviženými na znamení ticha.

Hlavy se otočily jeho směrem a všechny šeptané rozhovory utichly. Desio spustil ruce dolů s šustěním manžet své košile, ozdobených peřím, a promluvil. "Zvědové domu Minwanabi přinesli zprávu o tom, že na řece došlo k nějakým problémům. Od severu připlula skupina říčních pirátů, a poblíž hranic statku byly vyloupeny a spáleny dva čluny." Síní proběhla vlna mumlání, která se ztišila, když dědic pláště Minwanabi dodal: "Lord Jingu poslechl Vojevůdcovo přání, aby nebyla oslava jeho narozenin poznamenána krveprolitím. Proto dal rozkaz k tomu, aby bylo lano pod modlitební branou zvednuto a příjezdová cesta do jezera uzavřena. Každý člun, který se tudy pokusí projet, bude bez výjimky spálen, a pokud si některý z hostů bude přát opustit tuto oslavu, musí nás na to předem upozornit, aby jej hlídkující válečníci mohli propustit ven." Desio skončil se zdvořilou úklonou a výmluvným úsměvem k paní z Acoma. Pak jej na jevišti vystřídal akrobaté a oslava Vojevůdcových narozenin pokračovala.

Mara s velkým ovládnutím dokázala nedat najevo znechucení nad tímto posledním Minwanabiho uskokem. Dosáhl nejen toho, že udělal z každé žádosti o odjezd veřejné přiznání zbabělosti, ale zároveň si ušetřil jakoukoli omluvu v případě, že by byl jeho host náhodou zabit na řece za branou. Bez Jinguova vědomí nemohl být vyslán ani posel na statek Acoma. Mara se podívala na Papewaia a v jeho unavených očích si přečetla pochopení; ani nemohli varovat Keyoka. Sázka byla nyní vyšší, než jak hádal kterýkoli z jejich rádců. Pokud zemře, dojde s největší pravděpodobností k útoku na Ayakiho dříve, než se zpráva o její smrti dostane na usedlost Acoma.

Kolem stolu právě procházel jeden ze starých přátel jejího otce, Pataki ze Sida, a zdvořile se jí uklonil. Tak, aby to mohly slyšet jen Mara s Nacoyou, řekl: "Bylo by dobré, kdyby se tvůj ochránce trochu vyspal."

"Tvá rada je moudrá, pane." Usmála se a pokusila se vypadat trochu méně unaveně. "Ale totéž jsem navrhovala už dříve a Papewaio řekl, že se mu nechce spát."

Starý lord přikývl; uvědomoval si stejně jako všichni, že válečnickova volba byla dobrá. "Bud' opatrná, dcero Sezuova," řekl Pataki. "Almecho nemá Jingu nijak v lásce. Udělalo by mu radost, kdyby viděl, jak se Minwanabiho tížnost hroutí, ale potřebuje jeho podporu v té své malé válce na tom barbarském světě. Takže pokud tě Jingu dokáže zavraždit bez chyby, Almecho proti němu nic neudělá." Na okamžik se lord ze Sida zahleděl na stupínek, kde večereli čestní hosté. Skoro zamyšleně dodal: "Kdyby ale někdo mohl dosvědčit, že Jingu porušil přísahu záruky bezpečnosti hostů, sledoval by Almecho s potěšením jeho rituální sebevraždu." Pataki se usmál, jako by si vyměňovali poklony. "Mnoho z těch, kdo jsou tady, se podílelo na tom, co se stalo domu Acoma, paní. Ale nikdo z nich se nepostaví proti tobě - kromě Minwanabiho. Přinejmenším znáš svého nepřítele."

S náhlou hřejivostí mu Mara vrátila jeho uctivou poklonu. "A mimoto také znám svého přítele, lorde Pataki."

Stařec se zasmál a zakryl tak své potěšení nad chytrou poznámkou. "Sida a Acoma spolu už po mnohé generace vycházejí poctivě." Podíval se ke svému vlastnímu stolu, kde seděli jeho dva vnuci. "Čas od času jsem s tvým otcem mluvil o možnostech spojenectví." Ve starých očích se mu mihl prohnatý výraz. "Byl bych rád, kdybychom si spolu o podobných věcech promluvili někdy v budoucnu my dva. Teď se už ale musím vrátit ke své rodině. Necht' tě bohové ochraňují, paní."

"A necht' bohové ochraňují dům Sida," odpověděla Mara. Nacoya se k ní naklonila a zašeptala: "Přinejmenším je tu jeden člověk, který je skutečným mužem, jako byl tvůj otec."

Mara přikývla. "A přesto mi ani on nepomůže, když začne Jingu jednat." Slabý vždycky umíral na veřejnosti, aniž se ho někdo zastal, pokud byly dodrženy veškeré formality. Minwanabi udeřil. Jediná otázka byla kdy.

Za otevřenými přepážkami pokrýval soumrak břehy jezera stínem a jezero samotné se lesklo jako plocha rozdrčeného stříbra. Na obzoru se jedna po druhé objevovaly hvězdy a otroci se džbány oleje a knoty obcházelí usedlost a rozsvěcovali lampy. Brzy se setmí a pak bude nebezpečí ještě větší. Mara následovala ostatní hosty do hodovní síně a snažila se ze všech sil napodobovat jejich radostnou a rozesmátou náladu. Ale z celého srdce si přála být v roli válečníka, který bojuje mečem a ve zbroji, dokud si jej nenajde smrt; pokud bude se strachem chodit uprostřed smějícího se davu, nebude trvat dlouho, než se její důstojnost stane pouhou maskou šilenství.

Hostinu, podávanou Jinguem z Minwanabi, připravovali ti nejlepší kuchaři celého Císařství; přesto Mara jedla, aniž si uvědomovala chuť toho, co si brala z tácu se zdobenými kovovými okraji. Prohrabávala se jídlem, aby uklidnila Nacoyiny napjaté nervy, a celou dobu si uvědomovala, že Papewaio za ní má co dělat, aby neusnul vestoje. Bez ptaní věděla, že stál na stráž celou předešlou noc, a i když to byl silný, zkušený a odhodlaný muž, nebylo možné očekávat, že dokáže udržovat zdání čerstvosti o mnoho déle. Mara při nejbližší příležitosti omluvila svou společnost z oslav.

Výrazy na tvářích dvou Ctihodných byly díky stínům, které na ně vrhaly jejich kápě, nečitelné, ale když Mara vstávala, jejich oči ji sledovaly. Po jejich pravici se Almecho široce usmál a loktem dloubl lorda z Minwanabi do žeber. A ze všech stran síně pozorné oči sledovaly Maru, jak pomáhá vstát od stolu své staré rádkyni.

"Přeji vám krásné sny," zamumlal Desio z Minwanabi, když se malá společnost vydala ke dveřím ze síně.

Mara byla příliš unavená na to, aby odpověděla. O chvíli později ji u dveří dohnal lord z Ekamči, aby si do ní ještě naposledy rýpl, a Papewaio zahlédl, jak jí ztuhla ramena. Představa, že by měla jeho paní poslouchat další blábolení tohohle tlouštíka, Papewaia rozzuřila. Než Mara stačila promluvit a než si ostatní hosté mohli uvědomit, co se děje,

popadl Papewaio lorda z Ekamči za ramena a vstrčil ho do chodby mimo dohled hostů.

Lord z Ekamči udiveně vytřeštil oči. Pak se jeho baculaté tváře rozechvěly vztekem. "Hněv boží!" zaklel, když se otočil a viděl, jak se nad ním tyčí vysoký válečník. "Ty mizerný pitomče, myslíš si snad, že do mě můžeš takhle strkat beztretně?"

Za ním zarachotili zbraněmi jeho vlastní tělesní strážci, ale nemohli se k Papewaiovi dostat přes otylou postavu svého pána.

Velitel útoku domu Acoma přihlížel celému tomu zmatku s naprostým nezájmem. „Jestli budeš ještě jednou obtěžovat mou paní, nebudu do tebe strkat jen tak," varoval jej. "Budou do tebe strkat mečem!"

Ekamči vyprskl. Jeho strážce napůl vytasily své meče a brzdila je jen skutečnost, že by Papewaio mohl jejich pánovi ublížit dřív, než by se dokázaly přiblížit.

"Ustup stranou," řekla Mara klidně lordovi, který zahrazoval celou chodbu. "Ani ty by ses neměl opovážovat potřísnit oslavu Vojevůdcových narozenin přeléváním krve, Tečači z Ekamči."

Obézní lord zrudl ještě více. "Pokud vztáhne na muže mého postavení ruku služebník, znamená to rozsudek smrti," zaskřípal.

"Chápu," řekla Mara a vážně pokývala hlavou.

Papewaio zvedl svou přílbou a odhalil černý pásek hanby, který měl přivázaný na čele. Usmál se.

Lord z Ekamči zbledl, ustoupil stranou a mumlal přitom rychle omluvy. Nemohl se dožadovat popravy muže, který už byl odsouzen; a kdyby rozkázal svým strážím, aby zaútočily, jen by tomu lumpovi zajistil čestnou smrt ostřím. Uvázl v bezvýhodné situaci, a když vracel zpátky do hodovní síně, nenáviděl za to Maru ještě více než předtím.

"Pospěš si, matičko," zašeptala Mara Nacoyi. "Chodby pro nás nejsou bezpečné."

"Myslíš, že pokoje budou pastvní méně?" odpověděla jí stará žena otázkou, ale na přání své paní přidala do kroku.

Přesně jak Mara odhadovala, soukromí a ticho pomohly Nacoyi znovu ke klidu. Když se převlékla do daleko pohodlnějších domácích šatů, posadila se na polštáře a začala své paní suše radit, jak přežít na nepřátelském dvoře.

"Musíš postavit lampy ven proti každé z přepážek," říkala. "Tímhle způsobem bude vrah, který se bude chtít dostat dovnitř, vrhat proti papíru stín a ty ho uvidíš. Také světlo uvnitř musí být umístěno mezi tebou a přepážkami, aby na nich nikdo zvenčí nemohl pozorovat tvé pohyby."

Mara přikývla a moudře pokynula Nacoyi, aby pokračovala dál. Triky s lampami ji naučil Lano a předtím, než vešla do svých pokojů, přikázala jedné ze svých služebných, aby je tak připravila. Brzy budou s Nacoyou sedět obklopeny světlem a Papewaio bude hlídat u vchodu.

Když už jí žádná jiná starost nezbyvala, ucítila Mara tlak vlastních problémů. Svěřila se s nimi své rádkyni. "Nacoyo, co bude s těmi padesáti vojáky umístěnými v kasárnách? Minwanabiho přísaha bezpečnosti se určitě netýká našeho doprovodu a já mám strach z toho, že by jejich životy mohly být ohroženy."

"To si nemyslím." Důvěra staré ženy byla ve srovnání s celodenními starostmi neočekávaná.

Mara potlačila nával vzteku. "Ale bylo by tak jednoduché připravit jejich zabiti. Falešné prohlášení o nákaze letní horečky, která v kasárnách vypukla - stačilo by jen podezření z nákazy k tomu, aby byla mrtvá těla spálena. Nikdo by pak nemohl dosvědčit, jak naši vojáci zemřeli..."

Nacoya se dotkla Marina zápěstí. "Děláš si zbytečné starosti, paní. Minwanabi se nebude obtěžovat s našimi válečníky. Všechno, na čem mu záleží, je zabít tebe a Ayakiho, a každý muž, který nosí zeleň domu Acoma, se stane šedým válečníkem, psancem bez pána a prokletým bohy. Myslím, že takový výsledek by se Jinguovi líbil daleko více."

Pak se první rádkyně odmlčela. Pohlédla své paní do očí, ale zjistila, že je má zavřeně. "Maro, poslouchej mě. Čekají nás jiná nebezpečí, stočená jako relli v temnotách. Musíš si dát pozor na Teani." Nacoya se posadila zpřímá, jako by chtěla dát najevo, že o tomto předmětu chce mluvit dál. "Pozorovala jsem ji celý den, a kdykoli ses k ní otočila zády, nespustila z tebe oči."

Ale Mara byla příliš unavena na to, aby ji poslouchala. Opřená na jednom lokti v polštářích nechala svou duši odpočívat. Nacoya si ji prohlížela starýma očima a pochopila, že dívka dosáhla hranic své odolnosti. Nesmí jí dovolit usnout, protože až zaútočí nájemný vrah, musí být připravena uhasit lampy a rychle utéct do rohu, který pro tento případ určil Papewaio, aby v temnotě náhodou nezaútočil na ni.

"Posloucháš mě?" zeptala se jí Nacoya ostře.

"Ano, matko mého srdce." Ale s vědomím toho, jak se samotný Vojevůdce bavit nepříjemnou situací domu Acoma, ji na Teani záleželo velice málo. Nebo si to alespoň myslela, když světlo vrhalo stíny hluboké jako smrt na cestovní skříňky, v nichž byly její šaty a klenoty. Jak by se zachoval v této situaci Lano nebo její otec, lord Sezu? Mara se zamračila a pokoušela se přijít na to, co by jí asi poradili všichni ti, kteří zahynuli zrádnou Minwanabiho rukou. Ale neodpověděly jí žádné hlasy. Nakonec zůstala jen ona sama se svým rozumem.

Tento závěr ji ukolébálo do trhaného spánku. Přestože ji všechny instinkty varovaly, že nesmí spát, připadala si jako malé nemocné dítě. Nacoya, která ji vychovala od kolébky, nesnesla pomyšlení, že by ji dále trápila. Místo toho vstala ze svých polštářů a začala se probírat náhradním oblečením ve skříňkách.

Mara už tvrdě spala, když se stará žena vrátila s plnou náručí hedvábných šátků. Uložila je vedle lampy u rohoží na spaní jako poslední přípravu, než sama podlehla vyčerpání. Co se má stát, stane se. Dvě ženy, dvě služebné a jeden unavený válečník se nemohli měřit s celou domácností lorda z Minwanabi. Nacoya jen doufala, že útok přijde brzy, aby byl Papewaio ještě natolik bdělý, že by ho mohl odrazit.

Ale noc ubíhala bez příhod. Stará chuva usnula, zatímco válečník na stráž před přepážkou přemáhal mráčky z vyčerpání. Přetížené nervy byly příčinou toho, že v zahradě viděl pohybovat se podivné tvary, v nichž se mohlo ukrývat nebezpečí. Zamrkal a pokaždé se tvar proměnil v keř nebo strom, nebo jen ve stín způsobený tím, jak přes měděnou tvář měsíce přebíhaly mraky. Papewaio místy upadal do dřimoty, ze které se při nejslabším náznaku zvuku

vytrhl. Ale když útok opravdu přišel, zastihl ho ve spánku.

Mara se s trhnutím probudila, zpocená, zmatená a nejistá tím, kde se vlastně nachází.

"Calo?" zamumlala jméno služebné, kterou u sebe obvykle měla doma.

Pak při strašlivém zvuku trhaného papíru a praskajícího dřeva úplně procitla. Nedaleko jejich polštářů dopadla těla a následoval výkřik bolesti.

Mara se odkutálela z polštářů a narazila přitom do Nacoyi. Stará žena se probudila se zaječením hrůzy, a zatímco Mara tápala temnotou, aby se dostala do bezpečného kouta, který vyznačil Papewaio, Nacoya otálela. Uchopila hedvábné šátky a v panice je hodila na lampu. Oheň vzplál jako rudý květ a zaplašil temnotu. Mara klopýtla o boční stolek, stojící v místě, kde na to nebyla zvyklá, a odřela si nohu. Z temnoty za protřzenou přepážkou se ozývalo chrčivé sípání.

Mara se s pláčem a prosbami o Lašiminu pomoc snažila proniknout zrakem za světlo lampy. Viděla Nacoyu, jak zvedá hořící polštář a hází všechno na polámanou přepážku. Potrhaný papír se okamžitě vznal.

Plameny vyšlehly a vrhly zlatou záři na zmítající se tělo cizince, který ležel na prahu s pažemi vztaženými v boji s Papewaie. První velitel útoku domu Acoma seděl obkročmo na muži a rukama svíral jeho hrdlo. Oba bojovníci se zdáli být stejně velcí a silní, ale jen málokdo se Papewaiovi vyrovnal v zuřivosti při boji. Každý z nich se pokoušel uskrtit toho druhého. Papewaiova tvář byla rudá maska agónie stejně jako tvář jeho protivníka. Pak se Mara prudce nadechla. V hrůze spatřila dýku trčící z průramku Papewaiova brnění.

Ale i navzdory jeho zranění byla Papewaiova síla obrovská. Prsty obemknuté kolem jeho hrdla povolily a sklouzly. Se závěrečným výkřikem nadzvedl vrahovu hlavu a pak trhl oběma rukama a zlomil mu vaz se slyšitelným prasknutím. Bezvládné paže se sesunuly z Papewaiova hrdla a tělo se křečovitě zachvělo. Papewaio uvolnil svůj stisk a mrtvola klesla na podlahu s hlavou vytočenou v děsivém úhlu. Na dvoře se objevily mlhavé stíny. Nacoya nečekala, až se zjistí, kdo to je, ale zakřičela nejhlasitěji, jak jen mohla.

"Hoří! Hoří! Vzbudte se! V domě je oheň!"

Mara pochopila její záměr a připojila se k ní. V letním suchu mohla tsuranská usedlost do základů vyhořet od špatně postavené lampy. A plameny požáru, který založila Nacoya, se už hladově zakusovaly do trámů podpírajících krov. Minwanabi, jeho služebnictvo i jeho hosté musejí mít strach z ohně. Přiběhnou, ale asi příliš pozdě, než aby to mělo význam.

Když se udělalo více světla, uviděla Mara Papewaia, jak se rozhlíží po svém meči. Ohlédl se přes rameno a zmizel jí z očí, když se po něčem vrhl. Pak následoval zvuk, který Maru zamrazil v srdci: mlasknutí čepele pronikající do těla a bolestné zachroptění. Vyrazila kupředu a volala Papewaia. Zablýskla zelené zbroje a její čestný strážce se otočil a těžce padl na zem. Za ním se od ohně odrážela oranžová barva chocholu Minwanabiho důstojníka. Velitel útoku Šimizu se vzpřimil se zkrvaveným mečem a v jeho očích Mara četla smrt.

Ale neutekla. Za ní se v oknech rozsvěcela světla. Přepážky se odsouvaly a vybíhaly z nich narychlo oblečené postavy probuzené Nacoyiným křikem.

Mara zachráněná přítomností svědků se postavila Papewaiovu vrahovi. "Zabiješ mě před očima všech hostů a odsoudíš tak svého právoplatného pána k smrti?"

Šimizu se rychle rozhlédl a viděl postavy přibíhající přes dvůr. Plameny už šplhaly na střechem a k Nacoyinu křiku se přidával sbor dalších. Poplach se rychle šířil celou usedlostí a brzy se začali objevovat muži se džbery.

Příležitost zabít Maru byla promarněna. Šimizu mohl milovat Teani, ale kodex válečníka by nikdy nedovolil dát přednost kurtizáně před ctí. Uklonil se a zasunul svůj znečištěný meč do pochvy. "Paní, pouze jsem tvému čestnému strážci pomáhal zabít zloděje. To, že zemřel ve službě, bylo vůlí bohů. Teď musíš utéct před ohněm."

"Zloděje?" Maru to slovo téměř zadusilo; Papewaio ležel u jejích nohou a z jeho ramene trčela dýka s černou rukojetí. Takové škrábnutí by ho nikdy nemohlo zabít, ale rána zející v jeho hrudi určitě ano.

První křičící hosté doběhli na místo požáru a velitel útoku domu Minwanabi přestal věnovat pozornost Maře a začal udílet rozkazy k vyklizení chodeb. Plameny už dospěly k rohovým sloupům, z jejichž lakovaného povrchu stoupal bílý kouř a plnil vzduch štiplavým zápachem.

Mezi hosty se protlačila Nacoya s několika kusy jejich majetku a dvě fňukající, služebné, které zachránily největší cestovní skříňku. "Pojd, dítě." Nacoya chytila Maru za rukáv a snažila se ji odvést chodbou do bezpečí.

Kouř a slzy pály Maru v očích. Nevěnovala pozornost Nacoyině snaze a odehnala Minwanabiho služebníky, kteří ji přiběhli na pomoc. Nacoya se dopustila i rouhání, ale její paní se odmítla pohnout. Dva sluhové převzali od roztřesených dívek přepravní skříňku. Další shromažďovali zbytky Mařina majetku, které zachránili před šířícím se ohněm. Dva statní sluhové vzali Nacoyu pod paži a odvedli ji mimo nebezpečí.

Šimizu zatahal Maru za šaty. "Musíš jít, paní. Tyto zdi se brzy zřítí." Už teď byl žár nesnesitelný.

Muži se džbery zahájili svou práci. Voda syčela na hořícím dřevě, ale na opačné straně místnosti, než ležel mrtvý zloděj. Jeho oděv už zachvátily plameny, které tak zničily všechny důkazy věrolomnosti, jež by mohl poskytnout. Mara otupěle odpověděla na jeho naléhání. "Neodejdu, dokud odsud nebude odneseno tělo mého velitele útoku."

Šimizu přikývl. Nevzrušeně se sehnul a přehodil si přes rameno válečníka, kterého před chvílí proklál mečem.

Mara ho následovala chodbami a dusila se kouřem, zatímco vrah vynášel tělo statečného Papewaia do chladu noci. Vrážela do služebníků, kteří zápolili s přetékajícími vědry a bojovali s plameny ve strachu, aby dům jejich pána celý nelehł popelem. Mara zapřísahala bohy, ať ho nechají shořet, celý shořet, ať Jingu pocítí aspoň desetinu ze ztráty, jakou cítila ona po Papeově smrti.

Mohla by plakat nad ztrátou oddaného přítele, ale uprostřed chumlu rozespalých hostů čekal Jingu z Minwanabi a jeho oči planuly radostí z vítězství.

Šimizu složil Papewaiovo tělo do studené trávy a řekl: "Pane, zloděj - jeden ze tvých sluhů - chtěl využít ruchu hostů ve tvém domě k zakrytí svého útoku. Našel jsem ho zabitého rukou čestného strážce paní z Acoma, ale tento statečný

válečník byl při tom také zabit. U mrtvého jsem našel toto." Šimizu ukázal náhrdelník, nijak krásný, ale vyrobený z drahocenného kovu.

Jingu přikývl.

"To patří mé ženě. Ten zločinec musel patřit k domácímu služebnictvu a vykradl naše pokoje, když jsme obědvali." Se zlým úsměškem se obrátil k Maře. "Jaká škoda, že tak vynikající válečník musel obětovat život, aby zachránil takovou celku."

Nebylo žádného důkazu ani svědka, který by vyvrátil tuto očividnou lež. Maře se vrátila chladnokrevnost jako závan čerstvého vzduchu. Uklonila se před Jinguem z Minwanabi s ledovým klidem. "Můj pane, je pravda, že můj první velitel útoku Papewaio zemřel statečně, když bránil majetek tvé ženy před zlodějem."

Lord z Minwanabi přijal její souhlas jako kapitulaci a hold jeho převaze ve Hře a velkoryse jí vyjádřil soucit. "Paní, udatnost tvého velitele útoku při hájení zájmu mého domu nesmí zůstat nepovšimnuta. Ať všichni přítomní vědí, že si vedl s nejvyšší ctí."

Mara mu vrátila kosý pohled. "Tak pocti Papewaiova ducha tak, jak si zaslouží. Ucti jeho památku obřadem a zaříd' mu pohřeb odpovídající jeho oběti."

Výkřiky skupiny hasící oheň vyplňovaly přestávku, po kterou Jingu rozvažoval zamítnutí Mariny žádosti. Ale pak si všiml Vojevůdce usmívajícího se na něj z otevřené přepážky na druhé straně dvora.

Almecho věděl, že Papewaiova smrt byla vražda; ale předložené výmluvy nenarušovaly protokol a takové jemné odstíny ho bavily, a protože Mara neprosila o milosrdenství ani jinak neuhýbala před krutostí obsaženou ve Velké hře, zasloužila si odškodné od svého nepřítele. Almecho zavolal na Jingu v předstíraně kamarádském tónu. "Můj lorde hostiteli, šperk tvé ženy stojí desetkrát tolik než takový obřad. Dej tomu muži z domu Acoma jeho pohřeb, pro všechny bohy, Jingu. Dlužíš mu tu čest za jeho smrt. A protože ztratil život na oslavách mých narozenin, dvacet vojáků z mé Císařské bílé stráže bude držet čestnou stráž u jeho hranice."

Jingu uctivě sklonil hlavu před Almechem, ale v jeho očích se v záři plamenů stále stravujících jedny z jeho nejlepších pokojů zračila chladná zloba. "Čest Papewaiovi," ustoupil Maře. "Zítra vzdáme pohřbem poctu jeho stínu."

Mara se uklonila a odešla k Nacoyi. Opřená o své služebné pak sledovala, jak Šimizu zvedá bezvládné Papewaiovo tělo a lhostejně ho předává cizím lidem, kteří ho měli připravit k pohřbu. Slzy hrozily narušit její klidný výraz. Bez Papewaiovy pomoci se jí přežití zdálo nemožné. Ruce, které teď byly bez života vlečeny po vlhké trávě, držely svíci při jejím narození; pomáhaly jí, když dělala první krůčky, a zachránily ji před smrtí v posvátném háji. Skutečnost, že lord z Minwanabi byl přinucen uspořádat zvláštní obřad ke cti válečníka z nepřátelského domu byla jen chabým a nevýznamným vítězstvím. Už nikdy na žádné slavnosti nebude červená košile s krajkami a výšivkami obtěžovat něčí oči; a právě teď se jí ta ztráta zdála mnohem důležitější než všechna moc, kterou by mohla získat ve Hře rady.

Kapitola šestnáctá

POHŘEB

Zavířily bubny. Hosté Jingu z Minwanabi se shromáždili v hlavní síni usedlosti k Papewaiovu pohřbu. V jejich čele stála Mara z Acoma, zahalena v rudém na znamení úcty k Bohu smrti a doprovázena dočasným čestným strážcem, členem Vojevůdcovy Císařské bílé stráže. Dunění bubnů zesílilo jako pokyn k začátku průvodu. Mara držela ratolest rákosu ke, kterou měla dát znamení, aby se procesí dalo do pohybu. Teď nadešel ten čas. Ale ona zavřela oči a zaváhala.

Slabost a žal zanechaly v jejím nitru bolest, kterou žádný obřad nemohl zmírnit. Dům Acoma byl domem válečníků a Papewaio položil život ve službě své paní, což mu přineslo čestnou smrt, ale Mara stále pocítovala bolest.

Bubny zavířily znovu, naléhavěji. Mara zvedla šarlatový rákos. S pocitem větší osamělosti než kdy předtím vedla průvod širokou branou uctít stín Papewaia, prvního velitele útoku domu Acoma. Jingu z Minwanabi a Vojevůdce kráčeli za ní, následováni nejmocnějšími rodinami Impéria. Beze slova vyšli pod oblohu zataženou temnými mraky. Mara šla těžce, nohy jí vypovídaly poslušnost, ale s každým úderem na buben se přinutila udělat další krok. Minulou noc prospala bezpečně v pokojích Vojevůdce; ale její odpočinek připomínal spíše mdloby z naprostého vyčerpání a probudila se neosvěžena.

Ze severu se nečekaně přihnala bouře a přinesla drobný déšť. Nad hladinou jezera, kamenně šedou v tlumeném světle, se plazily úponky nízko visící mlhy. Vzduch nasáklý vlhkostí se po týdnech horka zdál mrazivý a Mara se zachvěla. Země pod jejími sandály vypadala zatuchle jako sama smrt. Mara poděkovala Bohyni moudrosti za to, že Nacoya netrvala na své účasti na pohřebním obřadu. Se souhlasem své paní předstírala nemoc z kouře a žalu nad včerejšími událostmi; v tomto okamžiku ležela v bezpečí na rohoži v pokojích Vojevůdce Almecha.

Mara vedla průvod z mírného svahu ke břehu jezera, vděčná za to, že se teď musí starat jen o svou vlastní bezpečnost; neboť hosté, kteří kráčeli ve dvojicích za ní, byli nebezpeční a nevyzpytatelní jako šelmy v klecích. Nikdo z nich nevěřil výmyslu, že sluha ukradl klenoty paní z Minwanabi. Nikdo však nebyl tak nezdvořilý, aby poukázal na to, že Šimizu měl údajnou kořist u sebe, když zlodějovo tělo zachvátily plameny dřív, než se k němu mohl kdokoli dostat. Možnost, že Jingu porušil svou přísahu, kterou zaručil hostům, nemohla být předestřena bez důkazu. V budoucnu by se nemusela obětí takové lsti stát jen Mara a její doprovod; žádný z přítomných lordů se to neodvažoval po zbytek setkání nebrat na vědomí, protože několik z nich by mohlo využít nejisté atmosféry a zaútočit na vlastní nepřátele.

Jen Vojevůdce vypadal, jako by se bavil. Protože byl císařovým hlasem v celém Impériu, spikleneckví a lsti znepřátelených domů mu nabízely stejnou kratochvíli jako oslava jeho narozenin - jejíž pokračování bylo kviili Papewaiovu pohřbu odloženo na zítřek. Protože jeho hostitel lord z Minwanabi soustředil veškerou pozornost na Maru z Acoma, věděl Almecho, že Jingu nemá v úmyslu intrikami získat zlato-bílý trůn - přinejmenším ne tento týden. Většina hostů šla v odpovídajícím tichu, ale Almecho šeptal Jinguovi do ucha vtipné poznámky. Tím se dostal lord z Minwanabi mezi dva mlýnské kameny protokolu: buď zůstane vážný, jak bylo vyžadováno od lorda účastnického se pohřbu člověka, který položil život při obraně jeho majetku, ale urazí Vojevůdce; nebo se přizpůsobí náladě svého čestného hosta a bude se jeho žertům smát, čímž celý obřad i sebe zneváží.

Ale Mara neměla z Jinguovy nejistoty žádnou radost. Před ní ležela na výběžku půdy u mola ceremoniální hranice prvního velitele útoku domu Acoma. Ležel ve svém obřadním brnění s mečem přes prsní plát a zkříženými zápěstími, převázanými purpurovým pásem, který znázorňoval nadvládu smrti nad tělem. Za ním stálo v pozoru padesát vojáků čestného doprovodu. Bylo jim dovoleno, aby se zúčastnili pohřbu svého zemřelého důstojníka; a z jejich středu bude muset Mara zvolit Papewaiova nástupce, jednoho vojáka, který bude vykonávat úlohu osobního strážce po celý zbytek oslav Vojevůdcových narozenin. Její krok na stezce málem zakolísal. Pomyslení na někoho jiného na Papewaiově místě málem nesnesla; přesto ta praktičtější část její mysli nepřestávala pracovat. Její další krok už byl pevný a volbu už dávno provedla. Plášť osobního strážce musí nosit Arakasi, protože k tomu, aby se vyrovnala s Minwanabiho hrozbou, bude potřebovat všechny informace, které může dostat.

Mara přistoupila ke katafalku. Spustila ruku s purpurovou rákosovou ratolestí a hosté se rozestoupili a utvořili kruh kolem Papewaiova těla s volnými průchody směrem na východ a západ. U Papewaiovy hlavy stála vyrovnaná řada vojáků domu Acoma a každý z nich držel meč hrotem dolů na znamení, že padl válečník.

Bubny zaduněly a zmlkly. Mara promluvila a zahájila tak vlastní obřad. "Shromáždili jsme se, abychom uctili slavné činy Papewaia, syna Papendaiova, vnuka Kelsaiova. Necht' všichni přítomní vědí, že si plně zasloužil své postavení prvního velitele útoku domu Acoma a že poct, které mu náležely, bylo mnoho." Mara se odmlčela a obrátila se k východu; a do malého průchodu v kruhu nyní vstoupil Čočokanův kněz v bílé říze, který měl kolem předloktí ovinuty větvíčky thyzy a jehož přítomnost znázorňovala život. Paní z Acoma se s úctou k jeho bohu uklonila a začala odříkávat pamětihodné skutky Papewaiovy služby od prvního dne po jeho přísaze natami domu Acoma. Zatímco mluvila, svlékl si kněz své roucho. Až na odznaky své moci nahý začal tančit na oslavu silného, odvážného válečníka, který ležel na katafalku.

Seznam Papewaiových činů byl dlouhý. Mara musela dlouho předtím, než její odříkávání skončilo, bojovat o klid. Přesto když ve svém výčtu pokračovala, nezdálo se, že by se některý z hostů nudil nebo byl netrpělivý. Život, smrt a vítězství podle zákona cti byly ústředními motivy tsuranské civilizace; činy tohoto služebníka domu Acoma byly pozoruhodné. Za hranicemi smrti neexistovala rivalita, nenávisť ani krevní msta, a zatímco kněz tančil na Papewaiovu památku, lord z Minwanabi stejně jako všichni vznešení hosté uznal dobré jméno zesnulého.

Ale žádný čin válečnickovi nezajistil nesmrtelnost. Nakonec Mara dospěla k noci, kdy vynikající službu ukončila zlodějova dýka. Tanečník se uklonil zemi před katafalkem a paní z Acoma se obrátila k západu, kde se v mezeře mezi hosty objevil kněz v červené říze. S úctou se představiteli Rudého boha uklonila; a kněz sloužící Bohu smrti si sňal roucho.

Byl maskován rudou lebkou, protože žádný smrtelník nemůže poznat tvář smrti dřív, než na něj přijde řada, aby se poklonil Rudému bohu Turakamuovi. Kněz měl kůži nabarvenou šarlatovou hlinkou a jeho předloktí byla ovinuta hadími kůžemi. Mara znovu promluvila. Nutila se udržet své bezchybné chování, protože její život nyní závisel na tom, jak obratně dokáže pokračovat ve Velké hře. Zvonivým hlasem popsala smrt válečníka. A se skutečným tsuranským smyslem pro divadlo a obřadnost vychválila Papewaiovu čest.

Turakamuův kněz tančil válečnickovu smrt s odvahou, slávou a ctí, která bude navěky žít ve vzpomínkách. Když skončil, vytáhl černý nůž a přefízl purpurový pás, kterým byly svázány Papewaiovy ruce. Čas těla skončil a duch musí být uvolněn ze svých pout.

Mara polkla a cítila, jak má suché a bolavé oči. Od Turakamuova kněze přijala pochodeň, která hořela v nohách katafalku. Zvedla ji s tichou modlitbou k Lašimě vzhůru. Nyní musí jmenovat Papewaiova následovníka, muže, jenž přijme jeho povinnosti, aby mohla být jeho duše zbavena všech závazků. Mara smutně přikročila ke katafalku. Roztřesenými prsty upevnila na válečnickově přilbě rudou snítku. Pak z ní sňala důstojnický chochol a obrátila se ke klidným řadám vojáků domu Acoma, kteří stáli na severní straně kruhu.

"Arakasi," řekla; a i když byl její rozkaz stěží více než šepem, vrchní špeh jej zaslechl.

Pokročil kupředu a uklonil se.

"Modlím se k bohům, abych vybrala správně," zamumlala Mara, když mu podávala pochodeň a chochol.

Arakasi se napřímil a pohlédl na ni temnými, nevyzpytatelnými očima. Pak se beze slova obrátil a zavolal svého přítele ve zbrani Papewaia. Čočokanův kněz znovu vstoupil do kruhu s proutěnou klecí, v níž poletoval pták tirik s bílým peřím, symbol znovuzrozené duše. Když plameny olízly chrastí pod Papewaiovým rozložitým tělem, roztáhl kněz nožem jeho proutěné vězení. A Mara zamlženými očima sledovala, jak bílý pták vzlétl k nebi a zmizel v dešti.

Oheň syčel a praskal, ve vlhkém vzduchu z něj stoupala oblaka dýmu. Hosté chvíli setrvali v uctivém tichu a pak se pomalu vraceli do statku. Mara zůstala se svými padesáti válečníky a nově zvoleným čestným strážcem a čekala, až oheň dohoří a kněží Cočokana a Turakamua seberou Papewaiův popel. Ten bude uložen do umy a pohřben pod zdí v posvátném háji domu Acoma na počest skutečnosti, že Papewai zahynul v oddané službě rodině. Mara se na okamžik ocitla sama s Arakasim, stranou společnosti hostů.

"Nevzala jsi s sebou Nacoyu," zamumlal Arakasi a jeho slova byla v praskání hranice skoro neslyšitelná. "To bylo chytré, paní."

Jeho volba slov protrhla otupělost způsobenou žalem. Mara lehce natočila hlavu a pozorovala svého vrchního špeha ve snaze zjistit příčinu lehké jízlivosti, kterou zaslechla v jeho hlase. "Nacoya zůstala v usedlosti, je nemocná." Mara se odmlčela a čekala na odpověď. Když žádná nepřišla, dodala:

"Za hodinu budeme zpátky u ní. Myslíš, že nás udržíš do večera naživu?" Zbytek dne měl proběhnout v rozjímání a vzpomínce na Papewai. Ale Mara se dotkla skutečnosti, že hosté, jakmile se vzdáli od katafalku, budou pokračovat v započatých intrikách Hry; a Arakasi, jakkoli schopný, nebyl právě skvělý šermíř.

Vrchní špeh přijal její poznámku s nejlehčím náznakem úsměvu.

"Skutečně, velmi moudré, má paní."

A nyní z jeho tónu úlevy Mara pochopila. Myslel si, že teď, když se znovu spojila se svými válečníky, chce Minwanabimu uprchnout. Nacoya by souhlasila s tím, že zůstane až do konce a obětuje se, aby oklamala Minwanabiho a zamaskovala úmysl své paní utéct domů. Mara polkla s hrdlem opět sevřeným žalem. Jak ochotně by stará žena přijala toto řešení a zůstala opuštěna v nepřátelském domě výměnou za to, že dům Acoma přetrvá.

"Papewaiova oběť stačila," řekla Mara dost ostře na to, aby Arakasi poznal, že myšlenka na útěk bylo to poslední, co ji mohlo napadnout.

Vrchní špeh nepatrně kývl hlavou. "Dobře. Nepřežila bys ani tak. Minwanabi obklíčil usedlost svými armádami pod záminkou ochrany bezpečnosti hostů. Ale u pití a kostek jeho vojáci přiznali, že mnoho dalších, neoznačených barvami domu, čeká v převlečení za piráty a psance za hranicemi statku, aby dopadli paní z Acoma."

Mařiny oči se rozšířily. "A jak jsi to zjistil? Půjčil sis oranžovou tuniku a potuloval ses mezi nepřáteli?"

Arakasi si tlumeně odkašlal. "To těžko, má paní. Mám své zpravodaje." Pozoroval Marinu tvář, bledou až na nepatrný ruměnek způsobený spíše žárem ohně. Držela se zpříma a v jejich očích byl strach, ale také odhodlání. „Jestliže chceš zůstat a čelit lordu z Minwanabi, měla bys vědět jisté věci."

Teď Mara projevila slaboučký náznak triumfu. "Oddaný Arakasi. Vybrala jsem si tě, protože jsem věřila, že nenávidíš lorda z Minwanabi stejně jako já. Rozumíme jeden druhému velmi dobře. Teď mi řekni všechno, co víš a co mi může pomoci pokorit toho muže, který zavraždil členy mé rodiny a válečníka, jenž byl nejdražší mému srdci."

"Má ve své domácnosti slabý článek," řekl Arakasi bez úvodu. "Reliho ve svém hnězdě, o kterém neví. Zjistil jsem, že Teani je Anasatiho špeh."

Mara se prudce nadechla. "Teani?" Zapřemýšlela, o tom a náhle cítila víc než jen chlad deště. Celou dobu ji Nacoya varovala, že je konkubína nebezpečnější, než byla Mara ochotna přiznat; a Mara ji neposlouchala, což byla chyba, která ji mohla stát všechno, co zatím získala, protože tu byl Minwanabiho služebník, kterému nezáleželo na tom, zda Jingu za Mařinu smrt zaplatí ctí a životem. Ve skutečnosti by takové východisko Tecumu bezpochyby potěšilo, protože by to pomstilo Buntokapiho smrt a zároveň odstranilo z cesty muže, který ze všech nejvíce toužil po Ayakiho smrti. Mara neztrácela čas výčitkami, ale okamžitě začala přemýšlet, jak by tuto informaci mohla využít pro svou výhodu. "Co ještě o Teani víš?"

"Ta novinka je velice čerstvá. Dostal jsem ji teprve včera v noci." Arakasi pozvedl chochol, a když naklonil hlavu, aby si jej připevnil na svou přilbu, podařilo se mu dostat ústa až k Mařinu uchu. "Vím, že konkubína poskytuje své služby jednomu z vysoce postavených důstojníků, kterého lord sice podezřívá, ale nemá pro to žádný důkaz. Jingu má mnoho žen, které může používat, ale ona je jeho favoritkou. Neobejde se bez jejího... nadání příliš dlouho."

Mara to uvážila s pohledem upřeným na Papewaiův katafalk; a vrátila se jí vzpomínka na oheň a tmou, kdy Pape se stále ještě nevychladlým tělem ležel na dvoře u jejích nohou. Teani doprovázela lorda z Minwanabi. Zatímco Jingu rozrušení pouze předstíral, Teani vypadala, že je Mařinou přítomností naprosto překvapená. Jingu si krátce promluvil se Šimizuem, který byl bezpochyby Papewaiovým vrahem, zatímco Teaniny oči se na prvního velitele útoku domu Minwanabi upíraly s nebývalé prudkým opovržením. Mara tehdy myslela jen na Papewai a zvrácená nenávist konkubíny pro ni znamenala jen málo. Nyní se ale ta vzpomínka ukázala jako důležitá, zvláště poté, co Teanina nespokojenost vyvolala na Šimizuově tváři neklidný výraz. "Jak se jmenuje Teanin milenec?" zeptala se Mara. Arakasi potřásl hlavou. "To nevím, paní. Ale až dorazíme do domu, mohu vyslat své agenty, aby to zjistili."

Když plameny obklopile Papewaiovo tělo. Mara odvrátila hlavu. Dívat se bylo příliš bolestné a gesto jí dávalo lepší možnost hovořit s Arakasim přes praskání dřeva. "Vsadila bych celou letošní úrodu na to, že je to Šimizu."

Arakasi přikývl a jeho tvář byla naplněna souhlasem, jako by jeho paní právě vyjádřila nějakou myšlenku o hodnotě mrtvého. "Sázku bych nepřijal, paní; ale je to ten nejpravděpodobnější kandidát."

Olej napuštěné dřevo pod Papewaiovým tělem konečně chytilo a k nebi vyrazil plamen tak žhavý, že byl schopen pohltnout i kosti a brnění z tvrzené kůže. Až hranice vychladne, zůstane jen popel.

"Pape," zamumlala Mara. "Pomstím tě společně s mým otcem a bratrem."

A nyní, zatímco se z oblohy snášelo chladné mrholení, oheň stravoval všechno, co bylo smrtelné na nejudatnějším válečníkovi, jakého kdy Mara poznala. Čekala a už jí nebyla zima, když promýšlela další plány.

Mara se po Papewaiově pohřbu vrátila do Vojevůdcových pokojů. Promočená na kůži a doprovázená čestnou stráží,

na níž nebyla rovněž jediná nitka suchá, našla Nacoyu, která už byla vzhůru a seděla na své rohoži. Stará žena se nacházela ve své obvyklé kousavé náladě. Nařídila dvěma Mařiným služebným, aby se přestaly přehrabovat v cestovních skříňkách a okamžitě své paní pomohly.

Paní z Acoma ale pomoc svých služebných odmítla a poslala je zpátky k balení. I když chápala Nacoyinu nervozitu, viděla malý smysl v přerušování práce jen proto, aby se po pohrbu převlékla a občerstvila. Zatím potřebovala bezpečí Vojevůdcových pokojů.

Mara se zastavila jen na tak dlouhou dobu, aby si z vlasů vytřepala vodu. Pak pokynula Arakasimu. Ten položil urnu s Papewaiovým popelem vedle cestovních skříňek a postoupil dopředu.

"Běž a vyhledej Desia," přikázala Mara muži, jenž nyní hrál roli válečníka. "Řekni mu, že budeme potřebovat sluhy, aby nás doprovodili a pomohli nám se zavazadly do nových pokojů, které nám určí lord Minwanabi."

Arakasi se uklonil a nedal nijak najevo, že své rozkazy nebude brát doslova. Odešel mlčky a věděl, že Mara pochopí, že Desia najde, ale ne přímou cestou. Vrchní špeh se spojí se svými lidmi, a když bude mít štěstí, vrátí se s informacemi o Teani, které Mara potřebuje.

Před západem slunce se vyčáslilo a s tím, jak přestalo pršet, se hosté lorda z Minwanabi začali nuceným klidem rozjímání nudit. Několik z nich se shromáždilo na větších dvorech a hráli mo-jo-go, karetní hru o peníze, zatímco několik dalších vybralo nejlepší válečníky ze svých čestných stráží k zápasu o vysoké částky. Kvůli Papewaiově nedávné smrti se Mara pochopitelně zábavy neúčastnila; ale bezcílné přecházení služebnictva domu Minwanabi a neformálnost hostů nabízely Arakasimu vynikající příležitost ke shromažďování zpráv. Mara jej sledovala pootevřenou přepážkou a nedokázala uhádnout, jestli má vrchní špeh kontakty v doprovodu každého většího lorda nebo jestli mu jeho schopnosti dovolují zatáhnout do náhodného rozhovoru i věrné muže. Ať už shromažďoval své informace jakkoli, když se při západu slunce Arakasi vrátil se svým druhým hlášením, byly jeho informace o Teani překvapivě podrobné.

"Měla jsi pravdu, paní. Teaniným milencem je bezpochyby Simizu." Arakasi si vzal z tácu, který mu podala Nacoya, thyzový chléb a jemně uzené kousky masa. Mara se rozhodla povečeřet ve svých pokojích a pozvala vrchního špeha, aby se najedl s ní.

Paní z Acoma se na Arakasiho dívala nevyzpytatelnými očima, zatímco si rozkládal na thyzovém chlebu kousky needřího masa. Jeho zručné prsty pak svinuly výsledek do smotku, který začal jíst se způsobem rozeného šlechtice.

"Více než to," pokračoval s vědomím, že Mara pochopí, co má na mysli. "Teani má velitele útoku domu Minwanabi omotaného kolem prstu. Jde tam, kam ona ukáže, i když jej před tím varují jeho lepší instinkty."

V tom okamžiku se vrchní špeh ve svém hlášení odmlčel. "Včera v noci se spolu ti dva milenci pohádali." Usmál se.

"Sluha, který udržoval lampy, hádku zaslechl a zůstal poblíž, protože se mu zdála velice zajímavá. Ten muž trochu váhal, když se jej můj agent vyptával, protože padlo jméno jejich pána, ale jak jsem se nakonec dozvěděl, Teani ječela jako ta nejhorší štětka. Dá se očekávat, že Simizu udělá cokoli pro to, aby její přízeň opět získal."

"Cokoli?" Maře jídlo nechutnalo; pokynula Nacoyi a ta jí podala vlhkou látku, kterou si utřela ústa a ruce. "Z toho už se dá něco vyvozovat, že?" Zatímco Arakasi mlčky jedl, Mara se zamyslela: Šimizu zavraždil Papewaia díky zradě; Teani ho mohla přinutit k tomu, aby přiznal, že jeho pán přikázal vraždu důstojníka domu Acoma. Jako špeh domu Anasati necítila Teani vůči Jinguovi žádnou věrnost. Je to jediná služebnice v domě, která by neměla v úmyslu zemřít pro čest svého pána. Mara se rozhodla. "Chci, abys nechal Teani poslat zprávu," řekla Arakasimu. "Můžeš to zařídit tajně?"

Nyní byla řada na vrchním špehovi, aby jej přešla chuť k jídlu. "Pokud ti dobře rozumím, tak plán, který máš v úmyslu, je nanejvýš riskantní, ne, nebezpečný. Podle mého názoru nemůžeme spoléhat na to, že bude konkubína chránit svého skutečného pána, lorda z Anasati. Zradila svého pána už dříve, možná víckrát, a mám podezření, že jednoho sama zabila."

Mara si také prostudovala Teanin život bídne pouliční prostitutky, která si zamilovala své povolání a kterou poháněla kupředu zvrácená ctižádost. V minulosti ta žena zaprodala své milence a přátele, a dokonce muže ve svém loži vraždila. Nejdřív byly tyto činy zaměřeny na vlastní přežití; ale později v nich pokračovala jen pro nenasytost a z hladu po moci. To, že Mara sdílela Arakasiho názor na její věrnost, nemělo s jejím plánem nic společného. "Arakasi, pokud máš lepší plán, uvítám ho." Vrchní špeh záporně potřásl hlavou; a Mara četla hluboko v jeho očích souhlas, když řekla:

"Dobrá tedy. Dones mi papír a pero a zaříd', aby mou zprávu dostala po soumraku."

Arakasi se uklonil a donesl jí, co požadovala. V duchu Mařinu odvalu obdivoval; přesto jeho ostrým okem neuniklo lehké chvění jejích rukou, když psala na papír písmena, která započnou pokus o zastavení dravosti lorda z Minwanabi.

Teani přistoupila k přepážce a plamínek lampy se zachvěl v průvanu. Když se otočila, závan vzduchu, způsobený pohybem jejího pláště, se dotkl tváře velitele útoku Šimizua. "Neměla jsi mě sem volat," řekl, zklamaný sám sebou, protože jeho podráždění pomalu vyprchávalo. "Víš přece, že mám za hodinu nastoupit hlídku."

Pohled na Teaniny zlaté vlasy, svázané stužkou a ozářené světlem, mu bral dech. Křivka jejích řader pod tenkými šaty odsouvala myšlenky na hlídku do říše neskutečna. "Jen si běž na tu svou hlídku, vojáku," řekla konkubína.

Šimizu sklopil oči a na čele se mu zaleskl pot. Pokud nyní odejde, nebude s ním na jeho stanovišti jeho mysl a přede dveřmi lorda z Minwanabi by tak nemusela stát vůbec žádná stráž. Velitel útoku, uvězněný mezi smyslem pro povinnost a žhnoucí láskou, řekl: "Tak mi alespoň řekni, proč jsi mě požádala, abych přišel."

Teani si sedla, jako by z ní veškerá sebedůvěra a síla najednou vyprchala. Podívala se na svého milence vystrašenými očima malé holčičky; ale když se naklonila dopředu, její šaty se rozevřely a odhalily pečlivě vypočítané množství jejího těla. "Simizu, nevím, koho mám požádat o pomoc. Mara z Acoma mě chce nechat zavraždit."

Vypadala tak zranitelně, až se srdce svíralo. Šimizuova ruka bezděčně zabloudila k jílcí meče. Jako vždycky její krása přehlušila jeho instinkt, který mu říkal, že by její slova nemusela být pravdivá. "Jak to víš, lásko?"

Teani sklopila řasy, jako by bojovala se zoufalstvím.

Šimizu si sňal přílbu, odložil ji na malý stolek a naklonil se k ní. Vzal ji do náruče a pak promluvil do jejích navoněných vlasů. "Řekni mi to."

Teani se zachvěla. Zabořila mu tvář do ramene a dovolila jeho rukám, aby ji hladily a zaháněly strach, který jí bránil promluvit. "Mara mi poslala dopis," vyhrkla konkubína nakonec. "Prohlašuje, že mi její bývalý manžel daroval nějaké šperky. Aby se vyhnula tomu, že by se jich musela dožadovat u mého pána, chce, abych přišla dnes v noci, až budou všichni spát, do jejich pokojů a vrátila jí je. Jenže já vím, že mi Buntokapi nenechal žádné dárky. Té noci, kdy odejel ze Sulan-Qu zpátky na usedlost, věděl, že zemře, a všechny mé záležitosti před odjezdem vyřídil." Šimizu s ní lehce zatřásl, jako by utišoval dětský záchvat svéhlavosti. "Nehrozí ti žádné nebezpečí, nejdražší. Žádný požadavek paní z Acoma tě k ničemu takovému nemůže přinutit."

Teani zvedla hlavu a její ňadra se přitiskla k boku velitele útoku. "Ty ji neznáš," zašeptala, stále rozrušená strachem a bolestně krásná. "Mara je prohnaná a má dost chladné srdce na to, aby nastrojila smrt otce vlastního syna. Pokud tuto návštěvu odmítnu, jak dlouho asi budu žít, než ke mně přijde v noci nájemný vrah a zabodne mi dýku do srdce? Šimizu, žila bych každý den v hrůze. Jen ve tvém objetí se cítím bezpečná před zvrácenými lstmi té ženy."

Šimizu ucítil ten nejslabší záchvěv chladu. Trhl sebou, jako by se žena v jeho náručí dotkla živého nervu. "Co ode mě chceš?" Její nebezpečí v něm budilo válečnickou touhu chránit; přesto nemohl na Maru zaútočit, aniž by porušil Minwanabiho záruku týkající se bezpečnosti všech hostů pod jeho střechem. Šimizu varovně dodal: "Ani pro tebe nemohu zradit svého pána."

Teani, na kterou to ani v nejmenším nezapůsobilo, sáhla pod Šimizuovu tuniku a hladila prsty svaly jeho stehna. "Nikdy bych tě nežádala o to, aby sis ušpinil ruce prací vraha, lásko. Ale copak bys jako můj muž dovolil, abych já, tvá žena, vstoupila do doupěte nebezpečného dravce bez ochrany? Pokud bych se tam vydala poté, co skončí tvá hlídka, šel bys se mnou jako můj ochránce? Jestli mi bude Mara chtít ublížit a ty mě budeš bránit, nebude pro tebe mít náš pán jiného než slova chvály. Budeš muset zabít nepřitele jeho srdce a uděláš tak bez toho, že bys vystavil jeho čest pochybnostem. "Pokud máš pravdu" - pokrčila rameny, jako by ta možnost byla velice malá - "a v dopise té ženy je něco pravdy, jak mi může uškodit, když si s sebou přivedu ochránce?"

Šimizu se naprosto uvolnil a její hlazení mu rozpálilo tělo jako silné víno. To, že si s sebou člen Minwanabiho domácnosti přivede na setkání s hostem ochránce, bylo nejen správné, ale i žádoucí; a jako takový by mohl podle zákona bránit toho, koho by doprovázel, kdyby byl jeho život v ohrožení. Ulevilo se mu a políbil ji. A podle vřelosti jeho reakce Teani usoudila, že válečník, jímž manipuluje, je jako třtina klátící se ve větru. Kdyby jej požádala, aby Maru zabil, nebyl by si Šimizu jist, který svazek vyžaduje jeho poslušnost v první řadě: jestli služba jeho pánu, nebo láska k ženě v jeho náručí.

Teani od sebe Šimizu odstrčila s opatrností, s jakou by vytahovala z pochvy smrtící zbraň. V očích se jí neodráželo žádné uspokojení, jen odevzdanost a odvaha, když zvedla ze stolku přílbu s chocholem a vtiskla ji Šimizuovi do rukou. "Jdi sloužit našemu pánu, lásko. Pak, až tvá služba skončí, se vrať sem a půjdeme se setkat s Marou z Acoma."

Šimizu si nasadil přílbu na hlavu. S řemínkem stále ještě nezapnutým se sklonil a vášnivěji políbil. "Pokud se ti Mara pokusí ublížit, zemře," zašeptal. Pak se napřimil a přepážkou rychle vyšel ven.

Když Šimizu zmizel v šeru, zamnula si Teani rudé stopy na místech, kde na ni tlačil svým brněním. V očích jí zářila divoká radost; a sfoukla plamínek lampy, aby s ní nikdo nemohl tento okamžik triumfu sdílet. Všechno, co musela udělat, bylo vyprovokovat útok z Mariny strany nebo alespoň nějaký předstírat, pokud by ta čubka nesáhla po urážkách. Pak bude muset Šimizu podle kodexu válečníka zasáhnout na Teaninu obranu; a pokud bude v širších souvislostech brána Mařina smrt jako hanebný čin, čím uškodí záležitosti domu Minwanabi konkubíně, která je věrná Tecumovi z Anasati? Buntokapiho vražedkyně se stane pokrmem ja-gun a Teani bude tímto triumfem nanejvýš uspokojena.

Za zábradlím balkonu zlatilo měsíční světlo větrem zčeřenou hladinu jezera. Ale Mara nevyšla za přepážku, aby obdivovala výhled. Arakasi ji před tím varoval hned, když vstoupila do svých nových pokojů. Zábradlí a stejně tak podpůrné trámy a některá z prken na okraji byly ze starého dřeva, ale čepy, které je upevňovaly, byly nové, bez patiny, jakou číkanové dřevo získá jen věkem. Někdo tady připravil "nehodu". Tři patra hluboko pod balkonem se zahradou vinula dlážděná stezka. Nikdo by pád z tohoto balkonu nepřežil. Kdyby bylo Mařino tělo ráno nalezeno roztržštěné pod balkonem, jehož zábradlí očividně povolilo, když se přes ně nahnula, vyvolalo by to jen málo otázek.

Noc vnesla tmu do chodeb a pokojů na usedlosti Minwanabi, vzhůru zůstalo je několik hostů. Mara, která postrádala Papewaia a obávala se o spánek a bezpečí její vlastní usedlosti, neklidně usedla na polštáře vedle Nacoyi.

Paní z Acoma, oblečená do prostého roucha a ozdobená jen náramky z lakovaných škeblí, které vyrobili cho-ja, ukryla tvář v dlaních. "Ta konkubína by tu už měla být."

Nacoya neřekla nic; ale Arakasi na svém místě u vstupní přepážky pochybovačně pokrčil rameny. Jeho gesto mělo znamenat, že považuje Teani za krajně nevyzpytatelnou; a její vzkaz zněl, že přijde po půlnoční výměně stráží. Mara pocítila zamrazení, ačkoli noc byla teplá. Prála si mít u sebe Papewaia, jehož bojové umění bylo pověstné. Arakasi mohl nosit zbroj čestné strážce, ale jeho dovednosti v zacházení se zbraněmi nestály za řeč. Jenže bez sítě agentů svého vrchního špeha by teď neměla vůbec žádný plán. Mara uklidnila své nervy za pomoci chrámové disciplíny a čekala, až nakonec v chodbě zaslechla kroky.

S napůl spokojeným úsměvem se otočila k Arakasimu; ale najednou jí tento výraz z tváře zmizel. Kroky se přiblížily a spolu s očekávaným cinkáním drahocenných šperků slyšela Mara i rachocení zbroje a zbrani; Teani si jako doprovod přivedla válečníka.

Nacoya ospale zamrkala, neměla už tak dobrý sluch, aby rozeznala zvuky přicházející z chodby. Ale narovнала se, když

Mara pohlédla ke dveřím, upozorněna Arakasiho úklonou. Vždy se na něj dalo spolehnout v tom, že se bude chovat přesně podle role, kterou vykonával. Nacoya posoudila stupeň úcty v jeho úkloně a zamumlala: "Konkubína si přivedla čestnou stráž, na to má právo." Pak utichla. Už bylo příliš pozdě na to, upozornit Maru, že každý čin, který by mohl být vyložen jako násilné chování vůči Teani, by byl považován za útok na člena domu Minwanabi. Čestný strážce by pak měl plné právo bránit Jinguovu konkubínu, dokonce by to byla jeho povinnost.

Ačkoliv Mara nasadila nejvznešenější výraz a nejpřísnější sebeovládání, nedokázala se ubránit záchvěvu strachu, když se válečník doprovázející Teani objevil před jejíma očima. Měl oranžový chochol velitele útoku domu Minwanabi a jeho tvář patřila důstojníkovi, kterého Mara viděla stát se zkrvaveným mečem nad Papewaiovým tělem.

Konkubína kráčela za ním zahalena do tmavého hedvábí. Ve vlasech měla drahocenné kovové ozdoby a na zápěstích ji zvonily náramky. Když došla k přepážce, Arakasi se zdvořile postavil před její doprovod. "My oba počkáme tady... pro všechny případy."

To, že se žádný ozbrojený válečník nesmí přiblížit k jeho paní bez jejího svolení, nařizoval protokol. Arakasi pustil Teani přes práh a lampy zablikaly, když jejich plameny rozechvěly vánek od jezera.

Mara s kamennou tvář přijala Teaninu úklon. Ač byla obdařena svůdnými křivkami, blízkost Teani vůbec nepůsobila měkce. Pohybovala se s puvabem šelmy a v jejích očích se odrážela prohnatost a sebejistota. Mara pátrala po její postavě praktickými očima, ale rafinované záhyby hedvábí neodhalovaly nic jiného než trojúhelníky nahé kůže. Pokud měla Teani u sebe zbraň, dobře ji ukryla.

Najednou si Mara uvědomila, že konkubína ji také pozoruje, a strnule pokynula hlavou na pozdrav. "Jsou věci, o kterých si musíme promluvit." Pokynula směrem k polštáři naproti sobě.

Teani přijala pozvání a usedla. "Je toho hodně, o čem si musíme promluvit." Ostře zabrouseným nehtem si smetla zmrščenou prachu z rukávu a dodala: "Ale nemá to nic společného s dary tvého bývalého manžela, paní. Znáš pravý důvod, proč jsi mě požádala, abych přišla."

"Opravdu?"

Nastalo krátké ticho, které Mara prodloužila tím, že poslala Nacoyu ohřát konvici čaje z aubových květů. Teani se ovládala natolik, že nepromluvila první. Mara s klidem čelila nenávisti v jejích očích. "Pochybuji, že víš všechno, co ti chci říct."

Zatímco Nacoya spěchala s konvicí, důstojník, který doprovázel Teani, sledoval každý jejich pohyb. Protože Arakasi potvrdil Marino podezření, že Šimizu je milencem konkubíny, byla schopna rozumět jeho fanatickému výrazu. Čekal jako relli připravený uštknout.

Nacoya rozestavila před polštáře šálky a proužky kořeněné kůry. Když začala nalévat čaj, promluvila Teani znovu.

"Jistě ode mne nečekáš, že budu pít ve tvých pokojích, paní z Acoma."

Mara se usmála, jako by obvinění, že by mohla otrávit svého hosta, nepovažovala za urážku. "Dříve jsi ochotně přijímala pohostinství domu Acoma." A když se Teani napřímila, upila ze svého šálku a zahájila útok. "Všimla jsem si, že sis přivedla jako čestnou stráž velitele útoku Šimizu. To je dobře, protože to, co chci říct, se týká jeho."

Teani neřekla nic, ale Šimizu se ve dveřích vztyčil v celé své velikosti. Arakasi položil ruku na jílec svého meče, ačkoliv skutečnému válečníkovi nemohl být soupeřem.

Mara zaměřila pozornost výhradně na krásnou kurtizánu před sebou. Hlasem tak tichým, aby ji vojáci u dveří neslyšeli, řekla: "Můj čestný strážce Papewaio byl minulě noci zavražděn, ale ne zlodějem. Tvrdím, že tvůj čestný strážce Šimizu vrazil meč do jeho srdce a tím porušil Minwanabiho záruky."

Plamínky lamp se zachvěly ve vánku od jezera. Teani se ve stínu usmála a náhle pokynula Nacoyi, aby jí nalila čaj. "Pro dům Minwanabi neznamená žádnou hrozbu, paní Maro." Povýšeně, jako by její přítomnost byla vše vítána, rozdrobila kořeněnou kůru do šálku, zvedla ho k ústům a napila se. "Papewaio se nemůže vrátit k životu, aby to dosvědčil." Teani se nenamáhala ztišit hlas a Šimizuovy oči se upřely na paní z Acoma.

Po Marině páteři stekl pramínek potu. Pro svého otce, pro svého bratra, pro Papewaia se přinutila pokračovat. "To je pravda. Ale já říkám, že tvůj pán je vinen a tvůj průvodce byl jeho nástrojem. Vy oba odpřisáhnete tuto skutečnost... nebo se bude Jingu dívat, jak jeho krásná milenka umírá na opraťce."

Teani ztuhla. Nevylila ani kapku čaje, když odkládala šálek na stůl. "To jsou výhrůžky pro malé děti. Proč by mě můj pán měl odsoudit k hanebné smrti, když mu působím jen potěšení?"

Tentokrát Marina odpověď zazněla zřetelně celou místností. "Protože vím, že jsi špiónkou Tecumy z Anasati."

Na tváři konkubíny se vystřídaly výrazy překvapení, ořesu a chladné vypočítavosti. Ale než mohla Teani obnovit svou duševní rovnováhu, dokončila Mara svůj tah a doufala, že bohové pomohou její lži.

"Mám listiny, které dokazují, že jsi přísahala věrnost Tecumovi, a pokud nesplníš mé přání, předám je lordu z Minwanabi."

Arakasi pozoroval Šimizu se soustředěným napětím dravce. Nejprve se vysoký důstojník zdál být omráčen zradou. Pak, když viděl, jak Teani těžce hledá slova, aby popřela obvinění, pohnul se Šimizu směrem ke dveřím a pomalu vytahoval meč z pochvy.

Konkubína se pokusila zacelit trhlinu v jejich vztahu. "Šimizu! Mara lže. Křivě mě obviňuje, aby tě přinutila zradit tvého pána."

Šimizu zaváhal. Odlesky světla z lampy zazářily na ostří jeho lakované čepele, když se zastavil trápen pochybnostmi.

"Zabij ji," pobídla ho Teani. "Zabij Maru pro mě. Udělej to hned!"

Ale její hlas zněl příliš hystericky. Šimizu narovnal ramena. Strach, lítost a bolestné poznání zkřivily jeho rysy, když pomalu zavrtěl hlavou. "Musím to oznámit svému lordu Jinguovi. On rozhodne."

"Ne!" Teani vyskočila na nohy. "Oběsí nás oba, ty blázne!"

Ale její odpor sloužil jen jako potvrzení její viny v očích válečníka, který ji miloval. Otočil se k východu. Arakasi se

pohnul, aby ho zadržel, a z chodby se ozvaly zvuky zápasu. Vrchní špeh domu Acoma chtěl zřejmě zahradit Šimizuovi cestu, aby Maře zajistil čas k získání důkazů Minwanabiho léčky na Papewaia.

Teani se prudce otočila s očima zúženými zuřivostí. "Nikdy ode mne nedostaneš to, co chceš, ty bezpohlavní čubko." Z pásu svého roucha vytrhla dýku a vrhla se na Maru.

Mara sledovala její pohyb. Než se k ní Teani dostala, odkulila se stranou a vyhnula se její ráně. Nůž se neškodně zabodl do polštářů.

Když konkubína vyprošťovala svoji zbraň, popadla Mara dech. "Šimizu! Pomoz! Pro čest tvého pána!" Znovu se překulila, ostří dýky jen o vlasek minulo její krk.

Teani zuřivě zaklela a namířila nůž na hrdlo své nepřítelkyně.

Mara zachytila ránu zápasnickým chvatem, ale jen na okamžik. Konkubína byla větší než ona a vztek jí dodával sílu. Mara bojující na podlaze o svůj život se zmohla na zoufalý výkřik k Nacoyi. "Běž pro pomoc. Když zemřu před svědky, Jingu bude zničen a Ayaki přežije."

Stará chůva vyběhla ven. Teani ze sebe vyrazila zklamaný výkřik. Posedlá svou nenávistí přitiskla Maru k podlaze. Mařino sevření začalo ochabovat a ostří nože se stále více přibližovalo k jejímu odhalenému hrdlu. Najednou se nad ní vztyčil stín. V měsíčním světle se zaleskla zbroj a něčí ruce zezadu uchopily Teani. Mara s křečovitým zachvěním povolila svůj stisk, když byla konkubína s nožem stále v ruce stržena dozadu.

Šimizu vlekl svou milenkou za vlasy jako lovec svou kořist. "Musíš být Anasatiho špiónkou," řekl hořce. "Proč bys jinak chtěla ublížit této ženě bez ohledu na to, že tím uvrhneš svého pána do neodčinitelné hanby?"

Teani čelila obvinění svého milence s pohledem plným divokého vzdoru. Pak se otočila jako had a vymrštila dýku proti jeho srdci.

Šimizu se otočil a zachytil ránu předloktím chráněným zbrojí. Čepel nože však pronikla až na kůži a zanechala na ní lehké škrábnutí. Nepříčetný vztekem odhodit od sebe konkubínu, která ho zradila. Ta se neohrabaně zapotácela a zachytila se podpatkem v drážce, v níž se pohybovaly přepážky. Za ní byl balkon, jehož zábradlí se temně rýsovalo proti měsícem ozářené hladině jezera. Teani klopýtla, ztratila rovnováhu a narazila do sloupků, které už byly oslabeny, aby posloužily vraždě. Zábradlí se prolomilo s tichým zapraskáním. Konkubína se otočila, hrůza setřela všechn její půvab, když zamávala rukama, aby se převážila zpět na balkon. Maře se zatajil dech při pohledu, jak se bortí prkna i pod Teaniným nohama. Ten zvuk byl zvoněním hrany. Když se zapotácela, věděla Teani, že dole leží lakované dlaždice dvora; tělo, které tam ráno naleznou, nebude patřit její protivnici, alejí.

"Ne!" Její výkřik se rozlehl daleko nad jezero, když pod ní prasklo poslední prkno. Nezaječela. Když padala do tmy, zavolala ještě: "Proklínám tě - " a pak její tělo dopadlo na dláždění. Mara zavřela oči. Šimizu stál otřesený a ztrápený s vytaseným mečem v ruce. Žena, kterou zbožňoval, ležela dole mrtvá.

Měsíční světlo ozařovalo obrovskou díru v zábradlí balkonu rámovanou polámanými sloupky. Mara se zachvěla, otočila se a pak zvedla oči k válečníkovi, který stál jako socha zármutku. "Co se stalo s mou čestnou stráží?" zeptala se. Zdálo se, že ji Šimizu nezaslechl. Jako napůl slepý se odvrátil od balkonu a zabodl do Mary nepřátelské oči. "Předáš mému pánovi důkaz toho, že Teani byla špiónkou domu Anasati, paní."

Mara si odhodila z tváře vlhké prameny vlasů, příliš otřesená a zamyšlená, než aby si všimla hrozby v jeho hlase. Její cíl, pomsta otce, bratra a Papewaia, ležel jen kousek od ní. Pokud by dokázala ze Šimizua dostat přiznání - velitel útoku nemohl doufat v to, že by popřel skutečnost, že musel zabít Teani, aby chránil přísahu bezpečnosti hostů. Protože útok podnítila konkubína, bude Jingu obviněn ze zrady; polovina hostů přítomných u Marina příchodu zaslechla jeho prohlášení, že je Teani ctěným členem jeho domu.

Šimizu výhruzně pokročil kupředu. "Kde je tvůj důkaz?"

Mara vzhledla a díky úlevě z toho, že přežila, byla její odpověď velice bezstarostná. "Ale já žádný důkaz nemám. Teani byla špiónkou domu Anasati, ale má slova o písemném důkazu byla jen hráčským trikem."

Šimizu se rychle rozhlédl a Mara si s bodnutím nového strachu vzpomněla. Nacoya odešla pro pomoc. Nezůstali tu žádní svědkové toho, co se stalo v místnosti.

"Kde je Arakasi?" opakovala a nebyla schopna skrýt strach ve svém hlase.

Šimizu udělal krok dopředu. Jeho chování se změnilo od ztuhlé hrůzy v rozhodnost a prsty sevřel jilec své zbraně. "Už nebudeš potřebovat čestnou stráž, paní z Acoma."

Mara ustoupila a nohou zachytila o ležící polštář. Šimizu postoupil o další krok a tlačil ji, bezmocnou, k cestovním skříňkám. Mara, kterou děsila jeho chladná logika a kterou mrazilo z toho, že by tento jeho šílený, vychytralý plán mohl způsobit, že Jinguova čest zůstane ušetřena, se ho pokusila zastavit slovy.

"Takže jsi Arakasiho zabil?"

Šimizu přeskočil zmuchlané polštáře. "Paní, bránil mi přece ve výkonu služby."

Čepel jeho meče se zvedla a zaleskla ve svitu měsíce. Mara, zatlačená bezmocně do rohu a zbavena všech přátel, vytáhla malý nůž, který skrývala v rukávu.

Zvedla ruku, aby jej hodila, a Šimizu skočil. Udeřil ji plochou stranou meče; nůž, který jí vyrazil z ruky, přeletěl po podlaze a zůstal ležet mimo její dosah u dveří na balkon.

Meč se zvedl znovu. Mara se vrhla na podlahu. Když na ni dopadl stín útočníka, zakřičela: "Nacoyo!", zatímco se tiše modlila o Lašiminu ochranu pro Ayakiho a pokračování domu Acoma.

Ale stará chůva neodpověděla. Šimizuův meč zasvištěl, když jím máchl dolů. Mara uskočila stranou a bolestivě narazila do rohu jedné z cestovních skříňek, zatímco se ostří zařizlo do rohoží. Mara se otočila, přitisknutá k příliš těžkým skříňkám. Příští Šimizuova rána ukončí její život.

Ale najednou se nad Šimizuovou hlavou vynořil další meč. Tuto zbraň znala a sledovala, jak se neobratně natáčí, vykruhuje v měsíčním světle oblouk a dopadá na útočnickovu šíji. Šimizuův stisk se uvolnil. Jeho meč poklesl, pak mu

vypadl z prstů a zabodl se do boku jedné ze skříněk.

Mara vykřikla. Obrovský válečník zavrával a jeho chochol jí přejel po boku, když se zhroutil na podlahu. Jeden krok za ním se Arakasi zapotácel a opřel se o meč jako o hůl. Pak se jí trochu opile uklonil. "Paní."

Z rány na hlavě mu tekla krev dolů po lici a čelisti následkem rány, po níž na chodbě musel upadnout do bezvědomí.

Mara zalapala po dechu a unikl jí slabý výkřik, zpola úlevný a napůl naplněný hrůzou. "Vypadáš strašně."

Vrchní špeh si otřel tvář a jeho ruka se zbarvila rudě. Pak se zmohl na slabý úsměv. "To bych řekl."

Mara se s částečným úspěchem pokusila o to, aby vypadala jako dáma. Místo toho dostala závrať. "Jsi nejspíš první muž s důstojnickým chocholem domu Acoma, který nepozná ostří meče od ploché strany. Obávám se, že Šimizu bude mít do rána skoro takovou modřinu, jakou způsobil tobě."

Arakasi pokrčil rameny s výrazem, který se potácel někde mezi triumfem a hlubokým zármutkem. "Když ještě žil, sliboval mi Papewaio, že mi pomůže zlepšit techniku. Místo toho se jeho stín bude muset spokojit se zničením domu Minwanabi." Pak, jako by přiznal smutek, který by si raději nechal pro sebe, pomohl vrchní špeh své paní vstát.

V chodbě zazněly hlasy. Jinguova a Desiova rozhořčená a ostrá slova se nesla nad zmatenými tóny hostů. Mara si uhladila své pomačkané šaty. Sklonila se, vytáhla Šimizuův meč z cestovní skřínky a připravila se na příchod davu šlechticů a sluhů jako pravá dcera domu Acoma.

Jingu vrazil otevřenou přepážkou dovnitř. "Co se tady stalo?" S otevřenými ústy se zahleděl na ležící postavu svého velitele útoku a pak se zlostně zamračil na paní z Acoma. "Přinesla jsi do mého domu zradu."

Kolem nich se shromáždili přihlížející, jejichž oblečení odpovídalo spěchu, s jakým vstali ze svých rohoží. Mara si jich nevšímalá. S vypočítanou obřadností se uklonila a položila k nohám lorda z Minwanabi Šimizuův meč. "Přisahám na svůj život a na čest svých předků, že zradu, k níž došlo, jsem nezpůsobila já. Pokusila se mě zabít tvá konkubína Teani a pro její lásku ztratil tvůj velitel útoku Šimizu rozum. Musel zasáhnout můj čestný strážce Arakasi. Taktak mi zachránil život. Takto tedy dům Minwanabi zajišťuje bezpečí svých hostů?"

Mezi přihlížejícími hosty se ozvalo mumlání a nejhlasitěji promluvil lord z Ekamči. "Ten válečník není mrtvý! Až vstane, může dosvědčit, že paní z Acoma pod přísahou lže."

Jingu podrážděně mávl rukou, aby mlčel. Zamračil se na Maru chladněma, bledýma očima. "Když má služebnice Teani leží mrtvá na dvoře, velice mě zajímá, co k tomu řekne můj důstojník Šimizu." Mara nedala najevo, že ji Jingu smrtelně urazil tím, když předpokládal, že by mohla pod přísahou lhát. Nemohla získat žádnou čest tím, že bude reagovat na slova odsouzeného muže; a všichni kolem pochopili, že pokud se Marina žaloba prokáže, nebude mezi nimi pro lorda z Minwanabi místo. Jeho čest se rozpadne na prach a jeho vliv ve Hře rady jako by nikdy neexistoval.

"Útok konkubíny může dosvědčit má první rádkyně Nacoya." Mara shromáždila každý kousek sebeovládání, jak ji to naučily sestry v chrámu. "Tvou čest musel hájit první velitel útoku Šimizu. Kdyby Teani nespadla z balkonu, byla bych nucena zabít ji při své obraně vlastníma rukama."

Někdo u dveří zamumlal něco, čím se za ni postavil. Desio k ní rozzuřeně vykročil, ale ruka jeho otce jej odstrčila stranou. Jingu se na ni vyzývavě usmál jako pes, který ukradl maso a utekl, zatímco za ním všichni volali urážky. "Pani Maro, pokud nemáš žádné jiné svědky, nemůžeš vznášet obvinění. Protože jestli Šimizu řekne, že jsi zaútočila na Teani a on ji musel bránit, a ty říkáš, že se Teani vrhla na tebe a Arakasi chránil tebe, rozhoduje se mezi slovem tvé první rádkyně a slovem mého velitele útoku. Mají stejné postavení a podle zákona je jejich slovo stejně závažné. Kdo z nás pak může určit, který z nich lže?"

Mara na to neodpověděla. Podrážděná, unavená a vzteklá tím, že nemohla dokázat pravdu, si prohlížela muže, který zničil jejího otce a bratra a jehož předkové přinášeli jejím předkům jednu generaci utrpení za druhou. Její tvář byla bezvýrazná, když říkala: "Necháváš čest domu Minwanabi viset na velice tenkém vlásku, lorde Jingu. Nebude trvat dlouho, než jednoho dne praskne."

Jingu se z plna hrdla zasmál a jeho pobavení přehlušil pohyb u vchodu. Mara se mu zadívala za záda a ucítila okamžik triumfu tak prudkého, že jí připadal jako bolest způsobená bodnutím meče. Přepážkou vešla Nacoya, která si dělala cestu mezi nahloučenými diváky. Za ní kráčel Almecho s dvěma černě zahalenými postavami po bocích. Vojevůdce se rozhlédl pokojem pro hosty, přiděleným Maře, a všiml si nepořádku, který tam panoval. "U všech bohů," vykřikl se smíchem, "co se stalo? Podle toho, jak to tady vypadá, se tudy přehnala bouře."

Jingu se na něj hořce usmál. "Došlo k útoku, pane, ale zdá se, že se příliš neshodujeme v tom, kdo zaútočil na koho." Teatrálně pokrčil rameny. "Obávám se, že se nikdy nedozvíme, jak to vlastně bylo, protože první rádkyně paní Mary - s obdivuhodnou, ale nepřipadnou věrností - bude určitě lhát, aby podpořila historku své paní. Bude stát její slovo proti Šimizuovu. Myslím, že bychom měli celou záležitost nechat být."

Almecho zvedl obočí ve škodolibé výtce. "Opravdu? Nemyslím, že bychom měli jakoukoli záležitost cti nechat být, Jingu. Jen proto, aby náhodou neutkvěl ani mráček na tvém dobrém jméně - nemluvě o tom, že by hanba měla poskvřnit oslavu mých narozenin - požádám své pomocníky, aby přiložili ruku k dílu." Obrátil se ke dvěma postavám v černém rouchu a k jedné promluvil. "Elgahare, dokážeš tuhle záležitost vyřešit?"

Nevzrušený hlas odpověděl: "Samozřejmě, pane." Zatímco Jinguova tvář ztrácela barvu, mág pokračoval:

"Bezpochyby můžeme dokázat, kdo lže a kdo mluví pravdu."

Almechovy oči s jedovatým výrazem putovaly z Mařiny tváře k Jinguově. "Dobrá," řekl tiše. "Oddělime tedy vinné od neviných."

Kapitola sedmnáctá

POMSTA

Elgahar požádal o klid.

Rozhovory se ztišily v mumlání, které přešlo do naprostého ticha, když se hosté lorda z Minwanabi shromáždili v místnosti, odkud spadla Teani na dvůr. Šimizu už byl opět při vědomí. Seděl nyní u nohou svého pána a prohlížel si Ctihodného bezvýraznými očima.

Máři seděla naproti s Nacoyou a Arakasim po bocích. Její čestný strážce jí sice očistil tvář, ale nijak se nenamáhal s tím, aby občerstvil sám sebe; Několik z hostů poslalo své otroky pro oblečení, kterým by zakryli své noční úbory, ale většina si vůbec nedělala hlavu s tím, jak vypadá. Napjatí zvědavostí nyní všichni s netrpělivostí čekali na ukázkou kouzla Ctihodného.

Měsíc jasně osvětloval rozlámané zábradlí balkonu. Ctihodný, zalévaný jeho měděným světlem, spustil ruce k bokům. "Budu potřebovat volný prostor kolem všech míst, kde k té věci došlo, a nechci, aby někdo stál ve dveřích."

Sandály zašouply na voskované podlaze, když hosté plnili Elgaharovo přání. Vojevůdce se postavil za lorda z Minwanabi a Máři viděla, jak se k němu sklonil a něco zašeptal. Jingu mu vrátil úsměv, který měl vypadat bezstarostně, ale ve skutečnosti působil křečovitě a nuceně. Žádný lord v Císařství nechápal úplně moc členů Shromáždění mágů; zdálo se ale, že schopnosti Ctihodných používat kouzla pro zjištění pravdy na lorda z Minwanabi příliš velký povzbuzující účinek nemají. Kouzlo mohlo usvědčit Maru ze lži a pak by byl dům Acoma zničen, ale pro Jingu to znamenalo i jiné možnosti. Teanina nepředvídatelná povaha byla částí toho, co jej k ní přitahovalo; a její nenávisť k Máři nebyla žádným tajemstvím.

Ctihodný se postavil ke dveřím. Jeho háv splynul s temným stínem a jako rozmazaná bílá šmouha zůstala viditelná jen jeho tvář a ruce. Když promluvil, zazněl jeho hlas jako něco, co bylo naprosto mimo chápání smrtelníků. Nevinní i vinní stejně jako diváci se tím zvukem zachvěli. "Stojíme na místě násilných činů," řekl Elgahar těm, kteří se shromáždili, aby vyslechli svědectví jeho kouzla. "Ozvěny silných vášní zanechávají v nadsvětí své otisky, stav energie souběžné s realitou. Mé kouzlo odhalí tyto otisky ve viditelné formě a všichni z vás uvidí, k čemu došlo mezi služebníky domu Minwanabi a Marou z Acoma."

Ztichl. Kápě lemovala jeho rysy, když stál okamžik v naprostém klidu a pak zvedl hlavu ke stropu. Pohnul ve vzduchu jednou rukou a započal zařikání tak tichým hlasem, že ani ti, kteří seděli nejbližší, nedokázali rozeznat jednotlivá slova. Mara seděla jako chrámová socha a stěží si uvědomovala, jak se mágův hlas zvedá a zase klesá. Kouzlo, které připravoval, na ni podivně působilo, jako by se jeho síla dotkla její nejvnitřnější duše a kousek z ní oddělila. Po jejím boku sebou prudce trhl i Arakasí, jako by rovněž cítil působení kouzla.

Nad hromadou roztrhaných polštářů uprostřed místnosti se objevila měkká záře. Mara se nevěřícnými očima dívala, jak se objevila vzdálená, průhledná podoba jí samé, když seděla - ve chvíli Teanina příchodu. Nedaleko stála ledově bílá postava a všichni v ní poznali vrásčitou podobu Nacoyi.

Hosté začali překvapeně mumlat. Nacoya, která se poznala, odvrátila hlavu a udělala znamení na ochranu proti zlým silám. Ctihodný si toho nevšímal. Jeho zařikání náhle skončilo a on zvedl ruce; postavy, orámované měsíčním světlem, se začaly pohybovat.

Scéna se odehrávala děsivě jasně, beze zvuku a křehce jako odraz na vodní hladině. Mara se viděla, jak mluví, a u dveří se něco lehce pohnulo. Ctihodný stál nehybně i ve chvíli, kdy se objevila postava Teani a prošla jeho tělem, jako by byl ze vzduchu.

Ti z hostů, kteří seděli nejbližší, začali uhýbat a několik jich nahlas vykřiklo. Ale přízrak konkubíny si jich nevšímal. Ve své kráse skoro nelidská kráčešla znovu stejnou cestou jako před hodinou a přistoupila k polštářům před Marou. Postavy obou žen usedly a začaly mluvit; Mara se dívala sama na sebe a udivovalo ji, jak klidně při rozhovoru s Teani působila. I nyní nové předvádění té scény způsobilo, že její srdce začalo bít rychleji a dlaně se jí začaly potit. Vzpomínka na její strašlivé pochybnosti málem přemohla její klid. Ale nic z toho Teani neviděla; a hosté, kteří sledovali výsledek kouzla Ctihodného, získávali dojem, že přihlížejí obyčejnému setkání nanejvýš důvěryhodné mladé ženy s člověkem nižší třídy. Mara už nyní dokázala pochopit, jak bylo možné, že jí konkubína uvěřila její slova o neexistujícím písemném důkazu toho, že špehovala pro dům Anasati.

Pak všichni v místnosti zpozorovali, jak Teani zavolala Šimizua, který stál za dveřmi. I když její obraz nevydával žádný zvuk, bylo možné odečítat z jejich rtů a o chvíli později se objevil velitel útoku. Slova jejich rozhovoru nebylo možné odhadnout, ale Teanin výraz se změnil a stal se tak zvířeckým a nenávisným, že několik hostů překvapeně vydechlo. Šimizu náhle opustil rámec obrazu vyvolaného kouzlem a všichni v místnosti sledovali, jak Teani vytáhla nůž. Bez jakékoli patrné provokace se vrhla přes polštáře a zaútočila na Marinu postavu. Ať už Jingu mohl na svou obhajobu říct cokoli, nezbyly nyní žádné pochybnosti o tom, že služebnice domu Minwanabi zaútočila na paní z Acoma. Záruka bezpečnosti lorda z Minwanabi byla porušena.

Vůbec poprvé za dobu, kterou si jakýkoli lord Impéria pamatoval, Jingu na veřejnosti zbledl. Na jeho horním rtu se objevily kapičky potu, zatímco před ním drama minulé hodiny pokračovalo ke svému vyvrcholení. Velitel útoku Šimizu

se znovu vrátil do místnosti a po krátkém a rozhořčeném rozhovoru jej Teani ťala dýkou. Všichni zaraženě sledovali, jak vystrčil konkubínu přepážkou na balkon. Dřevěné zábradlí se při nárazu bez zvuku roztříštilo; a Teani se zřítíla dolů a zůstal po ní jen děsivý obraz tváře stažené nenávisti, hrůzou a zoufalým strachem, který si budou všichni hosté dlouho pamatovat. Na okamžik vypadala přeplněná místnost nehybně a strnule. Pak začalo několik hostů, kteří pokládali představení za ukončené, mumlat pobouřené poznámky. Mara se právě v té chvíli podívala na lorda z Minwanabi.

Jeho výraz odrážel vypočítavost a v malých očích se mu zračila chabá naděje. Pokud jednala Teani jako nepřítel, dostál Šimizu cti tím, že ji zabil; pokud nyní představem skončí, dokáže se z toho dostat. Ale ve tváři Ctihodného pod tmavou kápí nespátl ani zaujatost, ani sympatie. Kouzlo pokračovalo dále a uprostřed místnosti se Šimizu přikrčil do zápasnického postoje a postupoval pomalu k paní z Acoma.

Jingu ztuhl, jako by se jej dotkla špička popravčího meče. Šimizuova široká záda zabraňovala tomu, aby mohli odečíst paní Maře ze rtů to, co řekla, ale po krátké výměně slov se válečnickova zbraň pozvedla a rychle se pohnula. Bylo vidět, jak se Mara odvalila do rohu. A hosté, kteří seděli nejbližší svého hostitele, se od něj začali opatrně a kradmo odtahovat, jako by jeho hanba byla nakažlivá pouhým dotekem. Když došlo k Arakasiho odvážnému útoku, všichni hosté už sledovali Jingu pohledy naplněnými odsouzením a opovržením.

Obraz byl jasný. Do tísňového ticha zamumlal Elgahar několik vět a podivné modrobílé světlo zhaslo. Mara naplnila vzduchem bolavé plíce a stále ještě se chvěla napětím. Nebezpečí, které ji hrozilo, dosud nepominulo. Za lorda z Minwanabi se postavil Almecho se zlověstně pobaveným pohledem. Drahé výšivky zazářily, když s předstíranou lítostí pokrčil rameny. "Nu, Jingu. Tohle vypadalo jako docela jasný útok na hosta. Nejdřív to děvče, pak válečník. Máš docela horlivé služebníky, že?"

Na Jinguovi nebyla patrná jediná známka porážky. Pod vlivem citů, které mohl znát jedině on, se zamračil nejdřív na Maru a pak na svalnatou a bledou postavu svého prvního velitele útoku. "Proč? Šimizu, byl jsi válečníkem, kterému jsem důvěřoval nejvíce. Co tě k tomu dohnalo?"

Šimizuovy rty se bolestně zkřivily. I kdyby se chtěl vymlouvat na Teaniny machinace, jeho skutky odsoudily jeho pána k smrti, aby odčinil pohanu své cti. "Ta čarodějnice nás zradila," řekl prostě a neupřesnil, jestli tím myslel Teani, nebo Maru.

"Ty šilenče!" zaječel Jingu a síla jeho nenávisti otřásla všemi v místnosti. "Ty prokleté hovno nemocné čubky, tys mě zabil!" Bez přemýšlení vytasil dýku, kterou měl ukrytou pod tunikou a skočil dopředu. Než mohl kdokoli na jeho vztek zareagovat, švihl rukou k Šimizuovu odhalenému krku. Z přetáčených tepen se vyřinul proud krve, který potřísnil jemné oděvy a vyvolal hrůzou naplněný výkřik paní Mary. Šimizu se s nechápavým výrazem ve tváři zapotácel. Jeho ruce chňapaly naprázdno, když z něj vyprchával život a široká ramena se nahnula, jako by si až teď uvědomil, že po něm sahá smrt. Zálžitosti zrady a lži, zvrácené touhy a zrazené lásky, to všechno už pro něj ztratilo význam. Klesl k zemi. Když přijímal Turakamuovu ruku, skoro pokojně zašeptal poslední slova k lordu z Minwanabi. "Děkuji, že mi můj pán poskytl smrt ostřím."

Šimizu naposledy pokývl k Maře, jako by vzdával tichý hold jejímu vítězství. Pak jeho oči pohasly a ruce, které ji chtěly zabít, se uvolnily. Ležel u nohou draze oblečených hostů a vypadal jako vhodný symbol Jinguovy porážky. Lord z Minwanabi byl ve Hře rady znemožněn.

Mlčení porušil Almecho. "To bylo nepromyšlené, Jingu. Ten válečník nám třeba mohl ještě něco zajímavého říct. Škoda."

Lord z Minwanabi se otočil. Na okamžik se zdálo, že bude schopen vrhnout se na samotného Vojevůdce, ale zlost z něj vyprchala a on pustil dýku na zem. Almecho vzdychl. Postavy Ctihodných v kutnách se vrátily na svá místa po jeho boku, když se otočil k Desiovi, dědici pláště lorda z Minwanabi. "Protože je pro podobné záležitosti nejpříhodnější doba za úsvitu, předpokládám, že pro tebe bude několik dalších hodin naplněno přípravami na otcovo rituální odčinění jeho viny. Vracím se zpátky do postele. Věřím, že až vstanu, nějak se ti podaří na těchto troskách oslav mých narozenin znovu nastolit veselou náladu... lorde Desio."

Desio přikývl. Nebyl schopen slova, když odváděl svého otce pryč. Jingu vypadal, jako by byl v transu. Byl zdrcen a jeho ostrý, neuhlazený hlas zněl naprosto zakřiknutě, když se začal zaobírat úkolem, který před ním ležel. Nikdy nebyl příliš odvážný, a přesto musel jednat jako pravý tsuranský lord. Osud rozhodl o jeho smrti a on nějak musí najít odvahu učinit to, co se od něj očekávalo. Ale Desio se ve chvíli, kdy jeho otec překročil práh, naposledy podíval na paní Maru. V tom pohledu bylo jasné varování. Jiní jí mohli tleskat za velké vítězství ve Hře rady, ale ještě nevyhrála; jen přesunula krevní mstu mezi dvěma domy na další generaci. Mara v jeho očích četla nenávist a potlačila zachvění. Nepotřebovala si připomínat skutečnost, že se pořád nachází v srdci území domu Minwanabi.

Rychle přemýšlela a ještě dříve, než mohl dědic domu Minwanabi uniknout pryč z veřejnosti, zavolala na něj. "Můj pane Desio. Z popudu služebníků domu Minwanabi na mně bylo spácháno násilí. Až se budu zítra vracet domů, žádám proto o doprovod vojáků domu. Byla by hanba, kdyby očištění jména tvé rodiny bylo poskvrněno tím, že by na některé hosty z nevědomosti zaútočili tví lidé... nebo bezejmenní bandité či říční piráti."

Desiovi, který byl bolestně nucen převzít odpovědnost vládnutí, chyběla prohnatost na to, aby její žádost zdvořile odmítl. Uvědomoval si jen zmučenost svého otce a nenávist k paní, která ji způsobila, a musel se zařadit podle zdvořilosti, k níž byl vychován. Msta mezi domy Minwanabi a Acoma bude pokračovat dále, ale na veřejnosti urážka, kterou utrpěla Mara, a hanba jména domu vyžadovala přinejmenším gesto odškodnění. Desio krátce přikývl a odešel, aby se připravil na truchlení, které bude následovat po Jinguově rituální sebevraždě. Ti, kteří zůstali v místnosti, se jen pomalu vzpomínali ze strnulosti a ohromení. Hosté se vrtěli a vyměňovali si komentáře, zatímco potlučený Arakasi pomáhal své paní vstát. Almecho a ostatní se na paní z Acoma dívali s úctou. Žádný z přítomných hostů nevěřil tomu, že by lord z Minwanabi poslal své služebníky, aby Maru bez prodlení zavraždili. Nikdo nepochyboval o tom, že kouzlo Ctihodného vyjevilo poslední jednání nějaké Mariny složité lsti. Hru rady ve své nejjemnější a smrtelně přesné formě.

Paní z Acoma překonala všechny zdánlivě nepřekonatelné překážky, aby pomstila úder, který skoro zničil její dům. Nyní jí všichni mlčky blahopřáli za dovednost, s jakou porazila svého nepřítele v jeho vlastním domě.

A přesto, kdyby se Mara nenaučila nic jiného, věděla, že pokud jde o dům Minwanabi, musí se dvojnásobně hlídat před zradou. Po krátkém tichém rozhovoru s Arakasim vystoupila dopředu. Po uctivé úkloně k Vojevůdci se usmála způsobem, který ji činil opravdu krásnou. "Můj pane, je mi skutečně líto, že má nechtěná role v této krvavé záležitosti vrhla stín na oslavu tvých narozenin."

Almecho, daleko více pobavený než podrážděný, se na ni vychytrale zahleděl. "Nekladu na tvá bedra žádnou odpovědnost, paní Maro. Dluh, který ještě zbývá, smaže Jingu. Nicméně si myslím, že tím celá záležitost zdaleka nekončí. I kdyby ti náš mladý lord poskytl doprovod až domů - mimochodem, tomuto tahu opravdu tleskám - můžeš narazit na obtíže." Mara si z vlastního nebezpečí příliš těžkou hlavu nedělala. Místo toho se vším svým půvabem nabídla službu tomu, jenž byl císařovým hlasem po celé Tsuranuanni. "Můj pane, přihodilo se tu příliš mnoho věcí na to, aby mohly tvé oslavy pokračovat s patřičnou úctou. I když si Desio možná bude přát opak, zármutek mu poskytne příliš málo času na to, aby se mohl celým srdcem věnovat dalšímu veselí. Přestože jsou zde v okolí další usedlosti, moje leží nejbližší přímou cestou po řece. Chci ti nabídnout svůj dům jako skromnou náhradu pro závěrečné oslavy tvých narozenin. Pokud mé pozvání přijmeš, udělá mé služebnictvo a mí řemeslníci všechno pro to, aby ses co nejlépe bavil." Naplněna tajnými plány si Mara vzpomněla na všechny nadané, ale nijak uznávané umělce, které sledovala na své svatbě. Za její tehdejší pohostinnost budou ochotni rychle vyhovět jejímu pozvání a její společenská hodnota poroste s tím, jak se rozhlásí, že pomáhá vyhledávat nové nadané umělce pro Vojevůdcovo potěšení. A mnozí hodnotní hudebníci a umělci mohou potřebovat patrona, díky čemuž jejich dluh u ní ještě více vzroste.

Almecho se zasmál. "Jsi opravdu chytrá, že, ptáčku?" Jeho oči se přimhouřily. "Myslím, že bych si na tebe měl sám dát pozor. Bílou a zlatou ještě nikdy nenosila žena, ale ty..." Pak se jeho vážný výraz vytratil. "Ne, tvá odvážná nabídka se mi líbí." Otočil se k hostům, kteří se shromáždili kolem, aby sledovali závěr dnešního večera. "Odjíždíme za úsvitu směrem k usedlosti Acoma."

Lehce se uklonil a následován tmavě oděnými postavami svých mágů rychle vyšel přepážkou. V okamžiku, kdy odešel, Mara zjistila, že se nachází přímo ve středu pozornosti. Zdálo se, jako by v téže místnosti, kde s velkými obtížemi unikla smrti, náhle přestala být společenským vyvržencem, dívkou, od níž se čeká, že se nedožije dalšího dne. Od největších rodin Impéria nyní přijímala blahopřání, pocty a chválu jako vítěz, který umí hrát Hru rady.

Družina Mařiných vojáků byla povolána z Minwanabiho kasáren ještě před úsvitem; připojili se ke své paní na palubě její lodi. Země i voda byly zahaleny v temnotě, když plavidlo opouštělo přístav. Mara, příliš vzrušena událostmi minulé noci, než aby pomýšlela na odpočinek, stála u zábradlí spolu se svou první rádkyní a vrchním špehem. S palčivým žalem si uvědomovali Papewaiovu nepřítomnost, když sledovali, jak osvětlená okna usedlosti Minwanabi mizí za zádi lodi. Následkem prožité hrůzy a neočekávaného vítězství byla Mara rozechvělá i rozradostněná. Ale její myšlenky jako vždycky ubíhaly kupředu. Musejí se obejít bez obvyklých příprav, protože Vojevůdce a všichni hosté dorazí na usedlost Acoma neohlášení. Mara se proti své vůli usmála. Jican si určitě bude rvát vlasy, až zjistí, že dostal na starost průběh oslav Almechových narozenin.

Loď se lehce zakymácela, když otroci vyměnili bidla za vesla a začali pravidelně veslovat. Tu a tam si vojáci šeptem vyměnili poznámku; pak se obloha nad jezerem rozjasnila a všechen hovor ustal. Za nimi flotila lodí hostů opouštěla pohostinnost domu Minwanabi. S řekou plnou vznešených svědků se Mara nemusela obávat přepadení nepřátelskými válečníky převlečenými za bandity; a Desio, pohroužený do žalu a příprav otcovy rituální sebevraždy, by měl sotva čas zesnovat nějakou léčku.

Když zlatý sluneční kotouč vyšel nad údolím, všimla si Mara i všichni šlechtici na palubách svých lodí malého oddílu vojáků na návrší poblíž posvátného háje domu Minwanabi. Tito muži tvořili čestnou stráž Jinguovi, jenž sbíral odvahu nalehnout na svůj vlastní meč. Když se nakonec vojáci v oranžové zbroji seřadili a obřadním krokem odpochovali do sídla, zašeptala Mara modlitbu díky bohům. Nepřítel, který zosnoval vraždu jejího otce a bratra a kterému se téměř podařilo zabít i ji, byl konečně mrtev.

Po Jinguově smrti dům Minwanabi ztratil své postavení nejmocnějšího v Císařství hned po Vojevůdci, protože Desio byl mladý a neoplýval potřebnými schopnostmi. Jen málo lidí ho považovalo za důstojného nástupce svého otce; ti, kteří nyní putovali na jih k pozemkům domu Acoma, všeobecně soudili, že nástupce starého lorda bude mít hodně starostí, aby zachoval spojenectví, která uzavřel jeho otec, natož aby ještě dokázal zvýšit moc domu Minwanabi. Desio musí čekat, že nyní bude pozorně sledován. Když povede svůj dům k úpadku, všichni, kdo se kdysi báli moci jeho předků, připojí své síly k jeho nepřítelům. A pokud by se k moci nedostal některý z Desiových schopnějších bratranců, osud domu Minwanabi by byl zpečetěn. Starobylý rod by se stal obětí Hry rady.

O tom všem Mara přemýšlela během cesty po řece i poté, když nesla její nosítka ulicemi Sulan-Qu a pak klidnějším krajem kolem pozemků domu Acoma. S koncem nadvlády domu Minwanabi v Nejvyšší radě nemohl Almecha už nikdo ohrozit, kromě Strany modrých kol a Spojenectví pro pokrok. Mara pozorovala zdobená nosítka, která následovala její družinu, ale její mysl byla stále pohroužena do úvah o nových možnostech v politickém vývoji. S náznakem úsměvu si uvědomila, jak bylo moudré, když Nacoya alespoň jednou během slavnosti vedle ni usadila Hokanua ze Sinzawai. Pak se v duchu zasmála. Teď, když musí opět uvažovat o sňatku, vypukne v Císařství další kolo hašteření mezi mnoha hráči s tím, jak Hra vstoupí do nové etapy; ale tak je to s Hrou rady vždycky.

Mara se otočila, aby se o své myšlenky podělila s Nacoyou, a zjistila, že stará žena spi. Až při návratu do důvěrně známých míst první rádkyni opustilo napětí, které ji provázelo během celého pobytu v domě Minwanabi.

V tom okamžiku Arakasi řekl: "Paní, vpředu se něco děje."

Nacoya se probudila, ale její stížnosti zůstaly nevyřčeny, když spatřila svou paní, jak upřeně hledí před sebe. Na

vrcholu dalšího kopce na hranici území domu Acoma stáli dva válečníci, každý na jedné straně silnice. Vlevo stál voják ve známé zelené barvě její vlastní posádky. Voják stojící napravo na pozemcích náležejících Císařství, měl rudou a žlutou zbroj domu Anasati. Když se Marina družina a její nosítka dostaly na dohled, oba muži se otočili a téměř jednohlasně vykřikli: "Acoma! Acoma!"

Mara se ohlédla, vylekaná tím, že se její nosítka naklonila doleva, a spatřila, jak její nosiči uhýbají, aby udělali místo nosítkům Vojevůdce, které se snažily protlačit kolem. Almecho vykřikl do dusotu nohou. "Paní, připravila jsi nám neobyčejně zvláštní přivítání."

Mara v rozpacích odpověděla: "Můj pane, nevím, co má tohle všechno znamenat."

Vojevůdce pokynul své Císařské bílé strážci a obě družiny bok po boku dorazily na vrchol kopce. Další dvojice válečníků čekala na úpatí, jiná o kus dál a další ještě dále. Na vrcholu posledního kopce před modlitební branou stály další čtyři dvojice. A od úst k ústům se mezi nimi jako vlna nesl výkřik "Acoma".

Mara se uklonila Almechovi. "Když můj pán dovolí...?"

Na Almechův úsečný pokyn paní z Acoma přikázala nosičům, aby zrychlili. Chytila se zdobeného madla, když se otroci rozběhli kupředu. Její vojenská družina běžela zároveň s ní kolem známých polí a pastvin, na nichž se pásly needry se svými telaty. Mara cítila, jak se jí napětím svírá hrud'. Kam oko dohlédlo, nebylo ani jediného dělníka, pastevece nebo nosiče. Dokonce i otroci tu chyběli. Tam, kde měl panovat čilý pracovní ruch, zůstala úroda a dobytek opuštěn na slunci.

Mara si přála mít po svém boku Keyoka, když zavolala na prvního vojáka domu Acoma, kterého měli. "Co se stalo? Byli jsme napadeni?"

Válečník se přizpůsobil klusu otroků a v běhu odpověděl: "Vojáci domu Anasati přišli včera, paní. Utábořili se nedaleko modlitební brány. Velitel vojsk Keyoke vyhlásil pohotovost. Hlídky, které postavil na silnici, mají hlásit, kdyby ses vrátila, nebo kdyby se objevili Minwanabiho vojáci."

"Musíš být opatrná, dcero." Nacoya nemohla popadnout dech z toho, jak s ní nosítka natrásala, a dokázala říct jen toto; ale Mara nepotřebovala varování, aby si začala dělat starosti. Pokynula vojákovi, aby se připojil k jejímu čestnému doprovodu, a zavolala na Anasatiho válečníka, který předtím stál naproti jejímu vojákovi, a nyní na druhé straně silnice držel krok s jejími nosítky.

Jakákoli odpověď by byla laskavostí, protože žádný válečník domu Anasati se nezodpovídal paní z Acoma. Tento musel mít své vlastní rozkazy, neboť běžel tiše s tváří rozhodně obrácenou kupředu. Když nosítka dospěla na vrchol posledního kopce, Maře se zatajil dech. Údolí bylo zaplaveno barevnou zbrojí.

Přes tisíc válečníků domu Anasati stálo v bojovém útvaru před modlitební branou. Naproti nim za nízkou hraniční zídou velel Keyoke podobnému počtu vojáků domu Acoma. Tu a tam byly řady zelené přerušeny lesklou černí válečníků cho-ja, připravených dostát smlouvě jejich královny s Marou, že budou bránit území domu Acoma, kdyby byl ohrožen jeho mír.

V okamžiku, kdy se objevila nosítka, rozlehly se údolím výkřiky. Ten pohled vyvolal u vojsk domu Acoma výbuch nelíbeného jásotu; k Marinu úžasu se k němu připojil i zástup vojsk domu Anasati. A pak se přihodila věc, o jaké neslyšela ani stará Nacoya, jaká se nestala ani v pohádkách, ani v písních, ani v památných historických událostech ve velké Hře rady; obě dvě armády zrušily útvary. Vojáci odhodili zbraně a přilby a všichni se v jednom radostném chumlu rozběhli naproti jejím nosítkům.

Mara užasle hleděla. Prach zvedaný lehkým větříkem zahalil pláň jako kouř, když dva tisíce křičících vojáků obklopily její nosítka i čestnou stráž. Keyoke si s obtížemi proklestil cestu svými muži. Na druhé straně se mezi vojáky utvořil prostor a zmatená Mara zjistila, že se dívá z očí do očí Tecumovi. Lord z Anasati měl na sobě zbroj svých předků, jasně rudou se žlutým zdobením, a po jeho boku kráčel jeho velitel vojsk.

Davy válečníků umlkly, když nosiči zastavili. V tichu se hlasitě ozýval jejich těžký dech, zatímco se Keyoke ukláněl Maře. "Má paní."

Tecuma postoupil kupředu s omluvnou úklonou, jakou vládce domu Acoma neviděl už po mnoho generací.

"Můj pane," pronesla Mara trochu škrobeně ze svého sedátka v nosítkách. Se zmateným zamračením nařídila svému veliteli vojsk, aby ji podal hlášení.

Keyoke se napřímil a promluvil nahlas, aby ho všichni slyšeli. "Včera za úsvitu jsem byl upozorněn, že se blíží armáda, má paní. Nechal jsem nastoupit posádku a vydal jsem se vyzvat narušitele -"

Tecuma ho přerušil: "Nevstoupil jsem na pozemky domu Acoma, veliteli vojsk."

Keyoke připustil tuto připomínku s kamenným výrazem. "Pravda, můj pane." Znovu se obrátil k Maře a pokračoval: "Přiblížil se k nám lord z Anasati, který požadoval přístup ke svému vnukovi. V tvé nepřítomnosti jsem jeho čestnou stráž odmítl."

Mara pohlédla na Ayakiho děda s bezvýraznou tváří. "Lorde Tecumo, přivedl sis polovinu své posádky jako čestnou stráž?"

"Třetinu, paní Maro." Tecuma jí vrátil vážný pohled. "Halesko a Jiro velí zbylým dvěma třetinám." Zdálo se, že starý muž znejistěl, a vyplnil tento okamžik tím, že si odepjal a sňal přilbu. "Moje prameny mi naznačily, že nepřezíješ Vojevůdcovy oslavy a" - vzdychl, jako by jen s velkou nechutí činil toto přiznání - "obával jsem se, že je to pravda. Abych ochránil svého vnuka, rozhodl jsem se přijít pro případ, že by Jingu chtěl spor krve mezi domy Acoma a Minwanabi ukončit jednou provždy."

Mara chápavě pozvedla obočí. "Takže když tě můj velitel vojsk odmítl pustit k tvému vnukovi, rozhodl ses zůstat a počkat, kdo přijde první, jestli já, nebo Jinguova armáda."

"Tak." Tecumovy ruce se sevřely na jeho přilbě. "Kdyby Minwanabiho vojáci překročili ten kopec, vstoupil bych na tvé pozemky, abych dránil svého vnuka."

Keyoke klidným hlasem řekl: "A já bych ho zastavil."

Mara se podívala ze svého velitele vojsk na svého tchána. "A udělali byste Jinguovu práci za něj." Rozrušeně potřásla hlavou. "Je to moje chyba. Mohlo mě napadnout, že starost lorda z Anasati o jeho vnuka může přerůst ve válku. Ale už není oč se bát, Tecumo. Tvůj vnuk je v bezpečí."

Paní z Acoma si znovu uvědomila zázrak úlevy a odmlčela se. "Jinguje mrtev, zemřel svou vlastní rukou."

Překvapený Tecuma si narazil přílbu na své kovové sedé vlasy. "Ale -"

Mara ho přerušila. "Já vím, že jsi nedostal zprávu. Naneštěstí pro dům Anasati, tvůj 'zdroj' také nežije." Po této zprávě Tecuma přimhouřil oči. Očividně toužil zjistit, jak se Mara dozvěděla o Teani, ale neřekl nic. Tiše čekal, až ho Mara seznámí se zbytkem svých zpráv. "Přenesli jsme sem oslavy Vojevůdcových narozenin, Tecumo. Protože jsi jediný lord, který nebyl přítomen, doufám, že budeš mít zájem napravit tuto urážku, a připojíš se k nám na příští dva dny. Ale pochop, prosím: musím trvat na tom, že omezíš svou čestnou stráž na padesát mužů jako všichni ostatní."

Starý lord pokýval hlavou a nakonec dal průchod své úlevě a radosti. Když Mara přikazovala své vlastní čestné stráž, aby pokračovala v pochodu k usedlosti, hleděl na její drobnou postavu téměř s obdivem. "Dobře, že jsme neviděli Minwanabiho vojáky sestupovat z toho kopce. Maro." Prohlédl si rázného válečníka po Mařině boku a dodal: "Tvůj velitel vojsk by byl nucen rychle ustoupit, zatímco by většina mých sil držela Jinguovu armádu v šachu. To bych si nepřál."

Keyoke neřekl nic, jen se otočil a dal znamení Lujanovi, který stál na konci první řady vojáků domu Acoma. Ten zamával na dalšího, vzdálenějšího vojáka. Když se Mara podívala na Keyoka se zvědavým výrazem, řekl: "Dal jsem pokyn stovce válečníků cho-ja, která čeká v záloze, že se může vrátit do svého úlu, paní. A teď, pokud to uznáš za vhodné, rozkážu vojákům, aby se stáhli."

Mara se usmála, ačkoli se nechtěla smát očividnému Tecumovu otřesu, když slyšel o stovce válečníků cho-ja, na něž by narazili jeho vojáci, kteří by se probili na území domu Acoma.

"Sestav čestnou stráž pro přivítání hostů, Keyoke." Velitel vojsk zasalutoval a otočil se, aby vykonal, co mu bylo přikázáno. Tecumovi Mara řekla: "Děde mého syna, až zařídíš odchod svých vojsk, přijď, prosím, a buď mým hostem." Pak nařídila svým nosičům, aby ji odnesli do domu.

Tecuma sledoval její odchod. Jeho doutnající nenávist po Buntově smrti dokonce na okamžik nahradil obdiv. Podíval se na silnici a při pohledu na blížící se zástupy hostů byl rád, že starosti s jídlem, ubytováním a zábavou neleží na jeho bedrech. Ten malý hadonra - Jican se jmenuje? - se z toho určitě zhroutí.

Ale Jican se nezhroutil. Slyšel o Mařině příchodu ještě dříve, než se objevili vojáci, protože mu tu novinu přinesl cechovní posel, který nesl bleskové zprávy od obchodníků. Muž mu předal informace o stovkách šlechtických členů, které zakotvily v Sulan-Qu, mezi nimiž se nacházela překrásná Vojevůdcova zlatobílá loď. V panice, jež ho zachvátila, zapomněl Jican předat zprávu Keyokovi a válečníkům. Místo toho povolal všechny dělníky, otroky a řemeslníky, kteří se už předtím nacházeli na usedlosti, aby bránili Ayakiho v případě, že by došlo k boji s vojáky domu Anasati; těm nařídil, aby připravili stolní náčiní a loupali ovoce v kuchyních a do tohoto rozrušeného úlu vstoupila Mara se svou čestnou stráží.

"Tak tady jsou všichni mí dělníci," vykřikla paní z Acoma, když její nosiči položili na dvore své břemeno. Nyní už nemusela skrývat své pobavení, protože malý hadonra jí přiběhl podat hlášení celý udýchaný a na sobě měl ještě stále zbroj, kterou tvořily vyřazené kousky brnění ze skladiště, a místo přílby chránil jeho hlavu hrnec, vypůjčený od kuchařů. Sluhové, tlačící se v prostoru od jatek po kuchyni, byli vybaveni podobně a všude Mara viděla o stěny domu opřené motyky, hrábě a kosa, upravené na zbraně. Její smích ostře přerušila nevrla Nacoyina stížnost, která už měla dost nosítek a členů a přála si skutečně horkou koupel.

"Dostaneš, cokoli si budeš přát, matko mého srdce. Jsme doma."

A jako by jí někdo zvedl z ramenou závaží, uvědomila si paní z Acoma poprvé od svého návratu ze Svatého města Kentosani, že je to pravda.

Jican si ještě zavazoval poslední tkanice na svém oděvu a už rychle utíkal od usedlosti k louce, na níž byly vztyčeny obrovské pavilony, které hostily několik set lordů, jejich manželék, dětí, prvních rádců, čestných stráží a nespočet služebníků. V hlavním domě, jehož pokoje pro hosty byly už teď přeplněné Almechovými přímými příbuznými a Císařskou bílou stráží, nebyl dostatek místa. Vybraní sluhové budou ubytováni v kasárnách s vojáky a zbytek bude spát v ubytovnách otroků. Otroci a dělníci, kteří měli smůlu a vytáhli si krátkou slámku, budou po tři dny spát pod hvězdami. Mara cítila, jak ji u srdce hřeje věrnost jejích vojáků a sluhů; přes zmatek a pozdvižení, které provázelo její návrat, si nikdo nestěžoval. Dokonce i domácí služebnictvo bylo ochotno postavit se na Ayakiho obranu, i když by se jejich vybavení, sestávající z kuchyňských nožů a zemědělského náčiní, dalo jen těžko srovnávat s výzbrojí cvičených vojáků. Přesto to jejich odvahu neumenšovalo; a jejich věrnost byla daleko větší, než jakou vyžadovala služba.

Mara si jejich oddanost plně uvědomila při rychlém převlékání a velmi na ni zapůsobila. Vrátila se na dvůr právě ve chvíli, kdy na něj dorazila Vojevůdcova nosítka. Vojáci Císařské bílé stráže působili jako dokonale fungující strojek, když pomáhali svému pánovi vystoupit ven. Zazněly trubky, zaduněly bubny a Almecho, který byl svou mocí druhý za samotným císařem Ičindarem, formálně dorazil na statek Acoma.

Mara se půvabně uklonila. "Můj pane, vítám tě do svého domu. Nechť ti tvá návštěva přinese odpočinek, mír a občerstvení."

Vojevůdce všech Tsuranuani se jí lehce uklonil. "Děkuji. Ale doufám, že tuto část oslavy budeme brát trochu méně formálně než náš... předchozí hostitel. Celodenní oslavy dokáží být někdy velice únavné a já bych rád dostal příležitost k tomu, abych si s tebou promluvil mezi čtyřma očima."

Mara zdvořile pokynula hlavou a podívala se, jak její první rádkyně vítá dva černě oděné mágy a odvádí je do jejich

pokojů. Pýcha narovnávala staré ženě ramena a s neodolatelným mateřským chováním vzala dva vyslance Shromáždění mágů pod svá křídla, jako by se setkávala s lidmi jejich druhu celý život. Mara potřásla hlavou s obdivem nad Nacoyinou přizpůsobivostí. Pak dovolila Vojevůdci, aby jí nabídl rámě, a kráčeli spolu ke klidné zahradě, v níž obvykle meditovala.

U vchodu stáli na stráži čtyři válečníci, dva v zeleni a dva v barvách Císařské bílé stráže. Vojevůdce se zastavil u fontánky a sňal si přilbu. Nastříkal si vodu na své prosedivělé vlasy a pak se obrátil k paní z Acoma. Tak, aby to neslyšela ani stráž, ani služebnictvo, řekl: "Musím ti poblahopřát, děvče. V posledních dvou letech jsi prokázala ve Hře velkou vytrvalost."

Mara zamrkala, protože ji nebylo jasné, jestli přesně chápe, co tím myslí.

"Pane, dělala jsem jen to, co bylo nutné, abych pomstila svého otce a bratra a zachovala svůj dům."

Almecho se zasmál a jeho hořké pobavení vyplašilo ptáky ve větvích stromů. "Paní, a co myslíš, že je Hra vlastně jiného, pokud ne snaha o to, abys přežila a zároveň zničila všechny své nepřátele? Zatímco ostatní poletovali kolem Nejvyšší rady a hádali se pořád dokola nad tímhle nebo tamtím spojenectvím, ty jsi zastavila svého druhého největšího nepřítele - tím, že jsi ho změnila ve svého nechtěného spojence - a zničila toho nejmočnějšího. Pokud není tohle mistrovské vítězství ve Hře, tak jsem žádnou neviděl." Na okamžik zaváhal. "Ten pes Jingu byl čím dál víc ctižádostivější. Řekl bych, že se chtěl lstí zbavit tří protivníků: tebe, lorda z Anasati a pak i mě. Myslím, že ti s Tecumou svým způsobem něco dlužíme, i když jsi určitě hrála jen sama za sebe." Prsty zamyšleně rozčeřil hladinu vody; přeběhly po ní sem a tam malé víry a vlnky stejně jako proudy intrik, které věčně provázely politiku Impéria. Vojevůdce si Maru pozorně prohlédl. "Než tě opustím, chci, abys věděla jedno: nechal bych Jingu, aby tě zabil, pokud by to byl tvůj osud. Ale teď jsem rád, že jsi místo něj přežila ty. Nicméně má přízeň není věčná. Nemysli si, že jen proto, že bílou a zlatou nikdy nenosila žena, budu brát tvou ctižádost na lehkou váhu. Maro z Acoma."

Mara, mírně vyvedená z rovnováhy jeho přiznáním obdivu, řekla: "Přiliš mi lichotíš, pane. Nemám jinou ctižádost kromě toho, že chci vidět, jak můj syn vyrůstá v míru."

Almecho si nasadil přilbu na hlavu a pokynul svým strážím k návratu. "Tak teď už vůbec nevím," řekl napůl sám k sobě, "koho bych se měl víc bát, jestli toho, který jedná ze ctižádosti, nebo toho, kdo chce jen přežít? Rád bych doufal, že spolu můžeme vycházet dobře, paní z Acoma, ale instinkty mě varují, že jsi nebezpečná. Takže řekněme, že prozatím nemáme sebemenší důvody k tomu, abychom byli nepřátelé."

Mara se uklonila. "Jsem ti za to velice vděčná, pane." Almecho jí úklonu vřadí a pak odešel zavolat sluhy, aby mu připravili koupel. Když jej Mara následovala ze zahrady, spatřil ji Keyoke a znovu si pospíšil k jejímu boku. "Pape..." řekl.

Mara účastně přikývla. "Zemřel jako válečník, Keyoku."

Tvář velitele vojsk zůstala bezvýrazná. "Žádný muž nemůže žádat víc."

Mara si byla jista, že Nacoya vše ohledně hostů zařídí bezchybně, a řekla: "Keyoku, doprovod mě k háji mých předků."

Velitel vojsk domu Acoma zkrátil krok, aby šel zároveň se svou malou paní, a mlčky otevřel postranní průchod. Když vyšli z hlavního domu a hovor hostů vystřídal zpěv ptáků, Mara si povzddechla. "Budeme potřebovat nového velitele útoku."

Keyoke řekl: "Jak si přeješ, paní."

Ale Mara si nechávala svůj názor pro sebe. "Kdo je pro toto postavení nejlepší?"

Zdálo se, že je Keyoke více výmluvný než obvykle, když řekl: "Neříkám to rád, ale navzdory svému častému uvolněnému chování není pro toto místo nikdo lepší než Lujan. Tasido je s námi déle a je lepší šermíř... ale Lujan je ze všech nejlepší v taktice, strategii a vedení mužů od dob" - zaváhal - "nu, hned po tvém otci."

Mara zvedla obočí. "Tak dobrý?"

Keyoke se usmál a jeho pobavení bylo tak nečekané, že Maru zarazilo. Poslouchala, jak její velitel vojsk pokračuje. "Ano, tak dobrý. Je to rozený vůdce. Právě pro tohle si Papewaio toho lišáka tak rychle zamiloval. A kdyby tvůj první velitel útoku přežil, řekl by ti totéž. Lujan by už teď byl velitelem vojsk, kdyby lord z Kotai nepadl." Podle záchvěvu bolesti v Keyokově hlase Mara pochopila, jak velmi byl Papewaio pro tohoto zkušeného bojovníka synem. Pak se jeho tsuranské sebeovládání vrátilo zpátky a on se stal znovu tím starým válečníkem, jakého Mara znala od dětství.

Mara, kterou jeho volba potěšila, řekla: Jmenuj tedy Lujana prvním velitelem útoku a na jeho místo povyš některého velitele hlídky." Prošli pod stromem, kde kdysi Papewaio klečel a prosil o smrt válečníka. S bodnutím smutku nad jeho odchodem Mara uvažovala, co by se asi stalo, kdyby neobnovila tradici s černou páskou odsouzeného. Po páteři jí přejelo zamrazení. Jak tenká byla nit postupu, který ji zachoval naživu.

Keyoke se náhle zastavil. Okrajové keře před vchodem do háje označovaly hranici, po kterou podle tradice mohl velitel vojsk svou paní následovat. Pak Mara spatřila, jak na ni před hájem jejich předků čeká osamělá postava. Rudá a žlutá přilba, kterou muž držel v rukou a na níž se zalesklo zlaté světlo slunce, byla známá; a v pochvě po boku neměl meč.

Mara klidně propustila svého velitele vojsk a vykročila kupředu, aby se setkala s lordem z Anasati.

Tecuma s sebou nepřivedl žádnou čestnou stráž. Šarlatové a žluté brnění jeho domu zaskřípalo, když se ji mlčky uklonil. "Paní."

"Pane." Mara mu jeho úklonu vrátila a uvědomila si, že ptáci v korunách stromů umkli v očekávání soumraku.

"Doufal jsem, že tě tady najdu. Protože jsme spolu naposledy hovořili na tomto místě, pokládal jsem za příhodné, abychom zde i znovu začali." Podíval se na veselý dav hostů, tísňící se na dvoře a na pobíhající služebnictvo, které je obsluhovalo. "Bál jsem se, že až budu příště chodit po této trávě, uvidím, jak se na ní rojí oranžově odění válečníci a ne hosté, kteří ti přišli vzdát čest." "Přišli vzdát čest Vojevůdci," opravila jej Mara.

Tecuma se zadíval do tváře své snachy, jako by ji viděl poprvé. "Ne, pani. Slaví Almechovy narozeniny, ale ve skutečnosti vzdávají čest tobě. Mezi námi nikdy nebude láska. Maro, ale Ayaki je nám společný. A rád bych věřil tomu, že máme jeden ke druhému úctu."

Mara se uklonila, níže než kdy předtím. Se vši upřímností řekla: "To máme, Tecumo. Ničeho nelituji, kromě všech dobrých mužů, kteří museli trpět..." Její mysl se obrátila k jejímu otci, bratrovi, Papewaiovi, a dokonce i k Buntokapimu a ona dodala: "a zemřít. To, co jsem udělala, bylo vykonáno pro dům Acoma, který bude jednoho dne patřit Ayakimu. Doufám, že mi rozumíš."

"Ano." Tecuma se otočil k odchodu, ale pak potřásl šedivou hlavou a ve tváři se mu objevilo nechtěné pobavení. "Opravdu rozumím. Možná, že až Ayaki nastoupí do čela domu a bude vládnout, snad ve svém srdci najdu způsob, jak ti odpustit všechno, co jsi udělala."

Mara se zamyslela nad podivným způsobem, jakým se vyvíjela Hra rady. "Jsem ráda, že alespoň prozatím nemáme žádný důvod k nepřátelství."

"Prozatím." Tecuma si povzdechl způsobem, který měl velice blízko k lítosti. "Kdybys byla mou dcerou a Buntokapi synem lorda Sezua... kdo ví, co by se mohlo stát?" Pak, jako by byla celá záležitost navždy zapomenuta, si nasadil přilbu na hlavu. I když mu zpod ní trčely vlasy v podivném úhlu a zdobený řemínek se mu kýval kolem krku, nevypadal ani v nejmenším směšně. Spíše připomínal vládce s mnohými lety za sebou a dalšími před sebou, s věkem a moudrostí, zkušenostmi a věděním, skutečný mistr ve svém postavení. "Jsi skutečná dcera Impéria, Maro z Acoma."

Protože ji ještě nikdo podobně nevyznamenal. Mara se jen hluboce poklonila a poctu přijala. Přemožená citem sledovala, jak Tecuma odchází, aby se připojil ke svým dvořanům. Když osaměla, vešla do háje rozjímání svých předků.

Cestička k natami se zdála být neměnná jako čas sám. Mara si klekla na zem na místě, kde odpočívali mnozí z jejích předků a přešla prsty po šatře vyryté do kamene. Tíše, ale hlasem chvějícím se radostí, řekla: "Odpočívej klidně, otče, i ty, bratře. Ten, jenž vám vzal životy, není nyní více než prach a vaše krev je pomstěna. Cest domu Acoma je netknutá a další trvání zajištěno."

Pak jí do očí vhrkly slzy. Z Mariny duše zmizely celé roky strachu a bolesti.

Vysoký hvízd šatry nad její hlavou svolal celé hejno k letu na oslavu soumraku. Mara vzlykala dále, dokud živým plotem neproniklo světlo lamp a háj nenaplnily vzdálené zvuky slavnosti. Všechna její námaha přinesla ovoce. Od první chvíle, kdy ji Keyoke odvedl z chrámu, poznala mír; a někde na Velkém kole klidně odpočívaly stíny jejího otce a bratra a jejich čest a hrdost zůstaly nedotčeny.

Mara vstala naplněna hlubokým uspokojením z vítězství. Měla dům plný hostů, o něž je třeba se postarat... a Hra rady bude pokračovat.